

SEBASTIAN

FITZEK

GÖZ KOLEKSİYONCUSU

Psikolojik Gerilim

PEGASUS

Göz Koleksiyoncusu ilk önce anneleri öldürüyor. Sonra da çocuğu kaçırıyor. Annenin cesedinin elindeki kronometre zamana karşı bir yaşam savaşının başladığını haber veriyor.

Soğukkanlı katil şimdiye dek hiçbir iz bırakmamıştı ama hiçbir suç kusursuz değildir. Gizemli bir tanık, katilin tüm planlarını altüst edebilir: Kör fizyoterapist Alina Gregoriev, Göz Koleksiyoncusu'nun neler yaptığıyla ilgili bilmemesi gereken birçok şeyden haberdardır. Bunun sebebi ise vücutlarına dokunduğunda hastalarının geçmişini görebilmesidir. Ve son hastası da Göz Koleksiyoncusu'dur. Ancak kim ona inanacak kadar aklını oynatmış olabilir ki?

"Zekice ve akıcı bir dille yazılmış muhteşem bir psikolojik gerilim. Net, hızlı ve harika fikirlerle dolu."
Big Issue

"Bu muhteşem Alman gerilim romanında kitaba ismini veren katil, kulağa geldiğinden çok daha kötü."
Daily Telegraph

"Ürpertici... Ustaca... Dahice."
The Times

"Nefes kesici."
Sunday Times

"Elinizden bırakamayacaksınız."
Morning Star

Göz Koleksiyoncusu

Pegasus Yayınları: 1863
Bestseller Roman: 784

GÖZ KOLEKSİYONCUSU
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Der Augensammler

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Ayten Koçal
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2018
ISBN: 978-605-299-399-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2010 by Droemersche Verlagsanstalt Th. Knaur
Nachf. GmbH&Co. KG, Münich

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AVA international GmbH, Germany aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

SEBASTIAN FITZEK

Göz Koleksiyoncusu

İngilizcesinden çeviren:
Gültekin Yılmaz

PEGASUS YAYINLARI

KAPANIŞ

Alexander Zorbach

Bazı hikâyeler olta iğneleri gibidir, kendini daha derine gömen ölümcül dikenleriyle, amansız bir biçimde dinleyenlerin zihnine saplanır, onları dinlemeye devam etmeye zorlar. Benim bu tür masallara verdiğim ad *perpetuum mobile*'dir, başı ya da sonu olmayan, hep kaim olan ölümü anlatan hikâyeler.

Bazen bu gibi hikâyeler, dinleyicilerinin gözlerindeki korkulu bakışlardan, daha sonra onları rahat bırakmayacak, uykularını kaçırıp gözlerini tavana diktirecek kâbusvari hayaller görmelerinden zevk alan vicdansız kişilerce anlatılır.

Perpetuum mobile bazen de bir kitabın kapakları arasında bulunur, bu durumda mevzubahis cildin kapağını kapatarak ondan kaçınmak mümkündür. Ve şimdi size vereceğim tavsiye de budur: Okumaya devam etmeyin!

Bu hikâyenin elinize nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bu hikâyenin sizin için yazılmadığı. Böylesi korkunç olayların anlatıldığı bir hikâyenin kimsenin eline geçmesine izin verilmemelidir. En kötü düşmanınızın bile.

Bana inanın, söylediklerim tecrübeyle sabittir. Ben gözlerimi kapatamadım ya da kitabı bir kenara bırakamadım. Peki neden? Çünkü gözyaşları kan damlaları gibi yanaklarından akan bir adamın hikâyesi –yalnızca birkaç dakika önce nefes alan ve yaşayan

ve seven kasılı kalmış bir insan eti yığınını kucaklayan bir adamın hikâyesi– ne bir romandır ne de film senaryosu. Hayal gücünün bir ürünü değildir bu.

Bu benim yazgım.

Benim yaşamım.

Bu hikâyede, tam da zihnindeki ızdırap doruğuna ulaştığı anda aslında daha ölümün yeni başladığını anlamak zorunda kalan bir adam var. O adam benim.

SON BÖLÜM
SON

"Rock a bye baby on the tree top,
when the wind blows the cradle will rock..."[1]
"Ona çenesini kapatmasını söyle!"
"When the bough breaks, the cradle will fall, and down will come baby, cradle, and all."[2]

"Ona şu Tanrı'nın cezası ninniyi bir an önce kesmesini söyle!"

"Tamam, tamam, ne yapacağımı biliyorum," dedim teknisyenin gömleğime birkaç dakika önce tutturduğu minik radyo mikrofonundan polis ekibinin amirine. "Bana böyle bağırmaya devam edersen lanet kulaklığı çıkarıp atarım, anlaşıldı mı?"

A100'ün üzerinden geçen köprünün ortasına yaklaşıyordum. Otoyol on bir metre aşağımızdaydı. Yol, birkaç metre ötemde bulunan akli dengesi bozuk kadından çok gelip geçen araç sahiplerinin emniyetini sağlamak için iki yönden kapatılmıştı.

"Angélique?" diye seslendim. Geçici komuta yerinde bana verilen hızlı brifingden otuz yedi yaşında olduğunu, bebek kaçırma teşebbüsleri yüzünden iki kez hüküm giydiğini ve son on yılın en az yedisini güvenlikli bir akıl hastanesinde geçirdiğini öğrenmiş-

1 (İng.) Sallan bebeğim ağacın tepesinde, rüzgâr estiğinde beşik sallanacak. (ç. n.)

2 (İng.) Dal kırıldığında beşik düşecek, bebek, beşik ve her şey düşecek. (ç. n.)

tim. Ne yazık ki bir ay önce anlayışlı bir psikolog, topluma yeniden kazandırılması gerektiği yönünde uzman görüşünü belirtmişti.

Ve onun sayesinde boka battık. Çok sağol doktor!

"Sakıncası yoksa biraz daha yakına geleceğim," dedim kollarımı kaldırarak. Tepki vermedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, paslı korkuluklara yaslanmıştı. Arada bir dirseklerini kenardan aşağı sallandıracak kadar öne eğiliyordu.

Gerginlikten olduğu kadar soğuktan da titriyordum. Hava aralık ayı için şaşırtıcı derecede yumuşak olsa da, esen rüzgâr yüzünden Berlin, Yakutsk gibi hissettiriyordu. Bu yakıcı soğuğa üç dakika maruz kalınca kulaklarım düşecek gibi olmuştu.

"Merhaba? Angélique?"

Asfalt botlarımın altında çatırdadı. İlk defa kafasını çevirip bana baktı. Ağır çekimdeymiş gibi, derece derece.

"Adım Alexander Zorbach. Sizinle biraz konuşmak istiyorum."

Çünkü mesleğim bu. Bugün görevli olan polis müzakerecisi benim.

"Çok sevimli değil mi?" dedi ninni söylerken kullandığı şarkı söyleme sesiyle. *Rock a bye baby...* "Bebeğim çok tatlı değil mi?"

Başımı sallasam da sıska göğsüne yasladığının ne olduğunu seçemeyecek kadar uzaktaydım. Bir yastık ya da bir bez bebek olabilirdi ama nerede o şans. Termal görüntüleme kameramız kollarında tuttuğu şeyin sıcak ve canlı olduğunu teyit etmişti. Onu hâlâ göremiyordum ama sesini duyabiliyordum.

Altı aylık bebek ağlıyordu. Çok güçlü bir şekilde değilse bile ağlıyordu.

Bu iyi haberdi.

Kötü haber ise, yaşamak için sadece birkaç dakikası olduğuydu.

Bu akli dengesi bozuk yaratık onu köprüden aşağı atmasa bile.

Lanet olsun, Angélique, bu sefer yanlış bebeği seçtin – olabilecek her anlamda.

Onunla konuşmak için bir başka teşebbüste bulundum. "Ufaklığın adı ne?" diye sordum.

Kötü giden bir kürtaj sonucunda çocuk sahibi olma yetisini kaybetmişti. Bu durum muhakeme yetisini de ondan alıp götürmüştü. Bir başkasının bebeğini alıp kendi bebeği gibi bakmayı denediği ama henüz hastaneden pek de uzaklaşamadan fark edildiği üçüncü seferdi bu. Bugün de kucağında ağlayan bir bebekle yalınayak gezen bir kadının motorlu bir kurye tarafından tespit edilmesi sadece yarım saat sürmüştü.

"Henüz bir adı yok," dedi. Sanrısı o denli ilerlemişti ki kucağındaki çocuğun kendi kanından olduğuna kesinkes inanıyordu. Onu bu fikirden vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Yedi yıllık yoğun terapinin başaramadığını yedi dakikada başaramayacağım besbelliydi. Ama aklımdaki bu değildi.

"Hans nasıl olur?" diye sordum. Aramızdaki uzaklık on metreden fazla değildi.

"Hans mı?" Bir kolunu kundaktan çıkardı ve battaniyeyi geri katladı. Bebek tekrar ağlamaya başlayınca rahatladım. "Hans fena değil," dedi dalgın bir biçimde biraz gerileyerek. Artık korkuluğa o kadar yakın değildi. "Masaldaki Şanslı Hans gibi."

"Evet," diye cevapladım ona doğru temkinli bir adım daha atarken.

Dokuz metre.

"Ya da," diye ekledim, "diğer masaldaki Hans gibi."

Sorgulayan bakışlarla bana döndü: "Hangi diğer masal?"

"Undine adlı su perisiyle ilgili olan."

Aslında bir peri masalından ziyade bir sagaydı bu, ancak mevcut koşullarda bu önemsizdi.

"Undine mi?" Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Onu bilmiyorum."

"Öyle mi? Anlatayım o halde. Harika bir öyküdür."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Ekip amiri sağ kulağıma böğürdü. Duymazdan geldim.

Sekiz metre. Adım adım ceza sahasına giriyordum.

"Undine tanrısal bir yaratıktı, yaşayan her kadından daha güzel bir su perisiydi. Hans adında bir şövalyeye umutsuz bir şekilde âşık olmuştu."

"Duydun mu balım? Şövalye olmuşsun!"

Bebek yüksek sesli bir ağlamayla yanıt verdi.

Yani hâlâ nefes alıyor. Tanrı'ya şükürler olsun.

"Evet," diye devam ettim, "ama Sir Hans öylesine yakışıklıydı ki bütün kadınlar onun peşinden koşardı. Ne yazık ki bir gün başka birine âşık oldu ve Undine'yi tüm çaresizliği içinde terk etti."

Yedi metre.

Bebek tekrar ses çıkarana kadar bekledim. "Undine'nin babası, deniz tanrısı Poseidon, Hans'a öyle çok kızdı ki onu lanetledi."

Angélique bebeği sallamayı bıraktı. "Lanet mi?"

"Evet. O saatten sonra, Hans düşünmeden nefes alamamaya başladı. Nefes almak için sürekli dikkatini vermesi gerekiyordu."

Konuşurken soğuk havayı ciğerlerime çekip sesli bir şekilde dışarı verdim.

"Sürekli nefes al, nefes ver, nefes al, nefes ver."

Göğsüm anlatımı pekiştirecek biçimde inip kalktı.

"Eğer bir dakika bile bunu unutacak olursa ölecekti."

Altı metre.

"Hikâyenin sonunda ne oluyor?" diye sordu Angélique kuşkuyla, onunla aramda bir arabanın uzunluğundan daha az mesafe kalmıştı. Ona yaklaşmam, onu hikâyenin aldığı halden daha az rahatsız etmişti.

"Hans uykuya yenilmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Yorgunluğuyla mücadele etti ama sonunda, gözlerini açık tutmayı başaramadı."

"Öldü mü?" diye sordu duygusuzca. Bitkin suratında hiçbir sevinç emaresi kalmamıştı.

"Evet, çünkü uyuyakaldığında nefes almayı da unutuyordu. Ve bu, ölüm emrini imzaladı."

Kulağımda bir cızırtı duydum, ancak ekip amiri bu kez ağzını kapalı tuttu. Uzaktan gelen trafik uğultusu dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Büyük, siyah kuşlardan oluşan bir sürü üzerimizden geçip doğuya doğru gitti.

"Güzel bir masal değil bu." Angélique biraz öne seğirtti, bebeği sıkıca sarmıştı ve bütün vücuduyla sallıyordu.

Elimi uzattım ve biraz daha yaklaştım.

"Evet, bence de değil. Ve aslında pek masal da sayılmaz."

"Nasıl yani?"

Bebeğin bir yaşam belirtisi göstermesini bekleyerek duraksadım, ancak hiç ses çıkarmadı. Sadece sessizlik vardı. Ağzım kurudu.

"Gerçek bu," dedim ona.

"Gerçek mi?"

Az sonra söyleyeceklerimi biliyormuş gibi başını şiddetle iki yana salladı.

"Angélique, lütfen dinle beni. Kollarındaki bebek, adını şimdi sana anlattığım hikâyeden alan Ondine'nin laneti adlı bir hastalığa sahip."

"Hayır!"

Evet.

İşin trajik yanı, ona taktik icabı bir yalan söylemiyordum. Ondine'nin laneti nadir görülen bir merkezi sinir sistemi bozuk-

luğuydu. Bundan muzdarip çocuklar kasıtlı olarak nefes almaya odaklanmadıkları sürece havasızlıktan boğuluyordu. Ciddi, yaşamı tehdit eden bir hastalık. Tim'in durumunda (bebeğin gerçek adı), solunum düzeyi uyanık olduğu zaman vücuduna oksijen sağlamak için yeterliydi. Yalnızca uykuya daldığı zaman solunum cihazına ihtiyaç duyuyordu.

"Ama o *benim* bebeğim," diye itiraz etti Angélique ninni sesiyle.

Rock a bye baby...

"Kollarımda nasıl da mışıl mışıl uyuduğuna bak."

Tanrım, hayır. Haklıydı. Bebekten ses çıkmıyordu.

... on tree top...

"Evet, bebek senin bebeğin Angélique," dedim aceleyle ona doğru bir adım daha atarken. "Kimse buna karşı çıkmıyor, ancak uyumaması gerekiyor, anlıyor musun? Çünkü eğer uyursa masaldaki Sir Hans gibi ölecek."

"Hayır, hayır, hayır!" Meydan okurca başını salladı. "Benim bebeğim yaramazlık yapmadı. Lanetli değil o."

"Elbette lanetli değil ama hasta. Lütfen şimdi bebeğini bana ver, böylece doktorlar onunla ilgilensinler."

Artık ona öylesine yakındım ki yıkanmamış saçlarının keskin, mayhoş kokusunu ve ruhsal ve fiziksel bozulmanın ucuz eşofmanının her bir ipliğine yapışmış olan nahoş kokusunu alabiliyordum.

Bana döndü, bebeği ilk defa tam bir şekilde görebildim. Onun minik, hafifçe pembe, *uyuyan* suratını. Angélique'e kaygıyla gözlerimi diktim. Ve aklımı o an kaybettim.

"Hay Allah. Dur. Yapma!" Ekip amirinin sesi kulağımda yankılanıyordu ama artık onu dinlemeyi bırakmıştım. "İndir şunu!"

Onun sözlerini ve soruşturma kurulu başkanı tarafından yazılmış olan devamını önümdeki kayıt dökümünden alıntılıyorum.

Hayatımı mahveden günden yedi yıl sonra artık o gün gerçekte ne gördüğüme emin olamıyorum.

Onu.

Yüz ifadesinde *bir şeyler* vardı. Katıksız, çaresiz bir kendinin farkına varış. O zamanlar buna emindim.

İsterseniz buna içine doğma deyin. Yahut önsezi. Veya öngörü. Bu şey her ne idiyse, onu varlığımın her bir zerresinde duyumsadım. Angélique, bana döndüğü an, kendi ruhsal durumunun farkına varmıştı. Kendi durumunu kavramıştı. Hasta olduğunu anlamıştı. Bebeğin onun olmadığını. Onu bir kez alınca, bir daha asla geri vermeyeceğimi.

"Dur! Aptalca bir şey yapma!"

Karşındakinin bir sonraki adımda ne yapacağını kestirmek için nereye odaklanmam gerektiğini bilecek kadar amatör boksörlük tecrübem olmuştu: omuzlar. Ve Angélique'in omuzları yalnızca tek bir yorumlamaya izin verecek bir yönde hareket ederken, aynı anda kollarını uzatışı bunu doğruluyordu.

Üç metre. Yalnızca üç metrecik daha.

Bebeği köprüden aşağı atacaktı.

"Silahını indir. Tekrar ediyorum: Derhal silahını indir."

Bu yüzden kulağımdaki sese aldırış etmedim ve doğrudan alnına nişan aldım.

Ve tetiğe bastım.

Genellikle, bu anda bağırarak uyanıyordum. Bunu, yalnızca kötü bir rüya gördüğümü fark etmenin verdiği gelip geçici, coşkulu bir rahatlama duygusu izliyordu. Ancak elimi uzatıp yatağın diğer yarısının boş olduğunu fark edene kadar devam ediyordu – bu olay zincirinin gerçekten yaşandığını hatırlayana kadar. Beni işimden, ailemden, kâbuslarla uyanmadan gece boyu uyuma yetimden eden olay.

Tetiği çektiğim andan beri korku içinde yaşadım. Soğuk, berrak, her yere yayılan türden bir korku: özü rüyalarımı besleyen bir korku.

O köprüde bir insan öldürmüştüm.

Bunu yaparak bir başkasının hayatını kurtardığıma kendimi ikna etmeye ne kadar çabaladıysam da denklem bir türlü çözülmüyordu. Ya yanıldıysam? Ya Angélique çocuğa zarar vermeyi hiç düşünmediyse? Ya kollarını onu bana vermek için uzattıysa – kollarını tam da merminin kafatasını hızla delip geçtiği anda uzatmış, beyni uyarıyı kollarına ulaştırıp onları daha da uzatacak zamanı bulamamıştı. Öyle aniydi ki bebeği onun cansız kucağından düşmeden önce tutabilmiştim.

Diğer bir deyişle, ya o köprüde masum bir kadını öldürdüysem?

Eğer öyleyse, bu hatanın bedelini bir gün ödeyecektim. Orası kesindi. Bunu biliyordum. Fark edemediğim şeyse, o günün ne kadar erken geleceğiydi.

83

Oğlumla Berlin'de bir çocuğun ölmesi için en güzel yer olduğu söylenen yere bir ziyarette daha bulunuyorduk.

"Gerçekten mi? Helikopter mi?" dedim, çenemi koridor boyunca taşıdığım üstü açık karton kutuya sürterken. "İyi düşündün mü? Sonuçta, turbo güce sahip bir Kaptan Jack helikopteri bu."

Julian şişkin Ikea çuvalını döşeme üzerinde sürüklerken hevesli bir biçimde başını salladı.

Ona yardım etmeyi birkaç kez teklif etmiştim, ancak ağır çuvalı hastane zemininde yardım almadan sürüklemek konusunda ısrarcı olmuştu. Bütün çocukların genellikle "beni yalnız bırakma" ve "beni biraz rahat bırak" çağları arasında er ya da geç kapıldığı tipik "kendi başıma halledebilirim" fantezilerinden biri.

Gururunu incitmeden yapabileceğim tek şey biraz yavaş yürümekti.

"Bir helikoptere ihtiyacım yok artık," dedi Julian kararlılıkla. Öksürmeye başladı. Sesi ilk başta boğazına bir şey takılmış gibiydi, ancak öksürüğü gittikçe sertleşti.

"İyi misin?" kutuyu yere bıraktım.

Onu evden aldığım zaman yanaklarının kızarıklığını fark etmiştim ama ağır koliyi bahçeye tamamen tek başına çıkarmıştı, ben de terli avuçlarını ve nemli kaküllerini fiziksel çabaya bağlamıştım.

"Soğuk algınlığın geçmedi mi?" diye sordum telaşla.

"Şu anda iyiyim baba." Alnına dokunmak istediğimde elimi savuşturdu. Sonra biraz daha öksürdü ama artık o kadar kötü değildi.

"Annen seni doktora götürdü mü?"

Burası bir hastane. Belki de hazır gelmişken seni de kontrol ettirmemiz gerekir.

Hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, yalnızca..." cümlesini tamamlamadı, içimde kabaran öfkeyi hissettim.

"Yalnızca ne?"

Başını uysal bir şekilde çevirdi, daha sonra tekrar çuvalın ucundan tuttu.

"Bir dakika," dedim. "Bana tekrar o guruya gittiğinizi söyleme."

Onun suçu olmadığı halde, sanki işlediği bir suçu itiraf ediyormuşçasına müteredditbiçimde başını salladı. Gitgide daha ezoterik yollara sapan kişi annesiydi. Oğlumuzu bir kulak burun boğaz uzmanındansa Hintli bir spritüel öğretmene götürürdü.

Uzun zaman önce, Nicci'ye âşıkken, bu tarz acayiplikleri hoşuma giderdi. Hatta avucumun içindeki çizgilerden geleceğimi yorumlamaya çalışması ya da daha önceki bir yaşamında bir Yunan köle kız olduğunu söylemesi beni eğlendirmişti. Ancak yıllar geçtikçe bu zararsız kuruntular, şüphesiz ondan önce zihinsel, sonra da fiziksel olarak ayrılmama katkıda bulunmuş olan saplantılı fikirlere dönüşmüştü. En azından kendime bunu telkin ediyordum; böyle düşünmek beni evliliğimizin başarısızlığını tek başıma üstlenmekten kurtarıyordu.

"O şarla... yani, guru size ne dedi?" diye sordum bildiklerini öğrenmek için. Ses tonumu ayarlamak için çaba gösteriyordum. Julian ona kızdığımı düşünebilirdi, ancak annesinin geleneksel tıbba ya da evrim teorisine inanmaması onun suçu değildi.

"Çakralarımın enerjisinin düşük olduğunu söyledi."

"Çakraların mı?" Beynime kan sıçradı.

"Tabii ya," Kafamın içinde Nicci'ye nutuk çekmeye başladım, "çakraları elbette – neden benim aklıma gelmedi acaba? Oğlumuzun iki yıl önce kaykay yaparken bileğini kırmasının sebebi de muhtemelen buydu." O zaman da tüm ciddiyetiyle cerraha acaba anestezi yerine hipnoz yapıp yapamayacaklarını sormuştu.

"Bir şeyler içmelisin," dedim konuyu değiştirmek için ilerideki meşrubat makinesini göstererek. "Ne istersin?"

"Coca Cola," dedi kısaca.

Pekâlâ, bir Coca Cola.

Nicci olsa beni parçalardı, orası kesin. Benim (henüz eski eşim olmamış olan) "hâlâ eşim" prensip olarak yalnızca eko mağazalar ile organik süpermarketlerden alışveriş yapardı; alışveriş listesinde asla kafein ve kimyasallarla dolu bir gazlı içecek yer almazdı.

Evet ama burada rezene çayı yok, diye düşündüm cüzdanımı bulmak için ceketimi yoklarken.

Bir anda arkamdan gelen, beklenmedik, genç birine ait ancak dünya yorgunu sesle irkildim.

"Hey, bunlar Zorbachlar değil mi? Ne hoş bir sürpriz!"

Sarışın hemşireyi bir sene önceki ziyaretimizden hayal meyal hatırladım. Bir anda karşımıza çıkmıştı ve şimdi parlak bir çay servisi arabasıyla hastane koridorunda karşımızda dikiliyordu.

"Merhaba Monika," dedi Julian, görünüşe göre o da hemşireyi tanımıştı. Kadın ona üzerinde çalışılmış bir "genç hastalarla iyi anlaşırım" gülümsemesiyle karşılık verdi. Daha sonra yükümüzü fark etti.

"Vay, bu yıl ne kadar çok oyuncak getirmişsiniz."

Dalgın bir biçimde başımı salladım – cüzdanımı hâlâ bulamamıştım.

Eyvah, hayır! Bütün kimliklerim ve kredi kartlarım. Hatta onlar olmadan basın odasına giremeyeceğim giriş kartım.

Dün basın odasındaki meşrubat makinesinin oradayken bende olduğunu hatırladım. Onu göğüs cebime geri koyduğuma yemin edebilirdim ama yoktu işte.

"Evet, her sene daha fazla," diye mırıldandım, sesim suçlu çıktığı için kendime kızarak.

Her ne kadar ilk bakışta evliliği sona eren bir babanın tipik davranışı gibi görünse de, gerçek şu ki Julian'a hediye almayı her zaman sevmiştim. El yapımı ahşap bir traktörün eğitici değeri muhakkak ki hemşirenin Ikea kutusundan çıkardığı florasan renkli su tabancasınınkinden daha yüksekti. Ancak "eğitici", yalnızca bütün arkadaşlarımda var diye bana bir Walkman ya da bir BMX almayı reddeden ebeveynlerimin bana karşı kullandığı bir gerekçeydi. Bana sığ diyebilirsiniz ama bunu yaşayan biri olarak oğluma başka bir yazgı bahşetmek istedim. Elbette, yalnızca sahip olabilmesi için ona her tür ıvır zıvırı alacak değildim. Ancak, her okulun bahçesinde her gün yaşanan Darwinci hayatta kalma mücadelesine onu hazırlıksız göndermeyecektim.

Bu sırada, Monika kutudan bir Spiderman oyuncağı çıkardı. "Bütün bu güzel oyuncaklardan ayrılmayı kabul etmek," dedi oğluma gülümseyerek, "çok takdir edilesi."

"Sorun değil," dedi Julian sinsi bir şekilde gülümsedi. "Bunu yapmayı seviyorum."

Doğru söylüyordu. Her sene doğum gününden önce odasını boşaltmak benim fikrim olsa da takviye kuvvetlerin geldiğini görünce, o da hemen benimsemişti.

"Odada yer açacağız ve hayır işi yapmış olacağız!" demişti benim sözcüklerimi tekrarlayarak ve hemen çalışmaya koyulmuştu.

Gün ışığı günü adını verdiğimiz gün böyle doğmuştu. Baba ve oğulun elden çıkarılan oyuncakları yüklenip çocuk hastanesine gittikleri ve onları küçük hasta çocuklara verdikleri gün.

"Eminim Tim bunu çok sevecek," dedi hemşire gülümseyerek. Spiderman oyuncağını diğer oyuncakların yanına koydu. Sonra bize selam verip yürümeye devam etti. Onun ardından bakarken gözyaşlarımı güç bela tuttuğumu fark ettim.

Julian bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Babasının gün ışığı koğuşuna girer girmez bir sulugöze dönüşmesine alışmıştı. Julian burada daha önce hiç ağlamamıştı, muhtemelen ölüm onun için çok uzak ve hayal edilemezdi. Benim içinse, ölümcül hastalıklara ayrılmış bir hastane koğuşu, neredeyse katlanılmaz bir ortamdı. Daha önce birisini vurmuş olan benim gibi birisinin kaşarlanmış olabileceği varsayılabilirdi, özellikle de emniyetten emekli olduktan sonra hayatımı kazanmak için adliye muhabirliği yaptığım göz önünde bulundurulursa. İyileşme dönemini atlattıktan sonra, dört yıl önce şehirdeki en büyük ve en kana susamış gazete için çalışmaya başlamıştım. Aslına bakarsanız Almanya'da şimdiye kadar işlenen en tüyler ürpertici ve vahşi suçları haber yapmış muhabir olarak gazetecilikte isim yapmaya başlamıştım. Ancak Batı dünyasındaki en kötü cinayetlerin bazıları hakkında yazdıkça, ölümü kabullenmek daha zor gelmeye başlamıştı. En zoru da lösemi ya da kalp hastalıkları yüzünden günahsız çocukların ölmesiydi. Ya da Undine'nin laneti yüzünden.

"Senin hayatını kurtardığın çocuğun adı da Tim'di, değil mi?"

Başımı salladım ve cüzdanımı aramaktan vazgeçtim. Biraz şansım varsa Volvo'mun yolcu koltuğunda olabilirdi ama muhtemelen başka bir yerde kaybetmiştim.

"Evet ama buradaki o değil. Sadece isimleri aynı, hepsi bu."

Kaçıranını vurduğum Tim bana her yıl bir Noel kartı gönderirdi. Anne babaların yazmak zorunda hissettiği türden bir kart: Hiçbir çocuğun kullanmayacağı kelimelerle, çocuk el yazısı taklit edilerek yazılmış bir kart. Buzdolabının kapağına iliştireceğin ve kendi kendine düşene kadar umurunda olmayacak türden bir kart. Yine de Tim'den gelen kartlar, ciddi hastalığına rağmen evde yarı normal bir hayat sürdüğüne, bir çocuk hastanesinde bitkisel hayatta son saatlerini geçirmediğine dair bir hayat belirtisiydi.

Julian gözlerini açarak bana bakıyordu. "Annem köprüde olanlardan sonra değiştiğini söylüyor."

Köprüde olanlar.

Bazen sözcükler bütün bir varoluşu anlatabilir. Örneğin "seni seviyorum" ya da "biz bir aileyiz" – zararsız harflerin bir araya gelişi hayata anlam bahşeder. "Köprüde olanlar" da kesinlikle bu kategoriye dâhildi. Eğer bu kadar üzücü olmasaydı, Harry Potter romanlarındaki karakterler gibi doğrudan isim kullanmak yerine "kim-olduğunu-bilirsin-sen"den bahsetmemize gülebilirdik. Angélique, hayatını aldığım akli dengesi yerinde olmayan kadın, benim kişisel Lord Voldemort'umdu.

"Julian, sen oyun odasına git. Çocuklar bizi orada bekleyecekler." Gözlerine bakmak için diz çöktüm. "Ben bir koşu gidip cüzdanımı arabada unutup unutmadığıma bakacağım, tamam mı?"

Sessizce başını salladı.

Köşede kaybolana ve sadece laminant zemin üzerinde gıcırdayan spor ayakkabılarının ve yerde sürüklenen çuvalın sesini duyana dek bekledim.

Sonra arkamı döndüm ve hastaneden çıktım. Bir daha hiç geri dönmedim.

82

Volvo bir kış sabahının loşluğunda devasa bir atkestanesi ağacının altına park edilmişti, ben de kontak anahtarını yerine takıp yolcu koltuğunun üzerindeki okuma lambasını yaktım. Her yere baktım: ayak boşluğuna, arka koltuklara, eski bir gazete yığınının altına. Potluk yapan ceplerle araba sürmekten daha çok nefret ettiğim pek az şey vardı. Bu yüzden, kural olarak, direksiyon başına geçmeden anahtarlarımı, cep telefonumu ve cüzdanımı yolcu koltuğuna atardım. Bu kez bu ritüeli ihmal etmiş olmalıydım çünkü bir tükenmez kalem ile yarım paket sakızdan başka bir şey bulamadım. Cüzdandan hiçbir iz yoktu.

Koltukların altına bir kere daha baktıktan sonra, polis radyosundaki akışı takip etmek için kullandığım alıcı dışında hiçbir şey koymadığıma emin olduğum halde torpido gözünü açtım. Polis muhabirliğine başladığım ilk günlerde eski meslektaşlarımın seslerini duymak içimi sızlatırdı. Şimdi ise artık oraya ait olmamaya alışmıştım. Ayrıca patronum Thea Bergdorf, bana işi yalnızca içeriden bilgi sahibi olduğum için vermişti. Hareket halindeyken polis telsizini dinlemek, sözleşmemin yazılı olmayan maddelerinden biriydi. Özellikle de en kötüsünü beklediğimiz bunun gibi günlerde. Alıcıyı sabitlediğim için kontak anahtarını çevirir çevirmez çalıştı, torpido gözünden gelen tıslama sesleri ile Noel ağacı gibi yanıp sönen ışıkların nedeni buydu.

Kaybolan cüzdanımla ilgili bütün düşüncelerden beni uzaklaştıran sesi duyduğumda aramayı bırakıp Julian'ın yanına dönmek üzereydim.

"...Westen, Kühler Weg, Alte Allee'nin köşesi..."

Gözlerimi torpido gözüne diktim, sonra sesi açtım.

"Tekrar ediyorum. Kühler Weg'de bir-sıfır-yedi. Mobil birimler olay yerine."

Gözüm gösterge panelindeki saate kaydı.

Lanet olsun. Tekrar olamaz.

Bir-sıfır-yedi. Bir ceset bulunduğunu belirten resmî radyo kodu.

81

(Sürenin Bitimine 44 Saat 38 Dakika Kala)

Toby Traunstein (9 Yaşında)

Koyu renk. Siyah. Hayır, siyah değil. Bu yanlış kelime.

Babasının yeni arabasının rengi gibi değildi. Gözlerini aniden kapattığında gözünün önünde beliren mürekkep lekeli karanlığa da benzemiyordu. Ya da Quandt Hanım'la gece yarısı gittikleri doğa yürüyüşlerinden hatırladığı gri loşluğa. Bu başkaydı. Her nasılsa daha yoğundu. Daha ürpertici. Sanki bir varil petrolün içine daldırılmış gibiydi.

Toby tekrar gözlerini açtı.

Hiçbir şey.

Zifiri karanlık etrafını sarmıştı. Geçen yaz sınıfıyla beraber gittiği yaz kampının etrafındaki ormanla ilgisi yoktu. Grunewald'da tavşan-tazı oynarken orman patikasında kâğıt ipuçları aradıkları zamanki gibi ay ışığı ya da meşaleler yoktu. Toprak, bitki ya da yaban domuzu tezeği kokmuyordu, Lea bebek gibi eline yapışmamış, duyduğu her bir çıtırtıyla yerinden sıçramıyordu. Burada ikiz kız kardeşini korkutabilecek hiçbir ses duyulmuyordu. Burada, –"burası" artık her neresiyse– burada... hiçbir şey yoktu.

Felç olmaktan duyduğu sonsuz korku dışında. Karanlığın bir madde olmadığının bilincinde olduğu halde (tıpkı resim öğretmeni Herr Hartmann'dan öğrendiği gibi, siyah bir renk değil, yalnızca

ışığın yokluğuydu), artık karanlık tarafından tamamen kıskaca alınmış gibiydi. Ayakta dikilip dikilmediğini ya da yere uzanıp uzanmadığını hâlâ anlayamamıştı. Başaşağı bile duruyor olabilirdi. Bu, kafasında hissettiği basıncı ve başının bu kadar dönmesini açıklardı. Ya da muhtemelen babasının işten sonra eve gelip annesine banyoyu hazırlamasını söylediği zamanlarda dediği gibi, bitkin olmasını.

Bitkin kelimesinin tam anlamını öğrenmek için hiç girişimde bulunmamıştı. Babası çocuklarının çok fazla soru sormasından hoşlanmazdı. Toby iki yıl önceki İtalya tatillerinde bir akşam yemeği sırasında, babasının *caldo* kelimesini "soğuk" olarak çevirmesinin doğru olup olmadığını sesli bir şekilde sorgulamaya cüret ettiğinde dersini almıştı. Babası ona bitmek bilmeyen sorularına bir son vermesini söylemiş, annesinin yüzündeki bakış da onu babasının İtalyanca bilgisine şüphe düşürmemesi konusunda uyarmıştı ama o yine de o halde oteldeki bütün muslukların yanlış bağlandığını, çünkü *caldo* olarak işaretlenen musluklardan yalnızca sıcak su geldiğini belirtmeden duramamıştı. Babasının eli yerinden fırlamıştı. O gün restoranda yediği o tokattan sonra çok fazla soru sormayı bıraktı. Şimdi bitkin kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini bilmediği gibi, hareket edememesine veya midesinin bu kadar bulanmasına da anlam veremiyordu. Ayakları ve kafası bir mengeneye hapsedilmiş gibiydi ve artık kollarını hissetmiyordu. Hayır, bu doğru değil. Omuzlarına kadar olan kısmı hissediyordu. Belki biraz daha aşağısını, ancak daha da aşağısında en iyi arkadaşı Kevin'ın kolunu sıktığı zamankine benzer bir karıncalanma hissi vardı. Koca kafalı Kevin, aslında Kornelius ismiyle vaftiz edilmişti, ancak ona bu "havalı isim"le hitap eden herkesi pataklamakla tehdit ederdi.

Kevin, Kornelius, Kirli Pantolon...

Dirseğinin aşağısı, normalde yanında uzanan veya sallanan kısımlar –diğer bir deyişle, önkolları, bilekleri ve elleri (Lanet olsun, ellerim nerede lan?)– bunların hepsi yok olmuştu.

Çığlık atmayı denedi ama ağzı ve boğazı çok kuruydu. Tek yapabildiği acınası bir inlemeydi.

Eğer ellerim kesildiyse neden kan içinde değilim? Ampütasyon ya da adı her neyse.

Bayat bir koku Toby'nin burun deliklerini doldurdu. Bozuk tereyağı gibi tatlı ancak çok daha hafif bir koku. Karanlığın, kendi nefesinin kokusunu yüzüne yansıtan duvarlarla çevrili olduğunu anlaması biraz sürdü. Ellerini yeniden keşfetmesi, ki bu onu çok rahatlatmıştı, bundan da uzun sürdü. Elleri vücudunun arkasındaydı.

Bağlıyım. Hayır, yanlış. Bir kutuya hapsedildim.

Düşünceleri birbirini kovalamaya başladı.

Kollarımın üzerinde yatıyorum, orası kesin.

Hummalı bir biçimde buraya gelmeden hemen önce, "orası" her neresiyse, ne yaptığını hatırlamaya çalıştı, ancak hafızası bir acı dalgasıyla yıkanmış gibiydi. Hatırladığı son şey oturma odasında şu saçma bilgisayar tenis oyununu oynadıklarıydı, televizyonun karşısında oradan oraya atlamaları gerekiyordı ve hep Lea kazanıyordu. Daha sonra anneleri onları yatağa yatırmıştı. Şimdi ise buradaydı. Burada, bu hiçliğin ortasında.

Toby güçlükle yutkundu ve birdenbire öncekinden daha fazla korktuğunu hissetti. Öyle korktu ki bacaklarının arasından akmaya başlayan keskin kokulu dereciği bile fark edemedi. Canlı canlı gömülme korkusu görünmez hapishanesinin kısıtlayıcı duvarlarının tümüyle başaramadığını başarmıştı şimdi: Felç olmuştu.

Tekrar yutkundu, karanlık kendisini sıkıca tutan ve ağzında metalik bir tat bırakan canlı bir yaratık gibiydi.

Israrla bir şeyler okuduğu için midesinin bulandığı ve durmak zorunda kaldıkları için babasının kızdığı o uzun araba yolculuğundaki gibi hissetti. Midesinin bulanmasını engellemek için nefesini tutuyordu ki aniden...

Ne oluyor?..

Hareket halindeki dili yabancı bir cisimle karşılaştı.

Bu da ne?

Cisim damağının üst kısmına yapışmıştı. Patates cipsi gibi ancak yüzeyi daha sert ve daha pürüzsüz.

Ve daha soğuk.

Dilini cismin üzerinde gezdirdi ve tükürüğünün biriktiğini hissetti. İçgüdüsel olarak burnundan nefes almaya devam etti, yabancı cismi damağından ayırıp dilinin üstüne alana kadar yutkunma itkisini bastırdı.

Ve sonra bir anda farkına vardı. Her ne kadar buraya nasıl geldiğini, kendisini kimin kaçırdığını ve neden tutsak tutulduğunu hatırlayamasa bile –hatta içine tıkıldığı bu karanlık hiçliğin ne olduğu hakkında en ufak bir fikir olmasa bile– en azından bir gizemi çözmüştü.

Bir bozuk para.

Toby Traunstein'ı hayal edilebilecek en karanlık yere hapsetmeden önce, birisi ağzına bir bozuk para yerleştirmişti.

80

(Sürenin Bitimine 44 Saat 31 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Seni duyarsız, sorumsuz, bencil köpek!"

"Aptal ve nahoş demeyi unuttun."

Sesim sakin çıkmıştı. Hâlâ-karımla tartışırken genelde olduğundan çok daha sakin. Son buluşmamızda nihayet boşanmaya karar vermiştik. Nicci o gece suratıma haykırdığı cümleyi tekrarladı:

"Bazen seninle nasıl olup da bir araya geldiğime şaşırıyorum."

İyi soru.

Açıkçası, kadınların bende ne bulduğunu anlayamıyordum. Nicci'yle, benden daha uzun, daha yakışıklı ve kesinlikle daha çekici olan adamlarla dolu bir oda olan psikoloji fakültesinin dersliğinde tanışmıştık. Yine de beni seçmişti. Sebebi dış görünüşüm olamazdı. Kendi fotoğraflarımı görmekten nefret ederdim. İki yüz poz arasında beni utandırmayan en fazla bir fotoğraf olurdu. O da kararlı bir şekilde büyüyen gıdımı göstermeyen flu ya da kötü pozlanmış bir resim olurdu. İnsanlar üzgün yüz ifadem sebebiyle Nicolas Cage'e benzediğimi söylerdi; şimdi ise seyrelen saçlarımız dışında hiç ortak yanımız yok. Sağlıksız gıdalardan uzak durup haftada iki kez koşmaya çıksam da otuzuncu yaş günümden bu yana her sene bir kilo aldım. Nicci ilişkimizin başlangıcında beni başkaları için bir değeri olmayan bir "koleksiyoncu parçası" olarak adlandırdığında

tam üstüne basmıştı. Eski bir otomobil gibi: hurdaya çıkarılmak için yeterince yaşlı ancak acayipliklerine rağmen yeni bir modelle değiştirmek için fazla sevimli. Elbette o zamandan bu yana bu konuda fikrini değiştirmişti.

"Nasıl bir baba on yaşındaki oğlunu ölen insanların koğuşunda bırakabilir?" diye sordu kızgınlıkla.

Ona, Julian'ı arabadan arayıp acil bir durum ortaya çıktığı için hediyeleri tek başına dağıtmasını söylediğimde, oğlumuzun ne kadar anlayışlı davrandığını açıklamaya zahmet etmedim. Bir suç mahalline gitmem gerekiyordu ve on yaşındaki bir çocuğu yanımda götüremezdim.

"Nasıl bir anne bronşit olan çocuğunu doktor yerine büyücüye götürür?" diye karşılık verdim.

Lanet olsun, şu anda bir sigara için neler vermezdim...

İçgüdüsel olarak elimi sağ kolumdaki nikotin bandına götürdüm. Telefonu çenemle boynum arasına sıkıştırmıştım.

"Belden aşağı vuruyorsun, Alex," dedi Nicci kısa bir duraksamadan sonra. "Julian'a taksi parası bile bırakmamışsın."

"Çünkü cüzdanımı bir yerde unutmuştum. Oluyor böyle şeyler, Tanrı aşkına."

"Yalnızca senin dünyanda Alex," diye yanıtladı. "Senin dünyada felaketler birbiri ardına geliyor. Yaydığın kötü dalgalar yüzünden."

"Lütfen yeniden başlama!"

Ellerim titriyordu. Direksiyona daha sıkı tutunarak sakinleşmeye çalıştım. Sigarayı bıraktığımdan bu yana sinirlerim daha da kötüleşmişti.

Triseps kasım üzerinde bulunan kaşındırıcı banda rağmen.

"Sebebi yaydığın negatif enerji," dedi neredeyse şefkatle. "Musibetleri müspet olarak kendine çekiyorsun."

"Ben sadece onlar hakkında yazıyorum. Gerçekleri naklediyorum. Dışarıda hâlâ yakalanamamış olan bir psikopat var, aileleri öyle korkunç şekillerde mahvediyor ki çalıştığım skandal gazeteleri bile bütün detayları yazmaya cesaret edemiyor."

Dünyanın en eski çocuk oyununu oynuyor –saklambaç– ve bütün aile kederden çökene kadar oyuna devam ediyor. Ölüme kadar.

Gözüm yolcu koltuğunda duran eski gazeteye takıldı. Zamanında manşeti ben atmıştım:

Göz Kolleksiyoncusu Tekrar Ortaya Çıktı!
3. Çocuk Ölü Bulundu

Eski mesleğim olan polis müzakereciliği gibi, gazetedeki işim de genelde dayanma gücümü sonuna kadar zorluyordu. Ancak Göz Koleksiyoncusu vakası dehşet kelimesine yeni bir boyut kazandırmıştı. Kaçırdığı çocukların annelerini öldürüyor ve çocukları sakladığı yerde boğulmadan önce bulmaları için babalarına birkaç saat veriyordu. Psikopatın her bir küçük bedenin sol gözlerini çıkarttığı gerçeğini de eklediğinizde, elinizdeki kavranabilir olanın sınırlarını gerçekten aşan bir vaka oluyordu.

Nicci vaazına devam etti. "Olumsuz düşünceler gerçeklikte ifadelerini bulur," dedi. "Olumlu düşünmek ise olumlu deneyimler doğurur."

"Olumlu düşünmek mi? Sen iyice keçileri kaçırdın galiba! Göz Koleksiyoncusu şimdiye kadar üç kez ortaya çıktı. Altı ölü: üç kadın, iki küçük kız, bir oğlan. Arabayı emniyet şeridine çekip bir süre meditasyon yapsam bu psikopatın duracağını mı sanıyorsun? Yok, en iyisi, okuduğun o kitapta yazdığı gibi belki de evrene bir istek yollamam gerekir." Konuştukça çileden çıkıyordum. "Ya da şu dünya para harcadığın astroloji hatlarından birisini ararım. Belki de hat-

tın öbür ucundaki ev hanımı bardağındaki çay yapraklarına şöyle bir bakıp Göz Koleksiyoncusu'nun nerede saklandığını görebilir."

Bir klik sesi başka bir gelen arama olduğunu işaret etti. Cep telefonunu kulağımdan çekip ekranına baktım. "Kapatma," dedim Nicci'ye ve onu memnuniyetle beklemeye aldım.

79

"Selam Alex. Benim, en sevdiğin stajyer."
Frank Lahmann.

Beni daha iyi bir zamanda aramış olsaydı, "En sevdiğim stajyer mi? İşi mi bıraktın?" derdim. Ama laklak edecek halde olmadığım için kısa bir merhabayla yetindim.

"Şekerlemelerini bölmekten nefret ediyorum, Alex ama Thea gün ortasındaki konferansa gelip gelmeyeceğini merak ediyor."

Gazetedeki çalışanların pek çoğu Frank'in ukala tavırlarından hoşlanmazdı. Bense, belki de aramızdaki kuşak farkını aşacak şekilde aynı frekansı paylaştığımız için, bu yirmi bir yaşındaki çaylağa bayılıyordum. Editöryal ofisteki genç personelin çoğu yanlış sebeplerle orada bulunuyordu. Basında çalışmanın havalı olduğunu düşünüyorlar ve bir gün en az üstlerinde çalıştıkları haberler kadar göz önünde olmayı umuyorlardı. Frank farklıydı. Gazetecilik onun için bir meslekten çok bir zanaat, bir uğraştı ve eğer gazete ona maaş vermese bile muhtemelen bu işi yapmaya devam ederdi. Ortaya koyduğu gönüllü fazla mesaiyi de hesaba kattığımızda, aldığı saatlik ücret Somalili bir ırgatınkiyle eş değer çıkardı.

Bir zamanlar, okuduğum romanın birinde, "Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun," ifadesine rastlasaydım gözlerimi devirip bu bayağı duygusallığa burun kıvırırdım. Ancak bir ay önce stajyerimin uyku tulumunu fotokopi odasında bulduğumda kendimi böyle düşünürken yakaladım. Frank, polis memurluğuna

yeni başladığım zamanlardaki halimi bana hatırlatıyordu: mesleğine takıntılı, hastalık derecesinde çalışkan ve –arada sırada– akıl hocasına karşı bayağı saygısız.

"Rakiplerimizin web sayfalarında fırtınalar koparanlardan başka birkaç bulguyla gelsen iyi edersin. Yoksa –ve dişi ejderhanın söylediklerini aynen aktarıyorum– 'onun bağırsaklarından jartiyer yaparım.'"

Frank'in sesi normalde olduğundan daha gergin geliyordu, muhtemelen sabahtan beri içmiş olduğu onca kahve yüzündendi.

Yayın konferansı.

Sızlanarak, "Lütfen değerli editörümüze bugün uğrayamayacağımı söyle," dedim.

Yani yine...

Güldü. "Sen bilirsin ama eğer Thea bunun acısını benden çıkartmaya kalkar da beni Oltacılık Kulübü senelik basın toplantısına ya da başka bir saçmalığı haber yapmaya gönderirse karışmam."

"Bunu unutsun. Bugün bana lazımsın."

Frank gergin bir biçimde öksürdü. O sırada muhtemelen bilgisayar ekranının üstünden editörün camekânlı ofisine bakıyor ve bir şüpheli gibi görünüyordu.

"Benden yapmamı istediğiniz şey nedir, Sayın Başkan?" diye sordu kısık sesle.

"Çalışma masama git. Çekmecelerden birinde –sanırım en altta solda olan– lastik bir bantla sarılmış elli avro ile bir kredi kartı bulacaksın."

Bir süreliğine, bir gazetenin açık ofisinin statik uğultusundan başka bir ses duymadım.

"Sen kime caka satıyorsun? Çekmecede yalnızca yirmi avro ve yeşil bir AmEx kartı var. Gold bile değil."

"Bana derhal onları getirmen gerekiyor. Cüzdanımı kaybettim ve yakıtım bitmek üzere."

"Cüzdanın demek? Yazık."

Bir büro sandalyesinin gıcırtısını duydum ve Frank'i standart telefon pozuna girmiş halde masamın önünde hayal ettim: Telefonunu çenesi ile köprücük kemiği arasına sıkıştırmış, dirseklerini masaya dayamış ve ellerini tıraşlı başının arkasında kavuşturmuş.

"İçinde çocuğunun resmi var mı bari?"

Julian'ın mı?

"Benim cüzdanımda mı? Hayır." Biraz aklım karışmıştı.

"Kötü. Çok kötü."

Boğazını temizledi, bir monologa başlamadan önce hep böyle yapardı. Önümdeki minibüsün şoförü anlamsız bir şekilde şerit değiştirerek dikkatimi dağıtınca Frank'in söylevini başlamadan durdurma şansımı yitirdim.

"Hertfordshire Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre, içinde kişisel şeyler bulunan cüzdanların polise teslim edilme eğiliminin daha yüksek olduğu bulunmuş. Küçük çocukların, eşlerin ya da köpek yavrularının resimleri gibi."

"Çok ilginç," dedim, ancak ses tonumdaki alayı fark etmemiş gibi devam etti.

"Etrafa iki yüz kırktan fazla cüzdan bırakıp kaçının geri getirileceğini..."

"Frank, bu kadar yeter tamam mı? Bunun için gerçekten zamanım yok." Ses tonum bu kez dikkatini çekmişti.

"Parayı al ve yola koyul."

Ona adresi söyledim. "Ve acele et," dedim. "Tekrar başlıyor galiba."

Aniden ses kesildi. Kapsama alanının dışına çıktığım için korktum. Daha sonra hattın öbür ucunda hafif bir cızırtı duyuldu.

"Göz Koleksiyoncusu mu?" dedi Frank.

"Evet."

"Hay lanet," diye fısıldadı. Haberleri bıkkın ya da usanmış bir tavırla karşılamak için henüz meslekte fazlasıyla yeniydi. Ona dair sevdiğim şeylerden biri de buydu. Öğrenci laubaliliğini ne zaman keseceğini biliyordu.

Frank'i bir çuval dolusu iş başvurusunun arasından çekip çıkaralı bir yıl oluyordu. Thea karşı çıktığı halde onu işe almıştım; Thea'nın aklında ise Münih'teki Gazetecilik Okulu'nu bitirmiş süslü bir kızı işe almak vardı, Frank'in fotoğrafını gördüğü zaman dediği gibi bir "muhallebi çocuğu"nu değil. "Mısır gevreği ambalajlarındaki çocuklara benziyor. Kimse onu ciddiye almaz."

Ancak Frank Lahmann başvurusunu bir CV'yle değil, getirdiği bir haberle destekleyen tek kişiydi. Özel bakımevlerindeki Alzheimer hastalarıyla ilgili ciddi ihmaller üzerine yaptığı haber gazetenin dördüncü sayfasında yer bulmuştu. Bunun yanı sıra kesinlikle üst düzey bir araştırmacıydı. Bazen haber ajanslarından, kitaplıklardan ve internetten derlediği her türlü gereksiz bilgiyi, ne kadar uygun olduklarına bakmadan, ısrarla yayınlatmaya çalıştığında bile.

"On beş dakikaya görüşürüz," dedim ve tekrar Nicci'ye döndüm, –şaşırtıcı biçimde– hâlâ hattaydı.

"Bak, Julian'ı almayı sana bıraktığım için özür dilerim," dedim, dostane davranmaya çalışıyordum. Yağmur tekrar hızlanmıştı, sıcaklık donma derecesinin biraz üzerindeydi. "Söz veriyorum, bu bir daha olmayacak ama şimdi gerçekten gitmem ve işimi yapmam gerekiyor."

Nicci iç geçirdi. Görünüşe göre beklediği sırada o da biraz daha sakinleşmişti. "Of Alex, sana neler oldu böyle? Pek çok şey hakkında yazabilirsin. Sevgi ve mutluluk hakkında örneğin, ya da özverili düşünceleri ve eylemleriyle dünyayı değiştiren insanlar hakkında."

Boş arsaların yanından geçiyordum. Asfalt yol bitti ve yol çukurlarla dolu bir orman patikasına bağlandı. Eski zamanlarda buraya yakın bir yerde tenis oynamaya gelirdim, bu yüzden bölgeyi biliyordum. Kühler Weg'e giden direkt rota burası değildi ama bunun gibi durumlarda bir acemi gibi ön kapıdan girmeye çalışmamak bir avantaj olabilirdi.

"Ama o hadise..."

Köprüdeki hadise.

"...senin içindeki bir şeyleri yok etti. Bütün soruşturmalarda aklandın, kendi kafandaki dışında, öyle değil mi? Bunları tekrar tekrar konuştuk: Sen iyi niyetle hareket ettin. Yaptığını yapmakta haklıydın. Hatta senin savunmanı destekleyen bir amatör video kaydı bile var."

Sessizce başımı iki yana salladım.

"Ama bunu yazgının bir sillesi gibi kabullenip hayatını değiştirmek yerine suçluların peşinden gitmeye devam ediyorsun. Belki artık silahla değil ama kayıt cihazı ve kalemle. Hâlâ derinlerde geziyorsun." Nicci'nin sesi titredi. "Neden? Söyle bana? Ölüm hakkında bu kadar çok hoşuna giden ne var ki kendi çocuğunu, aileni – hatta kendini bu kadar ihmal ediyorsun?"

Titreyen ellerimle direksiyona daha sıkı tutundum.

"Sebebi kendini cezalandırmak istemen mi? Kötü bir insan olduğuna inandığın için mi kötülüğün peşine düşüyorsun?"

Nefesimi tuttum ve bir şey söylemedim, yalnızca ön camdan dışarı bakıp uzun uzun düşündüm. Nihayet cevap vermeyi denediğimde, bir zamanlar bizi yalnızca ölümün ayırabileceğine inanan kadın telefonu kapatmıştı.

Nal izlerine bakılırsa, orman yolu yalnızca atlıların kullandığı bir patikaya dönüşmüştü. Solumda birbiri ardı sıra küçük açık alanlar; sağımda ise Borussia tenis kortları vardı. Her türden mo-

torlu aracın girişini yasaklayan tabelaya aldırış etmeyip Volvo'yu yavaşça viraja soktum.

En kötüsü de, diye düşündüm iki yüz metre ileride Kühler Weg'e girişi kapatmış olan devriye araçları konvoyunun ışıklarını fark ettiğimde... *en kötüsü de Nicci'nin budalaca dünya görüşünde azıcık da olsa hakikat parçalarının bulunması.*

Volvo'yu geri vitese alıp ıssız tenis kortlarını orman yolundan ayıran tel örgünün yanına park ettim.

Bütün farklılıklarımıza rağmen –çocuk büyütmek ve geleceğimizi planlamak konusundaki hiç bitmeyen tartışmalarımıza rağmen– bunca seneyi Nicci'yle beraber geçirmiş olmamın sebepleri vardı. Son altı aydır ayrı yaşamamıza rağmen, elbette bana dünyadaki bütün yetişkin insanlardan daha yakındı.

Arabadan indim, bagajı açtım ve olay yeri kitimi çıkardm.

İçimi görebiliyor, diye düşündüm bir olay mahallini kirletmemi engellemek üzere tasarlanmış koruyucu elbiseleri üstüme geçirirken: kar beyazı bir plastik tulum ve eski, yıpranmış Timberland botlarımın üzerine geçirdiğim bir çift solgun yeşil plastik galoş.

Kötülük beni çekiyor.

Hem de karşı konulmaz bir biçimde.

Ve sebebini bilmiyorum.

Bagajı kapattım ve suç mahalline giden patikaya koyuldum. Sonra dönüp ağaçların arasında kayboldum.

78

(Sürenin Bitimine 44 Saat 6 Dakika Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

Stoya ölü kadının gözlerine baktığında çığlıklarını duyabiliyordu. Adli tıp hocasının polis kolejindeyken onları daima uyardığı sessiz yakarışı hissediyordu. Bir cesetle karşılaştığında bazen en yıllanmış dedektifi bile altüst eden korkudan kendini yeterince yalıtmayı başarabilsen bile –bir bireye, insan eliyle vücut bütünlüğü ihlal edilmiş, istismara uğramış ve hayatı elinden alınmış ve böceklere, hava şartlarına, başıboş hayvanlara bırakılmış bir insana değil, bir kanıt parçasına baktığını kendine söylemeyi denesen bile– cesetlerin onları bulanlara yönelttikleri sitemkâr yakarışları duymamak imkânsızdır. Bedenler gözleriyle bağırır.

Philipp Stoya biraz uzaklaşmak ve kulaklarını tıkamak istedi çünkü çığlık bugün normalde olduğundan daha fazlaydı.

Lucia Traunstein yalın ayaktı ve içinde sütyen veya külot olmaksızın ince bir elbise giyiyordu. Genç bir kadın, kocasının onu bulduğu yerde, şehir içindeki villalarının dışında yatıyordu. Açık bacakları neredeyse tamamen tıraşlı kasıklarını gösterse de cinsel bir suç muhtemelen olasılıklar arasından çıkarılabilirdi.

Kayıp ikizler, Toby ile Lea ve Lucia'nın elindeki kronometre bir başka hikâye anlatıyordu.

Göz Koleksiyoncusu'nun sapkın lisanında anlatılan bir hikâye, diye düşündü Stoya.

Savaş sonrası dönemin en korkunç seri cinayetleri üç ay önce, kırk iki yaşındaki duvar ustası Peter Strahl birkaç haftayı Frankfurt'taki büyük ölçekli bir inşaat alanında geçirip evine döndükten sonra başlamıştı. Evliliği sıklıkla evden uzakta oluşu yüzünden yıpranmıştı ve bu kez işte normalde olduğundan da uzun bir süre geçirdiğinden, barış armağanı olarak karısına çiçekler ve kızı Karla'ya da bir oyuncak bebek getirmişti. Bu hediyeleri onlara verme şansı olmadı. Karısını boynu kırılmış bir şekilde evin holünde yatarken buldu, elinde bir şey tutuyordu. Bunun bir kronometre olduğunu gördü, Almanya'da her yerde satılan türden standart bir model.

Adli tıp görevlileri ölü kadının parmaklarını zamanlayıcıdan ayırdıklarında, dijital ekran harekete geçti ve rakamlar sıfıra doğru akmaya başladı.

İlk önce bir bombadan şüphelendiler, dolayısıyla apartmandaki on iki katın tümü hemen tahliye edildi. Ancak zalim gerçek geri sayımın Karla'yla ilgili olduğuydu. Küçük kız hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Ne polisler ne de aklını kaçıran babası kızı kaçıran psikopatın onu götürüp sakladığı yeri bulabilmişti – kırk beş saatlik süre dolduğunda kız saklandığı yerde öldürüldü. Patoloji uzmanının bulgularından çıkarılacak kaçınılmaz sonuç buydu. Küçük Karla'nın bulunduğu konum, Marienfelde taraflarında bir tarla, kesinlikle cinayet mahalli olamazdı çünkü civarda hiç su birikintisi yoktu. Göz Koleksiyoncusu'nun kurbanlarını saklandığı yerde boğduğu genel görüş halini aldı. Bu esasen doğru da olsa, taktik sebeplerden ötürü patoloji uzmanlarının önemli bir bulgusu basından gizlendi: Çocuklar suda boğulmuştu. Boğulan insanlar ciğerlerine istemsizce su çektiklerinde oluşan köpüğün içinde kimyasal maddelerin izlerine rastlandı. Bu bulgular öldürdüğü bütün çocuklarda mevcut olduğu için Göz Koleksiyoncusu'nun çocukları

aynı yere götürdüğü varsayıldı. Suyun ve kurbanların ciltlerinde bulunan kalıntıların analizi, kurbanların serbest akan suda boğulmadıklarını gösterdi, ancak bu katilin saklanabileceği yerler listesini pek fazla daraltmadı. Kapalı bir yüzme havuzuna sahip herhangi bir ev tarife uyabilirdi.

Lanet bir küvet bile iş görür, diye düşündü Stoya.

Kesin olan tek bir şey vardı: Ne Karla ne de birkaç hafta sonra öldürülen iki çocuk, Melanie ve Robert dışarıda öldürülmüştü. Sol gözleri bulundukları yerde çıkarılmamıştı...

"O domuzu öldüreceğim," Stoya bedenin yanında hareketsiz diz çökerken arkasında hırıldayan sesi duydu. Ölüm bile Lucia'yı, genelde kocaları hatırı sayılır biçimde daha yaşlı, daha çirkin ve – söylemeye gerek bile yok– daha varlıklı olan kadınlarda sık rastlanan sıkı vücutlu, diyetine dikkat eden cazibesinden tümüyle mahrum bırakamamıştı. Berlin'in en büyük kuru temizleme zincirinin sahibi olarak Thomas Traunstein'ın bir evden ve Lucia gibi bir kadından daha fazlasına parasının yeteceği kesindi.

"O pislik herifi öldüreceğim, yemin ederim!"

Stoya'nın omzu üzerinden eğilen komiser olay yeri inceleme ekiplerinin cesedin üstüne kurduğu çadırın içinde güçlükle ayakta duruyordu. Neredeyse iki metre uzunluğundaki Mike Scholokowsky, ev taşırken buzdolabını beş kat merdivenden yukarı çıkarması için çağrılacak türden bir arkadaştı.

"Belki de kadındır," diye sakince mırıldandı Stoya. Doğrulurken diz eklemleri çatırdadı, ölmüş kadına dikkatle baktı.

"Ne?"

"Herif dedin, Scholle. Kadın da olabilir. Failin cinsiyetini hâlâ bilmiyoruz."

Kurbanlardan hiçbiri özellikle iri ya da güçlü kimseler değildi, dolayısıyla ciddi bir direniş göstermiş olamazlardı. Herhangi bir

mücadele izinin olmayışı katilin kurbanlarını gafil avladığına işaret ediyordu. Lucia Traunstein'ın ölümünden ve Toby ile Lea'nın kaçırılmasından sorumlu olan kişi her kimse, bir erkek ya da bir kadın, hatta bir takım olabilirdi. Bu tür vakalarda polise yardım eden profilleme uzmanı Profesör Adrian Hohlfort onlara bu kadarını zaten söylemişti. Ne yazık ki ellerinde bundan fazlası yoktu.

Scholle burnunu çekti ve çenesini kaşıdı, kafası grotesk 90 derecelik bir açıyla yana doğru sarkan kadına bakıyordu. Boynunun kırıldığı kesindi, Göz Koleksiyoncusu'nun çalışma şekline işaret eden bir ayrıntı daha.

Kurbanın kocaman açılmış gözleri iki dedektifi pas geçiyor ve doğrudan çadırın yan duvarını izliyordu.

Hayır, izlemiyor. Çığlık atıyor.

"Lanet olsun, kimin umurunda?" Scholle sözcükleri soğuk havaya kelimenin tam anlamıyla tükürdü. "Göz Koleksiyoncusu sonunda lanet bir rahibe de çıksa onu öldüreceğim."

Stoya başını salladı. Cinayet Büro'nun amiri olarak astlarını daha serinkanlı olmaya sevk etmesi gerekirdi. Bunun yerine yalnızca, "Ben de sana yardım ederim," dedi.

Buna daha fazla dayanamam. Burama kadar geldi. Bu kez Göz Koleksiyoncusu'nun sapık saklambaç oyununu kazanmalı, bir başka sabah koşucusu ormanda bir çocuk cesedi daha bulmadan önce onu yakalamalılardı.

Sol gözü bir psikopat tarafından çıkarılmış bir çocuk cesedi. Tanrı aşkına ne sabah ama!

Çadırı parçalayacak kadar kızgın görünen Scholle'ye bakınca, Stoya, ilk kez olmamak üzere, meslektaşlarınınkinden farklı motiflerle güdülendiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Scholle intikam istiyordu. Stoya'nın tek istediği ise daha iyi bir yaşamdı. Hepsine lanet olsun, yirmi yılı aşkın bir zamandır

toplum düşmanı pislikleri avlıyordu ve ödül olarak suratı daha kırk yaşında çürük bir elmaya benziyordu. Cildi lekelenmiş, gözlerinin altında torbalar oluşmuş, başının tepesi kelleşmeye başlamıştı. Kesintisiz stres ve uykusuzluğun ödettiği bedel buydu. Mesleği en azından kadınların görünüşüne aldırmaması için yeterli olacak bir banka mevduatı oluşturmasına yetseydi bunların hiçbiri problem olmayacaktı ama nerede o şans. Stoya müzmin bekârdı ve peşine düştüğü suçluların çoğu bir saatte onun aylık kazancından daha fazlasını kazanıyordu.

Scholle intikam istiyordu. Bense sıkıntısız bir hayat istiyorum.

Evet, lanet olsun. Diğerlerinin aksine, Stoya bunu itiraf etmekten çekinmiyordu. Bokun içine batmaktan usanmıştı. Nihai hedefi emniyet teşkilatı içinde daha politik bir pozisyondu, örneğin sabit mesai saatlerine sahip basın sözcülüğü, daha iyi maaş ve arkasında oturup sırtını dümdüz edebileceği büyük bir masa.

Yağmurda çıplak kadın cesetlerinin yanında başkaları çömelsin.

Ancak şu anda bu amacından onlarca ışık yılı uzaktaydı. Eğer her zamankinden daha hızlı biçimde bir an önce somut bulgular elde etmezse, üniforma giymek zorunda kalmadığı bir işi olması için çok şanslı olması gerekecekti. Motivasyonları farklı olabilirdi ama en azından Scholle ve o aynı amaç için çalışıyorlardı.

"Bu akıl hastasını bulmamız gerek."

Stoya soğuk, ıslak parmaklarıyla pantolon cebindeki küçük plastik torbayı yokladı. Patoloji uzmanı gelir gelmez –Philipp onu telefonda cesedin özel durumu hakkında bilgilendirmişti – bir psikoloğun kurbanın kocasına refakât ettiği eve girecek ve kendini banyoya kapatacaktı. Kendisini kırk beş saat boyunca uyanık tutmaya yetecek kadar malının kalmış olmasını umuyordu...

Ne oluyor?..

Stoya etrafındaki değişimi görmeden önce sesini duydu. Şimdi yağmurun toprak zeminde değil, çadırın hemen dışında sert bir zeminde çıkardığı sesi duyuyordu. Plastik bir zeminde. Daha doğrusu, adli tıpçıların giydiği beyaz tulumun üzerinde.

"Lanet olsun! O pislik burada ne arıyor?" dedi Scholle. Sonunda etkisiz öfkesini yöneltebileceği bir paratoner bulmuştu. Onun bu sözlerini duyabilecek kadar yakın olan muhabir, eski meslektaşlarının başının belası haline gelmişti. Alexander Zorbach, Grunewald tarafından gizlice bahçeye girmiş ve şimdi yanında kendisinden bir kafa boyu daha kısa ve çok daha genç olan bir adamla birlikte korkuluğun yanında dikiliyordu.

Fritz, Frank veya Franz. Stoya, Zorbach'ın yanında gezdirdiği bu adamla bir basın konferansında tanıştırıldığını hayal meyal hatırlıyordu.

"Defolun," diye kükredi Scholle, telefonuna uzanırken. Ancak Stoya onu sakinleştirmek için bir elini omzuna koydu.

"Sen burada dur. Ben hallederim."

77

Stoya montunun kapüşonunu başına çekti ve tekrar sağanak yağmura çıktı. Zamanla büyüyen öfkesine rağmen, çadırın içindeki acıklı manzarayı kısa bir süreliğine de olsa geride bıraktığı için memnundu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bahçe çitinin gerisinde Zorbach'la yüz yüze geldiğinde. Polis muhabirinin genç yardımcısı arka planda etrafı süzüyordu. "Sen burada ne arıyorsun?"

Elini sıkmadı, bahçe kapısından geçmedi ya da bir ağacın altına sığınmadı.

"İlk gelen ben miyim?" diye sordu Zorbach. Sesinde gurur değil şaşkınlık vardı. Stoya'nın bildiği kadarıyla Zorbach asla ipi ilk göğüsleyen olmakla ilgilenmezdi. Tek ilgilendiği şey gerçeklerdi. Pek çok ünlü muhabirin aksine, araştırması iyi yapılmış gazete haberlerini tam adıyla imzalamaz, yalnızca adının baş harflerini kullanırdı. Gerçi artık bunun bir önemi yoktu, herkes "A. Z." harflerinin arkasındaki ismi bilirdi.

Stoya ıslak ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Evet, ilk gelen sensin ve açıkçası bunu nasıl yaptığını merak ediyorum."

Zorbach buruk bir biçimde gülümsedi. Saçları ıslanmış, elleri soğuktan kızarmıştı ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Hadi ama yapma, Philipp. Birbirimizi kaç senedir tanıyoruz. Eminim buraya gelişimin tesadüf olduğunu söylememi istemezsin."

"Hem de üzerinde olay yeri inceleme giysisiyle! Ne demezsin!"

Stoya başını salladı. "Tesadüf" polis muhabirlerinin geleneksel bahanesiydi çünkü polis telsizini dinlemek aslında bir suçtu.

"Hayır Alex, bu kez buna göz yumamam. Doğruyu söylemeni istiyorum ve bana sezgilerinle ilgili saçmalıklar anlatmaya kalkma."

Zorbach bir fenomendi. Stoya'yla birlikte çalıştıkları günlerde bile, "burnu" şüphe çekecek kadar hassastı. Üniversitede psikoloji lisansını asla tamamlamamış olsa da emniyet güçlerine şimdiye dek gelmiş en iyi müzakerecilerden biriydi. Sezgi kuvveti ve başkalarının duygusal davranışlarındaki en ufak nüansları bile fark etme yeteneği efsaneviydi. Köprüde onu mahvedenin bunlar olması bir trajediydi.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Zorbach, kaşlarında biriken suyu silerken. "İlk ortaya çıktığı zamandan beri bu vakanın üzerinde çalıştığımı biliyorsun. Yazdıklarımın hiçbirisi sizin soruşturmanıza zarar vermiyor. Aksine, yardım etmek için elimden geleni yapıyorum. Birbirimizi anladığımızı düşünüyordum."

Stoya başını salladı. Kapüşonunun yapay kürk kenarlığından iri yağmur damlaları döküldü. Zorbach resmî olarak polis kuvvetlerinden ayrılmış olsa da, aralarında çok verimli bir simbiyoz ilişki hâlâ sürüyordu. Şimdi bile, hadiseden yedi yıl sonra hâlâ düzensiz aralıklarla bir araya geliyorlardı – bu gayriresmî toplantılarda Zorbach genelde Stoya'nın araştırmalarını bir adım daha ileri götürmesine yardımcı olabilecek önemli bulguların altını çiziyordu. Karşılık olarak ve de eski günlerin hatırına, ayrıcalıklı muamele görüyor ve hayati bilgilere rakiplerinden biraz daha öncelikli bir biçimde ulaşabiliyordu.

Ancak bugün, Stoya'nın eski meslektaşı sınırı aşmıştı.

"Oyun oynamayı bırak ve bana doğruyu söyle, Alex. Burayı nasıl bulabildin?"

"Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Söyle bana."

Zorbach iç geçirdi. "Telsizinizi dinliyordum, lanet olsun."

"Bana maval okuma."

"Sana ne oluyor böyle?"

Stoya onun kolunu yakaladı. "Ben de sana bunu soruyorum!"

Zorbach'ın benzi attı. Ağzının kenarı seğirdi ve kendini kurtarmak için gönülsüz bir girişimde bulundu. "Kes artık şunu. Telsizde 107 anonsu yapıldı."

Stoya hararetli bir biçimde başını iki yana salladı. "Her şeyden evvel, o kodu artık kullanmıyoruz. İkincisi, son cesedin keşfinden sonra bir talimat yayınlandı: Göz Koleksiyoncusu'yla ilgili her şey yalnızca güvenli kanallardan iletilecekti. Yaptığın haberler sayesinde basın zaten bizi kıymaya çeviriyor. Gerçekten de bu kadar hassas bir bilgiyi erişim alanındaki bütün telsiz alıcılarının duyabileceği şekilde yayınladığımıza inanıyor musun?"

Uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu. Hava daha da kararıyordu.

"Ciddi misin?" dedi Zorbach şaşkınlık içinde. Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır, telsiz trafiği olmadı. Biz hiçbir şey yayınlamadık." Stoya şimdi şüphe ve öfkeyle ona bakıyordu. "Anlat bakalım Alex ve bana doğruyu söyle: Burada bir ceset bulduğumuzu nasıl bilebiliyorsun?"

76

(Sürenin Bitimine 13 Saat 57 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Gittikçe daha da kötüleşiyor," dedim, muayenehaneyi incelerken. "Artık sesler duyuyorum."

İlk ziyaretimde olduğu gibi çok sayıda özel hastadan kliniğe gelen onca paranın nereye gittiğini düşündüm. Psikiyatri kliniği dışarıdan bakınca oldukça pejmürde görünüyordu. İçerden ise yenilenmeye muhtaç olduğu daha iyi görünüyordu. Önceki ziyaretlerimde doktorumla üç farklı odada buluşmuştum. Sadece büyüklükleri ve tavandan muşamba zemine uzanan rutubet izlerinin yerleri farklıydı.

"Üniversitede sizin kadar kalmadım Dr. Roth. Travma sonrası bozukluklar konusuna hiç gelemedim mesela, şimdi o yüzden soruyorum: Bununla şey arasında bir bağlantı olabilir mi?.."

...Yedi yıl önce bir kadını silahla vurmam arasında?

Doktor masasından beni dikkatle inceledi ve bir şey söylemedi. Dr. Martin Roth hünerli bir dinleyiciydi, bu özelliği sayesinde psikiyatr olmaya yazgılıydı. Beni şaşırtacak şekilde, belli belirsiz gülümsedi. Daha önceki seanslarımızın hiçbirinde gülümsediğini hatırlamıyordum, şimdi ise böylesi bir yeniliğe son derece uygunsuz bir zamanda karar verdiğini düşündüm.

Orada oturmuş, gergin bir biçimde bacak bacak üstüne atıp bir sigara yakmak isterken yüzündeki gülümseme yayıldı. Olduğundan daha da genç göründü. İlk buluşmamızda onu, birkaç sene önce ünlü pskiyatrist Viktor Larenz'i tedavi ettiği için çalıştığım gazetede haber olan bir uzman değil, bir stajyer sanmıştım.

Benden önceki pek çoğu gibi ben de onu hafife almıştım ama insan kompleks kişilik bozuklukları alanının önde gelen otoritelerinden birinin bu kadar genç görünmesini beklemiyordu. Roth'un cildi pürüzsüz, neredeyse gül rengiydi. Gözlerinin akı spor ceketinin altına giydiği yeni tişörtten daha parlaktı. Gerçek yaşını ele veren tek şey şakaklarından açılmaya başlamış olan saçlarıydı.

"Öncelikle," dedi nihayet, yanındaki plastik dosya rafından ince bir klasör çıkararak, "sakin ol. Endişelenmek için bir sebep yok."

Endişelenmek için bir sebep yok mu? "Dün var olmayan bir polis telsiz kanalında var olmayan sesler duydum ve sen bana endişelenme mi diyorsun?"

Evet anlamında başını salladı ve klasörü açtı. "İşte burada, tıbbi geçmişine bir bakalım. Köprüdeki olaydan sonra tedavi görmüşsün. O zamanlar ciddi algılama bozuklukları çekiyordun."

Kâbuslarım gerçek hayatıma saçılmıştı.

En iyi böyle tarif edebilirdim. Beni daha önceleri rüyalarımda korkutan şeylerin kokusunu alıyor, seslerini duyuyor ve nihayet görmeye başlıyordum. Her zaman köprüdeki kadın ve bebek de değil üstelik. Trajik olaydan iki hafta sonra örneğin, rüyamda yıldırımların birer saniye arayla yanı başıma düştüklerini gördüm. Canımı kurtarmak için koştuğumda tek çıkış yolundaki cam kırıkları ve paslı metaller ayaklarımı parçalıyordu. Düşen yıldırımların beni ortasından altın rengi parlak bir ağacın yükseldiği bir çöplüğe yönelttiğini çok geç fark ettim ve içgüdüsel olarak ağacın dallarının altına sığındım.

Ağaçların yıldırımları çektiğini biliyordum ve bir tuzağa çekildiğimden emindim. Her an ölebileceğimi anladığım an gözyaşlarına boğuldum. Titreyen parmaklarla ağaca tutunmaya çalışırken korkunç bir şey meydana geldi: Ağacın kabuğu bir anda yumuşadı ve jelatinimsi bir doku kazandı. Parmaklarım yapış yapıştı. Sadece ellerimde değil, bütün vücudumda gezinen kurtçukları gördüğüm an çığlığı bastım. Ağacın ve çöplüğün tamamen böcekler, kurtlar ve solucanlardan oluşan koca bir yığın olduğunu fark ettiğim an çığlık atarak kendimi uyandırdım.

Ancak yığının korkunç havası uyandıktan sonra yatak odamı doldurmaya devam etti. Hemen koşup camı açtım, ancak hâlâ normal bir biçimde nefes alamıyordum. Odaya serin hava değil, dışarıdan gelen bir başka pis koku doluyordu. Üstelik güneşli, açık bir pazar sabahı olduğu halde, dışarıdaki ağaca yıldırım düştü ve onca böcek etrafa saçıldı. Kasılıp kıvranan bir sütun oluşturup evimizin bahçesine doğru aktılar.

Tam o sırada, kurtçuklar duvarlardan tırmanıp bana gelmeye başlamışken, beni biri arkadan yakalayıp pencereden uzaklaştırdı.

Feryatlarım Nicci'yi uyandırmış ve onu ölesiye korkutmuştu. Tamamen sakinleşmem, sonradan bana söylediğine göre, bir saatten fazla sürmüştü.

"Sonra derhâl ilaca başlamışsınız," dedi Dr. Roth, tıbbi kaydımda bir sayfa daha çevirirken. "Antipsikotik ilaç tedavisi uygulanmış ve durumunuz iyileşmiş. Semptomlar iki yıl içinde tamamen ortadan kaybolmuş."

"Ama dün tekrar ortaya çıktı."

"Hayır."

Dr. Roth yüzünde aynı alışılmadık gülümsemeyle başını dosyadan kaldırdı.

"Hayır mı?" dedim, şaşırmıştım.

"Bakın, birbirimizi kısa bir süredir tanıdığımız düşünüldüğünde doğal olarak kesin bir teşhis koyamam ya da gördüğünüzü söylediğiniz hayalleri tartışamam. Ancak hâlâ şizofreniden muzdarip olduğunuz konusunda ciddi şüphelerim var."

"Neden?"

"Acele yargıda bulunmak istemiyorum. Lütfen bana yarına kadar süre tanıyın. O zamana kadar ben de kan testinizin sonuçlarını almış olurum ve şüphelerimi doğrulayıp doğrulamadıklarını görürüz."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Başka bir hastanın Roth'un bu erken teşhisini memnuniyetle karşılayacağı kesindi. Semptomlarımın zararsız bir açıklaması olabileceğine inanmak konusunda ben de çok hevesliydim. Ama eğer algılama bozukluğundan muzdarip değilsem, bunun anlamı...

...seslerin gerçek olduğuydu. Eğer öyleyse, Göz Koleksiyoncusu'yla aramızda bir tür bağ vardı...

Bu düşünceyle sağ kulağım kafama bir diyapozon sokulmuş gibi çınladı. Güçlükle gülümsedim ve ayrılmadan önce Dr. Roth'un elini sıkmak üzere ayağa kalktım ama odaklanmakta zorlanıyordum. Cebimdeki telefon titrediğinde muayene odasından çıkmıştım ama uyku ilacı yazdırmak için geri dönmek üzereydim – birkaç gecedir gözümü bile kırpmamıştım.

Beni ara! yazıyordu metin mesajında, kulağımdaki çınlama arttı.

Çabuk. Çok geç olmadan.

Geriye dönüp baktığımda, sanırım ölümle yarışım o anda başlamıştı.

75

"N'aber?"

Frank çalar çalmaz telefonu açmıştı. Sesi benden daha telaşlı geliyordu.

"Endişeliyim."

Endişeli mi? Frank'in kendi kişisel hislerinden bahsettiği tek bir sefer bile hatırlayamadım. Uçarı davranarak dikkatleri gerçek duygularından uzaklaştırmak konusunda çok çaba harcardı. Örneğin, bakımevinde yaşlıların gördüğü kötü muameleyle ilgili ilk haberinin satır aralarında, onun altta yatan öfkesini ve umutsuzluğunu görebiliyordum, özellikle de demans ve göğüs kanseri olan ve masraf olduğu gerekçesiyle ağrı kesici verilmeyen yaşlı kadınla ilgili pasajda. Zorunlu hizmetini söz konusu berbat bakımevinde yapan sinik hemşirenin sözlerini alıntılamıştı: "Kime şikâyet edebilir? Çocukları haftada bir ziyarete geliyor ama söylediklerinden tek kelime anlamıyorlar." Hiç açıkça söylemese de haberinin yayınlanmasından sonra bütün personelin değiştirilmesi karşısında sevinmişti.

"Neredesin?" diye sordu telâşla.

"Araştırma yapıyorum," dedim kliniğin dönen kapılarından çıkarken. Şimdiye kadar sağlık problemlerimi bilen tek kişi Nicci'ydi ve bu şekilde kalmasını istiyordum. "Ne oldu Tanrı aşkına?"

"Yargısal hataların yüzde doksanının yanıltıcı ikincil kanıtlara dayandığının eminim sen de farkındasındır."

"Tanrı aşkına, lütfen nutuk çekmeyi bırak ve sadede gel. Neler oluyor?"

"Cüzdanın."

Lanet olsun. Başımı kavradım. Yaşanan hengâme yüzünden kredi kartlarımı iptal etmeyi tamamen unutmuştum.

"Polis seninle konuştu mu?" diye sordum, başımı kaldırıp kapalı kasım göğüne baktım. Roth'la görüşmem esnasında hava sıcaklığı ciddi biçimde düşmüş ama en azından yağmur kesilmişti.

"Senin cep telefonuna ya da evine ulaşamayınca buraya, ofise geldiler."

Demek Dr. Roth'a giderken Stoya'nın beni ısrarla aramasının nedeni buydu. Pskiyatristle randevumdan sonra onu arayacaktım.

"Bütün kredi kartlarımı boşaltmışlar deme sakın!"

"Daha kötüsü."

Daha kötü mü? Soyup soğana çevirmenin dışında kayıp bir cüzdanın sahibine daha ne yapabilirler?

"Hay aksi, belki de bunları sana telefonda söylemesem daha iyi olacak."

Arabamı bulmak için hastane otoparkını gözlerimle taradım. Öğle paydosu yaklaştığı için otopark şimdi daha doluydu.

"Sen sarhoş falan mısın?"

"Yalnızca Thea'nın ofisinin önünden geçip kahve almaya giderken şans eseri duyduğum kadarını biliyorum."

Thea mı? Polisler editörümle ne tartışıyor olabilirdi?

"Lafı dolandırmayı bırak Frank, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Eğer yanlış duymadıysam, cüzdanını bulduklarında her şey hâlâ içindeymiş. Nakit para bile."

Salağın birisi dört çekerini benim Volvo'ya o kadar yakın park etmişti ki kapıyı açarken boyasını çizmemek için yolcu koltuğundan binmek zorunda kaldım.

"Ama bu iyi bir haber," dedim.

"Öyle san! Senin lanet cüzdanını suç mahallinde bulmuşlar. Bahçede bir yerlerde."

Suç mahallinde mi?

Bu imkânsızdı. Birdenbire telefon konuşması tamamen gerçek dışı geldi. Olamaz – hayır, stajyerimin bana söylediklerine inanmak istemiyordum.

"Hangi bahçe?" diye sordum, her ne kadar bu sorunun tek bir yanıtı olduğunu bilsem de.

"Çocukların annesini buldukları bahçede," dedi Frank sesini kısarak. "Göz Koleksiyoncusu'nun dördüncü..."

Cümlesini tamamlayamadan telefonu kapattım.

74

Nihayet sürücü koltuğuna geçebildim. Dev gibi arabasıyla beni sıkıştıracak kadar duyarsız birisi için neden bu kadar düşünceli davranıyordum? En azından tenis raketi büyüklüğündeki yan aynalarını kapatabilirdi.

Hastane bahçesindeki hız sınırını gözetmek için kendimi tutmam gerekti ama çıkış kapısından geçer geçmez gaza basıp Potsdamer Strasse'de hızla ilerlemeye başladım.

Düşün, düşünmen gerek.

Hiçbir zaman, itidalli ve sağgörülü oluşumla tanınmadım. Daha birkaç ay önce, gazetenin en büyük reklamcılarından birisi olan bir gıda üreticisiyle karşı karşıya geldik. Sahip oldukları mezbahalardan birinde gizli kamerayla çekilmiş tiksindirici fotoğrafları yayınlamamam için bana para teklif ettiler. Fotoğraflardan birinde, yerinden çıkmış ön ayağı sallanan bir inek, aşırı dolu bir kamyondan vinçle indiriliyordu. Bana nakit olarak elli bin avro ödemesini sağladım. Daha sonra, planladığım gibi fotoğrafı birinci sayfaya bastırdım ve sus payı olarak bana verilen parayı bir hayvan derneğine bağışladım. Gazetemiz en iyi müşterilerinden birini kaybetti; ben Gazeteciler Cemiyeti tarafından ödüllendirildim ve Thea'dan fırça yedim.

Ancak şimdi içinde bulunduğum açmaz, çoğu kendi kişisel fevriliğimden kaynaklanan geçmişteki sorunlarımdan önemli bir

farkla ayrılıyordu: Beni gömmek üzere olan bu çığı kendime çekmek için ne yapmış olabileceğimi kestiremiyordum.

Demek polis gazetenin bürosuna uğramıştı. Görünürde, mantıklı bir tepki. Dönüp dönüp kusmuğunu inceleyen köpekler gibi suçluların olay mahalline dönmeleri yalnızca bir Hollywood klişesinden ibaret değildi. Ne zaman konumu yalnızca polisçe bilinen bir cinayet mahallinde bir adamın görüldüğü söylense, o adam hakkında araştırma yapardım.

Sonra bir de cüzdan vardı. Saatler önce hastanede bütün ceplerimi iyice aramıştım. Traunsteinların villasında pantolon cebimden birdenbire düşmüş olamazdı, özellikle de kıyafetimden düşebilecek tek bir lifin bile suç mahallini kirletmesini engellemek için tasarlanan beyaz olay yeri giysimi giymişken. Stoya beni kıyafetle görmüştü. En iyi ihtimalle, cüzdanı oraya herhangi bir sebeple kasten bıraktığımı düşünebilirdi. En kötü ihtimal ise, ki bu beni bir şüpheli yapıyordu, çok daha olasıydı.

Kafamın içi bir mikrodalga fırının içindeki patlamış mısır ambalajına gittikçe daha çok benzemeye başlıyordu. Sayısız düşünce kafamın içinde çarpışıp duruyor ve ben birisine odaklanamadan dağılıveriyordu. Er ya da geç, ifade vermek için gidip polise teslim olacaktım ama önce kafamı toplamam gerekiyordu. Sakinleşmeli ve meseleyi güvendiğim birine açmalıydım.

Charlie'yi aramayı denedim. Beklendiği üzere telefonunu açmadı, bana başka bir numara da vermemişti – tıpkı asla gerçek adını söylemediği gibi.

Normalde bulduğu ilk fırsatta beni geri ararı ama bugün kocasının gitmesini bekleyecek kadar bekleyemezdim. Bu yüzden tekrar ve tekrar onu aradım, sonunda isimsiz bir ileti gelen kutuma ulaştı.

Neredesin, lanet olsun?

Günlerdir Charlie'yle konuşmamıştım.

İlişkimiz, eğer buna böyle denebilirse, Nicci'nin bana boşanmak istediğini söylediği gün başlamıştı.

İlk buluşmamızın gerçekleştiği koşullar yalnızca absürt değil aynı zamanda utanç vericiydi.

Tüm suçu, evliliğimin nihai çöküşünün daha ilk saatlerinde kritik bir sınırı aşmış olan kanımdaki alkol seviyesine atabilirdim. Dünyadaki bütün sadakatsiz kadınlardan intikam alma arzumun da muhtemelen katkısı olmuştur. Geriye dönüp baktığımda ise, bence esas olarak o mekâna girdiğim için kendimi cezalandırmak istiyordum.

Seramik döşemeli giriş odasında soyunup eşyalarımı dolaba kilitlerken kendimi o gecenin Zorbach için yeni bir çağın başlangıcını işaretlediğine ikna etmeye çalışyordum: aşka değil yalnızca sekse yer olan bir hayat devresi. Bar bölgesine girdiğim zamansa kendimi aptal durumuna düşürdüğümü hemen fark ettim.

Bir eş değiştirme kulübünde ilk defa bulunduğum halde, daha önce yüzlerce kez gelmişim gibi hissettim. Her şey hayal ettiğim gibiydi: kırmızı kerhane ışıklandırması, bir pizzacıda tuhaf durmayacak türden mobilyalar ve duvarlarda beklenmedik biçimde masum nü portreler. Bir tabela müşterileri saunaya, S&M mahzenine ve jakuziye yönlendiriyordu. Hemen yanında asılı olan tabelada şu yazılıydı: *Düzüş ki seninle düzüşsün dünya.*

Odanın ortasını işgal eden barın üstünde küçük bir televizyon ekranı vardı, böylece kontuarın sağındaki "oyun alanını" kullananlar kendilerini eğlendirirken porno seyredebiliyordu. İlk gidişimde lateks kaplı minderler boştu ama barda birkaç çift ile birkaç yalnız adam oturuyordu. Neredeyse tümü terlikliydi ve bellerine havlu dolamışlardı.

İnsanların çoğunun beklediğimin yarısı kadar bile çirkin olmadığını fark etmek beni şaşırttı. Genç bir çift çok çekici bir izlenim bırakıyordu. Yanıma gelip oturan, saçları yeni duş aldığı için hâlâ ıslak olan sarışın da öyle. Daha sonra Charlie'nin iki adamla az önce üçlü yaptığını ve eve, kocasının yanına dönmeden önce biriyle daha birlikte olmak istediğini öğrendim. Beni gördüğü gibi ilk seferim olduğunu anladı ve bir tanıdıkla karşılaşırsam diye hazırda tuttuğum yalanımı yutmadı.

Bütünüyle mantıksız olsa da ona doğruyu söylemeye utanmıştım – muhtemelen bu kadar güzel bir kadının bir eş değiştirme kulübüne gitmeye ihtiyaç duyduğumu düşünmesini istememiştim.

Sırıttı. "Demek burada gazete için araştırma yapıyorsun. Anladım, ben de sağlık ve güvenlik müfettişiyim."

Anne babam beni hayatın gerçekleri konusunda erken yaşta terbiye etmiş de olsalar, konuşurken onun suratına odaklanmakta zorlanıyordum. Çırılçıplak olmasına rağmen, Charlie yine de oraya gerçek anlamda "ait" hissetmediğini söyledi bana, ancak onun da cinsel ihtiyaçları vardı ve kocası onunla ilgilenmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Sonra bana tesisi gezdirdi, birkaç çiftin eş değiştirdiği aynalı odayı gösterdi ve arkasında sevişen iki kadını izleyerek mastürbasyon yapan birkaç çıplak adamın bulunduğu paravana götürdü.

O gece sevişmedik, sonrasındaki pek çok buluşmamızda olduğu gibi. Sıradan sohbetlerimizi gerçekleştirdiğimiz mekân düşünüldüğünde sürdürdüğümüz platonik ilişki neredeyse şizofrenikti. Ama Charlie benimle eş değiştirme kulübünde buluşmak konusunda ısrar etti, başka bir yer olmazdı, "Çünkü buradaki insanlar mahremiyet konusunda çok daha hassaslar."

Sonra orada tekrar tekrar buluştuk, sohbet ettikçe birbirimize aşinalığımız arttı ve sonunda kelimenin tam anlamıyla yakınlaştık. Eş değiştirme kulübünün amaçladığı şekilde olmasa da.

Diğer müşteriler çiftleşirken saatlerce konuştuk. Parça parça, kocasının kurnazca zekâsı sayesinde hatırı sayılır bir servet elde ettiğini öğrendim. Daha sonra bu beklenmedik servetin onu dünyanın en pahalı alkollü içkileriyle habire sarhoş olup paranoyaklaşan kaba saba bir hödüğe dönüştürdüğünü anlattı. Evlendikten sonra başka biri olup çıkmıştı. Daha kaprisli ve saldırgandı, kendi kendini doldurusa getirip kıskançlık nöbetlerine giriyor ve onu sürekli kendisini aldatmakla suçluyordu – gerçekteyse bir yıl öncesine kadar hayatındaki tek erkek kocasıydı. En sonunda çocukların kendisinden olup olmadığını sorgulamaya kalkmış ve eğer kendisinden boşanmaya kalkarsa ona çocukları göstermemekle tehdit etmişti. Sonunda, attığı tokat ve ona orospu demesi bardağı taşıran son damla olmuştu, o da kocasının tarif ettiği gibi biri olmaya karar verdi ve Hothouse adlı bu kulübe gelmeye başladı.

Başlangıçta tamamen çaresizlikle yaptığı bir hareket olduğu için, daha sonra –benim hiçbir zaman başaramadığım biçimde– bu yeni ve serbest ortamı sevdiğini keşfetmek onu şaşırtmıştı. Buluşma sıklığımız arttıkça sohbetlerimizin yetmeyeceğini hissetmeye başladım, bu da yeni bir soruna yol açtı. Bir zaman sonra, Charlie'nin kulübe ben olmadan gittiği zamanları düşünmeye katlanamaz oldum. Ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğim tek şey gerçekleşti: Onu kıskanmaya başladım. Dikkatli olmazsam ona âşık olabilirdim.

"Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz," dedi karşıdaki ses, tekrar arama tuşuna üçüncü kez bastığımda.

Öfkeli bir şekilde telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım.

Bir kez olsun sana gerçekten ihtiyaç duyduğumda... diye düşündüm ve yola odaklandım.

Bu çok sayıdaki tuhaf buluşma beni Charlie'nin sırdaşı konumuna getirmişti – terapi seansını, hastası "oyun alanı"nda beğendiği bir cinsel partnerle kendini eğlendirebilsin diye arada bir seansını

yarıda kesen bir psikologdum. Bu sırada ben de barda bir cin tonik içebiliyordum.

Seni saatlerce dinledim. Seni bekledim.

Bugün tavsiyeye ihtiyacı olan bendim, yine de orada olup olmadığını görmek için kulübe gitme fikrinden derhâl vazgeçtim.

Gidersem ne olayım.

Kendi başımın çaresine bakmak konusunda deneyimsiz değildim. Tek ihtiyacım olan rahatlayıp kafamı boşaltabileceğim bir yerdi. Ben istemediğim sürece kimsenin beni bulamayacağı bir yer. Kısacası, iki yıl önce annemi öldürmeye çalıştıktan sonra saklandığım yere sığınmak zorundaydım.

73

(Sürenin Bitimine 11 Saat 51 Dakika Kala)

Yılın ilk karı bir buçuk saat sonra yağmaya başladı. Yani biraz erken. Eğer birkaç dakika daha yağmasaydı Volvo'mun lastik izleri orman yolunda bu kadar belirgin biçimde görünmeyecekti. Yine de birilerinin beni Nikolskoë'ye kadar takip etmiş olduğundan şüpheliydim. Berlin ile Potsdam arasındaki bu ağaçlı tepeler günübirlik ziyaretçilerin gözdesiydi ancak şansıma, kışın Pfaueninsel feribotu çalışmadığı ve buradaki iki restoran da kapalı olduğu için ortalıkta kimse yoktu.

Daha öncesinde daireme uğrayıp konserve ravioli ve maden suyu stoku yapmıştım. Şimdi bagajda olan acil durum çantamda ayrıca yedek iç çamaşırı, adıma kayıtlı olmayan bir kontörlü telefon (bunu arada sırada telefonunun polis tarafından dinlenme ihtimali olan muhbirleri aramak için kullanıyordum) ve dizüstü bilgisayarım vardı.

Cüzdanım nasıl oldu da suç mahallinde bulundu? Ya da, ben kendimi nasıl orada buldum?

Saklanma yerime ulaşana kadar cevabını bilmediğim bu soruları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Elbette, başarılı olamadım.

Kendi apartmanıma el feneriyle girmiş telesekreteri dinlerken bu soruları görmezden gelmem mümkün değildi. Stoya polis merkezine kendim gelip ifade vermem için birkaç telaşlı mesaj bırak-

mıştı, bu da hakkımda tutuklama emrinin henüz çıkmamış olma ihtimalini düşündürdü bana.

Öfke dolu editörümle yaptığım kısa telefon konuşması da durumu aydınlatmak için pek yararlı olmadı.

Thea'nın ilk cümlesi, "Tanrı aşkına neredesin?" olmuştu. Sesi her zaman olduğundan daha yakıcıydı.

"Stoya'ya Berlin'e döndüğümde onu bulacağımı söyle." Cevap vermeden önce bana daha iyi bağırabilmek için camekânlı odası ile açık planlı haber merkezi arasındaki kapıyı sertçe kapattığını işittim.

"Bir an önce buraya geri dön. Bu yalnızca seninle ilgili bir durum değil. Gazetenin itibarı da tehlikede. Eğer gözde muhabirimizle Göz Koleksiyoncusu arasında bir bağlantı olduğuyla ilgili en ufak bir şüphe ortaya çıkarsa insanların ne düşüneceğini biliyorsun."

Haberlerinin nasıl da bu kadar iyi araştırılmış olduğuna şaşmamalı. Sonuçta her şey onun marifetiymiş.

Elbette biliyordum. Aslanın inine hazırlıksız girmemek benim için bu yüzden bu kadar önemliydi. Polis bir şüpheliye bir kez odaklandığında, hele de şüpheli şiddet olaylarına ilgisi kayıt altında olan bir eski polisse, neler olabileceğini kişisel tecrübelerimden biliyordum. Anonim kalma konusundaki çabama rağmen, şu anda kamuoyunca tanınan bir şüpheliydim çünkü basın, en başta da daha sonra bana iş veren gazete, köprüdeki hadisenin ertesinde beni bir kahraman olarak takdim etmişti. Üzerimdeki ilgiyi soruşturma kurulu ve bölge savcısı tarafından saatler süren soruşturmalara tabi tutulmak kadar katlanılmaz bulmuştum. Şimdi ise bu durum hayatımı daha da sorunlu bir hale getiriyordu.

Arabayı bu bölgenin koruma altında bir doğal alan olduğunu belirten tabelanın yanına park ettim ve arabadan indim.

Annemin tabeladan doğuya doğru uzanan patikayı keşfetmesi tamamen tesadüf eseri olmuştu. Nikolskoë Kilisesi'ne doğru bir

yürüyüşe çıkmak niyetiyle yola çıkmış, araba sürerken midesi bulanmış ve aceleyle kenara çekmişti. Migreni geçince etrafına daha dikkatli bakmış, ağaçlığın içindeki artık kullanılmayan patikayı fark etmişti. Ancak küçük bir araba genişliğinde olan ve haritalarda yer almayan bu yolun girişi devrilmiş büyükçe bir ağaç tarafından kapatılmıştı.

Berlin'de su kenarında bulunan pek çok güzel yer bulunur – milyonlarca insanın yaşadığı bir kentte olduğunuzu unutabileceğiniz yerler. Tek sorun bu yerlerin hiçbir zaman gözden uzak olmamasıdır. Bir göl kıyısı ne kadar güzelse, ziyaretçiler arasında da o kadar popülerdir. O gün annem yolu takip edip minik, neredeyse el değmemiş bir kıyıya ulaştığında, bir metropolün ortasında eşine az rastlanır, gizli bir vaha bulduğunu biliyordu. Göl kıyısına vardığında baş ağrısı hemen azalmış ve görünüşe bakılırsa bu gizli mekânı kendine saklamaya, benden başka kimseye buradan bahsetmemeye karar vermişti. O zamanlar, baş ağrısının migrenden değil kanı koyulaştırıp tıkanıklıklara yol açan ve tedavisi bulunmayan bir hastalık olan polisitemiden kaynaklandığını henüz bilmiyorduk.

Beni oraya ilk kez götürdüğünde, ağaç gövdesinin kolayca kenara çekilebileceğini fark ettim. Yolu iki tarafından kuşatan, dikenlerine itinayla yaklaşılması gereken gür çalılar daha büyük bir engeldi.

Onca sene sonra işte yine buradaydım. Çöken karanlık içinde bir şeyler görmeyi umarak tepe lambasını açık bırakıp arabadan indim. Sayısız kar tanesi solgun sarı ışık hüzmelerinin önünde oradan oraya savruluyor, manzaraya büyülü bir ton bahşediyordu. Etrafımı dikkatle inceledim.

Yaklaşık yirmi metre ötedeki çalılığın dibini eşeleyen bir yaban domuzundan başka hayat belirtisi yoktu. Şehrin her yerden duyulan trafik uğultusu bile sanki birisi müziği kapatmış gibi birdenbire azalmıştı.

Pekâlâ, işe koyulma zamanı.

Bütün ağırlığımı vererek itince ıslak ağaç gövdesi hafif bir ses çıkararak yerden kalktı, sonra onu zahmetsizce kenara sürükledim.

Hâlâ takip edilmiyor olmaktan duyduğum memnuniyetle Volvo'ya tekrar binip yürüme hızıyla ağaçların arasındaki dar yola saptım. Dikenler aracın boyasını kara tahtayı çizen tırnaklar gibi çiziyor, ağaçların üzerinde biriken karlar ön cama düşüyordu. Silecekleri çalıştırdım. Birkaç metre gittikten sonra izleri silmek için tekrar arabadan çıktım. Ağaç gövdesini eski konumuna, arabanın yatırdığı çalıları eski görünümlerine getirdim. Gizli girişin gözlerden kaçacağından emindim, özellikle de yoldaki tabela, manzaralı yürüyüş yolunun, restoranın, kilisenin ve mezarlığın birkaç kilometre daha ileride olduğunu belirtirken kimsenin bu noktayı incelemek için bir sebebi olamazdı. Burada duran herhangi biri, annem gibi, tamamen şans eseri buraya gelebilirdi.

Tekrar arabaya binip yavaşça sürmeye devam ettim. Patikadaki sert bir dönüşü geçtikten sonra arabayı durdurup indim ve bir İsviçre çakısıyla plakaları söktüm. Bu, yıpranmış arabama çevreyi sorumsuzca ihlal eden biri tarafından arazide terk edilmiş bir hurda görünümü kazandırdı. Bir orman bekçisi şüphesiz yetkililere haber verecekti, ancak bu rezil havada birisinin gelmesi ihtimal dışıydı. Ayrıca bütün kışı burada geçirmeyi düşünmüyordum. Yalnızca birkaç günlük huzur ve sakinliğe ihtiyacım vardı.

Plakaları bagaja koydum, acil durum çantamı aldım ve patika boyunca yürümeye başladım. Yol gittikçe daralıyor, yumuşak eğim boyunca zikzak yapıyordu, attığım adımlara dikkat ederek yürümeye devam ettim. Botlarım son aşamayı iyice zorlaştıran buz tutmuş ağaç kökleri üzerinde kayıp duruyordu. Neyse ki el feneri getirmeyi akıl etmiştim, böylece çıkıntı yapan taşları görebiliyor ve yüzüme çarpmadan önce ıslak köknar dallarını fark edebiliyordum. Yol son ziyaretimde hatırladığımdan daha uzun gelmişti ama muhtemelen sırtımdaki ağır çanta yüzündendi. En

sonunda durup saatime baktım, daha akşamüstü 6.42'ydi. Göle inmek yalnızca birkaç dakikamı almıştı.

İşte burada.

Ne zaman göl kıyısına ulaşsam, ne kadar çok zihinsel yükü sırtımda taşıdığımı fark ediyordum.

Gizlenme yerim.

Şu anda yaşadığım nispeten normal hayatı yaşayabilmek için eski trajedileri biraz olsun geride bırakmayı başardığım yer burasıydı. Yoğun tipi ve sıfırın altında iki derecelik soğuğa rağmen kendimi güvende hissettim.

Nicci olsaydı birdenbire kendimi iyi hissetmeye başlamamı sihirli güçlere ya da pagan enerji alanlarına bağlardı ama kendi açıklamam çok daha yavandı. Bu gözlerden uzak koyda, başıma hiç kötü bir şey gelmemişti. Aksine, burası hayatımın en mutlu anlarından bazılarını tek başıma ve kimseye açıklama yapma gereği duymadan geçirdiğim yerdi.

Ne zaman hayat kontrolümden çıkıyormuş gibi hissetsem buraya gelmemin sebebi buydu. Gölü bir sığınak olarak kullanabileceğimi fark ettiğim zaman, o zamanlar daha polistim, eski bir yüzen ev satın alıp buraya demirledim.

Fenerimin ışığı birkaç metre ötedeki küçük, kutu şeklindeki ahşap tekneyi aydınlattı. Açıktan görünmesini imkânsız kılan yoğun söğüt dallarının arasındaki dar bir cepte duruyordu.

"Yine buradayım," dedim eşyalarımı bırakırken. Annemin başlattığı eski, oturmuş bir ritüeldi bu. Benimle gelmeye gücünün olduğu zamanlarda her zaman bu sözcükleri mırıldanırdı.

Yine buradayız...

Yalnızca mırıldanarak söylediğim bu selamlama sözcükleri suyun üzerinde yankılanmışa benziyordu. Göl yakında donacaktı,

böylece buraya birilerinin yolunun düşmesi daha da imkânsız hale gelecekti.

Kimseyle paylaşmadığım gizli mekânım. Yerini kimsenin bilmediği sığınağım, ailemin bile.

Elbette, yetişkin birisi için gizli bir sığınağı romantik bulmak absürtlük derecesinde çocuksuydu. Çocukken ranzamın altına yastık ve battaniyelerle "mağaralar" yapar ve dünyadaki tek kişi olduğumu hayal ederdim. Issız adalarla, dev meşe ağaçlarının tepesindeki ağaç evleriyle doluydu hayallerim. Bu korunaklı koy, muhtemelen bana yalnızca çocukluk hayallerimde var olan bütün o saklanma yerlerini hatırlatıyordu. Dürüst olmam gerekirse, burası hakkındaki gizliliğim bir süre sonra kendi yaşamına kavuşmuştu.

Uzun bir zaman, arkadaşlarıma onlarla Olimpiyat Stadı'nda maç izleyip tezahürat yapmaktansa hafta sonunu kırlara gidip düşüncelerimle yalnız başıma geçireceğimi söylemekten utandım. Daha sonraları, izin aldığım bir gün beni arayan hiç kimsenin bulamayacağı gizli bir yerim olmasını rahatlatıcı bulmaya başladım. İlk defa Nicci'yle tanıştığım zaman sırrımı paylaşmak için yakıcı bir arzu duydum. Âşık olmanın, yanında uyurken bile partnerini özlediğin başlangıç devresini yaşıyordum. Onu "koyuma" gözleri bağlı bir şekilde götüreceğim romantik bir kaçamak sözü verdim. Onu ilk kez gördüğü zaman göl evi fener ışıklarıyla aydınlatılmış olacaktı.

Ama planım hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Vosvos'um yarı yolda ruhunu teslim etti ve bir kavşağın ortasında bozuluverdi. Aynen bu şekilde, daha sonra çağırdığımız tamircinin omuz silkerek onayladığı gibi ortada hiç sebep yokken. Tamirci sorunun ne olduğunu bulamamış ve külüstür, adam kontak anahtarını çevirir çevirmez tekrar hayat dönmüştü. Bana aptal diyebilirsiniz, batıl inançlarım olduğunu söyleyebilirsiniz ama belki de Nicci'nin garip fikirlerine karşı her zaman iddia ettiğim kadar mesafeli değilimdir. Ne olursa olsun bunu bir işaret olarak yorumladım.

Olmamalıydı. Oraya kimseyi götürmemem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp soğuk havayı içime çektim ve fenerin ışığını keresteden yapılma benekli üst güvertenin üzerinde gezdirdim.

Bota en son bakım yapmamın üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti ve jeneratörün beni biraz uğraştıracağından korkuyordum. Eğer çalışmazsa yine de idare edebilirdim. Mumlar ve bütanlı ısıtıcı yeterli olurdu. Yüzen evin salonunda bulunan eski odun sobası sayesinde soğuk problem olmayacaktı. Kimyasal tuvalet de elektriğe gereksinim duymuyordu.

Birden tüm duygularımın değiştiği sırada eşyalarımı almak üzereydim. Huzur ve memnuniyet hissim bir anda ortadan kayboldu. Yüzen eve gergin bir şekilde yaklaştım. Gerginliğim yerini attığım her adımla şiddetlenen bir korkuya bıraktı. İlk başta korkumun mantıksız olduğunu düşündüm çünkü kaynağını tespit edemiyordum. Ama sonra gördüm.

Bir parıltı.

Aniden geri dönüp kaçmak istedim. *Saklanma yerimden, kimsenin bilmediği yerden.*

Az önce evin içinde bir sigara yakmış olan kişi dışında kimsenin bilmediği bu yerden.

72

Adli muhabir olarak yazdığım ilk haber için, dairelerine hırsız girmiş yaşlıca bir çiftle röportaj yapmıştım. Bana dediklerine göre, evlerinin soyulmasıyla ilgili en kötü şey değerli eşyalarının çalınması değildi – aile fotoğrafları, tatillerden alınan hediyelik eşyalar ve günlükler gibi yerlerinin doldurulması mümkün olmayan eşyaların kaybı da değildi. Onlar için en korkuncu, o günden sonra kendi evlerine adım attıkları her seferinde duydukları tiksintiydi.

"Çekmecelerimizi karıştırarak, çamaşırlarımızın üzerinde ellerini gezdirerek, bizim çatımızın altında nefes alarak – bu domuz mahremiyetimizi ihlal etti."

Yetmiş iki yaşındaki adam konuşurken karısı elini tutuyor ve ağzından çıkan her sözcüğü başıyla onaylıyordu.

"Soyulmadık, tecavüze uğradık."

O zaman verdikleri tepkinin fazlasıyla abartılı olduğunu düşünmüştüm. Giriş güvertesine sessiz bir adım atmaya çalışırken ihtiyarların bana anlatmaya çalıştıkları şeyi şimdi anlayabiliyordum.

Karanlık göl evinin içinde oturan her kimse, buraya her gelişimde beni karşılayan emniyet hissini benim için tamamen yok etmişti.

İsviçre çakımdaki en uzun bıçağı açtım ve parmaklarımın ucunda ana güverteye yürüdüm. Eğer işler o noktaya gelirse, elimdeki meşale de ilave bir savunma sağlayacaktı.

Haftalarca uğraşarak oturma odasına çevirdiğim köprüüstü kamarasına çıkan son basamağa adımımı attığımda güçlü tahta ayağımın altında gıcırdadı.

Eğer davetsiz misafir hâlâ ana kabinin içindeyse, kaçabileceği tek yolu kapatmıştım – elbette büyük pencerelerin birinden göle atlamazsa. Saklanabileceği bir yer yoktu.

Yüzen evim havadar bir garajdan daha büyük değildi. Küçük mutfak ve ondan da küçük tuvaleti saymazsak, birbirine açılan iki bölümden oluşuyordu. Bu iki bölümden daha büyük olanının önünde duruyordum, baş tarafındaki yatak odasına ulaşmak için buradan geçmek gerekiyordu. Yıllardır kilitlemediğim ön kapının boy hizasında bir küçük penceresi vardı. İhtiyatlı bir biçimde içeri baktım.

Sol köşede bir ateş böceği gibi parlayan kırmızı noktayı saymazsak, oda tamamen karanlıktı. Yüzen ev, bulunduğu doğal saklanma yerinin çevresini saran ağaç dalları ve çalılar yüzünden öylesine karanlıktı ki kapının kolunu zar zor görebiliyordum.

Nefesimi tutup kalbimin çarpmasını dinleyerek kendimi fiziksel bir karşılaşmaya hazırladım. Kendimi yeteri kadar hazır hissettiğimde kapıyı hızla açıp oturma odasına daldım ve "Eller yukarı!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Aynı anda, feneri tekrar açıp hemen göl tarafındaki pencerenin altındaki kanepeye doğru tuttum.

Kendimi her türlü şeyle karşılaşmaya hazırlamıştım: evin içindeki, soğuk yüzünden eve sığınmış bir evsiz; hatta saklanma yerimi bir şekilde daha ben oraya ulaşmadan önce tespit etmiş Stoya olabilirdi.

Her şeye hazırdım.

Ama buna değil.

71

"Tanrı aşkına, deli misin sen?"

Daha önce hiç görmediğim bir genç kadın eve sığınmış, mutlak karanlık içerisinde kanepede oturuyordu.

"Buraya gelirken az kalsın boynumu kırıyordum, şimdi de sen beni korkudan öldüreceksin."

Sağ kolumu uzatıp feneri doğruca yüzüne tuttum. Şaşırtıcı bir biçimde ne gözlerini kırptı ne de ellerini yüzüne siper etmeye çalıştı. Yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin ettiğim davetsiz misafir, benden tarafa doğru duygusuzca bakmaya devam ederken istifini bozmadı.

"Kimsin sen Tanrı aşkına?" diye sordum. Ardından sormak istediğim iki soru daha vardı: *Burada ne yapıyorsun? Burayı nasıl buldun?*

Kalın, boğuk sesi, sigara içmesiyle ve oldukça erkeksi duruşuyla uyumluydu. Sol ayak bileği sağ dizinin üstüne gelecek şekilde bacak bacak üstüne atmıştı.

"Bana bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söyleyen sen olduğun halde, beni bir saatten fazla beklettin..."

Bileğindeki büyük kol saatini parmağıyla gösterdi. Nedendir bilinmez, saatin camı açıktı ve parmaklarını saatin kolları üzerinde gezdiriyordu.

"...ve gördüğüm kadarıyla sarhoşsun."

Tamamen afallamış bir biçimde, fenerin ışığını üzerinde gezdirdim.

Dizleri yırtık, dar kot pantolon ve siyah asker botları giyiyordu. Kışa uygun bir palto yerine üst üste birkaç tane alacalı hırka giymişti. Loş ışıkta görebildiğim kadarıyla kıyafeti biraz garip bulunabilirdi ancak dağınık görünmüyordu.

"Birbirimizi tanıyor muyuz?" diye sordum tereddüt ederek.

"Hayır." Bir süre durdu. "Bu yüzden buradayım."

Aklıma nahoş bir düşünce geldi: Acaba aklını kaçırmış biriyle mi karşı karşıyaydım? Wannsee Bakımevi çok uzaklarda değildi; psikosomatik bozuklukları tedavi eden Wald Kliniği de yakınlarda sayılırdı.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Dikkatleri kendi üzerime çekmeden akli dengesi bozuk bir kadından nasıl kurtulabilirim ki?

Çoktan onu aramaya başlamışlardır.

"Bak, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden lütfen bir an önce..."

Cümlemi yarıda kesip içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım.

Tanrım, o neydi öyle?

"Her şey yolunda mı?"

Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Kanepenin yanındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Belli ki bu gizemli kadın tekneme yalnız başına çıkmamıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye tekrar sordum. İkinci bir yabancıyla karşılaşmanın düşüncesi bile kalp atışımı hızlandırmaya yetti.

"Ne zırvalıyorsun sen?" diye cevap verdi, ses tonu akıl sağlığımdan şüphe ediyor gibiydi. *"Beni sen çağırdın."*

"Öyle mi?"

İfadesinin absürtlüğü korkumu biraz hafifletti. Onun da biraz kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Sen gazeteci Alexander Zorbach değil misin?"

Başımı evet anlamında salladım, ancak sorusunu bu kez biraz daha sinirli bir tonda tekrarladı, muhtemelen karanlıkta başımı salladığımı göremiyordu.

"Evet, benim. Ama seni ben çağırmadım."

Kimse de çağırmış olamaz. Kimse burayı bilmiyor. Bir kişi dışında...

İç geçirdi ve alnına düşen bir tutam saçı geri attı.

"O halde beni bu lanet yere gelmem için yönlendiren kimdi?"

Annem dışında hiç kimse ama o da yıllardır bir yaşam destek ünitesine bağlı.

Ne diyeceğimi bilmeden ağzımı açtım. Durum fazlasıyla anlaşılmaz geliyordu. Ama ben daha bir kelime edemeden, ardı arkası kesilmez soruların ilki kendini yanıtladı.

Kadınla birlikte tekneye kaçak girenin kim olduğunu bir anda fark ettim. Ya da daha doğrusu, *ne* olduğunu.

Fenerimin ışığını aşağı tutunca kanepenin yanında yerde duran şeyi aydınlattı: deri bir kayışa bağlı bir tasma. Tasma ise bir köpeğe bağlıydı. *Bir labrador ya da golden retriever.* Hangisi olduğundan emin değildim ama başka bir şeyi daha fark ettim. İmkânsız gibi görünen bir şey.

Kanepeye doğru gidip el fenerini doğruca kadının gözlerine tuttum.

Lanet olsun...

Şüphe yoktu. Her şey buna uygundu: açılır saat camı, bağlı köpek, buraya gelirken düştüğünden bahsetmesi.

Neler oluyor?

Bir cevap bulmuştum ama bu her şeyi daha da anlaşılmaz bir hale getirmişti. Bu adını bilmediğim kadın benim yüzer evime kadar gelmeyi nasıl başarmıştı?

Tek bildiğim, feneri bulutlu gözlerine ne kadar tutarsam tutayım göz kırpmayacağıydı.

Gizli sığınma yerimi keşfeden kadın kördü.

70

Rüzgâr serinlemeye başlamıştı ve dalgalar teknenin gövdesini düzensiz aralıklarla dövüyordu. Yüzen eve ulaştığımda kar sessizce yağmaya devam ediyordu. O sırada yaklaşan bir fırtınaya dair bir belirti yoktu ancak şimdi ayağımın altındaki tahtalar tıkırdamaya başlamıştı.

"En iyisi ben gideyim," dedi gizemli konuğum. Tekneyi terk etmeden önce hep pencere pervazında hazır bıraktığım eski gaz lambasını yakıyordum.

"Dur, o kadar acele etme."

Lambayı ortadaki sehpanın üstüne, kör kadının karşısına koydum. Titreyen, sülfürümsü sarı renkte ışık bütün odayı bir chiaroscuro[3]'ya, bir gölge oyununa çevirmişti.

Daha yakından inceleme şansı bulmam, yabancının yaşıyla ilgili ilk tahminimi gözden geçirmeme neden oldu. En fazla yirmi beş yaşında, muhtemelen bundan da gençti. Çamurlu botlarına baktım. Yanları çıplak Japon kızlarının renkli çıkartmalarıyla süslenmişti. Bu, görünümüne uygundu; gergin cildi, yüksek alnı ve birbirinden ayrık gözleri suratına belli belirsiz bir Avrasyalı görünüm bahşediyordu. Ancak dış görünüşünün en dikkate değer özelliği, kırmızı rasta örgüleriydi.

3 Chiaroscuro: Rönesans resminde, ana figürlerin aydınlatıldığı, arka planın ise karanlıkta bırakıldığı teknik ve üslup. (ç. n.)

Babam olsaydı serseri olduğunu söylerdi. Şüphesiz çok daha az yargılayıcı olan annem içten içe böyle tatlı bir kızın saçlarını boyayarak mahvettiğini düşünürdü.

"Gittiğin zaman memnun olacağım," dedim. "Ama önce birkaç soruya cevap vermelisin."

"Mesela?"

Seni arayan kimdi? Burayı sana tarif eden kimdi? Beni burada ziyaret edince eline ne geçeceğini düşündün?

"Adınla başlayalım."

"Alina."

Siyah sırt çantasını uzun bacakları arasında sıkıştırdı. "Adım Alina Gregoriev ve bugün için yeterince kızdım."

Nefes alıp verişini gözle görebiliyordum. O ana kadar teknenin ne kadar soğuk olduğunun farkında değildim. Tek başıma kalınca ilk iş olarak odun sobasını yakmam gerekiyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Kayıtlara geçsin diye tekrar söyleyeyim, Muhabir Bey: Beni bu koşturmacaya davet eden sendin."

Elinde hayali bir ahize tutarak onu arayan kişiyi taklit etti:

"Nikolskoer yoluna giden otobüse bin. Yolun bu tarafında kal ve sağdaki ilk girişe kadar yürü."

Bu imkânsız, diye düşündüm kadın bana az önce kendi geldiğim rotayı tamı tamına tarif ederken.

"Bir süre sonra bir sapağa varacaksın. Devrilen ağacın olduğu yere kadar yürümeye devam et, vesaire vesaire..."

Oldukça imkânsız...

"Ben değildim," dedim serinkanlılığımı korumaya çabalayarak.

Burasını benden başka kim bilebilir?

Kim bana ve kör bir kıza bir eşek şakası yapmak isteyebilir?

Kanepedeki kişiyi yeni bir güvensizlikle inceliyordum, tereddütle: "Seni arayanın ben olmadığımdan emin olmuşsundur artık."

"Neden?"

"Çünkü, sen..."

"Çünkü kör olduğum için mi?" dedi acı bir gülümsemeyle. "Senin gibi bir araştırmacı gazetecinin daha bilgili olmasını beklerdim." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "*Bütün* körlerin işitme duyularının daha iyi olması aptalca bir yanlış anlamadan ibaret. Elbette, görsel uyaranlarla dikkatimiz dağılmadığı için daha iyi konsantre olabiliyoruz ve diğer hislerimiz görme yetisinin yerini doldurmak için genelde daha iyi çalışıyor. Ama bu bizi otomatik olarak yarasalara çevirmiyor, ayrıca her kör birbirinden farklıdır."

Köpeğin tasmasının kayışını eline aldı ve ayağa kalktı.

"Örneğin, ben yalnızca iyi bir mekânsal işitme yetisine sahibim. Kafamla tavan arasında bir bira kasası kadar boşluk olduğunu sesimin yankılanışından anlayabilirim. Dört adım kadar atarsam ahşap bir bölmeye çarpacağımı da bilebilirim."

Aslında biraz yarasa gibisin, diye düşündüm ama ağzımı açmadım.

"Ama ses tanıma yetim zayıftır," diye devam etti. "Birisi bana yolda karşılaştığımız zaman yalnızca 'Merhaba,' ya da, 'Ben geldim,' dediği zaman yeterince sorun yaşıyorum. İnsanları sesleriyle tanımaya başlamam biraz zaman alıyor. Üstelik bu yakın arkadaşlarım ve yıllarca tedavi ettiğim hastalar için de geçerli."

Sonradan katlamalı bir baston olduğu ortaya çıkan uzunca nesneyi çekişini izlerken, "Hastaların mı?" diye sordum, aklım karışmıştı.

"Ben bir fizyoterapistim."

Bastonuyla sehpanın ayaklarını yokladı. "İnsanları seslerindense bedenleriyle daha iyi tanırım." Tasmayı nazikçe çekiştirdi. "Hadi TomTom, gidelim."

TomTom? Kısaca düşündüm, rehber köpeğine bir uydu seyir sisteminin ismini vermiş olmasındaki tuhaf mizah dikkatimi dağıtmıştı.

Köpek hemen tepki verdi.

"Hey, dur, o kadar hızlı değil," dedim yanımdan geçip gitmek üzereyken. "Bana neden geldiğini söylemeden gitmene izin veremem. Seni arayan şu adam..."

... Alexander Zorbach olduğunu iddia eden ve bir şekilde benim gizli yerimden haberdar olan kişi...

"...seni buraya yönlendirmiş olabilir ama bu neden onun dediğini yapmayı kabul ettiğini açıklamaz."

Üstelik senin durumunda, diye düşündüm.

"Buraya gelip beni gördüğünde eline ne geçmesini umuyordun?"

Alina olduğu yerde durdu. Ses tonu bana aynı şeyi yüzüncü kez söylüyormuş gibi yorgundu.

"Buraya gelmenin vazifem olduğunu düşündüm, böylece daha sonra vicdan azabı çekmeyecektim. En azından aklımı kurcalamayacaktı ve gazetedeki makalelerinize de aşina olduğum için, Bay Zorbach, açıkçası elimdeki bulgularla ilgilendiğiniz için bana telefon açmış olduğunuza inanıyordum."

"Ne bulgusu?"

Yüzü karanlıkta kaldığı için ifadesini okuyamıyordum. Her halükârda, kör insanların duygularını suratlarına ne derece yansıttıklarından emin değildim.

"Dün polise gidip bütün bildiklerimi anlattım ama aptallar beni ciddiye almadılar. Kendine ait bir odası bile olmayan ahmağın birine ifade vermek zorunda kaldım."

"Neyle ilgili olarak?"

İç geçirdi. "Dediğim gibi fizyoterapistim. Hastalarımın çoğu düzenli hastalardır ancak dün çalıştığım yere randevusu olmayan bir yabancı çıkageldi. Bel çevresinde ciddi ağrı şikâyeti vardı."

"Sonra?" dedim artan sabırsızlıkla.

"Ben de ona masaj yapmaya başladım ama fazla ilerlemeden tedaviyi yarıda kesmek zorunda kaldım."

"Neden?"

Bir dalga tekneyi ürpertti. Göl tarafındaki pencereye bakıyordum, ancak dışarısı mutlak karanlık içindeydi.

"Şu anda seninle konuşuyor olmamla aynı sebepten. Birdenbire adamın kim olduğunu anladım."

"Kimmiş peki?" Onun cevabını duymadan önce karnım kasılmaya başladı.

"Son birkaç haftadır hakkında sık sık yazdığın kişi."

Bir anlığına durdu. Etrafımı saran soğuğun daha da şiddetlendiğini hissediyordum.

"Dün tedavi ettiğim adamın Göz Koleksiyoncusu olduğundan oldukça eminim."

69

Kuru huş ağacı odunları sobada gürültüyle çatırdıyordu. Alina'yı biraz daha kalması için ikna ettikten sonra hızlı bir şekilde sobayı yakmıştım.

"Sadece on dakika daha." Bana tüm bahşettiği bu kadardı. Sonra şehir merkezine dönmek için yalnızca saatte bir geçen otobüse yetişmek zorundaydı. Onu Volvo'yla eve bırakmayı teklif edip etmemem gerektiğine henüz karar vermemiştim. Söylediklerini ve bütün bu durumu nasıl yorumlamam gerektiğini hâlâ bilmiyordum.

Küçük sobanın isli penceresini kapattım. Gaz lambasıyla birlikte, ateşin titrek ışığı buraya her geldiğimde hoşuma giden sıcak bir ışık yayıyordu.

Çalışmak. Ya da düşüncelerimi bir düzene koymak...

Ancak bu kez, karaya bakan pencerenin altındaki bu küçük masada oturduğumda beni genellikle içine alan emniyet hissinden eser yoktu. Metin teslim süresinin bitimine birkaç dakika kala, hâlâ yazmam gereken birkaç satır yazının olduğu ve Thea ofiste sigara içmeyi yasakladığı için yaşadığım nikotin yoksunluğu ile azalan süre arasında kaldığım zamanlarda olduğu kadar gergindim.

"Kahve?" diye sordum, odanın uzak tarafındaki kuzineye giderken. Burada üzerinde bir gaz ocağı bulunan minyatür bir tezgâh, iki küçük dolap ve bir eviye bulunuyordu.

"Siyah." Cevabı kısaydı. Kafasında en az benimki kadar çok soru işareti olması gerekirken Alina benden çok daha sakin görü-

nüyordu. Sonuçta, tamamen yabancı bir insanla ıssızlığın ortasında bir başınaydı.

Ve ayrıca kördü!

Gaz ocağını yaktım.

"Göz Koleksiyoncusu'nu tanıdığını söyledin," dedim kapaklı dolaplarda çözünebilir kahve ararken. Sesimdeki her türlü alay tonundan kurtulmayı denedim ama kolay değildi. "Bu tamamen kör olmadığın anlamına mı geliyor?"

Annem felç geçirdikten sonra görme duyusunu yitirdiğinde, bütün kör insanların tamamen karanlıkta yaşadıkları sanısının bir yanlış anlama olduğunu öğrenmiştim. Almanya'da, görüşü normal bir kişininkinin yüzde ikisinden daha az olan kimseler resmen kör olarak tanımlanıyordu. Yüzde iki, görmeyen biri için çok büyük fark yaratabilirdi, ancak böyle asgari bir görme yetisine sahip olsaydı bile bunun Alina'nın Göz Koleksiyoncusu'nu *görmesini* nasıl sağlayabileceğinden emin değildim.

Dört kadın, üç çocuk – yalnızca altı ay içerisinde yedi ceset. Ve ortada seri katilin bir robot resmi bile yok!

Başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Silüet, gölge ve benzerleri gibi mi?" diye sordum.

"Hayır. Silüet, renk, ışık çakması ya da buna benzer bir şey değil. Benim durumumda bunların hepsi gitti. Bununla birlikte..." Tereddüt etti. "Işığa ve karanlığa hassaslığım dışında hepsi. Geriye en azından bu kaldı."

Kaldı...

Demek ki doğuştan kör değildi.

Çaydanlıktaki su kaynamaya başladı. Bir kupaya kaşıkla biraz çözünebilir kahve koydum.

"Mesela şimdi, sen gözlerime ışık doğrulttuğunda bunu hissettim. Işık çok kalın bir perdeden süzülüyormuş gibi. Perdenin

arkasında ne olduğunu çıkaramam ama bir değişim olduğunu algılayabilirim."

Gülümsedi.

"Günlük hayatta çok işime yarıyor. Örneğin günün hangi zamanında olduğumu anlayabiliyorum. Uçağa bindiğim zaman hep cam kenarını isterim. Çoğu uçuş görevlisi bunun nedenini anlayamıyor – hatta bir keresinde biri yerimi değiştirmeye kalktı, ona ortadan kaybolmasını söyledim. Bulutların yansıttığı yoğun ışıktan daha güzel bir şey olamaz, haksız mıyım?"

Evet, dedim ancak uçağa son bindiğimde camdan dışarı bir kez bile bakmadığımı itiraf etmeliyim. Münih'e yaptığım elli dakikalık seyahati bir röportaja hazırlanarak geçirmiştim.

Kupayı getirip sehpanın üstüne, kül tablasının yanına bıraktım, sonra da kanepeyle dik açı yapan eski bir deri koltuğa kuruldum.

"O halde Göz Koleksiyoncusu'nu nasıl tanıdın?"

Tek görebildiğin retinana düşen bir gölgeyken, nasıl?

Gülümsedi. "Bir milyon avro değerindeki soru bu, değil mi?"

Bir şey söylemedim. Gerçekleştirdiğim yüzlerce mülakattan sonra, insanlara ne zaman soru sormamın uygun olacağını ve ne zaman konuşmalarına izin vermem gerektiğini bana söyleyen bir içgüdü geliştirmiştim.

"Bakalım, sana cevabı doğruca söyledikten sonra beni daha ne kadar dinleyeceksin? Dünkü polis bana aklımı kaçırmışım gibi davrandı. Kendisinden daha yetkili bir komiserle konuşmama bile izin vermedi." Alt dudağını ısırdı. "Açıkçası onu suçlayamam. Ben bile zor inanıyorum."

"Neye inanıyorsun?"

Sesli biçimde iç geçirdi ve ellerini başının arkasında kavuşturdu, görmeyen gözlerini tavana dikmişti.

"Bu haksızlık. Lanet olsun, bunu ben istemedim."

"Neyi?"

Cevap vermedi.

"Neyi istemedin?" diye ısrar ettim bir süre sonra.

"Üç yaşından beri –görüşümü yitirmeme neden olan kazadan beri– engelli biri gibi muamele görmemek için mücadele ettim."

Tekrar iç çekti.

"O zamanlar ABD'de yaşıyorduk. California'da, babam büyük ölçekli inşaat projelerinde çalışıyordu. İnatçı bir Alman inşaat mühendisi olarak, kendisinden daha da inatçı Rus asıllı bir Amerikalı kadınla evlenmişti. Ailem görme yetimi yitirdiğim için beni engelliler okuluna göndermeyi reddetti. Altı ay boyunca, beni gören arkadaşlarımın okuduğu Hillwood İlkokulu'na göndermek için gereken izinleri almaya çalıştılar."

Kısık sesle güldü. Parmaklarımla sabırsız bir şekilde koltuğa vurmamak için ellerimi kavuşturdum. Sabırsızlandığımı fark edebileceğinden dolayı duyduğum çekincenin ne kadar anlamsız olduğunu fark etmem için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Sonuna kadar gitme eğilimi bana onlardan miras kaldı," diye devam etti eliyle bütün odayı gösteren bir hareket yaparak. Kendisini pervasızca maceralara atıp durmasaydı muhtemelen buraya gelmeyeceğini ima etmeye çalışıyordu.

"Ben psikologların radikal dediği türden bir körüm. Erken yaşta kendi kendime bisiklet sürmeyi öğrendim. Bulduğum her fırsatta köpeğimle birlikte bastonumu yanıma almadan yürüyüşe çıkarım ve geçen sene de kayak yapmaya gittim. Lanet olsun, sırf insanlar bana cüzzamlı gibi davranmasınlar diye yüzümün üstüne kapaklanıp durdum. Şimdi de bu oldu."

Kollarını kucağında birleştirdi ve gözlerini sımsıkı kapadı.

"Bunun kör olmamla ilgisi yok, anladın mı? Eskiden insanlara güvenip sırrımı açmaya çalışırdım. Annem, babam, büyükannem,

kardeşim. Ama hiç kimse bana inanmadı. Arkadaşlarım onlarla alay ettiğimi düşündü. Annem çok üzüldü ve beni bir çocuk psikoloğuna gönderdi. Ona yalan söyledim – bütün hepsini yalnızca kendimi önemli birisi gibi göstermek için uydurduğumu söyledim. Lanet olsun, kör olmak da kendi başına yetiyordu. İnsanların bir de deli olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Bundan daha sonra hiç kimseye bahsetmedim."

Kendime engel olamayıp sordum: "Neyden bahsetmedin?"

"Neredeyse yirmi yıldır bunun hakkında konuşmuyorum, tamam mı? Ayrıca, şu zavallı çocukların hayatı söz konusu olmasaydı sonsuza kadar da ağzımı kapalı tutacaktım."

Bir kez daha, soracağım bir sorunun onu teşvik etmek yerine sözcüklerinin akışını yavaşlatacağı bir noktadaydık.

"Benim bir yeteneğim var."

Nefesimi tuttum ve araya girmemek için kendime güçlükle engel oldum.

"Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Ben de doğaüstü şeylere inanmıyorum ama bu bir gerçek."

Ne tür bir yetenek? diye merak ettim.

"Geçmişi görebiliyorum."

"Ne?!"

Kendime hâkim olmam buraya kadarmış. Ağzımı açtığım için kendime öfkeleniyordum, büyüyü bozduğumu düşünüp kadının sessizliğe bürünmesini bekledim ama yalnızca kabullenmiş bir biçimde gülümsedi.

"Böyle durumlarda keşke tekrar görebilseydim diyorum, şu anda şüphesiz suratında olan ifade ve benzerlerini görebilmek için. Bahse girerim şu anda bana bir uzaylı görmüş gibi bakıyorsundur."

"Hayır," diye yalan söyledim yavaşça başımı iki yana sallayarak ve devam etmesini istedim.

"Bir fizyoterapist olarak shiatsu'da[4] uzmanlaştım."

Shiatsu mu?

Nicci'nin bana verdiği otuz beşinci yaş günü hediyesini hayal meyal hatırlıyordum: bir shiatsu seansı. Güçlü ellerin bana hoş kokulu yağlar ve kremlerle masaj yapıp, rahatlatıcı müzikler eşliğinde ensemi yoğurarak gerginliğimi almasını iple çekmiştim. Bunun yerine, bir Asya kliniğinde kollarım ve bacaklarım açılmış, sert zeminde yatarken bulmuştum kendimi. Kemikli, ihtiyar bir Çinli kadın uzuvlarımı öyle absürt pozisyonlara sokup, vücudumun belirli yerlerine öyle şiddetli basınç uygulamıştı ki gözlerim yaşarmıştı. Belirli noktalara basınç uygulanmasını içeren sert masajını yapmak için yalnızca ellerini değil, tüm vücudunu kullanıyordu; yani dizlerini, dirseklerini ve yumruklarını – hatta çenesini de. Kendimi rahatlamış değil, strese girmiş gibi hissediyordum ve daha sonra o gün felç olmaktan kıl payı kurtulduğuma kendimi ikna ettim.

"Çok nadiren gerçekleşiyor ve hâlâ kimin ya da neyin bunu tetiklediğini keşfetmiş değilim. İşin aslı, bazı kişilerle fiziksel temas kurmak onların geçmişini görebilmemi sağlıyor."

Aha...

Bu sefer sesim kontrol altındaydı. "Ve bu dün tekrar oldu, öyle mi?" diye sorduğumda sesim tamamen duygulardan arınıktı.

Alina başını salladı. "Bu adama masaj yapmam gerekiyordu ama durmak zorunda kaldım. Ona dokunur dokunmaz yıldırım gibi bir ışık hüzmesi tarafından yerime mıhlandım. Baş döndürücü bir biçimde parlaktı – geçirdiğim kazadan önceki zamanlardan kalan birkaç anının görüntülerinden bile daha parlak."

Boğazını temizledi.

"Sonra parlaklık gittikçe azaldı ve o zaman bilinci kapalı çocuğa neler yaptığını gördüm. Ve kadına."

4 Geleneksel Çin tıbbı kökenli bir masaj türü. (ç. n.)

Başını kaldırdı ve ben, içimi görebiliyormuşçasına gerçek dışı bir hisse kapıldım.

"Tanrım, kadının boynunu kırdığını gördüm!"

68

"Onu *gördün* öyle mi?"

Sobadan davetkâr bir sıcaklık yayılıyordu. Şaşırtıcı bir biçimde, tekneye ilk çıktığımda beni karşılayan acıtıcı soğuğu geri istediğimi fark ettim. Çok sıcaklamıştım ve boğazım acımaya başlamıştı. Daha da kötüsü, sol şakağımdaki hafif ağrı yaklaşan migreni müjdeliyordu.

Alina başını salladı. "Dediğim gibi, doğuştan kör değilim. Eğer öyle olsaydım ışık, renk ve biçimlerle ilgili bir kavrayışa sahip olmazdım. Bu durumda rüyalarımda da görüntüler yer almazdı. Yalnızca sesler, kokular ve –elbette– dokunma hislerinden oluşurlardı."

Daha önce körlerin nasıl rüya gördükleri meselesini hiç düşünmemiş olduğuma şaşırdım. Daha önce hiçbir şey görmemiş olan insanların benimkinden oldukça farklı bir dünyada yaşamaları gerektiğini fark ettim. Gözlerimi kapatıp rüzgârı, dalgaları ve teknenin dışını döven ağaç dallarının sesini dinlediğimde karanlık, rüzgâr, dalgalar ve ağaçlar hakkında tıpkı şimdi eski deri koltukta otururken yaptığım gibi canlı görüntüler oluşturmama engel yoktu. Beynim algılayamadığı görüntüleri anılarla ikâme ediyordu; doğuştan kör birinin doğal olarak sahip olamayacağı ve edinmesinin mümkün olmadığı bir gerçekliğin görsel anılarıyla.

Başımı diğer yana çevirdim ve bakışımı pencerenin camlarında eriyen kar tanelerine odakladım. "Beyaz" sözcüğüyle ilgili

bir kavrayışı bulunmayan kör birine karın nasıl tarif edilebileceğini düşündüm.

"Ama geçmişte görebildiğim bir zaman oldu," dedi, beni daldığım hayallerden çekerek. "Dikkatini çekerim, bu yirmi yıl önceydi ve anılarım gittikçe solgunlaşıyor. Kardeşimin yüzü ya da yağmur yağarken mutfak penceresinden dışarıyı izleme anıları. Yağmurun neye benzediğini ya da içlerine atlamayı sevdiğim küçük su birikintilerini güçlükle hatırlıyorum."

Kısa bir ara verdi, ikimizin arasındaki sehpanın üzerinde duran henüz dokunmadığı kahve kupasına doğru uzandı. Sapını kavrayıp kupayı dudaklarına götürmeden önce bir an duraksadı. Kupayı çenesine dayadı ve bir yudum almadan konuşmaya devam etti.

"Zihnime silinmeyecek şekilde kazınmış olan tek görüntü anneme ve babama ait. Muhtemelen hiçbir zaman yüzlerini unutmayacağım, bunun için hem minnettar hem de kızgınım."

"Kızgın?"

"Rüyalarımda ve hayallerimde," diye cevapladı Alina dalgın bir ifadeyle, "bütün insanlar birbirine benziyor ve hepsi de anne ve babamın yüz özelliklerini taşıyorlar. İnan bana bu oldukça can sıkıcı bir durum çünkü kâbus görmeye eğilimliyim. Tanık olduğum sahneler öylesine korkutucu oluyor ki pek çok normal insan bir psikoterapistten yardım almaya ihtiyaç duyar."

Sonunda kahveden büyük bir yudum aldı ve sessizce iç çekti.

"Rüyanda bir adamın bir kadının başına poşet geçirmesi, boğulan kadın çaresizce nefes almaya çalışıp plastik poşeti içine çekerken ve gözleri yuvalarından çıkarken boğulmasını izlemesi yeterince kötüyken..." Güçlükle yutkundu. "Asıl kötü olan, kadının gözleri ve ağzının annene benzemesi. Kadın merhamet için –çaresizce– yalvarıyor ama katil boynuna doladığı ilmeği asla gevşetmeyecek

çünkü o patolojik bir sadist. Sabahları beni yuvaya götüren ve geceleri bana hikâyeler anlatan babama tıpatıp benzeyen bir sadist."

Boğazımda bir yumru düğümlendi, öksürdüm. "Ama seni buraya getiren bir rüya değildi, öyle değil mi?" diye sordum ihtiyatla.

"Hayır." Kupayı sehpaya bıraktı. "Buna ne denir bilemiyorum, bir görüntü belki ya da bir *flashback*."

Flashback mi?

"Bu terimi nereden öğrendin?"

"Bu sizi şaşırtabilir belki Bay Zorbach ama evimde bir televizyon seti var. Gün geçtikçe benim için daha anlamsız hale gelse de arada sırada açıyorum. Eskiden bir hikâyeyi diyaloglardan kolayca takip edebilirdim ama artık dakikalar boyunca tek duyduğum, müzik ve gürültüden ibaret oluyor. Filmlerin gittikçe daha görsel bir hale geldiğini düşünüyorum. Bu doğru olabilir mi?"

Muhtemelen. Daha önce üzerine hiç düşünmediğim bir konu daha.

"Bu yüzden sık sık John'u davet ediyorum. John son dört yıldır benim gibi Berlin'de yaşayan ABD'den eski bir arkadaşım. Ne yazık ki gay, o yüzden yatakta işime yaramasa da en azından gözleri görüyor. Bana film izlerken neler olduğunu sürekli anlatır, yani filmlerin bazen bir ters takla attığını onun anlattıklarından biliyorum. Renkler değişir ve her şey yavaşlar, bazen de geçmişe ait bir görüntü kısa bir an tekrar gösterilir. Diğer bir deyişle, bir *flashback*. Doğru, değil mi?"

Hırıltılı bir sesle onayladım.

"Birinci elden bunlara benzer *flashback* deneyimleri yaşıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Uyuşturucu kullanıyor musun?"

"Pek sık değil." Gözlerini gösterdi. "Bazen kör insanlar psikanalize gider ama çoğu kendi başlarının çaresine bakar. Ben de zihnimi boşaltmak için erkeklerle takılırım, ancak bir keresinde

bunun bile işe yaramadığı bir durumda eski ve etkileri kanıtlanmış bir psikedelik uyuşturucudan medet ummuştum."

Güldüm ve neden bahsettiğini anladığımı söyledim, birkaç ay önce LSD'nin tarihiyle ilgili bir makale yazmıştm. Halüsinojen madde, geçen yüzyılın ortalarında psikiyatrik amaçlarla pazarlanmış olsa da 1970'lere kadar tehlikeleri anlaşılmamış ve bundan sonra araştırmalarda kullanılması yasaklanmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi gülümseyerek. "Kafayı bulan birisinin hayalet görmesine şaşmamalı. Ama ağır uyuşturucuları bırakalı çok oluyor ve haftalardır esrar bile içmedim. Yine de ne söylediğimin farkındayım. Dün Göz Koleksiyoncusu'nu tedavi ederken bir flashback yaşadım." Elini alnına götürdü. "Onun içindeydim. Kafasının içinde ve yaptıklarını gördüm."

Öne doğru eğildim, bundan sonra ne yapmam gerektiğini tartıyordum. İçgüdülerim konuşmayı bu noktada sonlandırmam gerektiğini söylese de Alina'nın söyledikleri bende gazetecilik merakının ötesinde bir ilgi uyandırmıştı.

Bir muhabir olarak kariyerim boyunca aklen dengesiz insanlarla sık sık mülakat yapmıştım. Çözülmemiş şiddet suçlarında uzmanlaşmış olduğum için bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu. Psikolojik olarak çökmüş kurbanlarla, masum olduklarını ve yalnızca kafalarının içindeki sesi dinlediklerini söyleyen aklını yitirmiş cinsel suçlularla konuştum. Önceki hayatında bir seri katil olduğunu iddia eden on yaşındaki bir hastayla bile röportaj yaptım. Avukatını dehşete düşürecek biçimde, çocuk gerçekten de polisleri tamı tamına tarif ettiği biçimde öldürülmüş olan insanların cesetlerine ulaştırarak anlattığı hikâyenin gerçek olduğunu göstermişti. Nicci olayda doğaüstü bir gücün rol oynamadığını ortaya çıkardığımızda hayal kırıklığına uğramıştı, şimdi de Alina'nın tuhaf iddialarının mantıklı bir açıklaması olduğundan emindim.

Tıpkı polis telsizinde duyduğum seslerin, cüzdanımın olay yerinde bulunmasının ve ben olduğunu iddia eden birinin bu kör kızcağızı yüzen evime yönlendirmesinin bir açıklamasının olması gerektiği gibi.

Son sorunun en olası cevabı, kızın yalan söylemesi ya da ciddi bir ruhsal sorundan muzdarip olmasıydı.

Örneğin şizofreni?

"Alina, Göz Koleksiyoncusu'nu tedavi ettiğinde," dedim, bu gizemli mülakatı sürdürmeye karar verirken, "tam olarak ne gördün?"

67

"Başından itibaren içimde kötü bir his vardı. Adam web sitemdeki iletişim formu aracılığıyla isimsiz bir şekilde bana ulaştı. Kendine Tim diyordu."

Tim mi? Karın kaslarım bu ismi her duyduğumda olduğu gibi kasıldı.

İstemsizce ağzımdan çıkan "Oh, yo..." nidası Alina tarafından yanlış anlaşıldı.

"Körlerin internet kullanması seni şaşırtıyor mu?" diye anlayışla gülümsedi Alina. "Doğru programlandığında sayfaları sesli okuyan sistemler var. Ayrıca bilgisayarımın metni Braille alfabesine çeviren bir ekranı var."

"Hastanı anlat," dedim.

Göz Koleksiyoncusu'nu.

"Mekâna geldiğinde neredeyse hiç konuşmadı," dedi Alina. Sırt çantasından yeni bir paket sigara çıkardı, sonra yine çantayı ayaklarının yanına bıraktı. Köpeği, paketi açıp içinden bir sigara çıkarmasını ve yakmasını benim gibi ilgiyle izledi.

"Yalnızca fısıldayarak konuşuyordu – ses tellerinde enflamasyon olduğunu ve konuşmaması gerektiğini söyledi. Ama asıl sorunu sırtındaydı. Görünüşe göre bir şeyler kaldırırken incitmişti."

İstemsizce, hareketsiz bir bedenin ağırlığını yüklenmiş bir adamın karanlık silüeti canlandı aklımda.

Sigarasının dumanı burnumun dibinden geçerek bana kolumdaki işe yaramaz nikotin bandını hatırlattı. O anda, kolumdakini gerçek bir sigarayla değiştirmek için fazlasıyla istekliydim.

"Ellerimi yıkamak için tuvalete gittim. Döndüğümde ayağımı içinde bir bitki bulunan ağır bir saksıya çarptım."

Alina sigarasından derin bir nefes aldı. Beden diliyle ilgili bir şeyler aklımı karıştırıyordu ama tam olarak adını koyamıyordum.

"Acısı bir yana," diye devam etti. "Yönümü kaybetmiş gibiydim çünkü yön duygum beni daha önce hiç yanıltmamıştı, üstelik kendi yerimde. Orada yolumu körken bile bulabilirim." Gülümsedi. "Şimdi düşününce, saksının yerini beni denemek için onun değiştirmiş olabileceğini düşünüyorum."

Eğer öyleyse, katil tamamen paranoyak olmalı, diye düşündüm. Şimdiye kadar robot resmi çizilmemişti ve bir tek tanık bile ortaya çıkmamıştı. Görebilen kişiler bile Göz Koleksiyoncusu'nu teşhis edemezken neden kör bir kadına karşı bu kadar ihtiyatlı davranıyordu ki?

Alina, düşüncelerimi duymuşçasına başka bir açıklamaya girişti.

"Unutmayın, beni iyi tanımayan insanlar dikkatsiz olabiliyorlar. Talimatlarıma harfiyen uymadıkları için daha önce üç temizlikçiyi işten çıkarmak zorunda kaldım. Tanrı aşkına, hiçbir şeyin yerini değiştirmeyin, derdim onlara."

Başını bulunduğum tarafa çevirdi. Bir anlığına göz teması kurmaya çalışıyormuş gibi göründü.

"Rahatsızlığımı göstermek istemedim, o yüzden dişimi sıktım ve devam ettim," dedi. "Belki de adamla ilgili bir terslik olduğunu hissettiğim için içgüdüsel olarak ondan bir an önce kurtulmak istiyordum."

Göz kapakları huzursuz bir biçimde kırpınırken iç geçirdi. "Shiatsu tedavisine, önümdeki bir futona bacak bacak üstüne ata-

rak oturan bir hastanın arkasında dizlerimin üstünde başlarım. Bu pozisyondayken bir meridyeni[5] dirseğimle uyarıp daha sonra boyundan omuzlara inerim."

Homurdandım. Prosedürü acı dolu kişisel tecrübemden hatırlayabiliyordum.

"Bu masaj biçimi bütün nöral engelleri çözmeyi ve yaşamsal enerjinin vücutta serbestçe akmasını sağlamayı amaçlar. Bu tekniğe hâlâ pek çok insan gülüp geçiyor ama zamanında pek çok kişi akupunktura da inanmadığı halde artık sağlık sigortası kapsamında yapılabiliyor."

Kanal tedavisi de öyle ama yine de onun için gönüllü olmam.

"Her neyse, normalde bundan sonra hastaya sırtüstü yatması söylenir ve asıl masaj kısmı başlar."

"Ama bu sefer yapmadın, öyle mi?"

"Hayır, yapmadım. Çünkü birdenbire, hayatım boyunca beni düzensiz aralıklarla korkutmuş olan bir şeyi tekrar sezmeye başladım. Tek farkı, bu seferkinin çok daha kötü olmasıydı."

"Devam et."

"Uzun yıllar karanlıkta kaldıktan sonra gün ışığına çıkan birisinin benim gibi hissedeceğini sanıyorum. Omuzlarına baskı yaptığım anda birdenbire gözlerim stroboskobik ışık patlamalarıyla kavruldu. İlk temas başımı döndürdü, şeyleri görmekten ziyade duyabiliyordum."

"Ne duydun?"

"Bir kadının sesini."

"Annenin sesini duymuş olabilir misin?"

---

5 Geleneksel Çin tıbbına göre vücutta 12 tane bulunduğu düşünülen enerji eksenlerinden her biri. (ç .n.)

"Hayır, sanmıyorum, gerçi seslerin kime ait olduğunu anlamaya çalışmıyordum. Bütün vücudumu aniden ele geçiren hisler beni fazlasıyla korkutmuştu."

"Kadın ne dedi?"

Alina, sigarasını kül tablasına bırakıp kahve kupasını aldı. "Çok tuhaftı. Sanırım telefonda kocasıyla konuşuyordu. Telefonumun sesini hoparlörden verdiğimde çıkardığına benzer elektronik bir bip sesi duydum. Kadın güldü ve 'Seni aradığım için üzgünüm ama telaşlandım. Oğlanla saklambaç oynuyorduk ve tuhaf bir biçimde onu hiçbir yerde bulamadım,' dedi."

"Güldü mü?" diye sordum, meraklanmıştım.

"Evet, ama mutlu bir biçimde değil. Gülümsemesi gergin ve zorakiydi, ağlamak üzere olan birinin gülmesi gibi."

"Kocasının tepkisi nasıldı?"

"Hemen paniğe kapıldı. Tek söyleyebildiği, 'Aman Tanrım, nasıl bu kadar kör olabildim? Artık çok geç,' oldu."

"Çok mu geç?"

Alina başını salladı. "Ve sonra bağırmaya başladı: 'Ne olursa olsun kilere inme.' Titreyen bir sesle, delirmiş gibi bağırıyordu. 'Beni duydun mu? Sakın kilere inme!'" Kahvesinden bir yudum aldı. "Bu esnada ışık patlamaları geçmeye başladı ve çevremdeki nesnelerin ilksel, belirsiz hatlarını seçmeye başladım. Gördüklerim en iyi ihtimalle süperekspoze bir fotoğrafa benzetilebilirdi."

Böyle bir benzetmeyi nasıl yapabildiğini merak ederken daha ben sormadan cevap verdi.

"Bir keresinde bir televizyon belgeselinde bir medyum gördüğü görüntüleri buna benzetmişti, bir şekilde neden bahsettiğini anladım sanırım."

Sobanın cam penceresinin arkasında odunlardan birisi daha patladı. Alina bir süre sessiz kaldı, gergin bir biçimde parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu.

"Telefondaki adam, 'Kilere inme,' diye bağırıyordu," diye hatırlattım.

"Evet, böyle dedi."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra kadın bana döndü ve kendimi annemin gözlerinin içine bakarken buldum."

"Sana mı döndü?" diye şaşkınlık içinde tekrarladım.

"Evet, her zaman böyle olur. Nedenini bilmiyorum ama belirli kişilerle –yüksek miktarda enerjiyle yüklü kişilerle– fiziksel temas kurduğumda sanırım onların *içine giriyorum.* Ruhlarındaki karanlık bir sırrı keşfetmek gibi."

Konuşurken başını biraz çevirmişti ve gölü gören pencereden dışarı bakıyormuş gibi duruyordu. Karanlığa doğrulttuğu bakışlarını takip ettim.

"Yani bu görüntüleri onun gözlerinden mi görüyorsun?.." Duraksadım, böyle çılgınca bir soru sormuş olduğum için bir anlığına kendime inanamadım. "Evet," dedi yüzünü bana çevirirken. "*Ben* Göz Koleksiyoncusu'ydum. Bundan sonra bütün olanları *onun* gözlerinden gördüm."

O anda büyükçe bir dalga yüzen evin gövdesine çarptı. Kupasındaki kaşık tıngırdadı ve gaz lambası anlık cereyanda ürperdi. Artan rüzgâr pencerelerin kenarlarındaki çatlakların arasından yolunu bulmuştu.

"Sonra ne oldu?" diye sordum rüzgâr dindiğinde.

Alina şimdi sanki bir şeyleri içinden atmak istermişçesine hızlı konuşuyordu.

"Ahşap bir kapının arkasında durduğumu gördüm. Kapı yarı açıktı ve ben de aralıktan kadının telefonla konuştuğu odayı izliyordum."

"Bundan sonra ne yaptı?"

"Kocasının yapmamasını söylediği şeyi."

Sakın kilere inme.

"'Beni korkutuyorsun hayatım,' dedi ve arkasında durduğum kapıya doğru bir adım attı. Bundan sonra korkunç bir şey oldu."

Alina'nın gözleri kapalıydı, ancak göz kapaklarının altında gözlerinin hareket edişini görebiliyordum. TomTom, sahibinin iç çalkantısı ona bulaşmış gibi kafasını kaldırdı ve kulaklarını dikti.

"Kapının arkasından dışarı fırladım ve boynuna bir kordon doladım. Korkudan donup kalmıştı." Sesi boğuklaştı. Sakince fısıldamadan önce burnunu çekti: "Ve sonra onun boynunu kırdım."

İstemsizce nefesimi tuttum. Alina da nefes nefese kalmış gibiydi.

"Yumurta kabuğunun ezilmesine benzer bir ses çıktı ve anında öldü."

66

"Cesedi ne yaptın?" diye sordum şakaklarımı ovarken. Baş ağrım hâlâ katlanılabilir düzeydeydi ama yakında ilaç almazsam kritik eşiği geçecek ve beni saatler boyunca yapacağım işlerden alıkoyacaktı.

"Onu kordonla çekerek dışarı sürükledim. Her şey o kadar hızlı oldu ki birisi kafamdaki ileri sarma düğmesine basmış gibiydi. Ama bu da gündüz düşlerim için sıradan bir durum."

"Onu nereye götürdün?" diye sordum sabırsızca.

"Onu oturma odası boyunca sürükleyip teras kapısından çıkardım ve bahçeye götürdüm. Orası çok daha soğuktu. Kar ayaklarımın altında eziliyordu. Cesedi küçük bir kulübenin biraz ötesinde bahçe çitinin yanına bıraktım."

"Öylece mi?"

"Hayır, tam değil." Alina kahvesini bitirdi. "Önce eline bir şey yerleştirdim."

"Ne?"

"Bir kronometre."

Elbette.

Sabrım yeterince sınanmıştı – kendimi daha fazla tutamadım. Bana şimdiye kadar söylediği her şey günlük gazete haberlerinden öğrenilebilecek şeylerdi. Benim ilk başlarda yazdığım birkaç yazı bile yeterli olurdu. Cinayete kurban giden kadının ölmeden kısa bir süre önce kocasını araması bir sır değildi. Telefon kayıtları in-

celendiğinde bu ortaya çıkmıştı ve sabah haberleri bununla dolup taşarken "SON BİR VEDA" gibi başlıklar için yazar değirmenine öğütülecek malzeme de sağlamıştı. Yine de konuşmanın detayları yayınlanmamıştı, Alina bunu biliyor olmalıydı. Kronometre hikâyesi de uzun zamandır sır olmaktan çıkmıştı. İlk kurbanı inceleyen adli tıp görevlisi kadını hareket ettirerek bir saatli bombayı harekete geçirmekten korkmuştu. Daha sonra, Göz Koleksiyoncusu'nun kronometreleri kurbanının bulunacağını tahmin ettiği saatte çalışmaya başlayacak şekilde ayarladığı ortaya çıktı – şimdiye kadar birkaç giysi lifi dışında geride hiç ipucu bırakmamış birisi için pek isabetli bir yöntem değildi bu. Ölümcül geri sayım ikinci kurbanın bulunuşunun üstünden dört saat geçene kadar başlamamıştı; polis üçüncü cinayet mahallini güvenlik kordonuna aldığında ölü kadının elindeki kronometre kırk dakikadır çalışıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedim, alaycılığımı gizlemek için bir girişimde bulunmadan. "Geri sayım tam kırk beş saate ayarlanmıştı!"

Şaşırtıcı bir şekilde, Alina başını sertçe iki yana salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

Kül tablasında külü gittikçe uzayan sigarasına baktım.

Göz Koleksiyoncusu'nun tanıdığı süre herkesçe bilinir.

Bütün gazeteler bunu yazmıştı. Altı hafta önce Stoya bana bu bilgiyi çıtlattıktan sonra ilk yazan da ben olmuştum.

Alina diliyle bir "çık" sesi çıkardı ve TomTom başını kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Gazeteler, radyo, internet – hepsi de yanılıyor. Süre kırk beş saat yedi dakikaydı."

Boş kahve kupasını bırakıp kanepeden kalktı. "Tamı tamına kırk beş saat yedi dakika. Ve artık gitmem gerekiyor."

65

(Sürenin Bitimine 10 Saat 47 Dakika Kala)

"Ne cehennemdesin sen?" Stoya kulağıma uluyordu. Ne tür bir oyunun içinde olduğumu anlayana kadar nerede olduğumu belli etmeye kesinlikle niyetim yoktu.

Onu özel konuşabilmek için göl evinin güvertesinden arıyordum, Alina'yı eve bırakmayı vaat ederek bir kupa daha kahve içmeye ikna etmiştim. Dışarısı öyle karanlıktı ki hemen altımda bulunan gölün yüzeyini bile göremiyordum.

Olay yerinde ne yapıyordun?

Cüzdanın neden orada bulundu?

"Tamam," dedim. "Çok geç olmadan geleceğime söz veriyorum ama önce senden biraz bilgi almak istiyorum."

Stoya kuşkulu bir biçimde güldü. "Tanrı aşkına! Scholle son görüşmemizde seni sıkıştırmaktan bahsediyordu. Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanıdığımız için şanslısın, yoksa şimdiye kadar çoktan savcıya gitmiştim. Eğer bana bir tür gazeteci numarası çekmeye çalışıyorsun unut bunu."

Ürperdim. Bütün zaman algımı yitirmiştim ve gizemli kızla ne kadar uzun süredir konuştuğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Dışarıda sıcaklık geldiğimden bu yana iyice düşmüştü. Suratım gerilmiş, neredeyse güneşten yanmış gibi hissediyordum, nefes almak bile canımı yakıyordu.

"Sakin ol," dedim. "Sadece Göz Koleksiyoncusu hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden Alina Gregoriev adında kör bir kızın dün merkeze gelip gelmediğini söyle bana."

"Kör kız mı?" dedi Stoya biraz duraksadıktan sonra. Rüzgâr biraz azaldı, şimdi onu daha iyi duyabiliyordum. "Lanet olsun Alex, sizin gibi hıyarlar Göz Koleksiyoncusu'nu Hannibal Lecter gibi bir kült figüre dönüştürdüğünden beri Berlin'deki bütün deliler kapımda bitmeye başladı. Anlattıkları masalların bini bir para, mesela daha dün gece işten eve döndüğünde merhum karısının onu kapıda karşıladığını söyleyen biri uğradı."

Kar yüklü rüzgâr doğrudan yüzüme doğru esiyordu. "Yani bu kız merkeze geldi mi?" diye sordum kararsızca.

"Olabilir."

Alnımda eriyen karları elimle sildim. "Peki, bana bir şeyi daha söyle..."

"İki soru etti."

"Ültimatom."

"Ne olmuş ona?" diye sabırsızca sordu.

"Benden bilgi saklamış olabilir misin?"

Bir an yalnızca rüzgârın dövdüğü ağaçlarla teknenin gövdesine vuran dalgaların sesini duydum. Sonra Stoya duygusuz bir tonda konuştu: "Ne demek istiyorsun?"

Karın kaslarım dün telsizde 107 anonsunu duyduğum zaman olduğu gibi kasıldı. Asılsız itirafları anlamak ve taklit cinayetleri ayırt edebilmek için işlenen suçla ilgili ayrıntıları saklamak ya da değiştirmek standart polis prosedürüydü.

Ama bu doğru olmamalı, çünkü eğer kör kız bu noktada doğruyu söylüyorsa, bu tek bir anlama gelebilir...

"Yedi dakika," dedim. Telefonu kulağımda tutan elim titremeye başladı. "Süre kırk beş saat yedi dakikaya ayarlanmıştı."

Ve eğer babaları nereye saklandıklarını bulamazsa, çocuklar ölecekti.

Stoya uzun süre cevap vermeyince kendini ele verdiğini anladı ve yalan atmakla uğraşmadı. "Bunu nasıl bilebiliyorsun?" diye doğrudan sordu.

Gözlerimi kapattım.

Bu doğru olamaz. Tanrım, lütfen, bu doğru olamaz.

"Şimdi beni iyi dinle." Eski meslektaşımın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Önce birdenbire cinayet mahallinde bitiveriyorsun, sonra olay yerinde cüzdanını buluyoruz, şimdi de en yakın ortaklarımın bile bilmediği bir bilgiyi benimle paylaşıyorsun."

Bunu ben uydurmadım. Bana kız söyledi. Alina, geçmişi görebilen kör görgü tanığı.

Stoya'nın son sözleri daha çok ürpermeme sebep oldu. "Bunu söylediğin anda birinci şüpheli durumuna düştün. Sanırım bunun farkındasındır."

64

(Sürenin Bitimine 10 Saat 44 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Stoya'yla konuşmayı bitirip içeri girdiğimde, ben farkına varmadan yanımdan geçip kıyıya çıkması imkânsız olsa da Alina'nın hâlâ burada olduğunu gördüğüme neredeyse şaşırmıştım.

Soğuk, fırtınalı karanlığın içinde.

Ancak ortadan kaybolması, son birkaç saat içinde başıma gelen açıklanamaz olaylar silsilesine yalnızca bir halka daha eklerdi.

Ekstra yedi dakikayı nasıl bilebildi?

Sıcak, basık oturma odasına girdiğimde Alina hâlâ kanepede oturmuş, köpeğinin başını okşuyordu. TomTom'un keyfi yerindeydi. Sahibi göğsünü ve göbeğini daha kolay sevebilsin diye yan yatıp bacaklarını uzatmıştı.

Bana bakmadan, "Artık gidebilir miyiz?" diye sordu. Görebilen insanları, körlerle konuşurken rahatsız edenin bu tür küçük şeyler olduğunu fark ettim.

Bedenlerimizle neredeyse ağızlarımızla olduğundan daha çok şey söyleriz. Bakışlar, jestler, hareketler –mesela dudakların hafifçe seğirmesi– bazen ortaya çıkan ama sıklıkla söylediklerimize ters düşen bir duygu kaleydoskopu ortaya çıkarır. Bu hepsinden önce duruşumuz için de geçerlidir. Normal şartlarda biriyle konuşurken yüzüne bakmamak kabalık addedilir, bu yüzden Alina'nın kör

olduğunu bilsem de bana yalnızca profilini gösterdiğinde küçümsendiğimi hissettim. Sonra, aslında mantıklı olarak, bir kulağını bana çevirmiş olduğunu anladım.

"TomTom'u beslemem gerekiyor, ayrıca ben de oldukça açım, yani yakında eve gitsem iyi olur."

"Sadece bir soru daha sormak istiyorum," dedim ona, nereden başlamam gerektiğini bilemiyordum.

Ültimatomdan nasıl haberin olabilir? Kimse geçmişi göremez, o halde neden bu çılgınca hikâyeyi uydurdun? Ve beni neden buna sürükledin?

Alina başını geriye attı ve güldü. "Başlangıçta bana hırsız muamelesi yapmış biri olarak sana yarenlik etmem hoşuna gitmiş gibi duruyorsun."

Gülerek yanıtladım. "Mesleki bir merak, hepsi bu," dedim renk vermemeye çalışarak.

Kaşlarını kaldırdığında az önce onun değişen yüz ifadesiyle ve duruşuyla ilgili beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu birdenbire anladım.

Daima bütün yüz ifadeleri ve jestlerini kullanarak iletişim kuruyordu. Bildiğim kadarıyla, sevinç ve keder ifadeleri –hatta bir yarışı kazandıktan sonra kolları havaya kaldırmak bile– içgüdüsel davranış biçimleriydi. Peki, ya bunların arasında kalanlar? Nefret, pişmanlık, tiksinti ya da şu anda Alina'nın suratındaki gergin ve sabırsız ifadeye ne demeli? Kreutzkölln'de tanıdığım kör bir bakkal bir keresinde somurtkan görünürse ona söylememi istemişti. Çoğu zaman sadece düşünceli olduğunu söylemişti, hiç de öfkeli değildi. O günkü konuşmadan sonra surat ifadelerinin diğer insanlardan kopyaladığımız bir öğrenme süreciyle edinildiğini düşünmeye başlamıştım ama Alina o kadar çok sözlü olmayan ifade biçimine sahipti ki bunun doğru olamayacağını anladım.

Tabii yalan söylediği tek konu Göz Koleksiyoncusu değilse...

"Sorularını yolda tartışamaz mıyız?" diye sordu. Normalde önerisini kabul etmekten memnuniyet duyardım ama başımı salladım. Ben de bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Stoya'nın telefon aramasını takip etmiş olması uzak bir ihtimaldi. Sonuçta, onun arananlar listesine gireli yalnızca birkaç dakika olmuştu ama Alina'nın göl evine gelişi bütün emniyet hissimi yerle bir etmişti. Tek sorun, bir sonraki hamlemi dayandırabileceğim bilgiden yoksun oluşumdu.

"Şu anda dışarısı oldukça karışık," dedim, gerçeği söylüyordum. "Büyük dallar kırılıp duruyor. Fırtına biraz yatışana kadar bekleyelim."

Köpeği okşamayı bıraktı. "Pekâlâ, neyi bilmek istiyorsun?"

Bu tekneden gerçekte nasıl haberin oldu?

Göz Koleksiyoncusu'yla aranda nasıl bir bağlantı var?

Gerçekten kör müsün?

"Kaldığın yerden devam edelim," dedim, düşüncelerimi bir düzene koymaktan başka bir amaç gütmeden.

Cinayetten devam et. Kadının boynunu kırıp cesedini bahçeye sürüklediğin noktadan. "Sonra ne oldu?"

"Kronometreyi eline yerleştirdikten sonra mı demek istiyorsun?"

Yüzünden bir gölge geçti. Gözlerini hâlâ sıkıca kapalı tutuyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, bu yüzüne gergin bir ifade veriyordu.

"Aletlerin olduğu kulübeye gittim," dedi yavaşça, uzun süredir orada olan bir anıyı hafızasının derinliklerinden çıkarmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Metalden değil ahşaptan yapılma bir kulübeydi. Bunu, kapısındaki sürgüyü çekerken elime kıymık battığı için biliyorum. Ayrıca içeride reçine kokusu vardı."

Duraksadı, gergin bir şekilde sağ elinin parmaklarıyla sol başparmağını yoluyordu.

"Yerde bir şey daha vardı. Bir bez yığını gibi duruyordu ama başka bir bedendi. Bahçede ölü yatan kadından daha küçük ve hafif. Bu, küçük oğlandı."

"Hâlâ hayatta mıydı?"

"Sanırım. Kardeşim Ivan gibi kokuyordu. Ivan'ın yüzünü hayal meyal hatırlıyorum ama beraber banyo yaptığımız zaman burun deliklerimi dolduran şekerleme kokusunu hatırlıyorum. Aklıma küçük çocuklar geldiği zaman hep bu kokuyu hayal ederim."

Ya da birisini kaçırdığında.

"Yüzünü tarif edebilir misin?"

"Hayır. Dediğim gibi gerçekte tek hatırladığım yüzler annemin ve babamın yüzleri."

Sözünü kestiğim için özür diledim ve devam etmesini istedim.

"Çocuğu bahçe duvarının ötesindeki ağaçlığın sınırına park edilmiş bir arabaya taşıdım. Sanırım sabahın erken saatleriydi, güneş yeni doğmuştu. Sonra her şey karardı, görünün sonuna geldiğimi sandım. Sonra bagajın içindeki ışıklar yandı. Çocuğu buraya yatırdım."

"Peki ya kız?"

"Ne kızı?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Onu bilmiyorum."

"Hadi ama," dedim. "Göz Koleksiyoncusu ilk defa ikiz çocukları kaçırdı. Gazeteler bununla dolu."

"Farkına varmamış olabilirsin ama ben gazete okuyamam,"

"Radyo ve televizyon var."

"Ve internet de. Tavsiye için teşekkürler."

"Polisin *iki* kayıp çocuğu aradığını duymuş olmalısın, Toby ve Lea. İkizler."

"Ama duymadım, tamam mı?"

TomTom başını kaldırdı, sahibesinin sesindeki kızgınlık yüzünden dikkat kesilmişti.

"Dün doğruca polise gittim, orada da bana şimdi kullandığınla aynı boktan ses tonuyla sorular sordular. Kafayı yediğimi düşünüyorlardı, bunu hemen anladım. Eve döndüğümde o kadar öfkeliydim ki bütün dünyanın canı cehenneme diye düşündüm. O yüzden bir şişe şarap açıp televizyonun karşısına kuruldum ve sızana kadar eski bir Edgar Wallace filmi izleyerek yaşadıklarımı kafamdan silmeye çalıştım. Bugün ise beni bu dağın başındaki buluşmaya çağıran delinin biri tarafından uyandırıldım." Öfkeli bir biçimde burnunu çekti. "Ben de salak kadının teki olduğum için sahiden de buraya kadar geldim, sırf aynı muameleyi tekrar görmek için."

Gaz lambasının ışığı titreşerek jeneratörle ilgilenme zamanının geldiğini, aksi takdirde garip misafirimle birlikte kısa süre içinde karanlıkta oturmaya başlayacağımızı hatırlattı.

"Sen de bütün bunlara inanmamı mı bekliyorsun?" dedim.

Alina köpeğinin tasmasını tuttu ve ayağa kalktı. "Her neyse, nasıl olsa anlattıklarıma inanmayacaksın ama kendine şunu sor: Eğer bütün hikâyeyi ben uydurduysam, provasını bu kadar kötü yapmış olabilir miydim?"

Haklıydı. Kulağa çılgınca gelse de kaçırılan kıza dair hiçbir şey bilmemesi hikâyesinin inandırıcılığını artırıyordu. Yalancı şahitlik yaparak dikkat çekmeye çalışacak hiç kimse ikinci kurbanı atlayacak kadar dikkatsiz olamazdı.

Tabii bu da anlayamadığım bir planın bir parçası değilse.

"Yalnızca gördüklerimi söyleyebilirim," dedi çantasını omzuna asarken.

Ben de ayağa kalktım – galiba biraz hızlı olmuştu çünkü birdenbire başım döndü. Migrenim artık yalnızca reçeteli ilaçların geçirebileceği bir düzeye ulaşmıştı. Neyse ki Volvo'nun ön koltuğundaki dağınıklığın içinde yarım kutu Maxalt olacaktı.

"Bekle," dedim ensemi ovalarken. Alina bastonunu açmamış, yalnızca köpeğin kılavuzluğunda, yanımdan geçip gitmek üzereydi. Durması için bir işaret yaptım. Elbette beni görmedi, ben de kazağının kolundan yakaladım.

Yalnızca, "Ne var?" dedi ve kafasını bana doğru çevirdi. İlk defa bu kadar yakındık, mütevazı parfümünün kokusunu alabiliyordum. Beklediğimden daha hafif ve daha az keskindi.

"Eğer bana inanmayacaksan vaktini neden benimle harcayacaksın?"

İyi soruydu, ben de detaylı bir cevap vermeye çalıştım. Ona sık sık ilk başta inanmadığım insanlarla röportaj yaptığımı ama bazılarının fikrimi değiştirdiğini söyledim. Bir kaynağı kontrol etmenin, özellikle de onunki kadar inanılmaz bir öykü söz konusuyken asla zaman kaybı olmayacağını anlattım.

Ancak gözümün önündeki her şey aniden flulaşmaya başladı. Saatlerdir titrek bir ekrana bakıyormuş gibi hissettim. Ayrıca midem bulanıyordu, o yüzden Alina'nın anlattıklarını kesinlikle teyit etmemi sağlayabilecek tek soruyla kısıtladım kendimi: "Oğlanı nereye götürdün?"

63

(Sürenin Bitimine 10 Saat 40 Dakika Kala)

Toby Traunstein

Hapishanesinin duvarları... *yumuşak mıydı?*

Toby dokunma duyusunun onu aldatmadığından emin olmak için ellerini ovuşturdu. Bu oldukça olasıydı çünkü şu anda tüm duyuları başka bir güç tarafından ele geçirilmişti: *susuzluk.* Bilincinin ne zamandır kapalı olduğunu bilmese de saatler geçmiş olmalıydı. Hatta belki de günler. En son böyle bir boğaz ağrısıyla uyandığı zaman yılın ilk günüydü, şu aptal gevrekler boğazını kurutmuştu. Ama o zaman canı bunun yarısı kadar bile yanmıyordu.

Kollarım da hâlâ patlamadı.

Dayanılmaz susuzluğu mu, yoksa kollarının zonklayan ağrısı mı, hangisi yüzünden uyandığını kestiremiyordu. Bütün hafta boyunca kollarının üzerine yatmış gibi hissediyordu.

Daracık karanlık bölmenin içinde yana doğru yuvarlanıp ellerini vücudunun ağırlığından kurtarmak zahmetli bir sonsuzluk kadar uzun sürmüştü *(yani Hertel'in matematik derslerinden bile daha uzun).* Kan tekrar uyuşmuş uzuvlarına hücum etti ve en çok sızlayan yerleri kaşınmaya başladı: kollarının üst kısmı, dirseklerinin içi ve bilekleri. Özellikle de bilekleri, yan bahçeye topunu aramaya girdiğinde adi ısırganlara denk geldiği zamankinden bile daha beterdi.

Annesinin, "Kaşıma, sadece üstlerine tokat at," dediğini hatırladı. *Açıkçası anneciğim, bu yöntem sivrisinek ısırıklarında bile işe yaramadı. O kadar çok kaşınıyorlar ki derimi kemiklerimin üzerinden sıyırmak istiyorum.*

Sağ elini pençe gibi yaptı ve sol bileğinin nabız hizasına götürdü, derin bir nefes aldı.

Kaşıma, sadece tokat at.

Boş versene. Tırnaklarını etine geçirdi, kaşıntının hafiflemesiyle rahatladı. Birkaç saniyeliğine de olsa susuzluğunu bile unuttu. Bilekleri alev alev yanmaya başladığında durmadı, zonklama ve yanma hissi etrafını saran aşılmaz karanlıktan bile daha çıldırtıcıydı.

"Merhaba?" diye seslendi ve kendi sesiyle irkildi.

Acıklı, ağlamaklı sesiyle.

Ağlamak istemiyordu. Buradan çıktığında arkadaşlarının altına kaçırdığını öğrenmeleri yeterince utanç verici olacaktı. Yani on, on beş dakika içinde, Jens ve Kevin ona yaptıkları bu eşek şakasından sıkıldığı zaman. Bundan emindi, ona aptal, adi bir oyun oynuyorlardı.

Başka ne olabilirdi ki, ıslak donlu seni. Kes artık zırlamayı.

Kevin ailesinin işlettiği kimyevi ürünler dükkânında satılan bayıltıcı damlalarla övünüp dururdu. İntikam için onun üstünde bunları denemiş olmalıydı.

Sırf yüzmeden sonra pantolonunu kızların soyunma odasına sakladım diye. Benimki en azından komikti. Bunun gibi değildi...

Toby esnemeye çalıştı. Dirsekleri hapsolduğu hapishanesinin duvarlarına geçti. Duvarın basınç uygulayınca göçmesine şaşırdı. Yoksa bu salaklar onu bir çadıra mı tıkmışlardı?

Hayır, çadır için fazla dar. Ayrıca yüzeyi düz değil. Kauçuk ya da kanvas olamaz. Daha sert, kaba dokumalara ya da duvar kâğıtlarına benzer bir şey, ya da...

Ya da bir çuvala?

Toby tekrar hıçkırıklara boğuldu. Okulda öğle arasında Jens'in ona gösterdiği korkunç videoyu düşünmeden duramıyordu. Ailesi feci zengindi. *(Babası araba camı değiştirme işinde çok para olduğunu söylüyordu, dediğine göre eğer tuvalet kâğıtları biterse kıçlarını banknotlara silebilirlerdi.)* Bu yüzden yeni çıkan iPhone sınıfta yalnızca Jens'te vardı. Bununla internet videolarını anında izleyebilmek mümkündü.

Hepsi ilk gün spor salonunun arkasında toplanmıştı, Jens onlara çıplak bir genç kızın gençlerden oluşan bir çete tarafından bir çuvala sokulduğu videoyu böbürlenerek izletmişti. Kız kendini savunmaya çalışıyor, kollarını ve bacaklarını savuruyordu ama sonunda onu alt edip çuvalın ağzını sıkıca bağladılar. İlk başta Toby de diğerleriyle beraber gülmüştü çünkü torbanın içinde bir düzine yılan sağa sola saldırıyor gibi görünüyordu. Ama ağzında sigara olan gençlerden biri kıvranan çuvalın üstüne bir bidon benzini boca edince içi ürperdi. Arkasını dönüp oyun alanına geri gitti. Tek başınaydı.

Büyük ihtimalle aynısını bana yapacaklar. Çünkü ödleklik edip izlemedim.

"Tamam, siz kazandınız," diye karanlığa seslendi. Kevin ve Jens'in kıkırdamaları duyulmasın diye ağızlarını elleriyle kapattığını hayal etti.

"Haydi, çıkarın beni."

Cevap yoktu.

İki yumruğuyla çevresini saran malzemeyi umutsuzca ittirmeye çalıştı, yüzünden süzülen ter damlalarını hissediyordu. Son birkaç dakikadır kendisini hiç de zorlamadığı halde 400 metre koşmuş gibi nefes nefeseydi.

Burada birisinin yapabileceği pek fazla bir şey yok. Korkmak dışında.

Toby burnunu çekti ve birkaç derin nefes aldı. Parmakları bir kartopu savaşından yeni çıkmış gibi sızlıyordu. Ellerini etrafını saran esnek duvarlarda gezdirdi.

Kuruydu ve benzin kokmuyordu, Tanrı'ya şükür, demek ki videonun o kısmını atlayacaklardı.

Şimdilik.

Parmakları ansızın soğuk bir cisimle karşılaştı: küçük bir metal nesne, kabaca göbek deliği hizasında, bezden hapishanesinin yan tarafından sarkıyordu. Boyutları, babasının hafta sonları doldurduğu Zippo çakmağınkiyle aynıydı.

Gerçekten de Zippo gibi.

Ama olmadığı kesindi çünkü o çakmakların açabileceğin menteşeli bir kapağı ve döndürebileceğin çakmaktaşı tekeri olur.

Ve böyle karanlık bir yerde bez tavanda asılı durmazlar.

Toby kendi boğuk nefes alıp verme sesiyle dikkatini dağıtmamak için nefesini tuttu. Sonra, yabancı cismin üstüne dokunup küçük bir U biçimindeki kelepçeyi fark ettiğinde elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anladı.

Bu bir asma kilit. Bisikletimi zincirlerken kullandığıma benzer küçük bir bronz asma kilit.

Heyecanla öksürdü. Halen keşfinin ne anlama geldiğinden emin olamasa da, sonuçta bir şey keşfetmişti. Buradan kurtulmasına yardımcı olabilecek bir şey.

Bu bir test mi? Beni testten mi geçiriyorsunuz çocuklar?

Asma kilidi sabırsızca çekiştirdi ama ne yöne çekerse çeksin bir şey olmuyordu.

Kaba kuvvetin faydası yok! Tekrar annesinin sesini duydu ve bu kez öğüdüne uydu. Nesneyi parmaklarıyla dikkatli bir şekilde inceledi. Parmaklarını cismin altında gezdirdiğinde kafasındaki kesinlik buharlaştı. Bu bir asma kilit miydi? Lanet olsun, o zaman anahtar deliği neredeydi?

Amcık, Kevin içine anahtar sokulan deliklere böyle derdi.

Bir tür yarık vardı ama fazlasıyla düzdü. Bir vidanın başında bulunana benzer, içine bir tırnağın sığabileceği minik bir oluk.

Tamam, konsantre olman gerek. Anahtar deliğinin olmaması önemli değil, zaten anahtarın yok. Vida olması çok daha iyi. Belki de yalnızca çevirmek yeterli olur ve sonra...

Öksürdü, galiba yine nefes almayı unutmuştu. Nedendir bilinmez, görünüşe göre her seferinde ciğerlerine daha az hava çekiyordu.

...içeri ışık girer ve bu berbat çuvalı ya da her neyse onu yırtar ve düzgün nefes almaya başlarım. Ama nasıl? Vidayı nasıl çıkarabilirim?

Başparmağının tırnağını alttaki yarığa yerleştirdi ve çevirmeye çalıştı ama tek eline geçen, dördüncü denemede tırnağını kırıp parmağını kanatmak oldu.

Kahretsin, bir tornavida gerek. Veya bir bıçak.

Histerik bir kahkaha attı.

Evet, tabii. Jens ve Kevin buradan çıkabileyim diye yanıma bıçak da koymuştur.

Tekrar öksürdü. Birdenbire neden bu kadar çok terlediğini, neden boğazının yandığını ve gittikçe daha tükenmiş hissetmeye başladığını anladı.

Havam bitiyor. Lanet olsun! Hemen sert bir şey bulamazsam –şu lanet deliğe sokabileceğim bir şeyler– boğulup gideceğim. Yalnızca bir dakika...

Gözlerini kapattı ve düzenli nefes almayı denedi.

Sert bir şey.

Parmaklarının yeniden karıncalanmaya başladığı sırada ağzında bulduğu bozuk parayı hatırladı. Yaklaşık bir saat önce tiksintiyle karanlığa tükürdüğü bozuk para.

62

(Sürenin Bitimine 10 Saat 19 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Çocuğu nereye götürdüğümü bilmiyorum," dedi Alina. Koluma girmiş, onu merdivenlerden ve dar iskele köprüsünden kıyıya götürmeme izin vermişti. Rüzgâr biraz daha yatışmıştı.

Ne kadar da zayıf. Ağaçlığa doğru ilerlerken ilk düşüncem buydu. Giydiği kalın hırkalara rağmen kaburgalarını hissedebiliyordum, bileğini tutsaydım başparmağım ve işaret parmağım bileğinin çevresini iki kere dolaşabilirdi. El fenerinin odağını ayarlamak için bir anlığına durduğumuzda fenerin ışığı pantolonunun üzerine vurdu. Hemen dizinin altında, teknenin loş ışığında gözden kaçırdığım, kurumuş çamurla kaplı bir yırtık gördüm. Belli ki buraya gelirken olmuştu.

"Eğer çocuğun nerede olduğunu bilseydim, aptal gibi buraya kadar gelmezdim," dedi ben yanı sıra yürümeye çabalarken. Yol öylesine dardı ki bu neredeyse imkânsızdı. "Polise deli olmadığımı gösterebilirdim."

Göl kıyısından uzaklaştıkça Grunewald[6] daha da sıklaştı. Rüzgâr ağaçların arasından güçlükle geçiyordu ama dallardan dökülen karlar önümüzde uzanan patikanın tehlikeli bir biçimde buz tutmuş kısımlarını örtüyordu. Neredeyse iki kez düşüyordum;

6 Berlin dışındaki ormanlık bölgenin adı. (ç. n.)

bir keresinde de fenerimle fark etmekte çok geç kaldığım bir dalın Alina'nın suratına çarpmasına ve kızın yere kapaklanmasına engel olamadım. Kılavuz köpeği olsun olmasın, onu kör haliyle böyle bir maceraya atılmaya sevk eden irade gücüne bir kez daha hayran kaldım. TomTom çatırdayan dalların sesine aldırış etmeden patikada yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüyordu. Bölge, kışın çok sayıda yaban domuzunun ağaçlık alana inmesiyle biliniyordu ancak biz bir domuz ya da başka bir vahşi hayvanı gözden kaçırsak bile retrieverın koku duyusu bir anlığına bile yanılmaz, bize Volvo'mun bulunduğu yere kadar güvenli bir şekilde rehberlik ederdi.

"Film gibi," dedi Alina, elimi kolundan çekmiş ve arabaya yardımım olmadan binmişti. Motoru çalıştırdım. Geri geri giderken sırt çantasından bir mendil çıkardığını gördüm. Dönüp çantasını arka koltukta oturan TomTom'un yanına fırlattı. Daha sonra ıslak yüzünü ve elinden geldiği kadar da karla ıslanan saçlarını kuruladı.

Film gibi mi?

Belli ki yorum yapmamı bekliyordu, ben de arabayı olduğu yerden çıkartırken ona uydum. Yalnızca birkaç metre sonra araçtan tekrar inip gizli yolun girişini kapatan ağaç gövdesini kenara çekmem gerekecekti.

"Neden bahsediyorsun?"

"Gördüğüm flashbacklerden. Bir sinema filminin bunlara benzediğini hayal ediyorum. Tabii kafamın içindeki videoyu kolay kolay ileri geri saramıyorum."

"Öyle mi? Anılarını *nasıl* hatırlıyorsun?"

"Hatırlamıyorum."

Patika ile Nikolskoer Weg'in girişi arasındaki sınırı belirleyen böğürtlen çalısına ulaşmıştık, o yüzden frene basıp durdum.

"Anlamıyorum," dedim. "Daha şimdi bana Göz Koleksiyoncusu'nun çocuğu bagaja koymadan önce yaptıklarının ayrıntılı bir dökümünü anlattın."

Onaylamak için başını salladı ve ürpererek kendi gövdesine sarıldı. Bu soğukta arabanın içinin ısınması bir beş dakika daha sürerdi.

"Gördüğüm görüntülerin neden yalnızca ilk birkaç dakikasını bu kadar açık bir şekilde hatırlayabildiğimi bilmiyorum. Sonrasında film aşınmaya başlıyor. Görüntüler bulanıyor ve sahneler bütün bütün kaybolmaya başlıyor. Yine de garip bir biçimde bazen boşluklar doluyor ve bazı sahneleri günler sonra hatırlayabiliyorum. Ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Hepsi kendi kendine oluyor. Hangi kısımların kayıp olduğunu iradi bir çabayla hatırlamam mümkün olmuyor. Dediklerimi anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyorum. Şimdiye kadar dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Burada ne yaptığını da anlamadım, şimdiye kadar işlenmiş en korkunç cinayetlerden birinin nasıl baş şüphelisi haline geldiğimi de.

Cevap vermek yerine tekrar arabadan indim ve öfkemi bir kerede yana fırlattığım ağaç kütüğünden çıkardım.

Lanet olsun! Buraya sığınma sebebim –açıklanamaz bir sebep yüzünden– içine düştüğüm bu çılgın olayla arama biraz mesafe koymaktı. *Şimdi ise daha da içine battım.*

Kirli ellerimi kot pantolonumun üzerine silip sigara ve ıslak köpek kokan arabaya geri bindim.

İçimden Alina'yı omuzlarından tutup sarsarak gerçeği söyletmek geliyordu. *Seni buraya kim gönderdi? Benden ne istiyorsun?*

Ama içimdeki ses bana, kafamdaki sorulardan oluşan kördüğümü bu şekilde çözmenin imkânsız olduğunu söylüyordu.

Hem ayrıca, hikâyesinde bir şeyler daha olmalı. Sonuçta Stoya süreyi doğruladı.

Sürücü koltuğunda bulduğum Maxalt'tan bir tane yuttum. Arabayı sonra Nikolskoer Weg boyunca sürdüm. Saklanma yerim nasıl olsa ortaya çıkmıştı, o yüzden bu kez izlerimi silmeye zahmet etmedim.

"Baştan alıyorum," dedim ana yola ulaştığımızda. "Gördüğün görüntüler filmleri andırıyor ve bu seferki sen çocuğu bagaja koyduğun anda bozuluveriyor."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Başımı çevirdim. Alina yine gözlerini kapatmıştı, huzurlu görünüyordu. Uykuya dalmış olduğu bile söylenebilirdi.

"Tamamen değil. Örneğin, arabaya binip motoru çalıştırdığımda radyodan gelen sesleri açık seçik hatırlayabiliyorum." Alt dudağını çiğnedi. "The Cure, *Boys Don't Cry*'ı söylüyordu. Yüzümde çizik ya da şişlik olup olmadığını kontrol etmek için dikiz aynasına baktım, ama tek görebildiğim babamın gülen yüzü oldu. Elleriyle direksiyona vurarak şarkıya tempo tutuyordu." Yutkundu. "Babamı daima alçağın biri bir başkasına zarar verirken görüyorum. Tanrım, bundan nefret ediyorum."

Arabayı ıssız cadde boyunca Zehlendorf'a sürerken, bir süre dizel motorunun gürültüsünden başka ses duyulmadı. Berlinlilerin ciddiye aldıkları bir hava durumu uyarısı yapılmış olmalıydı. Bir kırmızı ışıkta durduk.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Filmin kopuk kopuk hale geldiği yer burası. Bir süre yokuş yukarı araba sürdüğümü hatırlıyorum. Birkaç virajdan geçtik. Sonra araba durdu ve indim."

"Sonra ne yaptın?"

"Hiçbir şey, sadece orada durdum ve bakınmaya başladım."

Sürmeye devam ettim. "Bakınıyor muydun?"

"Evet. Birdenbire ağır, dürbün benzeri bir şey tuttum. Her neyse, zaten bütün sahne oldukça bulanık. Sonra aşağıda neler olduğunu anladım."

"Ne oluyordu?" Bu soruyu kör bir kadına ciddi ciddi sorduğuma inanamıyordum.

Alina, TomTom'a döndü ve kafasının arkasındaki kıvırcık tüyleri sevmeye başladı. "Bir arabanın hızla yanaşıp az önce çıktığım evin garaj yolunda durduğunu gördüm. Arabadan bir adam indi. Karla kaplı betonda kayıp düştü – bir süre dört ayak üstünde emekledi. Bir ağacın arkasında kısa bir süre gözden kaybolduktan sonra alet kulübesinin hemen önünde tekrar ortaya çıktı. Ölmüş karısının yanında dizlerinin üstüne çöktüğünü ve kafasını geriye atarak feryat figan ağlamaya başladığını gördüm."

Gözlerini kapattı ancak yanağından süzülen bir damla gözyaşına engel olamamıştı. Önümüzde küçük bir araç yol alıyordu. Arabanın fren lambalarının kırmızı ışığında gözyaşı damlası kan gibi görünüyordu.

"İki eliyle kafasına vurmaya başladı. Tekrar tekrar vuruyordu. Haykırışlarını duyamıyordum, çok uzaktaydı. Ama sonra..."

"Ne?"

"Sonra birdenbire benimle göz göze geldi."

"Nasıl?"

Drei Linden kavşağına yaklaşıyorduk. Doğruca gitmeye karar verdim.

"Ayağa kalktı ve benim olduğum tarafa baktı."

"Bir saniye." Tek elimle ensemi ovdum. "Nerede olduğunu biliyor muydu?"

"Evet. Birbirimizi daha önceden tanıdığımıza dair gerçek dışı bir hisse kapıldım ve şoke oldum. Yine de ondan oldukça uzaktaydım, dürbünü indirdiğimde onu küçük bir nokta gibi bile göremiyordum."

"Ama *o* seni gördü, öyle mi?"

"Kapıldığım izlenim böyle."

Başımdaki sersemletici ağrı gittikçe kötüleşiyordu. Migren ilacı hiç etkili olmamıştı.

Göz Koleksiyoncusu'yla Traunstein arasında bir bağlantı olabilir mi?

Charlottenburg'a giden Avus sapağını geçtik. Dikiz aynasını kontrol ettim. Arkadan gelen yoktu, ben de el frenine asıldım ve geri dönüp Volvo'mu gidebileceği kadar hızlı bir şekilde Potsdamer yolu boyunca sürmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi aniden yön değiştirdiğimizi anlayan Alina.

"Yolumuzu biraz uzatacağız," diye cevap verdim. Sağa sinyal verip otobana girdim.

Belki de Göz Koleksiyoncusu hastalıklı saklambaç oyununu tek başına oynamıyordur.

Bunu öğrenmemin tek bir yolu vardı.

61

(Sürenin Bitimine 10 Saat Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

"Hollywood'a göre, seri katiller istisnai derecede akıllı, asla Afrika kökenli olmayan ve yalnızca nadiren kadın olan kişilerdir."

Krom kaplı tekerlekli sandalyesinde oturan Profesör Adrian Hohlfort televizyonda çizdiği portreye hiç benzemiyordu. Gülümsemiyordu, kır saçları özenle yana taranmamıştı ve şimdiye kadar katıldığı bütün sohbet programlarında taktığı siyah kravat boynunda değildi. Tıraş da olmamıştı, muhtemelen bu akşamki dinleyicilerinden hiçbirinin gösteriden sonra ona kitap imzalatması beklenmiyordu. *Seri Katil ve Ben* yetmiş bir haftadır çok satanlar listesindeydi.

"Yalnızca kendi etnik gruplarından kişileri öldürürler ve büyük ölçüde Amerika'ya özgü bir fenomen olarak sunulurlar. Bütün bu bulguların bilimsel FBI araştırmasına dayandığı iddia edilir ama hepsi saçmalıktır."

Stoya konferans masasında arkasında oturan ve boş yere esnemesini zaptetmeye çalışan Scholle'ye bir uyarı bakışı attı. Suçlu profili çıkarmayı hokus pokus olarak gören ortağının aksine, Stoya,

kariyeri boyunca çok sayıda seri katille kişisel olarak görüşmüş olan altmış bir yaşındaki uzmanın kabiliyetlerine güveniyordu.

Zorbach'tan bile fazla.

Kişisel olarak, belden aşağısı tutmayan psikoloğu fena halde itici buluyordu ama profesyonel uzmanlığı tartışılamazdı. Son birkaç haftadır gerçekleştirdikleri toplantılar henüz yararını kanıtlamasa da geçmişte Hohlfort'un polise büyük yardımları dokunmuştu. Şimdi de ellerinde belli bir şüpheli vardı ve onun uzman görüşünü istiyorlardı.

"Profesör, en son sefer bize sıradan bir kişiyi aramamız gerektiğini söylediniz. Göz önünde bulunmayan, inzivaya çekilmiş birisini."

"Bu doğru. Hannibal Lecter'ı unutun, o bir romancının icadıydı. Benden ne kadar olimpiyat koşucusu olursa Lecter da o kadar gerçek olabilir."

Hohlfort kendi şakasına sırıtarak tekerlekli sandalyesinin tekleklerine nazikçe vurdu.

"Seri katiller toplumumuzun mağluplarıdır. Sıra dışı bir antikahraman değil, kendiyle ve hayattaki yeriyle arası bozuk bir kişiyi arıyoruz. Benim adlandırmama göre, niş bir kişiliğe sahip biri. Dışarıdan bakıldığında son derece normal ve fark edilmez olan ama içten içe bir sürü kestirilemez düşünceye sahip biri."

Stoya önünde açık olan deftere anlamsız bir not aldı. "Bu bir gazeteci olabilir mi?"

Hohlfort omuz silkti. "Seri katiller çok çeşitli mesleki arka planlara sahip olabilirler. Benzin istasyonu görevlisi, otobüs şoförü ya da avukat, süpermarket reyon görevlisi ya da memur olabilir."

Stoya'nın meslektaşına alaycı bir bakış attı.

"Polis bile olabilirler."

Scholle homurdandı ve ortağına döndü. "Haydi Philipp, burada vaktimizi boşa harcıyoruz. Büyükbabanın incileri yıldız falıyla aynı kapıya çıkıyor."

Profesör bu saygısız sözlere bozulduysa bile belli etmedi. Dirseklerini tekerlekli sandalyenin kollarına yaslamış ve ellerini aldırmaz bir havayla iki yana açmıştı.

"Ben sizin işinizi sizin adınıza yapamam beyler. Soruşturmayı yürüten sizsiniz, ben değilim." Polis, Göz Koleksiyoncusu'nun kaçırdığı çocukları götürüp öldürdüğü gizli yeri bulamazsa, en iyi profilleme uzmanının bile elinden bir şey gelmeyeceğini anlatıyordu.

"Bir kez bilgi girişi yaptıktan sonra bir butona basınca failin profilinin dökümünü önümüze serecek bir bilgisayarım falan da yok," diye ekledi Hohlfort. "Size yalnızca yapbozun elinizde olmayan bir parçasını verebilirim. Onu doğru yere yerleştirmek sizin işiniz."

Stoya, Scholle'ye kaşlarını çatarak baktı ve profesörden devam etmesini rica etti. Hohlfort, ısrar etmeye gerek kalmadan anlatmaya başladı. Hayatta sevdiği tek bir şey varsa, o da bitmek tükenmek bilmeyen bilgi dağarcığını insanlarla paylaşmaktı. Tabii insanlar onun bildiklerini tartışmaya açmadığı sürece.

"Katilin mesleğiyle ilgili soruna dönersek..." Hohlfort odanın çıplak tavanındaki görünmez bir noktaya gözlerini dikti ve suratı düşünceli bir hal aldı. "Tek söyleyebileceğim şu: Göz Koleksiyoncusu planlamaktan keyif alıyor ve katı teslim tarihlerine sahip projelerle profesyonel bir bağlantısı olabilir. İşleri verilen bir süre içerisinde tamamlamaya alışkın biri."

Stoya, gazetenin bürosunda Zorbach'ın masasının üzerinde gördüğü kahve kupasını düşünmeden edemedi. Kupada şöyle yazıyordu: *Yaratıcı insanların mesai saatleri değil, teslim tarihleri olur.*

"Ve en azından temel tıp bilgisine sahip."

Stoya isteksizce başını salladı. Katil kurbanların gözlerini profesyonel bir şekilde çıkarmamıştı ama kötü bir iş de çıkarmamıştı ve onlara sürenin bitimine yetecek kadar anestezi vermişti. Şiddet izlerinin yokluğuna bakılırsa çocuklar boğuldukları sırada bilinçsizdiler, en azından böyle düşünüyorlardı. Stoya bazen bu düşünceyle kendini teselli etmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

"Her halükârda," Hohlfort vaazına devam etti, "fail planlama ve kurban seçme aşamasını çoktan geride bırakmış, eğer öyle olmasaydı bu kadar düzenli ve talimli bir biçimde planını uygulayamazdı. Yıllar önce bir şekilde dikkatleri kendi üzerine çekmiş olduğunu da varsayabiliriz."

Örneğin, köprünün birinde bir kadını vurarak mı?

"Sana bir sorum var: Onu harekete geçiren ne?" Profesör nefes almak için duraksadığı sırada Stoya sorusunu sordu. "Göz Koleksiyoncusu yaptıklarını yaparak geçmişte yaşadığı bir travmayla hesaplaşıyor olabilir mi?"

Hohlfort başını salladı. "Bahse girerim tıbbi kaydı da bulunuyordur. Maalesef şimdiye kadar arkasında yararlanabileceğimiz bir parmak izi ya da DNA kalıntısı bırakmadı. Bunlar bize yardımcı olamayacağı için, ihtimalleri daraltmak adına klasik yöntemleri benimsemek gerekiyor. Ve bu da bizi faili güdüleyenin ne olduğu sorusuna götürüyor."

Profesör ilk defa televizyonda olduğu gibi güldü ve ellerini kaldırıp teslim oluyormuş gibi yaptı. "Ve bu noktadan itibaren bilimin sağlam toprak zeminini arkamda bırakıp spekülasyonun kayan kum bataklığında dolaşmaya başlıyorum."

Scholle bunu bardağı taşıran son damla olarak gördü ve derinden iç geçirmeye başladı ancak Stoya ona biraz daha sabırlı olmasını işaret etti. Kendisi de oradan çıkmak istiyordu; burnuna on saat

önce çektiği madde etkisini kaybetmeye başlamıştı ve ümitsiz bir şekilde bir çizgiye daha ihtiyacı vardı. Ama bu biraz bekleyecekti.

Önce doğru yöne gittiğimizden gerçekten emin olmam gerek.

Zorbach'ın suçlu olduğuna çoktan ikna olmuş Scholle'nin aksine, Stoya kariyeri boyunca karşılaştığı en korkunç bir dizi cinayetin eski bir meslektaşı tarafından işlenmiş olmasını inanılmaz buluyordu. Yine de Zorbach son suç mahallinde olay duyurulmadan önce görülmüş, üstündeki kıyafet yüzünden düşürmesinin imkânsız olduğu cüzdanı yakınlarda bulunmuş ve cinayetin iç yüzüne dair gerçek bilgiye sahip olduğunu belli etmişti. Bu onu şimdiye kadarki en olası aday yapıyordu. Bir yandan süreyi tam olarak bilirken cinayet yöntemi –suda boğulma– hakkında bilgi sahibi olmamasını Scholle, "aklı başında herhangi biri tarafından anlaşılması mümkün olmayan bir psikopatın davranışları" olarak geçiştirmişti.

Stoya bu açıklamanın fazla basit olduğunu düşünüyordu ama hâlihazırda tüm hızıyla devam eden Zorbach'ı yakalama girişimini doğal olarak desteklemişti. Şu anda evi aranıyordu ve Volvo'su için de bir arama emri çıkarılmıştı. Yakalanması an meselesiydi. Bu sırada Stoya'nın da eski meslektaşını sorgulamak için kendini hazırlaması gerekiyordu.

"O halde lütfen spekülasyonla devam edin," dedi profesöre, saatine şöyle bir göz attı.

On saatten az kaldı...

"Göz Koleksiyoncusu'nun bu cinayetleri işleyerek başarmak istediği şey nedir tam olarak?"

60

(Sürenin Bitimine 9 Saat 41 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Grunewald'ın eteklerinde kalan yerleşim bölgesi, yalnızca saatler önce burada vahşi bir cinayet işlendiğine dair hiçbir işaret taşımıyordu. Sanki yeni yağan kar yalnızca çatıları, yolları ve bahçeleri örtmekle kalmamış, bu korkunç suçun hatırasını da ortadan kaldırmıştı. Eğer gerçeği bilmiyor olsaydım, buranın dünyanın en güvenli yeri olduğunu söyleyebilirdim. Ailelerin çocuklarına Ikea kataloğunda sırıtmayacak isimler koyduğu bir mahalleydi burası: Tombte, Sören, Noemi, Lars-Alvin, Finn. Çocukların televizyon izleyebileceği saatler sıkı sıkıya denetlenirdi ve eve oyun parkından değil, piyano dersinden dönerlerdi. Büyükleri, bahçelerin arasındaki çitlerden eğilip en iyi gübre çeşitleri hakkında konuşur ve yerel belediyenin her yere koyduğu mavi kaka torbası kutularına rağmen kaldırımı pisleten köpeğinin arkasını temizlemeyen komşuları çekiştirirdi. Geçen senenin en büyük skandalı, her sene düzenlenen sokak partisine Herr Becker'in kendisinden onlarca yaş küçük bir Asyalı kızı getirmiş olmasıydı. *Şimdi de bu!*

Arabayı yürüme hızında sürüyor, aydınlık pencerelere bakıyordum. Bazılarına şimdiden Noel süsleri asılmıştı: evde yapılmış kâğıt zincirler, tahta bir beşik, tek renk küçük süsleme ışıkları. Bu kadar varlıklı olmayan mahallelerde görebileceğiniz şatafatlı süslerin hiçbiri yoktu. Ne çatılarda yanıp sönen Noel Babalar, ne

de garajların önüne park edilmiş halojen Ren geyikleri. Buradaki süsler oldukça mütevazıydı.

Ve sıkıcı da, diye düşündüm.

"Kühler Weg'de buluşalım," dedim cep telefonundan.

"Yani olay yerinde mi?" Frank yine ayak işi yapmak zorunda kaldığı için çok da mutlu değildi.

"Evet."

"Bu kez ne istiyorsun?"

"Arabanı."

"Lütfen, ciddi olmadığını söyle bana." Zoraki güldü. "Aranıyor musun?"

"Hayır, sadece tedbirli olmaya çalışıyorum."

"Tamam, bana bir şey söyleme ama ben aptal değilim. Şu anda Thea ve bütün üst düzey yöneticilerin neden konferans odasında toplandığını biliyorum. Polis senin peşinde, onlar da hikâyeyi hasıraltı etmek ile birinci sayfadan yayınlamak arasında kararsızlar."

Cinayetin zanlısı Zorbach. Ünlü muhabir Göz Koleksiyoncusu'na gerçekte ne kadar yakın?

Başlıkları şimdiden görebiliyordum ve Thea'nın olaya balıklama atlayacağını sanıyordum, öte yandan para babaları gazeteye iftira davası açarsam görebilecekleri zararın potansiyelini tartmaya çalışıyorlardı.

Tabii masumiyetimi kanıtlayabilirsem.

"Ana Kraliçe Thea'nın ararsan hemen onu haberdar etmem için bana yemin ettirmesine şaşmamalı."

"Böyle bir şey yapma."

"Merak etme, senin tarafındayım. Ağzımdan tek kelime çıkmaz ama sırf seninki polis tarafından aranıyor diye arabamı sana veremem."

Cevabı bana arabanın plakalarını değiştirmeyi unutacak kadar aptal olduğumu hatırlattı. Şimdiye kadar sağduyum değil, yalnızca şans bana yardımcı olmuştu. Eğer polislerin derhal yakama yapışmasını istemiyorsam bundan sonra daha akıllıca hareket etmem gerekecekti. Buna arama listesinde olmayan bir araç bulmak da dâhildi.

"Neden gidip teslim olmuyorsun?" diye sordu Frank. "Yani, eğer hiçbir şey yapmadıysan sana bir şey olmaz."

Sorun şu ki neden olay yerinde görüldüğümü, cüzdanımın oraya nasıl gittiğini ve tam süreyi nasıl bildiğimi açıklayamıyorum.

"Sana bir soru sorayım: Göz Koleksiyoncusu'nun en son cinayetine tanık olduğunu iddia eden bir kadın birdenbire sana gelseydi sen ne yapardın?"

"Hadi canım!"

Ona tanığımın son birkaç dakikadır başını cama yaslamış yanımda oturan kör bir medyum olduğunu söylemedim. Yüzen eve kadar yaptığı yolculuğun itiraf ettiğinden daha çetin geçtiği anlaşılıyordu.

"Bu yüzyılın haberi olurdu."

Hem de nasıl. Tahmin bile edemezsin...

"O halde bana arabanı getir."

Frank iç çekti. "Bak, Toyota benim değil – anneannemin arabası. Sevgili arabasında bir çizik bile bıraksan beni öldürür."

"Merak etme Frank, dikkatli olacağım. On dakikaya görüşürüz." Sokağın sonuna vardığımda telefonu kapattım.

"Geldik," dedim Alina'ya. Volvo'yu iki tekeri kaldırımda olacak şekilde park ettim.

Bahçesinde Thomas Traunstein'ın kendisinden on dört yaş küçük karısı Lucia'nın cansız bedenini bulduğu taşra evinin hemen dışındaydık. Çift garajı olan, köşelerinde tuğla detaylar bulunan

kaba sıvalı bina, sokakta tümüyle karanlık olan tek evdi. Aydınlatmalı sokak numarası bile söndürülmüştü.

Alina gerindi ve esnedi. Kat kat hırkaların kolunu sıvayıp saatini çıkardı ve kadranın üstündeki cam kapağı açtı.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Buraya daha önce gelip gelmediğini öğreniyoruz."

Sürücü kapısını açtım ve buz gibi hava arabanın içine doldu. TomTom ayağa kalktı ve beklemeye başladı.

"Yani buranın gerçekten de görüntülerde gördüğüm yer olup olmadığını söylememi mi istiyorsun?"

Evet, neden bu deliliğe göründüğü gibi yaklaşmayalım? Kör bir tanığın burada işlenen cinayeti "görüp görmediğini" bilmek istiyorum.

Arabadan indim. Sokağın buraya ilk defa gelirken kullandığım ormanlık alanda gözden kaybolan uzantısına bakmak için yüzümü rüzgâra döndüğümde gözlerim sulanmaya başladı.

Teufelsberg yolu.

Alina'nın tasvirini hatırlayarak ona buradan tepeye çıkmasının ne kadar sürdüğünü sordum.

"Arabayı bir süre yokuş yukarı sürdüm. Birkaç viradan geçtik..."

"Bilemiyorum," dedi. "*Sen* rüya görürken zamanı algılayabiliyor musun?"

Hayır ama küçük çocukları da kaçırmıyorum.

Başımı kaldırıp gözlerimi kara-boz gökyüzüne diktim, Teufelsberg'in ne tarafta kaldığını tam olarak kestirmeye çalışıyordum. Tepe, üstünde büyüyen ağaçların ve otların örttüğü molozlardan oluşan bir höyüktü. İkinci Dünya Savaşı'nda hava saldırıları ve şehir içi çatışmalar esnasında yıkılan binaların enkazlarından oluşuyordu. Bölge şimdi buraya yürümeye, uçurtma uçurmaya ya da kar yağdığında tepeden aşağı kaymaya gelen Berlin sakinleri için yakın bir dinlenme alanına dönüşmüştü. Gün ışığında Traunsteinların

bahçesinin tepeden görünüp görünmeyeceğini merak ettim. Karanlıkta kesin bir şey söylemek mümkün değildi ama dürbünlü birisi için bile biraz uzakta kaldığından şüpheleniyordum.

Ne bekliyordun geri zekâlı? Yüzümü eve dönerken kendime sordum. *Kör kızın saçmalıklarından bir şeyler çıkacağını mı düşünüyordun?*

Arabaya yaslanıp bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım. Ön bahçe alçak bir çit tarafından kapatılmıştı. Eskiden olsaydı üzerinden kolayca atlayabilirdim ancak şimdi de büyük bir engel teşkil etmiyordu.

"Sızlanmak istemiyorum," dedi arkamdaki Alina, "ama saat neredeyse dokuz ve hâlâ eve varmadım. TomTom aç ve yürüyüşe çıkması gerekiyor." Güldü. "İkimiz de aynı durumdayız."

Sırıtışından kastettiğinin ne olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım.

Ona, "Burada bekle," dedim. "Hemen döneceğim."

Arkamdan "Nereye gidiyorsun?" diye seslendiğini duydum ama çoktan yolun karşısına geçmiş, garajın yanından ağaçlığa doğru yürümeye başlamıştım. Birkaç metre sonra sola dönüp yürüyüş yapanlar ve bisikletçilerin kullandığı, alt tarafında kalan evin arka çitine paralel uzanan patikaya çıktım. On adım daha attıktan sonra durdum.

Dün sağanak yağarken durduğum yer burasıydı, düz çatısı şimdi kalın bir kar tabakasıyla kaplı olan küçük bahçe kulübesinden yalnızca bir taş atımı uzaklıktaydım. Lucia Traunstein'ın bedeninin bahçede bulunduğu nokta hâlâ olay yeri şeritleriyle çevriliydi ve hava koşullarından korumak için adli tıpçıların çadırıyla kapatılmıştı. Kapının da şeritle kapatılıp kapatılmadığını göremeyecek kadar uzaktaydım ama kapatıldığına emindim.

"Metalden değil ahşaptan yapılma bir kulübeydi. Bunu, kapısındaki sürgüyü çekerken elime kıymık battığı için biliyorum. Ayrıca içeride reçine kokusu vardı."

Gözlerimi iyice kısarak Traunsteinların bahçesindeki kulübenin Alina'nın tarifine uyup uymadığını anlamaya çalıştım ama çok karanlıktı.

Pekâlâ...

Yeşile boyanmış metalden parmaklıkları salladım. Yaban domuzlarının kazıp içeri girmesini önlemek için betonun içine direkler gömülüydü ve üstleri dışa doğru kıvrımlıydı, üstünden tırmanmak bu yüzden zor olsa da imkânsız değildi. Yakınlardan gelen bir tıngırdama sesi duyduğumda kendimi yukarı çekmek üzereydim. Parmaklıkları bıraktığımda aynı sesi tekrar duydum. Sağa döndüm ve emin olmak için parmaklıkları tekrar salladım.

Şüphe yoktu. Parmaklık boyunca yürüdüm ve olanı gördüm: Bahçe kapısı kilitli değildi. Ya da daha ziyade birisi anahtarı çevirirken kapıyı düzgün kapatamamış, bu yüzden kilidin dili yerine oturmamıştı.

Bu nasıl olabilir? Burası bir suç mahalli.

Adli tıp uzmanları işlerini bitirmiş bile olsalar buraya olay yerine girmek bu kadar kolay olmamalıydı.

Kafam karışmış bir halde kapıyı ayağımla iterek açtım ve yere baktım.

Bahçeden kulübenin arkasına giden ayak izleri birçok insan tarafından bırakılmış olabilirdi. Çocuklarını bulmak için ağaçlığa doğru koşturan baba ya da bahçe kapısının kapalı olduğundan emin olmak için gelen ve başarısız olan bir polis ya da adli tıpçı. Tek bir yöne gittiği görülen en taze ayak izlerinin bile masumane bir açıklaması olmalıydı.

Tabii, şimdi yirmi metre ötedeki evin zemin katında bir el feneri yakmış olan kimseye ait değillerse.

59

Hiç ahşap yoktu. Kulübenin yapımında yalnızca metal ve plastik kullanılmıştı ama kapısında yana çekilen bir sürgü olduğu doğruydu. Taraçaya bakan büyük pencerenin içinde oynayan ışık bir kez daha dikkatimi dağıtmadan önce, Alina'nın gördüklerinin en azından bu kısmının gerçeğe uygun olmasının ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştım.

Hırsız sanılmamak için hiçbir önlem almadan doğruca eve yöneldim. Penceresinden şöyle bir bakacak bir komşu için sürekli çevresini kolaçan eden ve iki büklüm yürüyen birisi, kendi bahçesindeymiş gibi dosdoğru yürüyen birine göre çok daha dikkat çekici olurdu.

Duvara yaslanıp perdelerin aralığından içeriye baktığımda başlangıçtaki şüphemde yanıldığımı hemen anladım. El feneri ya da hırsız yoktu. Kulübenin yanındayken gördüğüm arada bir titreşen ışık, oturma odasının ahşap panelli tavanına bağlanmış bir projektörden geliyordu. Şöminenin üzerindeki ekrana yansıyan filmden başka ışık kaynağı yoktu.

U biçimindeki iki kanepeden birinde filmi izleyen biri olup olmadığını bile görememiştim.

Ayrıca, tam olarak neydi bu film?

Gözlerimi kısıp anlamaya çalıştım ama ekran hâlâ griydi. Birkaç saniye önce ekrana kötü aydınlatılmış siyah beyaz bir amatör video yansıyordu: Biraz hayal gücüyle, sallanan görüntülerde iki

lavabo, bir klozet, bir bide ve bir duş kabiniyle donatılmış havadar bir banyo olduğu anlaşılıyordu. Sonra birisi, ya bilerek ya da yanlışlıkla, kameranın objektifini bir şeyle –muhtemelen bir havlu– örttü ve Traunsteinların oturma odası tekrar karanlığa gömüldü.

Birinin kıkırdayarak güldüğünü duyduğum sırada bundan sonra ne yapacağımı tartıyordum. Kapalı camlar sesi boğuklaştırdığı halde kahkaha tümüyle uygunsuz kaçacak kadar yüksek sesliydi. Karısı yeni öldürülmüş bir adamın oturma odasına – kaçırılan çocuğunu canlı geri alabilmek için yalnızca birkaç saati kalan bir adamın oturma odasına ait olamazdı.

Projeksiyon cihazının ışığı tekrar parlaklaştı, görünmeyen kameraman artık kendini cansız banyo nesnelerini çekmekle sınırlamıyordu. Havlu ortadan kayboldu ve kamera, banyoda arkası dönük, oturduğu yerde saçını toplayan bir kadını göstermeye başladı.

Videoda beni rahatsız edenin ne olduğunu anlayamadan önce, bir adamın çıplak poposu kadraja girip ekranın tamamına yakınını doldurdu. O ana kadar manasız gelen kıkırdama, adam banyoya girip kadının omuzlarına masaj yapmaya başladığında daha imalı bir tona büründü. Adamın hafifçe öne eğilmiş olmasından kadının yalnızca omuzlarını okşamadığı belli oluyordu.

Birdenbire kendimi sapık gibi hissettim, bir yabancının mahremiyetini ihlal eden bir röntgenci olarak bir kere geçtikten sonra edebini geri kazanmanın mümkün olmadığı bir eşiğin kıyısında duruyordum.

Benzer bir utancı Nicci'yle evlenmemizin arifesinde de yaşamıştım. Çok fazla mesaiye kaldığı için başkasıyla ilişki yaşıyor olabileceğine dair asılsız bir korku duymaya başlamıştım. Geceleri holdeki ayakkabı dolabına bıraktığı cep telefonu bir şekilde elime geçti. O gün beni onun mesajlarını okumaktan caydıran ne olmuştu, bilemiyorum. Ama yıllar sonra bugün, beni aldatmış olabileceğine dair duyduğum belirsiz şüpheden hiçbir zaman kurtulamamış ol-

sam da mesajlarını karıştırmadığım için memnunum. Doğru olanı yapmıştm ve benim için bu daha önemliydi.

Şimdi oturma odasının penceresinden içeriyi izlediğim ve ev sahibini amatör porno izlerken yakaladığım için iki kez rahatsızdım. Traunstein'ı henüz görememiş olsam da deri koltuğun yanındaki sehpanın üzerindeki dolup taşan kül tablasıyla yarısı içilmiş burbon şişesinin ona ait olduğundan emindim.

Doğruca taraça kapısına yöneldim ve burada ne yapacağımı bilmeden dikilmeye başladım. Nicci'nin telefonunu açıp mesajlarını karıştırma noktasında hissettiğime benzer bir kararsızlık yaşıyordum. Ama bu gece, bir adım daha ileri gideceğimi biliyordum.

Belki de burada olmamın tek sebebi kör bir kızın şeytanlarıdır, diye düşündüm elimi kapıya götürürken. *Belki de Alina delinin tekidir ve Traunstein'ın kendi çocuğunun kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yoktur.*

Kapının kilitli olacağına dair sarsılmaz bir beklentiyle soğuk pirinç tutamağı çevirdim.

Ama şurası bir gerçek ki burada kokuşmuş bir şeyler vardı.

Sonra, kapı sessizce içeri doğru açıldığında, merakıma daha da zayıf başka bir mazeret uydurdum: *Tüm bu yaşananları çözememem kötü bir gazeteci olduğum anlamına gelirdi.*

58

Thomas Traunstein'ı yüzünü bana çevirdiği an tanıdım. Üzerinde hâlâ dün çocuklarının bulunması için duyuru yaptığı basın toplantısında giydiği solgun kahverengi kruvaze takım elbise vardı. Ama üzerindekilerle uyuyup uyanmış gibi görünüyordu. Elbise, Berlin'in en büyük kuru temizleme zincirinin sahibine yakışmayacak kadar kırışık ve lekeliydi.

Ama bütün bu senaryo çok daha yakışıksızdı.

Traunstein ilk başta içeri girdiğimi duymadı. Ben boğazımı temizleyip adını söyleyene kadar oturduğu koltukta doğrulmaya çalışmadı.

Ama bunda başarısız oldu. Yarım şişe burbon enerjisini tamamen tüketmişti.

Karşısına dikildiğimde, "B-burada ne arıyorsun?" diye geveledi. Kızarmış gözlerinde kavga başlatmak için bahane arayan sarhoşlara özgü donuk ve saldırgan bir ifade vardı.

"Ben de sana aynısını soracaktım," diye cevap verdim ekrana bakarak. Film gittikçe daha müstehcen hale geliyordu. Banyodaki kadın arkasını dönmüştü, şimdi kafası adamın kalça hizasındaydı, elleriyse adamın kaba etini kavrıyordu. Bir insanın kendi evinde porno izlemesi şüphesiz ki yasak değildi. Yalnızca bir buçuk günlük bir dulken ve çocukların çılgın bir adamın elindeyken bile.

Yasak değil ama doğru da değil.

"Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?" diye sordum ona.

Parmaklarını dağınık saçları arasında gezdirip anlamayan gözlerle bana baktı. Sorum karşısında kafası mı karışmıştı, yoksa oturma odasına birdenbire giren kişinin kim olduğunu mu merak ediyordu, anlamadım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu uzunca bir duraksamadan sonra. Mutfağın ne tarafta olabileceğini anlamak için etrafa bakınmaya başladım. Adamı kendine getirmek için ona biraz kahve yapacaktım.

"Konuşmamız gerek," dedim uzatmadan.

Traunstein, "Ne hakkında?" dedi uluyarak. Çenesinden akan salyayı silmek için bir girişimde bulunmadan, bitkin bir halde gözlerini kırpıştırdı.

"Bizi karını öldüren adama götürecek bir şeyler bilip bilmediğin hakkında."

Mesela seni ölmeden hemen önce aradı mı? Onu gerçekten kilere inmemesi konusunda uyardın mı?

"Lucia orospunun biriydi!" dedi boğuk sesiyle haykırarak. "Pis bir orospu!"

Nefret dolu sözleri yüzüme çarpmış gibi kaşlarımı çattım.

"Tek yaptığı onunla bununla düşüp kalkmaktı." Sehpanın üzerindeki uzaktan kumandaya uzandı ve onun durumundaki bir adam için şaşırtıcı bir isabetlilikle sesi açtı.

İnleme sesleri banyodaki çiftin ne yaptığı konusunda şüpheye yer bırakmıyordu.

"Benim evimde," dedi Traunstein hırıltılı bir sesle. "Burası benim evim. Benim banyom. Benim karım." Histerik bir kahkaha koyuverdi. "Kamera bile benim. Ama buradaki şerefsiz..." –alaycı bir hareketle, şimdi tekrar adamın kıllı kaba etiyle kaplanmış olan ekranı gösteriyordu– "...ben değilim."

"Bak," dedim sakinleştirici bir sesle, "evliliğindeki problemler beni ilgilendirmiyor..."

Aslında, burada beni ilgilendiren bir şey yok. Yalnızca kör bir kızın gördüğü görülerin peşinde koşturuyorum.

"...Ama çocuklarının bulunması için biraz yardımcı olamaz mısın?"

"Lea için mi? Ya da Toby? Onların da canı cehenneme!"

İlk başta yanlış duyduğumu sandım ama son cümlesini tekrarlayıp ciddi bir biçimde yere tükürdü.

"O adi piç kuruları benim çocuklarım değil!"

Traunstein uzaktan kumandayı bıraktı ama sonunda ayağa kalkabilmişti. Bir eliyle koltuğun arkasından destek alarak dikildi ve gözlerimin içine baktı. Bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissettim.

"Çocuklar benim değil, anladın mı?"

Hayır, anlamamıştım. Açıkçası, bundan sonra olan hiçbir şeyi anlamadım. Yalnızca birkaç saniye sonra hakikat beni daha da sert vuracaktı – Traunstein'ın da gerçeği anlamaya başlamasıyla hemen hemen aynı zamanda. Bana dik dik baktı.

Rahatsız edici bazı düşünceler, içkiyle bulanmış aklında yavaş yavaş ama kararlı bir şekilde yüzeye çıkıyordu. O ana kadar uyuşuk olan vücudu gibi yüz hatları da gerildi.

"Kim olduğunu biliyorum, lanet olsun! Bugün senin cüzdanını buldum. Kimliğini gördüm."

Başımı salladım. Ona katıldığımı belirtmek için yapmamıştım bunu, yapbozun parçaları benim de kafamda yavaş yavaş bir araya geliyordu.

Taraçanın dışındayken kadının gülmesini duyduğumda neden bu kadar rahatsız olduğumu şimdi anlıyordum. Daha önce hiç tanışmadığımız halde Traunstein'ın kişiliğinin bana neden bu kadar tanıdık geldiğini de. Gerçi bunun için tanışmamız gerekli değildi. Hakkında pek çok anekdot duymuştum ve aklımda ona dair oldukça detaylı bir portre vardı. Bu yalnızca çok olumsuz bir

resim olmakla kalmıyor, hemen her ayrıntısıyla gerçekteki haline de uyuyordu. Ağzı bozuk oluşu bile.

"Lucia orospunun biriydi. O adi piç kuruları benim değil."

"İşe bak, sen şu lanet gazetecisin! Zaten bir kadını vurmuştun, demek şimdi de karımı hallettin!"

Traunstein şimdi bana iyice yaklaşmıştı, Jim Beam ve tütün kokan nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"Sendin o. Sen yaptın!"

Geri çekildim ve o sırada ekrandaki görüntü benim için berbat bir kesinlik tabutuna son çiviyi çaktı.

Kadının fotoğrafları henüz yayınlanmamıştı, muhtemelen kaçırılan çocukların fotoğrafları daha dikkat çekiciydi ve haber editörleri Göz Koleksiyoncusu'yla ilgili basılacak yeni bilgiler ortaya çıkmazsa diye cesedin fotoğraflarını daha sonraya saklıyordu. Belki de son birkaç saattir ortadan kaybolmuş olduğum için fotoğrafları görememiştim.

Yalnızca kendimle ilgileniyordum.

Kadın banyodan çıkmıştı. Topladığı saçı açılmış, göğüslerine dökülüyordu. Kameraya güldüğünde onu tanımak nefesimi kesti ve ruhumdaki son mutluluk kalıntısını tüketti.

Tanrım, lütfen bunun gerçek olmasına izin verme, diye düşünürken aynı anda neden telefonlara çıkmadığını anladım. Bir daha asla o sefil kulüpte buluşmayacaktık, bir daha asla birbirimize içimizi dökemeyecektik.

Ve âşık olmayacaktık.

Aynı anda hem ağlamak hem de bağırmak istiyordum ama ne yaparsam yapayım hiçbir şey değişmeyecekti.

Charlie ölmüştü.

Kocasının bana doğrulttuğu silahtan çıkacak olan mermi bana isabet ederse çok yakında ben de ona katılacaktım.

57

(Sürenin Bitimine 9 Saat 17 Dakika Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

Hohlfort havasındaydı. Sevecen konuşma programı gülümsemesini tekrar takınmıştı, engelli oluşuna rağmen oldukça mutlu bir adam görüntüsü çiziyordu. İki mütevazı polis memurunu, katili cinayete sevk eden itkilere ve icra biçimine dair teorileriyle bilgilendirdiği için mutluydu. Stoya bir gün kendisinin de mesleki tecrübelerini bir kitaba dönüştürmek için zaman ve istek bulup bulamayacağını merak etti. Şimdilerde önüne gelen anılarını yazıyor, fuarlarda kitaplarını imzalıyor ve ellerinde kupalarıyla kameraların önünde boy gösteriyordu. Bu boktan davayı geride bıraktığında, gelirini ve toplumsal imajını güçlendirecek bir fırsata neden kendisi de sahip olmasın?

"Katilin gelişim evresinde anahtar bir olayın gerçekleştiğini güvenle iddia edebiliriz – muhtemelen travmatik bir tecrübe. Katiller genelde çocukken kötü muamele, istismar ya da zorbalık görmüş olurlar."

"Evet, tabii," dedi Scholle küçümseyerek, "Asıl kurban Göz Koleksiyoncusu'nun kendisi. Her suçlunun hazırda tuttuğu bahane bu!"

Isıtıcıyı kısmak için kalkmıştı. Polis merkezindeki penceresiz mülakat odasında dengeli bir sıcaklık tutturmak neredeyse imkânsızdı. Sonradan akıl edilip takılan klima yaz aylarında insanların titremesine yol açıyor, kışın ise fazla sıcaklık baş ağrıtıyordu.

"Haklısın. Hemen her azılı suçlu için sorunlu bir arka plan hikâyesi öne sürülebilir. Dolayısıyla bu varsayım pek de işimizi kolaylaştırmıyor." Hohlfort tekerlekli sandalyesinin yanında duran evrak çantasını yerden alıp kucağına koydu. Ustaca bir hareketle açıp içinden hacimli bir klasör çıkardı ve bunu polislerin önüne serdi. "Neyse ki katilin yol açtığı yara ve kesikler bize önemli ipuçları sağlıyor."

Klasörü abartılı sayılabilecek bir jestle açtı ve cinayet kurbanlarının korkunç fotoğraflarını göstermek için Stoya ile Scholle'ye doğru çevirdi.

Sanki küçük çocukların bedenlerini ve boş göz çukurlarını unutabilecekmişim gibi, diye düşündü Stoya, profesörün teatral hareketinden rahatsız olmuştu.

"İpuçları, öyle mi?" dedi sabırsızca. "Daha spesifik olabilir misiniz?"

"Her suçlunun bir hedefi vardır. Normal kişiler için anlaşılmaz bile olsa, her suçlu bir amaca yönelik olarak hareket eder. Göz Koleksiyoncusu'nun durumunda bu açıkça görülebilir."

"Elbette öyledir," diye araya girdi Scholle klasöre işaret ederek. "O sadist bir pedofil. Kendini küçük çocuklara işkence ederek tatmin ediyor."

"Yanlış. Kurbanlarının üzerinde başka herhangi bir istismar izine rastlanmayışı bu teorinin aksini işaret ediyor." Hohlfort başını bir öğretmen edasıyla salladı. "Ve kurbanların sol gözlerinin çıkarılması cinsel istismar kapsamında değerlendirilemez, öyle değil mi?"

Soru açıkça profesörün hedefi olan Scholle'ye yöneltilmiş olsa da Stoya cevap verdi.

"Kurbanlarının gözlerini kapatan katiller genellikle bunu yaptıkları şeyi geri almaya yönelik sembolik bir eylem olarak gerçekleştirir. Yapıtlarının görüntüsüne dayanamadıkları için, kendi gözleri yerine kurbanınkini kapatırlar."

"Ama öyle olsaydı Göz Koleksiyoncusu'nun gözlerin *ikisini de* çıkartmış olması gerekirdi," diye karşılık verdi Hohlfort. Eline ilk kurban olan Karla Strahl'a ait bir fotoğraf aldı ve iki polise gösterdi. Başını çevirmek için duyduğu itkiyi bastırmak yerine, Stoya profilleme uzmanının yaşlı, bronz suratına baktı.

"Yani andaçlar topluyor," dedi Scholle.

Hohlfort ağzının kenarıyla gülümsedi. "Andaçlar, hatıralar, ödüller – kurbanın bir parçası kayıpsa ucuz cinayet romanlarındaki profilcilerin de ilk aklına bu gelir." Başını sertçe iki yana salladı. "Hayır, bu durumda Göz Koleksiyoncusu takma adının bizi yanlış yönlendirdiğini düşünüyorum. O bir koleksiyoncu değil."

"O halde ne?"

"Onu bir dönüştürücü olarak tanımlamayı yeğlerim. Kendisi bir fiziksel durum yaratıyor. Çocukları birer Tepegöz'e çevirerek onların tabiatını değiştiriyor."

"Ha?" Scholle tekrar yerine oturdu ve sandalyesinin arkasına yaslandı.

"En ayırt edici özelliği tek gözlü olmaları olan mitolojik yaratıklar." Hohlfort'un dili dışarı çıktı ve üst dudağını nemlendirdi, Stoya onu kertenkeleye benzetti. "Antik Yunan mitlerine aşina olduğunuza emin olsam da," konuşmasına kayıtsız bir gülümsemeyle Scholle'ye bakarak devam etti, "konudan kısa bir süre sapmama izin verin."

Cinayet kurbanı Karla'nın fotoğrafını klasöre geri koyup kapattı.

"İlk ve muhtemelen en iyi bilinen Tepegözler Uranüs ve Gaia'nın, soyundan geliyordu yani hepimizin bildiği Toprak Ana'nın. Gaia ve gök tanrısı Uranüs, toplamda üç Tepegöz dünyaya getirmişti ama babaları üçünden de nefret ediyordu. Uranüs onlardan öylesine iğreniyordu ki..." –Hohlfort bundan sonra gelen sözcükleri daha iyi vurgulamak için duraksadı– "...onları sakladı!"

"Nereye?" Stoya anlık olarak profesörün coşkulu sözleriyle daha fazla vakit kaybetmemeleri gerektiğini düşünse de yaşlı akademisyen şimdi tekrar ilgisini çekmişti.

"Yerin dibine," dedi profesör. "Çocuklarını Tartarus'ta sakladı. Burası yeraltının Hades'ten daha derinde olan bir bölümüne tanrıların verdiği addı."

Stoya'nın istemsizce başını sallaması Hohlfort tarafından onaylama olarak anlaşıldı. "Siz de benzerliği teşhis ettiniz sanıyorum."

"Peki, tek gözlü çocuklara ne oldu?" diye sordu Scholle, sandalyesinde sallanmayı kesmişti.

"Bizzat Yunan tanrılarının en büyüğü Zeus tarafından özgür bırakıldılar. Tepegözler, onları serbest bıraktığı için Zeus'a öyle minnettardılar ki ona şimşek ve yıldırımı hediye ettiler."

"Genel kültürünüz çok etkileyici, profesör, ama..."

"Bu anlattıklarınız bize gerçekten üzerinde çalışabileceğimiz ipuçları verecek mi?" diye sordu Stoya, araya girip Scholle'nin muhtemelen çok daha az arkadaş canlısı bir tonda bitireceği cümlesini tamamlamıştı.

Hohlfort tekrar ağzının kenarıyla sırıttı. Birdenbire öylesine canlı göründü ki Stoya neredeyse tekerlekli sandalyesinden sıçrayıp doğrulacağını düşündü.

"Bu kadarını size yalnızca bir teoriden daha fazlasını geliştirdiğimi belirtmek için anlattım. Size çok, çok önemli bir ipucu sağlayabilirim."

Hohlfort, sözlerinin etkisini artırmak için tekrar duraksadı. Şimdi eskimiş merkezi ısıtmanın aralıksız gurultusundan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Sonra boğazını temizleyip konuşmaya başladı, sesi neredeyse pastoral bir tonda çıkıyordu, "Göz Koleksiyoncusu babaları tarafından reddedilen çocukları seçiyor."

"Neden?" İki komiser neredeyse aynı anda konuşmuştu.

Hohlfort'un yüzünde, böylesine ortada olan bir hakikati yüksek sesle söylemeyi vakarına yakıştıramadığını anlatan bir ifade vardı ama yine de sonunda lütfedip konuştu:

"Çünkü, Yunan mitolojisindeki Tepegözler gibi bu çocuklar da gayrimeşru bir ilişki sonucunda doğdu."

56

(Sürenin Bitimine 9 Saat 11 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Bu yanlış," dedi Alina heyecansız bir sesle. Hızlı bir şekilde nefes alıp veriyor ve gözleri kapalı göz kapaklarının altında durmaksızın hareket ediyordu. "Bunu yapmamalıyız."

Sesimdeki çaresizliği anlamamasını umarak cevap verdim: "Merak etme, uzun sürmeyecek." Onu odaya yönlendirmeye teşebbüs ettim ama elimi kızgın bir şekilde geri itti.

Anlıyorum, diye düşündüm, gözlerimdeki yaşları göremediği için rahatlamıştım. *Oraya ben de tekrar girmek istemiyorum ama bu artık yalnızca mesleki bir mesele değil. Aynı zamanda kişisel de.*

Charlie'nin öldüğü haberiyle öylesine sersemlemiştim ki ilk başta kocasına karşı kendimi savunmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Elindeki silah birdenbire nasıl ortaya çıkmıştı, bilemiyordum – ya da dürüst olmak gerekirse, bunun ya da beni vurmaktan vazgeçmesinin nedenleri üzerine akıl yürütmek istemiyordum.

Elinde dolu bir silah olan talihsiz bir adamın hayatının en karanlık, en yalnız saatlerinde ne yapmaya niyetli olduğunu kestirmek için psikolog olmanıza gerek yoktur. Eğer Traunstein başta silahı kendine doğrultmak istemişse de alkol bu gücü ondan alıp götürmüş, beni vurmak için ise daha da dirayetsiz kılmıştı. Bu yüzden, geçirdiğimiz şokla felç olmuş birbirimizin karşısında dikilirken

tabancası elinden kayıp yerdeki kalın halının üstüne düştü. Hâlâ koltuğun yanında duruyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu Alina.

"Bazı soruları yanıtlamak için."

Yazgım her geçen dakika daha da sıkılaşan görünmez bir halatla Göz Koleksiyoncusu'nunkine bağlanmış gibi görünüyordu. Gerçek adını olabilecek en zalim biçimde öğrenmek zorunda bırakıldığım Charlie için duyduğum keder yüzünden zor ayakta duruyor olsam da oradan öylece ayrılamadım. Kesinlik istiyordum, bu yüzden arabaya geri dönüp Alina'yı benimle Traunstein'ın evine gelmesi için ikna etmiştim.

"Sigara dumanı, içki ve ter kokusu alıyorum," dedi burnunu kıvırarak, bir eliyle kapı kolunu, diğer eliyle de nikotin bandını yapıştırdığım yerden kolumu tutuyordu. "Bunların dışında bir şey mi?"

Evet, öyle.

Elini nazikçe kapı kolundan ayırıp onu tek ışık kaynağının projeksiyon cihazı olduğu oturma odasına getirdim. Katlanılmaz görüntüleri daha fazla görmemek için filmi durdurmuştum. Film bana hayatımdaki önemli kişilerden birini daha kaybettiğimden başka bir şey hatırlatmıyordu, üstelik bu kez kayıp temelliydi.

Boğazımı temizledim. Traunstein kafasını kaldırıp sızlandı.

Alina donup kaldı. "Bu kim?" diye sordu. Adamın çıkarttığı sesler daha gürültülü hale gelince elimi sıkıca tuttu. "Onun nesi var Tanrı aşkına?"

"Bir şeyi yok," dedim.

"Neden konuşmuyor?"

"Ağzını tıkadım."

Detay vermek gerekirse, kendi göğüs cebinden aldığım mendille.

Elimi Alina'nın elinden kurtararak odanın ortasındaki döner koltuğun yanına gittim. Traunstein'ı bir uzatma kablosuyla koltuğa bağlamıştım – hâlihazırda boka batmış olan hayatımda verdiğim en akıllıca karar bu değildi. Ancak Stoya kurbanlardan biriyle ilişkim olduğunu ortaya çıkardığında (buluşma yerimiz yüzünden kimse bunun platonik olduğuna inanmayacaktı), koltuğa bağladığım dul adam sorunlarımın en önemsizi haline gelecekti.

Traunstein'ın yüzü Alina'nın tarafına gelecek şekilde sandalyeyi döndürdüm. Homurdandı.

"Ağzını mı tıkadın?" dedi arkamdaki Alina. "Sen delirdin mi?"

Hayır. Dr. Roth tamamen aklı başında olduğumu söylüyor.

"Yalnızca seni alıp gelene kadar Traunstein ortalığı ayağa kaldırmasın diye yaptım."

Ona doğru eğildim. Yüzünden ter damlaları akıyordu ama şimdi, birkaç dakika önce olduğundan çok daha kendinde görünüyordu.

"Traunstein mı?" Alina'nın arka planda çınlayan sesini duydum. "Kaçırılan çocukların babası mı? Tanrı aşkına, onu sorguya mı çekeceksin? Buna dâhil olmak istemiyorum. Beni derhal buradan götür."

"Kim sorgulamaktan bahsetti ki?" diye yanıtladım. "Dinle," dedim Traunstein'a, "sessiz kalırsan ağzındakini çıkaracağım, tamam mı? Bağırıp sızlanmanı istemiyorum, sadece birkaç soruya yanıt ver. Anlaşıldı mı?"

Traunstein başını salladı ve ben de mendili ağzından çıkarttım. Sakinleşmeden önce bir süre öksürüp tıksırdı. Son telefon konuşmasının gerçekten de Alina'nın bana yüzen evde anlattığı seyri takip edip etmediğini adım adım öğrenmeye kararlıydım, düşüncelerimi bir sıraya koymak için bir süre duraksadım.

"Pekâlâ," dedim. "Dün eve gelmeden kısa bir süre önce karını aradın mı?"

"Beni..." Tekrar öksürüğe boğuldu ve baştan başladı. "Beni arayan oydu," dedi nefes nefese. Diline güçlükle söz geçiriyor gibi görünüyordu.

"Tamam, o seni aradı."

Yani Alina'nın anlattığına bu noktaya kadar uyuyor.

"Sana ne dedi?"

Neredeyse âşık olduğum kadın ölmeden hemen önce sana ne söyledi?

"Ee..." –yutkundu– "...histerik bir haldeydi. Dediklerini anlayamıyordum bile."

"Saklambaç oyunuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Ne?" Hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. Cevap vermeyi denedi ama anlamlı bir cümleye benzer bir şeyi ancak üçüncü denemesinde bir araya getirebildi. "Yok, öyle bir şeyden bahsetmedi. Sadece çocuklar ortadan kaybolduğu için bağırıp çağırıyordu."

"Peki ya sen?" dedi arka plandaki Alina. Konuşmaya katıldığı için şaşırmıştım. Adamın ses tonunda dikkatini çeken bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Evet," dedim, "sen ona ne dedin?"

Traunstein'ın başı öne sarktı. Sızmak üzere gibi görünüyordu ama onu çenesinden tutup kaldırmadan önce kendisi beklenmedik bir güçle başını doğrulttu.

"Kaltağa sakin olmasını söyledim. Küçük itler ilk defa ortadan kaybolmuyordu."

Birkaç derin nefes aldım. Traunstein'ı omuzlarından yakalayıp doğruca kızgın, kızarık gözlerinin içine baktım. Bir taraftan, Charlie'nin bana anlattığı her bir kötü muamele için suratına bir tokat atmak istiyor, diğer taraftan ona karşı gizli bir sempati duyuyordum. Bir ilişkinin mahvolması için daima iki kişi gerekir ve ne kabahat işlemiş olursa olsun, bunların bedelini fazlasıyla ödemişti.

"Ona hiçbir şekilde kilere inmemesini söylemedin mi?"

"Aman Tanrım, nasıl bu kadar kör olabildim? Artık çok geç. Ne olursa olsun sakın kilere inme."

Soruyu sorduğum anda, surat ifadesinde nasıl bir değişim olacağını görmek için dikkatle Traunstein'a baktım. İlk yaşamımda yüzlerce kişiyi sorgulamış, ikincisinde ise yüzlerce kişiyle röportaj yapmıştım, bu yüzden herhangi bir surat ifadesinin altında yatan duyguları yorumlayabileceğimi hissediyordum. Thomas Traunstein'ın suratında, böylesi bir bilgiye nasıl ulaşmış olabileceğime dair en ufak bir şaşkınlık ya da hayret ifadesi yoktu. Daha önce olduğu gibi kafası karışık ve saldırgandı.

"Kiler mi? Ne kileri?"

Kendisi farkında olmasa da soru bütün meselenin özünü yakalıyordu. Önceki kurbanların tümü üst katlarda öldürülmüştü – yani birilerinin kilere inmesini engellemek pek anlamlı gelmiyordu. Alina'nın görüntülerinde ufacık bir hakikat kırıntısı varsa, bu yalnızca Charlie'nin cinayetine işaret ediyor olabilirdi.

"Lanet kilerle ilgili hiçbir şey söylemedim."

Traunstein kendi tükürüğünü yutmuş olmalıydı. Ardından gelen öksürük krizi bütün vücudunu sarstı.

Pekâlâ, böyle bir yere varamıyoruz. B Planı'nın zamanı geldi.

Alina'ya döndüm. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum." Traunstein'ın duyamayacağı şekilde fısıldadım. Yakınına geldiğim için parfümünün kokusunu tekrar aldım. Kulağına yönelttiğim ılık nefesim ensesindeki tüyleri ürpertti. Balıkçı yaka kazağının altında kalan bir dövmenin ucunu gördüm.

Bakışlarımı hissetmişçesine, ben daha harfleri okuyamadan yakasını yukarı çekti. Anlayabildiğim kadarıyla dövmede "Keder" kelimesi vardı.

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu.

Elini tutup onu yavaşça Traunstein'ın sandalyesinin çevresinden dolaştırdım, şimdi adamın hemen arkasında duruyordu.

"Bana omuzlardan başladığını söylemiştin."

"Hey, n'oluyor orada?" Traunstein arkasında olan biteni görebilmek için kafasını çevirmişti.

"Evet," dedi Alina, "ama..."

"Lanet olsun, neyin peşindesiniz siz? Bu kaltak da kim?" Traunstein bağlı olduğu ipleri çekiştiriyordu.

"O halde tekrar yap," dedim ona. *Bana doğruyu söylediğini kanıtla. Göz Koleksiyoncusu'nun geçmişine bir kez daha bak.*

Ellerini Traunstein'ın omuzlarına koydum.

"Şimdi bana gördüklerini anlat."

55

(Sürenin Bitimine 8 Saat 55 Dakika Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

Göz Koleksiyoncusu babaları tarafından reddedilen çocukları seçiyor. Çünkü Yunan mitolojisindeki Tepegözler gibi bu çocuklar da gayrimeşru bir ilişki sonucunda doğdu...

Stoya profesörün son sözcüklerini kafasında tekrar etti. Scholle'nin her şeyi bilen profilleme uzmanı için duyduğu antipatiyi paylaşmaya başlıyordu. Bütün söyleyeceklerini, dinleyicilerinin cehaletlerini ortaya seren sorular sormalarını sağlayacak şekilde düzenliyordu. Stoya sonunda ona uydu.

"Yani, tam olarak ne?"

"Uranüs Gaia'nın oğluydu."

"Haydi canım!" Scholle kahkaha attı. "Bizim Toprak Ana kendi oğluyla mı?.."

"Lekesiz bir hamilelik sonucu doğurduğu biriyle. Evet, eski Yunanlar bu konularda bizim kadar hassas değildi. Örneğin, Zeus kız kardeşiyle yakınlık kurar. Böyle bir ilişkiye bugünlerde karşı çıkılırdı."

Stoya başını düşünceli bir şekilde iki yana salladı. "Kurbanların aile arka planlarını inceledik. Enseste dair en ufak bir iz bile yoktu."

Hohlfort işaret parmağını kaldırdı. "Gayrimeşru bir ilişkiden bahsettiğimde, bunu yasal anlamda kullanmadım. Burada önemli olan Göz Koleksiyoncusu'nun bakış açısı. Onun için biraz olsun şüpheli bir durumda olmak yeterli olabilir."

"Demek istediğiniz..."

"Kaçırılan çocuklar muhtemelen biyolojik olarak babalarının soyundan değillerdi." Hohlfort tekerlekli sandalyesinin krom kaplı el çemberinden tutup kendini hafifçe ileri geri salladı. "Bu yüzden babaları onlardan nefret ediyor. Bu yüzden Göz Koleksiyoncusu kocalarına böyle alçakça ihanet eden kadınları öldürüyor."

Profesörün söyledikleri üzerine heyecanı tekrar alevlenen Stoya ayağa kalkıp ensesini ovmaya başladı. "Yani öç alıyor!"

"Kesinlikle." Hohlfort ileri geri gidip gelmeye devam etti. Neşeli bir okul çocuğunu andırıyordu. "Katil hata yapan anneleri sadakatsizlikleri yüzünden cezalandırıyor. Nefret ettiği çocukları yerin dibine saklayarak da Uranüs rolünü oynuyor. Bu da bize nereye bakmamız gerektiğine dair başka bir ipucu verir. Kurbanlarını sığınak ya da kiler benzeri bir yerde, yerin altında esir tutuyor, yer seviyesinde ya da üstünde değil."

"Çok teşekkürler, bu listeyi önemli ölçüde daraltıyor," dedi Scholle, o da ayağa kalkmıştı. Göbeği bel hizasından öyle bir taşıyordu ki kemer takıp takmadığını söylemek mümkün değildi.

"Zamanınızı iğneleyici yorumlar yaparak harcayabilir ya da üzeri örtülmüş evlilik dışı kaçamakları öğrenmek için kurbanların aile arka planlarını kontrol edebilirsiniz. Belki de bu kadınların her biri Göz Koleksiyoncusu'yla kısa süreli ilişkiler yaşadı ve hepsi de nefret ettiği çocuklar doğurdu, tıpkı Uranüs ve Tepegözlerde olduğu gibi."

"Ben de belki helaya gider kıçımı kaşırım," dedi Scholle küçümseyen bir el hareketi yaparak. "Bütün bu mistik, mitolojik saç-

malıklardan gına geldi artık. Ben somut delilleri tercih ediyorum. Sonuçta, elimizde son suçla ilgili gizli bir bilgiye sahip olan, üstelik cüzdanı olay yerinde bulunmuş bir şüpheli var."

Hohlfort yine televizyondaki gülümsemesini takınmıştı, sandalyesini kapının yanındaki şapka askısına kadar sürdü. "Benim teorimi duymak isteyen sizdiniz, beyler. Zamanınızı boşa harcamış gibi hissediyorsanız üzgünüm."

Kapı aniden açılıp genç bir sekreter aceleyle içeri girdiğinde kaşmir yünü atkısını askıdan almak üzereydi.

"Böldüğüm için özür dilerim, efendim," dedi nefes nefese, alnına düşen sarı bukleyi geri üflerken.

Stoya kaşlarını çattı. "Ne var?"

Kadın yalnızca "Zorbach," dedi, yüzü heyecandan kızarmıştı.

Stoya içinde bir şeylerin kasıldığını hissetti.

"Bulundu mu?"

"Hayır." Sekreter ona cep telefonunu uzattı. "Telefonda."

54

(Sürenin Bitimine 8 Saat 52 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Kendi evinde mi?"

"Evet."

"Bağlanmış mı?"

"Bir uzatma kablosuyla."

"Şaka yapıyorsun!"

Stoya'nın sesi öfkeden titriyordu. Arka planda hareketli bir polis merkezindeki seslerin tipik bir potpurisi duyuluyordu: Telefonlar çalıyor, insanlar konuşuyor, kapılar açılıp kapanıyor, bilgisayar klavyeleri tıkırdıyordu. Ses alışılmadık biçimde yüksek geliyordu – gece yarısındansa saat sabah on birmiş gibi. Bütün mevcut personel mesaiye kalmış olmalıydı. Göz Koleksiyoncusu her ültimatom bıraktığında olduğu gibi.

"Oturma odasındaki oynatıcının içinde bir DVD var. Ona bir bakman gerek."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Stoya ahizeye kükredi.

Telefonu kulağımdan indirip Frank'e bir sonraki kavşaktan sola dönmesi için bir işaret yaptım.

Alina'yla birlikte Traunstein'ın villasının önünde bize bir sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bekledikten sonra, tam da Stoya telefona cevap verdiğinde stajyerim çıkagelmiş, biz de böylece yeni

kaçış arabamıza mümkün olduğunca sessiz bir biçimde ve selamlaşmadan binmiştik.

"Neredesin?" Stoya'nın sesi kısık ve talepkârdı.

"Yanlış soru. Traunstein'a neden çocuklarını aramak yerine körkütük sarhoş olduğunu sorsan daha iyi edersin. DVD sana bir ipucu verebilir."

Yine de bu zamana kadar Traunstein'la Göz Koleksiyoncusu arasında herhangi bir bağlantı olabileceği fikrine şüpheyle yaklaşmıştım – üstelik sadece Alina'nın görüntüleri sonuçsuz kaldığı için de değil. Bahçe kulübesi ağaçtan yapılmamıştı ve suç mahalli Teufelsberg'e fazla uzak kalıyordu, kronometredeki süreyle ilgili bilgisi de büyük ihtimalle şans eseriydi.

Stoya taktik değiştirdi. "Buraya, merkeze gel," dedi beni ikna etmek için beyhude bir girişimde bulunarak. "Soruşturmanın adil bir biçimde yürütüleceğine söz veriyorum."

"Yalnızca nefesini tüketiyorsun. Beni unut. Ölen kadının kocasını sorgulaman gerek."

Güçlükle yutkundum, gözlerimin yaşardığını hissediyordum.

Ah Charlie...

"Stoya beni dinle," dedim. "İnan bana hâlâ senin tarafındayım. Bu yüzden sana beni potansiyel olarak suçlu durumuna düşürebilecek bir şey söyleyeceğim, tamam mı? Sana bunu gizlilik içinde, eski bir meslektaşın olarak söylüyorum."

Soğukkanlılığımı korumak için yolcu tarafındaki camı bir parmak açıp dondurucu havanın yüzüme vurmasını sağladım. "Traunstein'ın karısının başkalarıyla ilişkisi vardı. Birçok insanla." Sonra, neredeyse rüzgâr ve motor seslerinin sözcüklerimi bastırmasına izin verecek kadar yumuşak bir tonda ekledim: "Kendim de onu yakından tanırdım."

"Ne, şaka mı bu? *Senin* Lucia Traunstein'la ilişkin vardı, öyle mi?" Stoya afallamıştı.

"Hayır. Yani en azından senin kastettiğin biçimde değil."

Gözümün ucuyla baktığımda, sözcüklerimin diğerleri tarafından anlaşılmaması için girdiğim çabanın işe yaramadığını gördüm. Frank beni süzdü ve kaşlarını kaldırdı.

"Sana bunu söylüyorum çünkü soruşturmalarınızın tali yollara sapmasını istemiyorum. Çocukların babası onların nerede olduklarını biliyor olabilir, anladın mı? Ortada Traunstein'ı cinayete itebilecek bir sebep var, benim içinse böyle bir sebep yok. Karısının başka erkeklerle ilişkisi vardı ve çocukların kendinden olmadığına inanıyor."

"Bana hemen nerede olduğunu söyle!" Stoya'nın ses tonu değişmişti. Öfkesi artık geri plandaydı. Eğer feci biçimde yanılmıyorsam, sesi çok daha gayrişahsi geliyordu, suçluluğuma dair şüphelerini sonunda dağıtabilmiştim.

"Hareket halindeyim ama Volvo'yu aramaya uğraşma. Kühler Weg'de park halinde. Anahtarlar üzerinde."

O sırada sağa sinyal verip Theodor Heuss Platz kavşağına doğru arabayı süren Frank'e baktım. Yeni kaçış arabamız kendi arabamdan en az on yaş daha yaşlı ancak çok daha temizdi. Toyota arada bir çıkılan pazar gezmeleri dışında bütün yaşamını Frank'in büyükannesinin garajında geçirmiş gibi duruyordu. Konsolun üzerinde tek bir çizik yoktu, sayaç 12.000 kilometredeydi ve görünüşe göre yer döşemeleri her gezintiden sonra süpürülmüştü. Torpido gözünün üzeri basmakalıp sözlerin yazılı olduğu çıkartmalarla süslenmişti.

Carpe diem.

Erken kalkan yol alır.

Kendin biçim veriyorsan, geleceği görebilirsin.

Stoya'ya son tavsiyemi de verdim: "Arabamı incelesinler. Beni Göz Koleksiyoncusu'na bağlayan hiçbir şey bulamayacaksın."

Telefonu kapatmadan önce "Biliyorsun ki elimde hâlihazırda seni tutuklatmaya yetecek kadar..." dediğini duydum. Sonra Frank'e döndüm.

"Gerçekten de onunla yat?.." diyecek oldu ama hemen başımla Alina'yı işaret ederek onu susturdum.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Frank anladığını göstermek için usulca başını salladı. "Haber merkezinden çıkabilmek için uygun anı kollamak zorundaydım," dedi. Esnemesini güçlükle bastırdı ama ne kadar bitkin olduğunu gizleyemedi. İşe bağlı uykusuzluk gözlerinin altında kara lekeler oluşturmuştu, görünüşü bana gençliğimde çok sarhoş olduğum zamanları hatırlatıyordu. Bir gazetede yalnızca birkaç ay çalışmak gencecik adamı tipik bir internet bağımlısına çevirmişti: Saçları yağlı, yanakları tıraşsız ve kıyafeti ütüsüzdü (ayakkabılarının bağcıkları kayıptı ve tek giydiği bir hırkayla rengi atmış bir Depeche Mode tişörtüydü) ama işine inanılmaz odaklanmıştı. Partnerinin eve gece iki buçukta gelmesini –üstelik uyumak için değil, sadece benim verdiğim diğer araştırmaya atılmadan önce kısa bir duş almak için– hoş gören bir kız arkadaşı olup olmadığını merak ettim.

"Bu arada," dedim, koltuğumda geri dönerken, "seni Alina Grigoriev'le tanıştırayım, kendisi sana bahsettiğim tanık. Yanındaki tip ise TomTom, kuyruklu yön bulma sistemi."

"Memnun oldum," dedi Frank dikiz aynasından bakarak. "Ben de patronunun kendisini göz göre göre boka batırmasına izin veren aptalım."

"Kulübe hoş geldin," dedi Alina.

Ellerimi kaldırıp, "Paniğe gerek yok. Tutuklu ya da hüküm giymiş değilim, yalnızca zanlı durumundayım. Bu ülkede hiçbir

şüphelinin gidip teslim olmak gibi kanuni bir zorunluluğu yoktur, yani şu anda hiçbirimiz suç işlemiyoruz."

"Peki ya beni de bulaştırmış olduğun haneye tecavüz ve işkence ne olacak?"

"Traunstein'a işkence mi yaptın?" Frank inanmayan gözlerle bana baktı.

Soruyu duymazlıktan geldim. "Yalnızca bir süre ona dokundun Alina, hepsi bu."

Kadın tereddüt etti, düşünüyordu, sonra yüzünü pencereye çevirdi ve yavaşça başını iki yana salladı.

"Şahiden mi?" Villada ellerini Traunstein'ın omuzlarından çektiğinde sorduğum soruyu tekrarladım. "Hiçbir şey görmedin mi?"

"Hayır."

"Hiç görüntü ya da ışık yok muydu?"

Kör kızın soruma farklı bir yanıt vermesini mi bekliyordum, bilmiyorum.

"Onu tanımadım," dedi.

"Hey, merhaba? Orada kimse var mı?" Frank şerit değiştirdi ve bana bir bakış attı. "Bana biri neler döndüğünü açıklayabilir mi acaba?"

"Ama o *olmadığını* da kesin olarak söyleyemiyorsun," diye direttim.

Alina öfkeyle karşılık verdi: "*Kimsenin* katil olmadığını söyleyemem. Yani, artık bana bu aptalca soruları sormayı bırakır mısın lütfen. Demek istediğim, önce beni arayıp ormanda buluşmak istiyorsun..."

"O ben değildim," diye araya girdim, "arayan her kimse..."

...beni bir şeye bulaştırmayı amaçlıyor. Ama neden? Eğer Göz Koleksiyoncusu beni günah keçisi haline getirmek istiyorsa kör kızı bana göndererek neden işleri bu kadar karıştırsın?"

"...ben," konuşmaya devam etti, "oraya gelene kadar az kalsın boynumu kırıyordum, sense beni aradığını hatırlamayıp tekneden atmaya çalışıyorsun – daha sonra da beni bir eve sürükleyip kaçırılan çocukların babasına eziyet ettiriyorsun. Üstelik tüm bunlar olurken dediklerime dünkü polis kadar bile inanmıyorsun."

"Polis mi? Bir dakika..." Frank ona bakmak için kafasını çevirdiğinde araba tehlikeli bir biçimde sağa saptı. Direksiyonu kavrayıp yoldan savrulmamıza engel oldum.

"Buna inanmam," dedi tekrar önüne dönerken. İç ışığı açtı ve dikiz aynasından bakmaya devam etti.

"Ne?" Alina'yla aynı anda konuştuk.

Sulu kar tekrar yağmaya başlamıştı.

"Seni tanıyorum," dedi Frank, ön cam sileceklerini en düşük hızda çalıştırırken. Lastik silecekler karatahtaya sürtülen tırnaklar gibi gıcırdıyordu. "Seninle dün çarpışmıştık."

53

"Sahiden mi?" Alina esnedi. Üç hırkasından birini çıkarıp yanındaki koltuğa atıvermişti. Altta kalan balıkçı yaka kazağın altından garip dövmesini tekrar gördüm ve kör bir kızı vücut süslemeye itenin ne olabileceğini düşündüm.

"Dün polis merkezinde bana çarpan sendin, öyle değil mi?"

"Frank?" Boğazımı temizledim.

"Bana çarptın ve dönüp bakmadın bile."

Şerit değiştirdi.

"Frank!"

"Kör falan olsan neyse."

"Fraaank!"

"Ne var?" diye sordu.

"Alina *kör*."

"Hadi canım..." Telaşla arkaya baktı. "Cidden mi?"

İkimiz de kafa salladık ve Alina gözlerini açtı. Gözlerinin korneası buzlu cammış gibi görünen iki parlak bilye.

"Ben... fark edemedim," dedi kekeleyerek.

Alina kuru bir sesle teşekkür etti.

İç ışığı kapattım. Bir süre motorun uğultusu, lastiklerin ıslak asfaltta çıkardığı ıslık ve cam sileceklerinden arada bir gelen gıcırdamadan başka bir ses duyulmadı.

Frank tekrar söze girdi. "Yani, şimdi sen bahsedince, bastonunu hatırlar gibi oldum."

Ernst-Reuter-Platz'ı geride bırakmış, arabayı Strasse des 17. Juni boyunca sürüyorduk.

"Ama o kadar kilitlenmiştin ki bana sürtünüp geçince kuzey yürüyüşü yaptığını düşündüm."

"Çok kızgındım."

"Belli oluyordu."

"Peki, nasıl yapıyorsun?" dedi Frank. "Dün polis merkezinde basamakları koşar adım iniyordun, bugün de arabaya yardım almadan bindin."

"Körüm ben, felçli değil."

Frank suratına tokat yemiş gibi kızardı. "Özür dilerim, seni rencide etmek istemiyordum."

"Etmedin de. İnsanların tepkilerine alışığım."

Alina sesindeki iğneleyici tonun farkında olmalıydı, tekrar konuşmaya başladığında bundan kurtulmuştu. "Üzülme, hayatım boyunca insanların saçmalıklarıyla baş etmeye alışkınım. Mesela karanlık bir kulüpte adamın birine pas atarken kör olduğumu ne zaman fark edecek diye bizim kızlarla iddiaya gireriz." Güldü.

Durum Frank'in ilgisini çekmişe benziyordu. "Biliyor musun?" dedi hevesle. "Askerlik hizmetimi bir bakımevinde hademe olarak yaptım, oraya her cumartesi bir grup kör insan gelirdi. Bu kadar açık sözlü olduğum için kusura bakma ama seninle kıyaslayınca onlar biraz..." –"ahmak" diyeceğini sandım ama benim tekrar boğazımı temizlememe gerek kalmadan kendini düzeltti– "...yani, biraz *garip* görünüyorlardı. Bazıları kafasını sallıyordu ya da sürekli gözlerini ovalayanlar vardı. Çoğunun suratı katıydı – maske takmış gibi. Demek istediğim, yüzlerinde ifade yoktu, botoks iğnesi yapılmış gibi yani. Öte yandan sen..."

"N'olmuş bana?" Alina dirseklerini koltuklarımızın arkalarına yaslayıp öne eğildi.

"Seninle ilk konuştuğumuzda, başını sallayıp kaşlarını kaldırdın. Şimdi de gülümsüyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyorsun. Ki bu arada oldukça havalı görünüyor."

"Teşekkürler," dedi, gülümsemesi daha da yayıldı. "Hepsini pratik yaptım."

"Ne?"

"Jestler ve yüz ifadeleri. İnsanlar çok genç yaşta kör olduğunda ya da kısmi görme kaybına uğradığında bu problemler oluşuyor. Annem ve babam, geçirdiğim kazadan sonra özel öğrenciler için olan bir okula gönderilmemem için canlarını dişlerine taktılar. Elbette her yaz kör çocuklar için olan bir yaz kampına gidiyordum ama bunun dışında sıradan bir okula gittim ve oyun alanında gözleri gören arkadaşlarımla oynamaya devam ettim. Elbette farklılıklar oluyordu. Sınıfta not almak için özel bir bilgisayarım vardı ve çıkardıkları seslerden yönümü tayin edebilmek için iki arkadaşımın arasında sürmem gerekse de bisiklet sürebiliyordum. Diğerlerinden daha sık düşsem de sınıftakiler oyun alanındaki salıncağa çarpan küçük manyağı görmeye alıştılar ve ona destek oldular."

Tekrar koltuğuna yaslandı. Kahverengi bol örtüleri ve arka raftaki mendil kutusuyla araba yalnızca emekli birisine ait olabilirdi. Torpido gözünü açıp baksak bulabileceklerimiz üzerine bir yıllık maaşımla bahse girebilirdim: titiz bir şekilde tutulmuş servis kaydı ile birlikte bütün gerekli evrak ve kaza ya da arıza durumunda aranacak numaraların bir listesi. Benimse bagajımda yansıtıcı üçgen bile yoktu.

"Almanya'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama Amerika'da kör insanların az ya da çok kendi başlarına bırakıldıkları pek çok kurum var. Gözleri gören çocuklar canları sıkıldığı zaman burun-

larını karıştırmaya, surat asmaya ya da birbirlerine tuğla atmaya başlarlar –ya da buna benzer şeyler– ama genelde başlarında onları uyaracak birileri olur. Kör çocuklar bir arada olduğunda, kimse onların tuhaf davranıp davranmadığını fark etmez. Çünkü genelde gözetmenler de kördür ya da ilgisiz."

TomTom'un başını okşadı. Rehber köpek uyukluyordu. Tıpkı savaştaki bir asker gibi fırsatını bulduğu her an biraz kestirmeye iyice alışmıştı.

"Zaman içinde gözleri ovalamak ve öne arkaya sallanmak ikinci bir tabiata dönüşür, bunlar kurtulması zor alışkanlıklardır. Çoğu normal insan bunun bir 'hospitalizm[7]', kaçınılmaz bir davranış, yani kör insanın klinik durumunun bir parçası olduğunu sanıp bir şey söylemeye cesaret edemez. Hatta bunu söylemenin, birine burnunda sümük olduğunu söylemekten daha utanç verici olduğunu düşünürler."

Sesli güldü. TomTom koca kafasını şaşkınlık içinde kaldırdı.

"Anaokulundan itibaren iyi bir arkadaştan yardım alabildiğim için şanslıydım. Tuhaf bir hareket yaptığımda John daima beni düzeltirdi – yalnızca bir şeylere odaklanmaya çalışırken suratımı asıyorsam ya da bilinçsizce gözlerimi yuvarlayıp insanların rahatsız hissetmesine yol açıyorsam beni uyarırdı. Benim yansımam oydu, diyebiliriz."

İçgüdüsel olarak dikiz aynasından ona baktım, Frank ise omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Bana jestleri ve surat ifadelerini öğretti – konuşma sırasında kullanılan bütün numaraları gösterdi."

Alina tekrar öne doğru eğildi. Dudaklarını büküp dilini şehvetli bir hareketle dudaklarının üzerinde gezdirdi, daha sonra başını

7 Uzun süreli hastalık veya sakatlıkların tedavisi sırasında ortaya çıkan psikolojik yan belirtiler. (ç. n.)

sözde mahcup bir hareketle bir yana çevirip işveli bir şekilde kirpiklerini titretti.

Aktörlük tekniğinin bu örneğini gözünün ucuyla izleyen Frank kendini tutamayıp güldü.

"Bana flört etmeyi öğreten John'du."

Peki ya yalan söylemeyi?

Hemen her yönüyle istisnai bir kişi olan bu kızla geçirdiğim vakit uzadıkça, bana her yönüyle daha anlaşılmaz gelmeye başlıyordu. Bir yandan aklı başında laflar ediyor, içinde yaşadığı ve hakkında hemen hiçbir şey bilmediğim bu karanlık dünyayla ilgili bana büyüleyici bir kavrayış bahşediyordu; diğer yandan Nicci'yi bile afallatacak şekilde doğaüstü güçleri olduğunu iddia ediyordu. Sonunda akli dengesinin bozuk olduğu ya da dört dörtlük bir oyuncu olduğu sonucuna vardım. *Veya ikisi birden.*

Daha sonra olacakların bilgisiyle o gün arabada geçirdiğimiz dakikalara dönüp baktığımda, cehaletime gülesim geliyor. Ama gülüşüm daha ziyade ölümün takırdamasını andırıyor. Kan tükürmenin eşiğine gelen birisinin çıkaracağı kesik kesik sesleri...

Gülesim geliyor çünkü ciddi ciddi yazgımın efendisi olduğuma inanıyordum. Rotamızı Frank'e verdiğim yol tarifinin belirlediğini sanıyordum, oysa en sonunda yol bizi Alina'nın Prenzlberg'deki apartmanına değil, doğrudan ölümün kapısına götürmüştü.

Doğrusu bitkin düşmüştüm ve kafam karışmıştı ama dizginleri hâlâ elimde tuttuğumu sanıyordum. Gerçekte ise Göz Koleksiyoncusu onları çoktan eline almıştı.

Bunu kendi kendime kahredici bir şekilde keşfetmeme yalnızca birkaç saat vardı.

52

(Sürenin Bitimine 8 Saat 39 Dakika Kala)

Frank yolun geri kalanını sırayla bana ve Alina'ya sorular sorarak geçirdi. En sonunda, yüzen evdeki buluşmamızdan başlayarak son birkaç saat içinde olanların kısa bir özetini vermem konusunda beni sıkıştırdı (teknenin kesin konumunu ve Dr. Roth'la olan randevumu ona söylemedim). Ona ekstra yedi dakikadan ve Thomas Traunstein'ın villasına yaptığımız sonuçsuz baskından bahsettim.

Alina'nın tuhaf tanıklığına benden çok daha az şüpheci yaklaşmıştı.

Huzursuz bir şekilde sordum. "Yani ona inandığını mı söylüyorsun?" Ültimatom süresi dışında verdiği bütün ayrıntılar boşa çıkmıştı, şimdi tek istediğim sözümü tutup Alina'yı bir an önce evine ulaştırmaktı. Açıklanamayan fenomenlerle ilgili payıma düşeni almıştım ve kadının hayal gücünün tasarılarını daha fazla kovalamak istemiyordum.

Frank doğrudan cevap vermekten kaçındı. "Vakaları çözmek için medyumların yardımına başvurmak uzun zamandır yapılan bir şey."

Brunnenstrasse'yi geçmiş, Weinberg Parkı'na doğru yol alıyorduk.

Frank devam etti: "Bir zamanlar Leipzig'in polis şefi olan Başkomiser Engelbrecht, telepatik yeteneklere sahip bir kişiyle 1919 yılında paranormal bir deney gerçekleştirmişti." Arabayı iyi aydınlatılmış ancak ıssız görünen iki sanat galerisinin arasında kalan girişe park ettik. Galerilerden birinde selesiz bir bisiklet tit-

rek bir elektrik ampulünün üzerine asılmıştı, diğerinde ise karlı ekranında renkli test yayını gösteren pembeye boyanmış eski tip bir televizyon görünüyordu. Sanat, eğer kastedilen buysa, bana Frank'in gevezeliğinden daha anlaşılmaz gelmişti.

"Sonra 1921'de Viyana'da adli amaçlı telepatik araştırmalara adanmış bir enstitü bile açıldı, gerçi sadece birkaç aylığına."

"Bunları nereden biliyorsun?" dedi Alina.

"Kafasına bir *spam* filtresi takmak gerekiyor," diye açıkladım. "Okuduğu her kelimeyi hatırlıyor. Onunla haber peşindeyken not tutmama gerek kalmıyor."

Esnedim ve gerindim. Frank ve Alina'dan olabildiğince çabuk kurtulmak ve Radow'a gitmek istiyordum.

Nicci'yi görmeye.

Gösterge panelindeki saate baktım.

Ve Julian'ı.

Saat ondu.

Oğlumun doğum gününe iki saat kaldı.

Julian'a bir hediye almamıştım ama kendimi Stoya'nın merhametli ellerine teslim etmeden önce en azından ona doğum gününde mutluluklar dileyebilirdim.

"Almanya'da sansasyona yol açan ilk vaka 1921'de, Frankfurt'taki 'düşçü' Minna Scmidt'le oldu." Frank'in anlattıkları görünüşe göre Alina'nın ilgisini çekmişti. TomTom burnuyla elini itelese de arabadan inmek için harekete geçmedi.

"Heidelberg'in iki belediye başkanı birbirinin ardı sıra öldürüldükten sonra bedenlerinin tam olarak nerede bulunduğunu rüyasında görmüştü."

"Rastlantı," dedim esneyerek.

"Muhtemelen ama durugörü sahibi kişilerin polise yardım ettiği pek çok belgelenmiş vaka var." Bana baktı, konusuna duyduğu

heves onu heyecanlandırmıştı. "Sen bile bunlardan birini duymuş olmalısın. Hanss-Martin Schleyer davası. Biliyorsun, Kızıl Ordu Fraksiyonu tarafından öldürülen sanayici."

"N'olmuş ona?"

"*Bunte*'nin 1977'de attığı başlığı hatırlamıyor musun?"

"Teşekkürler ama o kadar yaşlı değilim."

"'*Kâhin, Schleyer'in Saklandığı Yeri Buldu*'." Zafer kazanmış edasıyla sırıttı. "Manşet böyleydi. Bundan sonra *Stern* de harekete geçti, hatta *Spiegel* Hollandalı psişik Gérard Croiset'le röportaj bile yaptı. Schleyer'in aranması sırasında araştırma uzmanlarının ona danıştığı kayıtlarda var, emniyetten bir psikolog ve Almanya Silahlı Kuvvetleri'nden bir subay."

"Ordu da mı olaya dâhildi?"

"Psikolojik savunmaya ayrılmış bir bölümleri var."

TomTom inleyince Alina onu yatıştırmak için başını okşadı. Görünüşe göre zavallı hayvanın tuvaleti vardı.

"Croiset'in olaya dâhil olduğu duyulunca Alman polis teşkilatı utanç duydu. Ancak iki yıl sonra psikolog polis Schleyer'in saklandığı çok katlı bina hakkında kesin ipuçlarını ondan aldıklarını doğruladı. Psikoloğun dediğine göre yetkililer Croiset'in yönlendirmelerine uysaydı Schleyer kurtarılabilirmiş."

İtiraz ettim: "Bu yalnızca modern bir mit."

"Hepsi bu kadar değil. Yalnızca 1990'ların başında kendilerine duyarlılar diyen yüzün üzerinde kişi Bavyeralı yetkililere yardım teklifinde bulundu. Ulusal çapta bu sayı daha da büyük olmalı." Frank Alina'ya döndü. "Yani sen tek bir vaka değilsin."

"Ne olduğumu ben de bilmiyorum," dedi. Sesi birdenbire çok bitkin çıkmıştı. "Yorgun olmanın dışında." Bir süre sonra, neredeyse fısıltıyla ekledi: "Çok susadım."

Bir şey daha söyleyecek gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Yüzü donup kaldı. Sessizce, neredeyse kaygılı bir tutumla arabadan indi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Ona yetişip sorumu tekrarladım. O sırada araçtan inmiş olan Frank arabanın üzerinden bize bakıyordu. Alina aklına gelen bir fikirle çarpılmış ve bunu aklından uzaklaştırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. TomTom'a eliyle durmasını işaret etti, sonra dış cebini açmak için sırt çantasını çevirdi. Bir şemsiyenin altında kıkırdayıp birbirine sokulan genç bir çiftin yanımızdan geçip gitmesini bekledim ve sorumu sordum. "Az önce ne düşündün?"

Susadığını söyledikten hemen sonra.

"Dün. Bir şeyler içmek için bir yerde durdum."

Dün. Cinayetten sonra!

Olduğum yerde dondum.

"Sana daha önce söyleyecektim ama sonra Traunsteinların evine saptın."

"Neredeydi? Nerede durdun?"

"Sanırım bir yerin girişiydi. Arabayı çok uzağa sürmediğime eminim."

"Nasıl bilebiliyorsun?" dedim ona. "Gördüğün görüntülerde zaman algısının yittiğini söylemiştin."

"Hâlâ çok yorgun hissediyordum."

Çocuğu bagaja koyduktan sonra...

"Sırtım ıslaktı. Terliyordum. Bu hissi biliyorum – koşarken yavaşladığında olur. Uzunca bir süre dinlenmenin nasıl hissettirdiğini de biliyorum. Dün ise hâlâ sırılsıklamdım."

Bunları söylerken durmadan çantanın gözünü karıştırıyordu. Sonunda aradığını buldu. Bir şıkırtı duyuldu. Sonra bir sürü anahtar çıkardı. Her biri farklı şekillere sahip birer halkaya takılmıştı,

halkaların bazılarında ufak çıkıntılar, bazılarında ise çentikler vardı. Hepsini sırayla yoklayıp orta boy bir anahtarı aralarından seçti.

"Mesela yol beş dakikadan az mı sürmüştür?" diye akıl yürüttüm.

Başıyla onayladı. "Daha çok üç dakika gibi. Çok susamıştım, sana söyledim."

"Nasıl bir girişti? Bir binanın giriş avlusu gibi mi? Mesela bir apartmanın?"

"Hayır, ilk başta yanlış bir izlenime kapıldım. Araba yolu daha doğru bir tarif olur – California'daki evimizde vardı. Garajın önündeki arabanı park edebildiğin alan."

"Yani araba yolu bir eve mi aitti?"

"Evet."

"Evler bitişik miydi?"

Hayır anlamında başını salladı. "Müstakildi. Küçük bir evdi. Bungalov olabilir ama pek emin değilim."

Bir süre düşündüm. "Hatırlayabildiğin başka neler var? Herhangi bir ayırt edici özellik gibi. Örneğin modern bir ev miydi, savaş öncesi mi yapılmıştı? Dikkat çeken bir renk hatırlıyor musun? Dışarıda çit var mıydı, ev panjurlu muydu? Çatısı nasıldı?"

Başını tekrar salladı. Sonra aniden durdu ve gözlerini kıstı. "Basketbol potası," dedi.

"Ne?"

"Araba yolunda bir basketbol potası vardı. Ama alışılageldiği gibi garaj kapısının üstüne asılmamıştı. Biraz yanda, araba yolu ile komşu mülkün sınırında duran ağaca çakılmıştı."

"Pekâlâ, Alina. Arabayı garaj yolunda bir basketbol potası bulunan bir eve sürdün, Traunsteinların evinin yakınlarında bir yere." Ona doğru bir adım attım. Artık birbirimize dokunma mesafesindeydik. "Orada ne yaptın?"

51

Alina titremeye başlamıştı. Yalnızca soğuk yüzünden olabilirdi ama emin değildim.

"Mutfağa gittim."

Yani ön kapı kilitli değildi veya anahtarı vardı.

"Ve kendine bir içecek aldın?"

"Evet, Coca Cola içtim." Elini gergin bir hareketle yüzüne sürdü ve kıvrılan rastalarından birini kulağının arkasına itti.

"Şişenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Kırmızı zemin üzerinde beyaz harfler vardı. Gözleri görmeyen herhangi birisi Coca Cola şişesinin neye benzediğini bilir." Güldü ve TomTom'u biraz daha kendine doğru çekti.

"Her neyse, kola kutudaydı. Buzdolabının yan bölmesinde dört tane duruyordu. Birini ben aldım."

"Sonra?"

Omuz silkti. "Hiç. Tüm hatırlayabildiğim bu."

Gözlerim onu büyülenmiş gibi dinleyen Frank'e kaydı. Konuşmanın kesilmesinden istifade ederek ona bir an önce ofise geri dönmesini söyledim.

"Lütfen ama!" dedi şikâyet ederek. "Şimdi olmaz. Heyecanlı kısım yeni başlıyor."

"Üzgünüm evlat ama şimdi büroda kıyamet kopuyordur ve eğer tam da polis beni ararken en sevdiğim stajyere ulaşamazlarsa

benimle olduğunu anlarlar." Vedalaşarak sıska omzuna hafifçe vurdum. "Ama Bergdorf'a tek kelime bile etme ve tekrar yardımına ihtiyacım olursa diye telefonunu yanından ayırma."

Frank elini hayali kepine götürerek bir asker selamı çaktı, Alina'yla vedalaştıktan sonra ağır ağır yürüyerek uzaklaştı.

Saatime baktım ve zihnimden aritmetik hesabı yapmaya giriştim. Polisin basın demecine bakılırsa Traunsteinların çocukları sabah erken saatlerde kaçırılmıştı. Charlie'nin kocası kadının bahçedeki cesedini daha geç bir saatte, saat dokuz sularında bulmuştu ya da kronometrenin otomatik olarak saat tam 9.20'de çalışmaya başlamasından hemen önce. Göz Koleksiyoncusu olay yerini bundan çok önce terk etmiş olmalıydı ama psikopatın verdiği kısa molayı hesaba katınca işin içinden çıkamıyordum.

Tabii eğer mola vermişse.

Frank diğer köşedeki taksi durağına gitmişti. Arkasından başımı sallayarak onu izledim. Bir kez daha kör kızın görüntülerinin doğru olup olmadığını öğrenmeye çalıştığım için kendi akıl sağlığımdan şüphe duyuyordum.

Birkaç adım attıktan sonra Frank durdu, saçlarındaki karları silkeledi ve hırkasının kapüşonunu başına çekti.

En önemli an buydu.

Eğer bunu yapmamış olsaydı, çılgınlık bu noktada bitebilirdi. Stoya'ya teslim olmadan önce gidip oğlumu görürdüm ve hayatımın akışı çok farklı bir seyir izleyebilirdi. Ama stajyerimin sanat galerisinin vitrini önünde duraksadığı an her şeyi değiştirdi.

Her şeyi. Bundan sonra yaptıklarımı. Yazgımı.

Bütün hayatımı.

Büyülenmiş gibi Frank'in ardından seğirttim. Bir daha arkasına dönmeden kavşağa ulaşmıştı bile.

"İşte burası da yaşadığım yer," dedi Alina. Görünüşe göre hâlâ arabanın yanında olduğumu sanmıştı, bense Frank'in kapüşonunu başına geçirdiği noktada duruyordum.

Doğruca galerinin vitrininin önünde.

Apartmanın dışında bekleyen Alina ön kapının anahtarını kilide sokuyordu.

"Anlamadım," dedim kayıtsızca. Vitrine doğru bir adım daha attım, şimdi öylesine yakındım ki nefesimin buğusu cama düşüyordu. Az önce renkli test kartını gösteren televizyonda, şimdi galerinin içindeki görünmez bir kameraya düzensiz hareketlerle el sallayan tıraşsız, koyu renk saçlı bir adamın yarı profilden görüntüsü vardı. *Kendime* bakıyordum.

"Eve giriyorum dedim. Ayrıca susadım," diye yanıtladı Alina. Ona döndüğümde belli belirsiz gülümsüyordu. Dimdik duruşu ve kapalı gözleriyle, erkek arkadaşından veda öpücüğü bekler gibi bir hali vardı. Başımı çevirdim ve gözlerimi doğruca ekrandaki kendi suratıma diktim.

Yanılsama değildi.

Genç çift galerinin önünden geçip gittiğinde ekrandaki görüntü anlık olarak değişmişti ama bunu Frank dönüp bakana kadar sezinlememiştim.

"Enstalasyon" yoldan geçenleri çekiyordu!

"Ee, muhabir bey? Bir şeyler içmek için buyurmaz mısınız?" Alina'nın sorusu biraz sabırsızcaydı.

Boynumu elimle ovuşturdum, baş ağrısının geçtiğini hayret içinde fark ettiğimde Maxalt almış olduğumu hatırladım. Televizyon ekranında kendimi gördüğüm açıya bakacak olursak kamera beni yukarıdan ve belli bir açıdan filme alıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, sol tarafa doğru galerinin tavanında yanan LED lambasını gördüm.

Kameranın görüş alanından çıkana kadar yana birkaç adım attım. Yalnızca iki saniye sonra ekran yine karla kaplandı.

"Muhabbetine doyum olmuyor," dedi Alina, onu yine cevapsız bıraktım.

Bunun yerine hareket algılayıcıyı ikinci kez test ederek şüphemi doğruladım. Tekrar sağa doğru yöneldim ve ekran yine tepki verdi.

"Göz Koleksiyoncusu dün seni tam olarak kaçta ziyaret etti?" diye sordum hevesle, bu sefer cevap vermeyen Alina oldu.

Apartmanın girişine baktığımda TomTom'la birlikte içeri girip gözden kaybolmuştu.

50

(Sürenin Bitimine 8 Saat 25 Dakika Kala)

Alina Gregoriev

Yine evdeydi. Dairesinin kokusu saatlerdir onda güven hissi uyandıran tek şey olmuştu.

Çeşitli odalardan gelen tanıdık bir koku harmanı. Sabah içtiği kahvenin aroması pahalı parfümü ve ev yardımcısının çok sevdiği sirke bazlı ucuz temizleyicinin kokularına karışıyordu. Bugün perşembeydi, bu yüzden temizlikçi kadın onun yokluğunda oturma odasındaki kitapların tozlu kokusuna taze yıkanmış çamaşır kokusu eklemişti.

Alina birkaç derin nefes aldı ve gülümsedi.

Kadın bir kere bile sigara içmemişti.

"Gel buraya, köpecik. Şimdi sana yiyecek bir şeyler koyuyorum."

TomTom'un kayış takımını çıkardı ve botlarının fermuarını açmak için eğildi. Diğerlerinin de onun yaptığı gibi eve ilk geldiklerinde üstündekileri çıkarmadan önce havayı derin derin içine çekip çekmediklerini merak etti.

Diğerleri.

Hayatı boyunca, her zaman kendisine özel muamele edilmesine engel olmaya çalışmıştı, yalnızca anaokulunda değil, okulda ve özellikle de üniversitede. İçinde yaşadığı toplumun normal sayılan bir ferdi olma isteği öylesine ileri gidiyordu ki bir keresinde Ameri-

kalıların deyimiyle okul trafik gönüllüsü[8] olmak için başvurmuştu – bu tuhaf haber bir California gazetesinin yerel haberler bölümünde yerini almıştı. Okul müdürü bu talebi doğal olarak geri çevirse de en azından gözleri gören en yakın arkadaşına yardım etmesine izin verilmişti. Yine de Alina işi tek başına halledebileceğinden emindi. Yaklaşmakta olan bir aracın olup olmadığını ve –daha da önemlisi– aracın yavaşladığını veya hızlandığını anlayabiliyordu. *Diğerlerinin* pek çoğu bunu akla sığmaz buluyordu.

Hareket eğitimi sana yardım almadan nasıl yaşayabileceğini öğretmişken senden izin almadan koluna girip caddenin karşı tarafına gütmeye çalışan *diğerleri.*

Körlerin insanları bayat Hollywood filmlerindeki gibi suratlarını yoklayarak tanıdıklarını sanan *diğerleri.*

Asla içlerinden biri olamayacağım diğerleri.

Alina sırt çantasını yere koydu, saçındaki kırmızı rasta postişi çıkarıp diğer bütün perukların, onun deyimiyle "maskelerinin" durduğu çekmece gözüne koydu.

Yıllar önce izlediği (kör insanlar televizyonu "dinlemezler") bir televizyon belgeseli, saç tarzlarının başkalarına insanların karakteriyle ilgili ipuçları verdiğini anlatıyordu. İnsanlardan tanık oldukları suçların faillerini tarif etmeleri istendiğinde, çoğu faillerin saçlarını hatırlıyordu; ayrıca saç stili ne kadar dikkat çekiciyse o kadar akılda kalıyordu. Psikologlar bunu insanların yüzüne ve saçlarına bakma eğilimimize bağlıyordu – "kıvırcık" veya "havuç kafa" gibi lakaplar bu yüzdendi.

Alina saçını tıraş edip koyu renk küt kesimli bir peruk takarak arkadaşlarını afallattığında on dokuz yaşındaydı. Şimdi elliden fazla "maskeye" sahip biri olarak o günkü ruh haline göre kendini platin

8 Okul çıkışında çocukların karşıdan karşıya geçmesine yardımcı olan gönüllüler. (ç. n.)

saçlı bir sarışın bombaya, kuzgun rengi saçları olan vamp bir sahibeye veya örgü saçlı eski moda bir günahsıza dönüştürebiliyordu.

Bugün de manga punk'ı olmak istedim. Koridordan geçip hırkalarını birer birer çıkardı. İki katlı dairesi eski apartmanın beşinci ve altıncı katlarındaydı ve asansörle ulaşılabiliyordu. Önceleri, kendinden bu kadar emin değilken, beşinci kattaki kendi danışma odasına çıkmak için asansörü kullanırdı, şimdilerdeyse aşağı inerken genelde dar dönen merdivenleri tercih ediyordu.

Alina tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı ve banyoya girip üstünü soyundu. Çoğu kör insanın evinde olduğu gibi, her şey –masalar, sandalyeler, vazolar– kendilerine ait yerlerde duruyordu ve temizlikçi hiçbir şeyin yerini değiştirmemesi için sıkı sıkıya tembihlenmişti. Ayrıca elektrik süpürgesiyle yerde hiç kırıntı bırakmaması gerekiyordu. Alina evde çıplak ayakla yürümeyi seviyor ancak bir şeylerin üstüne basmaktan –ya da onlara çarpmaktan– nefret ediyordu.

Tümüyle fiyaskoydu, diye düşündü. Hiç kimse ona inanmadığı için ya da bu beyhude çabayla meşgul olmak adına hastalarını ektiği için de değil üstelik.

Çocuğa yardım edemediğim için.

Eski büyükbaba saatinin zayıf tıklamaları muayenehanesinin resepsiyon bölgesini üstten gören korkuluklara geldiğini belirtti.

Ya da çocuklara.

Neden yalnızca *bir* çocuk gördüğünü merak etti ve kızın artık hayatta olmayabileceği düşüncesini bastırmaya çalıştı.

Gördüğü görüntülerin yüzde yüz doğru çıkmadığı ilk sefer bu değildi. Kendisine bahşedilmiş olan bu yetenekten ilk kez şüphe duymuyordu.

Flashbackleri genelde yalnızca birkaç saniye sürerdi. Kaza ya da kanlar içinde kalmış yatak örtülerini görebildiği kısa sekanslardı

bunlar, birinde babasını başka birini boğarak öldürürken görüyor, diğerinde ise annesi bebek mamasının içine fare zehri karıştırıyordu. Bu üzüntü verici görüntüler onu ansızın yakalıyordu ancak bu, birisine her dokunduğunda gerçekleşmiyordu. Bu yüzden, bunun yalnızca yüksek bir negatif enerji yükü taşıyan insanlarla fiziksel temasa geçtiğinde olduğunu tahmin ediyordu. Mesela bir üniversite partisinde ona asılan ve onunla yatmayı reddettiğinde suratına tokat atan sınıf arkadaşı gibi. Ona kız kardeşine tecavüz etmeyi bırakmasını söyleyene kadar ona vurmuştu. Olaydan sonra derhal polise gidip şüphelerinden bahsetmişti ancak genç adamın cesedi bulunana kadar kimse ona inanmamıştı. Adam son bir kez kendi kız kardeşine saldırmış, sonra da kendini asmıştı.

Koridor son buldu ve etrafındaki her şey bir şekilde daha parlak bir hale geldi. Burada duraksadı ve yüzünü her zaman yaptığı gibi duvara çevirip, karşıdaki banyoda her zaman açık bıraktığı ışığı yansıtan pürüzsüz yüzeyde ellerini gezdirdi.

Gündüz ve gece.

Ziyaretçilerinin çoğu ışıkla dolup taşan, içinde çok sayıda ayna bulunan, oturma odasında terk edilmiş bir altın madeni kasabasının iki metrekarelik fotoğrafı bulunan apartman dairesini gördüğünde şaşırıyordu. Eski bir erkek arkadaşı ona Michael von Hassel'in sepyalı başyapıtını öylesine canlı bir şekilde anlatmıştı ki, bakımsızlıktan harap olmuş salondaki toz kokusunu dilinin ucunda hissetmişti. Ayrıca bir konuğu resmin önünde durup sanatçının böylesi nefes kesici bir yapıtı ortaya koymak için kullandığı tekniği övdüğünde, resmin seslerini de *duyabiliyordu.*

Aynalara gelince, Alina onların parmaklarında bıraktığı soğuk, pürüzsüz hissi seviyordu. Yansıtıcı olmalarını da seviyordu, bu sayede ışığa ve karanlığa duyarlı olduğu ortaya çıkmıştı: Bu, patlamadan sonra onu *diğerlerinin* dünyasına bağlayan son kalıntıydı. Ayrıca sonuçta evine bir sürü gözleri gören misafir geliyordu.

Jean pantolonunu, külotunu ve çoraplarını sıyırdıktan sonra Alina duvar aynasının karşısına dikildi. Ayak bileklerinde güçsüz bir rahatlama duydu ve tüylerinin ürperdiğini hissetti. Elini kısa tıraşlı saçlarının üzerinde gezdirip, isteği üzerine kuaförün kısa saçların üzerine işlediği dekoratif labirenti işaret parmağıyla yokladı. Daha sonra eli boynuna kaydı, dövmesine dokundu, dokunma duyusunu kullanarak günbegün çizdiği zihinsel resimle karşılaştırabilmek adına, dış görünüşünün ana hatlarını yalnızca bir kez, bir anlığına da olsa görebilmeyi boş bir umutla istedi.

Göğüslerinin, çoğu erkeğin beğenisi için fazla küçük olduğunu biliyordu ama diriydiler ve sütyene ihtiyaç duymuyorlardı. Görünüşe göre meme uçları bu eksiği kapatıyordu çünkü bugüne kadar kadın, erkek bütün sevgilileri onları severek, sıkarak ve emerek bir ömür geçirmişti. Neyse ki ayaklarından sonra en erojen bölgesi burasıydı.

Eli karnına kaydı, göbeğindeki *piercing*'i okşadı ve kalçalarına yöneldi.

"Eğer bir araba olsaydın," demişti John bir keresinde, "1968 model bir Mustang olurdun." Dairesinde sık sık çıplak geziyordu çünkü üzerinde kıyafetler olmadığı zaman daha mutluydu ve John'un yanındayken rol yapmasına gerek yoktu. "Köşeli ve küçük ama zamana meydan okuyan bir zarafeti var."

Alina, Mustang'in neye benzediğini bilmiyordu ama bu iltifat memnuniyet vericiydi, özellikle de babasının sürdüğü arabanın bir Ford olduğunu düşündüğünde.

Ah John...

Erkek arkadaşıyla tatile gitmiş olması çok kötüydü. Daha da kötüsü, sırt çantalarıyla Vietnam turuna çıkmışlardı ve ona istediğinde ulaşıp telefonda sızlanması mümkün değildi. Kardeşi Ivan'ın yaşadığı New York'ta saatin kaç olduğunu düşündü, ablasından beklenmedik bir telefon alınca ne tepki vereceğini merak

etti. Amerika'dan ayrılıp Almanya'ya geldikten sonra haberleşmeyi sürdürememişlerdi. Birbirlerini kuşkusuz seviyorlardı ve senelik olarak gönderilen doğum günü ve Noel kutlamalarının yürekten olduğu aşikârdı ama irtibat halinde kalmak için bunlar dışında bir şey yapmamışlardı.

Yaşadığım korkunç tecrübeyi paylaşmak için pek sağlam bir ortak yanımız yok.

Alina banyoya doğru döndü. Yapı marketteki en güçlü halojen lambaları seçmişti. John onda kaldığı zamanlar gözlerini alan bu "Gestapo ışıklandırmasından" şikâyet ederdi ama lambalar ona ışığı yalnızca solgun birer iz olarak anımsatıyordu.

Çıkardığı giysileri almak için eğildi ve banyoya girdi. Suyu açtı, su akarken renkleri tanıyan bir cihazı kullanarak o sabah giydiği tişörtün rengini kontrol etti. "Beyaz," dedi tiz elektronik ses. Giysi parçalarına bir ışın gönderen ve gönderdiği ışının yansımasından renklerini tespit eden küçük cihaz internetten sonra dünyanın en iyi icatlarından biriydi. En azından, renklilerle beraber yıkadığı beyaz bluzunda yeşilimtrak lekeler bulunup bulunmadığını merak eden kör insanlar için.

Çoraplarının ve külotunun renklerini de aynı şekilde tespit edip her birini klozetin yanındaki uygun çamaşır sepetine attıktan sonra Alina tekrar koridora döndü ve banyo kapısını arkasından kapadı. TomTom'un mama kabına iki avuç mama koymak üzere mutfağa doğru giderken yalnızca küveti dolduran suyun sesini duyuyordu.

Ama asla mutfağa ulaşmadı. İki adım attıktan sonra ayağı sıcak bir şeye takıldı.

Yumuşak bir şeye.

Gülümsedi. "Eee?" dedi, retriever'ı ayağının ucuyla nazikçe dürterken. Ama TomTom yerinden kıpırdamadı. Üstelik vücudu daha çok gerildi.

"Neyin var?"

Sağa doğru bir adım atıp yanından geçmeye çalıştı ama köpek hareketini engelledi.

"Aç değil misin?"

Eğilip köpeği okşadı, ancak hayvan normalde yaptığının aksine elini yalamadı.

"Ne oldu?"

Vücudu kaskatı, konsantre olmuş durumda. Dikkatinin dağılmasını istemiyor çünkü...

Alina birdenbire ürperdi.

TomTom sahibesinin engel, çukur ya da açık rögar kapaklarında kaza geçirmesini engellemek üzere –en azından yirmi bin avro tutarında– bir eğitim almıştı.

Ama mutfağa giden yolda böyle bir engel yok.

"Haydi, bırak geçeyim," dedi, köpeği yana itmeye çalışırken. Ama TomTom buna daha önce hiç vermediği bir tepkiyle karşılık verdi.

Hayvan hırlamaya başladı.

Uğursuz ses, banyoyu dolduran suyun monoton uğultusuyla karışıyor, neredeyse insanı hipnotize eden bir hava oluşturuyordu.

Ne oluyor Tanrı aşkına? Alina kendi bedeninin de hayvanınki gibi kasılmaya başladığını hissetti. O anda, TomTom'un açıkça ondan önce sezmiş olduğu şeyin farkına vardı: Apartman dairesinin tanıdık kokusu değişikliğe uğramıştı. Koku daha erkeksi bir tona kavuşmuştu.

Tarçın. Karanfil. Alkol.

Keskin bir tıraş sonrası kolonyası.

"Merhaba," diye seslendi, sesi uğultu sesini delip geçmişti. Başka birinin nefesini kulağının üzerinde hissettiğinde korkudan midesi ağzına geldi.

"Oyun oynamayı bırak," dedi kısık bir ses.

Bir anda ortaya çıkmış olan adam elini kadının çıplak omzuna koydu. Bunu neredeyse nazikçe yapmıştı ki bu durumu çok daha kötü bir hale getiriyordu. Aynı anda, soğuk, madeni bir cismin yanağını dürttüğünü hissetti.

Alina arkasına dönüp etkisiz bir saldırıya girişti. Boğazında yavaşça şekillenen ve boğuk bir kükreme olarak ortaya çıkan çığlığa hazırlık için derin bir nefes aldı. İkinci darbesi de boşa gitti, sola doğru savrulup dengesini kaybetti ve konsolun üzerindeki vazoyu devirdi. Kurşunlu camdan ağır vazo ayağının üzerine düşerek ciğerlerinden bir feryat daha koparttı.

Dayanılmaz acı, başka bir duyuyla aynı ana tesadüf etti: Görüşü ışıkla dolup taştı.

Bir ışık patlaması kadar parlak. Fazla pozlanmış bir fotoğraf gibi...

Sonra yere düştü.

Ve bir başka flashback düşün derinliklerine.

49

Alina Gregoriev (Görü)

Oda karanlık ve hasta kadın yalnız değil. Yatağın yanında nefes alıp veren birinin sesi duyuluyor. Odada onun gibi ölen en az bir kişi daha var.

Ölüyor.

Şüphesiz.

Dezenfektan kokusu, cerahatli yatak yaralarından ve vücut salgılarından yayılan ölüm ile çürüyen nefesin dayanılmaz kokusuyla yarışamaz.

"İşte yine buradayım." Kendi sesini erkek sesiyle fısıldarken duydu.

Telaşlı, nefessiz. Boğuk boğuk.

Gözleri annesinin gözlerini andıran ama tanımadığı kadın cevap vermedi. Yüzündeki şeffaf maskeyle nasıl verebilirdi ki?

Muhtemelen tanımadığı için aygıtın şekli, Alina'nın adını koyamadığı bir gölgeyi andırıyordu. Çünkü üç yaşında bir çocukken hiç görmemişti ya da hatırlamıyordu.

Odada kendi haline bırakılmış dijital alarmlı saate benzer bir şey biplemeye başladı.

Arkasındaki oda gıcırtıyla açıldı ve oda aydınlandı. Biri el çırpıyordu. "Tekrar içeri bakman ne kadar hoş," dedi yankılanan bir kadın sesi. Karanlık bir şekil uçuşarak arkasındaki diğer yatağa geçti.

Hışırtılı bir ses duyuldu. Hava akımı yatak örtülerini kaldırıp indirdi. Yastıklar havalandı. Biri inledi.

Alina yataktaki ele uzandı; kolalı beyaz çarşafın üzerindeki gri, kâğıt gibi teni olan ele.

Hasta kadının göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Kalbi bazen durmak ile atmaya devam etmek arasında kararsızlık yaşıyordu.

Öne doğru eğilip kadının alnındaki saç tutamını geriye doğru taradı ve onu öptü.

Gitmeden önce son bir kez kolunu hafifçe sıktı.

Sonra, uzakta çalmaya başlayan sirenle aynı anda, yatağın yanındaki komodine dönüp üzerindeki küçük, dört köşeli cismi düzeltti.

Bir fotoğraf çerçevesi.

Çerçevedeki resim anneyi veya babayı göstermiyordu, öyleyse yalnızca bir çocuğa ait olabilirdi. Kız ya da erkek. Fotoğraftaki karanlık biçimin ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Yalnızca gözleri seçebiliyordu ya da gözü. Diğer göz görünmüyordu.

Ya da belki de yoktu.

Dönüp açık kapıya baktı. Siren sesleri artmıştı. Aynı anda etrafındaki dünya kararmaya başladı.

Işık patlamaları küçük siyah lekelere dönüşüyor, siyah lekeler yayılıp birleşerek her şeyi yutan bir karanlık oluşturuyordu...

...karanlığın içinde Alina tekrar bilinç kazandı, altı kat aşağıdaki sanat galerisinin alarmı onu uyandırmıştı. Biri ön kapıyı yumrukluyordu.

48

(Sürenin Bitimine 8 Saat 17 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Alina kapıyı tam zamanında açtı. Bir saniye daha geç kalsaydı hantal şey kanayan parmaklarımın arasından kayacaktı. Hem kendi fiziksel durumumu hem de galeriden çaldığım makinenin ağırlığını yanlış değerlendirmiş ve çıkarken merdivenleri kullanmıştım.

Alina tek kelime etmeden beni içeri aldı, baştan aşağı titriyordu.

HD-DVD kayıt cihazını yere bıraktım. Donuk bir biçimde sordu. "Ne oldu?" Aynı soruyu ben de ona yöneltebilirdim.

Beni tepeden tırnağa çıplak karşılaması ve kendini örtmek için hiçbir teşebbüste bulunmayışı yetmezmiş gibi bütün saçları da gitmişti. Bu durum, kapının yanındaki şifoniyerde duran perukla açıklanabilirdi. Ama vücudunun her bir zerresinde hissettiğim korku çok daha tedirgin ediciydi. Hızla nefes alıp veriyordu, kolları yanlardan sarkmış ve elleri kontrolsüzce titriyordu. Yüz ifadelerine verdiği öneme rağmen yüzü şimdi katı bir maskeyi andırıyordu. Ağlamıştı. İri gözyaşı damlaları yanaklarından akıp yüzüne göz kalemini bulaştırmış, bez bebek görünümünü daha da belirgin hale getirmişti.

İçgüdüsel olarak ona yaklaştım ama bir adım geri çekildi.

İki eliyle beni uzaklaştırarak, "Bana dokunma," diye fısıldadı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"O buradaydı."

"Kim?"

"Sence kim olabilir?" diye bağırdı, böyle bir öfkeyle parlayabildiğini gördüğüm için neredeyse sevinmiştim. Yanan öfke korkuya tercih edilebilirdi. "Domuzun yanında bıçağı da vardı. Daha önce kullandığı..." Gerisini söylemesine gerek yoktu.

Göz Koleksiyoncusu'nun onu yaralayıp yaralamadığını görmek için çıplak vücuduna göz attım, tek gördüğüm, biraz fazla ince ancak inkâr edilmeyecek kadar güzel, başka koşullar altında cinsel açıdan çekici bulacağım bir genç kadının biçimli vücuduydu. Düzeltme: Bu koşullar altında bile cinsel açıdan çekici buldum ancak bu düşünceyi hızlı bir şekilde bastırdım.

"Nereye gitti o?" diye sordum koridordan başımı uzatıp. Baş belası hırsız alarmı sonunda susmuştu.

Alina arkamdan seslendi: "Hiç uğraşma, gitti." Kollarını göğüsleri üzerinde kavuşturmuş, bir eliyle boynundaki tuhaf dövmeyi kapatıyordu. Loş koridorda dövme büyükçe bir doğum lekesini andırıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü TomTom tepki vermeyi kesti." Koridordan, içinden gelen akan su sesi nedeniyle banyo olduğunu varsaydığım kapıya baktım. Köpek dışarıda sfenks pozunda yatıyor, kuyruğuyla memnuniyet içinde zemini dövüyordu.

"Artık tehlike kokusu almıyor. Ayrıca hava akımından anladığım kadarıyla balkon kapısı açık. Yangın merdiveninden inmiş olmalı."

Banyo kapısına yaklaştım. Banyodan yayılan buhar koridora taşıyordu. Buğulu odaya baktım.

Hiçbir şey.

Neredeyse taşmak üzere olan eski moda küvet dışında kayda değer hiçbir şey yoktu.

Musluğu kapattım. Dışarı çıkarken gözüm iyice aydınlatılmış banyo dolabının önündeki makyaj malzemelerine takıldı ama şimdi bunu merak etmenin sırası değildi.

"Ne istiyor?"

"Durmamızı."

Alina dakikalar önce yaşadığı şoku kısaca anlattı. "Bana, 'Oyun oynamayı bırak,' dedi. Herhalde kendi hastalıklı saklambaç oyunundan bahsediyordu." Duraksadı. "Sen? Sen neden geldin?"

"Televizyonuna ihtiyacım var."

Beni tüm dikkatiyle dinlediğini gösteren bir jestle sağ kulağını bana doğru uzattı.

"Ne için?"

Ona galerideki kameradan bahsettim. "Bu binanın önünden geçen herkesi kayda alıyor," diye sözlerimi sonlandırdım.

"Yani?"

"Bir DVD oynatıcıya bağlı." Ona koridordaki aygıtı işaret ettim – şüphesiz, aptalca bir hareketle. "Bunu gibi bir alet 172 saat, hatta daha fazla video depolayabilir."

"Lanet olsun, aşağıdaki alarm *senin yüzünden* mi çalıyor?"

"Yerinden oynamış bir kaldırım taşıyla yapabileceklerini görünce insan hayret ediyor." Sesime biraz neşeli bir ton katmaya çalıştım. "Haydi, polis iki ile ikiyi toplayıp zilini çalana kadar yalnızca birkaç dakikamız var."

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. Vücudundaki gerilimin bir kısmı onu terk etmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen kendine bile itiraf edemese de benim orada bulunmam onu rahatlatmıştı.

"Delirmiş olmam gerek," dedi ama televizyonun yanına yaklaştı.

Aceleyle tekrar şifonyere gidip HD-DVD kaydediciyi aldıktan sonra onu takip ettim. Galerinin vitrinini kırarken elimde açılan kesiğin kanaması durmuştu.

Daire şaşılacak kadar aydınlıktı. Banyonun yanından geçerek bir oturma odasına ve ona bağlı açık planlı mutfağa ulaştık. Dairenin dubleks olduğunu ancak o noktada anlayabildim.

Aşağı kata giden spiral merdivenlerden hızlı ve hatasız bir biçimde kaçınarak Alina oturma odasının uzak tarafında bir kapıyı açtı. TomTom arkamızdan koştursa da sonunda oturma odasındaki kanepenin yanına kuruldu.

"Üstüne bir şeyler giymeyecek misin?" Sorumu sorduğum sırada yatak odasında dikiliyorduk. Aynaların bolluğu beni yine şaşkına çevirdi, bir tanesi tavana asılıydı.

Sakince yatağa bakan büyük televizyonun yanına yürürken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü çıplaksın," dedim. İçimden, *ben de insanım,* diye ekledim.

"Merkezi ısıtma çalışıyor," dedi kısaca.

DVD oynatıcısının fişini çekmek için eğildi. Kendimi sapık gibi hissetmemek için, bir anlığına nereye bakacağımı bilemedim. Piercing ve dövmeler benim tarzım değildi, ayrıca labirent biçiminde işlenmiş bile olsa kısa tıraşlı saçlar çekici bulduğum şeyler sıralamasında pek de üstlerde yer almıyordu.

Bir keresinde Charlie bana seks ile acının birbirlerine ne kadar yakın olduğunu açıklamaya çalışsa da sado mazoşizm fikrini kavradığım söylenemezdi. Belki de haklıydı. Cinsel arzu belki de yalnızca acıyla değil, ölümün kendisiyle de ilişki kurabiliyordu. Bütün duyularımın peşimizdeki seri katilden kurtulmaya yoğunlaşmış olması gerekirken, tam o anda, Alina'nın çıplak tenine dokunmak için duyduğum isteği açıklamanın tek yolu buydu.

Ya da peşimdeki polisten!

Her halükârda, bir sonraki adımda neye odaklanmam gerektiğini bana hatırlatan sağduyum değil, Charlie'nin üzücü anısı oldu.

Alina tekrar ayağa kalktı ve televizyon setini bana teslim etti. HD-DVD kaydediciyi televizyona bağlamak yalnızca birkaç saniyemi aldı.

"Galerinin vitrinini dökmeden olmaz mıydı? Mekânı işleten sanatçılar gerçekten tatlı insanlar."

Bana uzaktan kumandayı uzattı, ben de AV girişini açtım.

"Seçeneğim yoktu. Stoya'yı aradım ve onu Göz Koleksiyoncusu'nun filme alınmış olabileceği bir videoyu izlemeye davet ettim."

"Ve?"

İç çektim. "Benim oyalama taktiklerimle vaktini harcamayı reddetti."

Şimdi yatağın ucuna konmuş olan Alina'ya baktım. Öylesine sıskaydı ki, özellikle dik oturmadığı halde göbeğinde hiç kıvrım oluşmamıştı.

"O zaman ben kendim kontrol ederim. Adam buraya kaçta gelmişti?"

"Üçten hemen sonra."

"Ondan ne zaman kurtuldun?"

"Birkaç dakika sonra."

"Yani hemen çıkıp gitti mi?"

"Evet. Ben de şaşırdım. Bir şeyler fark etmiş olmalı. Görüntüler kesildiği anda korkudan kaskatı olmuştum. Ona migrenle ilgili bir şeyler söyleyip göndermek istedim, o da öylece gitti. Garip, değil mi? Parasını geri istemedi bile."

Sabit disk kayıt cihazının zamanlayıcısını olayın çok öncesine veya sonrasına ait görüntülere gitmemeyi umarak öğleden sonra 3.10'a getirdim.

Dün öğleden sonra 3.10. Düşünmeye çalıştım. *Gazete binasının yeraltındaki otoparkındaydım. Kendimi Volvo'nun arka koltuğuna atmıştım, niyetim kısa bir süre kestirmekti ama önceki birkaç gün öylesine az uyumuştum ki saat beşteki toplantıya kadar uyudum.*

İlgili kısmı bulmam yalnızca birkaç dakikamı aldı. Şansımıza, kayıt cihazı yalnızca kadraja hareketli bir cisim girdiğinde kayda başlıyordu, bu sayede videoda uzun boşluklar yoktu. Enstalasyonun sanatla ilgisini hâlâ çözememiş olsam da müsait olduğumda galeri sahiplerinin zararını karşılamayı zihnime not aldım.

Tabii müsait olabilirsem.

Gözlerimin önündeki kayda inanmayan gözlerle baktım ve göz kırpmayı unuttum. Orada uzun süredir doldurulmuş bir kukla gibi oturmuş, ekrandaki görüntüleri izlemekte olduğumu Alina bana seslenene kadar fark etmedim.

"Ee?" dedi. "Ne görüyorsun?"

Hassiktir. Bu gerçek olamaz.

Makul bir cevap tasarlamaya çalışırken ağzım kurudu.

"Bir şey var mı?"

"Evet," dedim hırıltılı bir sesle ama gerçeğe ihanet etmek istemiyordum. "Hayır... yani demek istediğim... emin değilim," diye çaresizce kekeledim. Düpedüz yalandı bu. Elbette bir *şey* görmüştüm ama Alina'ya bunu anlatmanın bir yolu yoktu, en azından şimdilik. İlk defa gözleri görmediği için içim rahatlamıştı. Böylece, benim gördüklerimi göremezdi: Eski püskü Timberland botlar ve yeşil parka giyen –görüntüsü şu anda HD-DVD kayıt cihazından televizyon ekranına yansıyan– adam yakından tanıdığım birisine fazlasıyla benziyordu.

Çok yakından tanıdığım birine.

Kendime.

47

Serinkanlılığımı geri kazanmam için biraz zaman geçmesi gerekti. Kulaklarıma hücum eden kan durdu ve parmaklarım dokunma duyusunu geri kazandı.

"Yüzünü göremiyorum," dedim, bu doğruydu. Benim gibi hafifçe öne eğilerek yürüyen ve benim giyim tarzımı taklit eden adam parkasının kapüşonunu başına geçirmişti.

Asla yapmayacağım bir şey. Yağmur yağdığında bile!

İleri geri atlayarak başka bir kareyi dondurmak istedim ama net bir görüntü yakalayamadım. Adamın boyunun veya yapısının bana benzeyip benzemediğini söylemek imkânsızdı çünkü vitrinin oldukça uzağından geçti.

Ama benim parkamı, pantolonumu, botlarımı giyiyordu.

Karnımın içeriden kasıldığını hissettim. Ekrandaki belirsiz figürün görüntüsü rahatsızlık verici bir déjà-vu hissini tetiklemişti.

"Kim olduğu hakkında bir fikrim yok," dedim, mahkemede yeminli ifade sırasında yalan söylemiş gibi hissediyordum.

"Ama buraya geldiğini kanıtlar," dedi Alina. Artık üşümeye başlamış veya başka bir sebeple fikrini değiştirmişti. Sebebi ne olursa olsun, şimdi açık gardırobun önünde durmuş ve çeşitli giysileri ağır, ölçülü hareketlerle yatağın üstüne çıkarıyordu.

"Hayır, bu yalnızca mevzubahis saatte binanızdan *birisinin* çıktığını kanıtlar."

Meçhul adamın bir hata yapıp yüzünü dikkatsizlik sonucu kameraya döndüğü bir anı yakalamak umuduyla tekrar "Oynat" düğmesine bastım. Bir an bile yoktu. Muhtemelen yüzüne vuran sulu kar yüzünden başını öne eğmiş, gözlerini kaldırımdan ayırmamıştı. Ama sonra, kameranın görüş alanından kaybolmadan hemen önce başka bir şey oldu.

Çarpışma.

Büyük ihtimalle sağına soluna bakmadığı için ilerlediği yönde açılı bir şekilde duran gitar kutusunu görmemişti. Kutuyu ayağıyla ezmiş olmalıydı çünkü kaldırıma bozuk paralar saçıldı ve bir deri bir kemik kalmış sıska bir adam öfkeyle kameranın kadrajına girdi.

Alina'ya, "Hastan dilenciyle tartışıyor," dedim.

"Dilenci... nasıl biri?" diye sordu.

"Orta boylu. Koyu, dağınık ama seyrek saçları var, elinde bir gitar tutuyor."

"Adamı tanıyorum."

Ona döndüm. "Kim?"

"Sokak çalgıcısının biri. İki günde bir gelip burada çalar. Ona hep bir şeyler veririm ama onun kadar detone şarkı söyleyen birini hiç görmedim."

Sorumun ne kadar aptalca kaçacağını bir an fark edemeyip Alina'ya evinde bir yazıcı olup olmadığını sordum.

"Hayır, ayrıca PlayStation'ım da yok."

İkimiz de kendimizi tutamayıp güldük. En azından Alina bunu komik bulmuştu. Cep telefonumu çıkartıp bataryasını yerine taktım ancak telefonu uçuş modunda bıraktım, böylece şebekeye bağlanmayacak ve yerimi Stoya'ya bildirmeyecekti.

Tabii, polislerin yerimi uzun zaman önce tespit etmediklerini varsayarsak.

Bundan sonra televizyon ekranının fotoğrafını çektim. Üç denemeden sonra, sokak müzisyeniyle kimliği belirsiz ikizimin idare eden, bulanık olmayan bir resmine sahiptim.

"Hazır mısın?" Alina arkamdan seslendi. Arkamı döndüğümde giyinmişti. Deri yamaları olan bir kot pantolonla göbeğinin üstünde düğümlenmiş kırmızı-kahverengi kareli bir oduncu gömleği giymişti. Yeni görüntüsüyle uyumlu bir biçimde, ayaklarına bir numara büyük görünen yıpranmış kovboy çizmeleri geçirmişti.

"Yo, hayır, seni bu işin içine daha fazla sürüklemek istemiyorum," dedim, hâlâ geçirdiği ani dönüşümle biraz aklım karışmıştı. Solcu hipster gitmiş, yerine Annie Oakley[9] gelmişti.

"Saçma sapan konuşma. Burada tek başıma kalır mıyım sandın?"

Yatak odasından çıkıp koridora, oradan da ön kapıya öyle hızlı ve kendinden emin şekilde gitti ki, ona güçlükle yetiştim.

"Haydi TomTom, tekrar çıkmamız gerekiyor," diye seslendi. İtirazlarımı dinlemeden, şifoniyerin çekmecesini açtı ve ustalıkla dokunarak peruklardan birini seçti. Sarışın, kaküllü modelde karar kılması yalnızca bir an sürdü.

Sonra, yapmaya alışkın olduğu birkaç hareketle TomTom'un tasmasını bağladı, askıdan kenarları kürklü bir ceket aldı, çıkışa yönelip kapıyı açtı. Tüm bunları yaparken gözleri kapalı olduğu için bir uyurgezeri anımsatıyordu.

"Bu delilik," dedim, daha ziyade kendi kendime söylenerek.

"Olabilir." Ceketini ilikleyip yakasını kaldırdı. "Ama burada daha fazla oyalanırsak polisler gelecek." Kapıdan girişe adım attığında parıldayan sensörlü tavan lambası yandı. "Ve seni az önce gördüğün çalgıcıya götüremeyeceğim."

---

9 19. yy'ın ikinci yarısında yaşamış olan Amerikalı kovboy ve keskin nişancı. Daha sonraki dönemde Vahşi Batı şovlarında yaptığı gösterilerle üne kavuşmuştur. (ç. n.)

46

(Sürenin Bitimine 7 Saat 31 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Kafasız bir halkla ilişkiler danışmanı Paris Hilton'u kameralara daima yanlamasına dikilerek, çenesi aşağıda ve yüzünde yapmacık şuh bir tebessümle poz vermesi gerektiğine ikna etmiş olmalıydı. Issız mekâna girdiğimizden bu yana temkinli bir biçimde bizi süzen ihtiyar barmen, tezgâhın ardında, benzer bir pozda duruyordu: Sağ dirseğinin üzerine yaslanmış, çenesi göğsünde, kafası hafifçe yana çevrilmiş. Çerçevesiz gözlükleri burnundan kaymış, yüzündeki küçümseyen ifadeyi vurguluyordu.

"Selam, Paris," dedim. Soğukluğu gidermek için yaptığım şakayı kendim de beğenmedim. Barmen gözlerini kırpmadı, otel zincirinin mirasçısının adını duyduğundan bile şüpheliydim.

Görünüşe göre bu iç sıkıcı çöplükte nasıl hareket etmesi gerektiğini bilen Alina bir tabure buldu ve oturdu. Hâlâ buzları kırma umuduyla, barmen yanımıza gelir gelmez sipariş vererek mekânın cirosunu artıracaktım.

"Dünyanın neden köpeklere kalacağını biliyor musunuz?"

Bu girizgâh benimkinden iyi değil, diye düşündüm ama ağzımı açmadım. Tecrübelerimden biliyordum ki eğer bir barmenden bilgi almak istiyorsan, ne kadar saçmalarsa saçmalasın asla sözünü kesmezsin.

"Moda," dedi ciddi bir tavırla başını sallayarak, nemli gözleri Alina'nın kovboy pantolonuna kaydı. "Tanrı'nın cezası moda, işte bizi mahveden bu."

Uzunca bir sessizlik oldu. "Hı hı." Görev duygusuyla adamı onayladım ama tam da korktuğum gibi daha nutuğunun başındaydı.

"Bir şeyin modasının geçmesi ne demektir? Hâlâ kullanılabilecek durumda eşyalar yalnızca üzeri biraz çizildi diye atılıyor."

Elinin ayasıyla bar tezgâhına birkaç kez vurdu.

"Buradaki bu tezgâh altmış senelik. Zaman içinde her türlü şeye dayandı. Bardaklar, şişeler – zamanında üzerinde kafa bile kırıldı." Geçmişteki günleri anımsayarak kendi kendine güldü. "Evet, insanlar bunun üzerinde her türlü şeyi yaptı. Dans ettiler, dövüştüler, sızdılar, düzüştüler..."

Gözümün ucuyla Alina'nın belli belirsiz gülümsediğini gördüm.

"Demek istediğim, Berlin'deki en iyi bar tezgâhı bu olmayabilir belki ama idare eder. Altmış yıl daha dayanır, buradaki diğer eşyalar gibi."

Ellerini iki yana açtı, bu hareketi bir babanın oğluna, "Tüm bunlar bir gün senin olacak," dediği filmlerden tanıyordum. Bu durumda, "tüm bunlar", pislik içinde bir iki perde, döşemeleri yıpranmış aşıboyası birkaç ahşap iskemle, dermansız bir tilt makinesi ve toplamda iki bin avrodan fazla tutmayacak kadar alkollü içkiden ibaretti.

"Burada hiçbir şey bozuk değil, bir şey bozulmadıysa neden değiştireyim?"

Belki de bu saatte buradaki tek müşteri ben olduğum için? diye düşündüm ama sözü nereye getirmeye çalıştığını anladım.

"'Salon mobilyası' – karı kılıklı iç tasarımcının dediğine göre buraya lazım olan şey buymuş. Müşterilerin 'rahatlayacağı' 'kulüp kanepeleri' gerekliymiş. Dediğine göre şimdi bunlar revaçtaymış."

Herhangi birinin yüzünde en son ne zaman böylesi bir tiksinti gördüğümü hatırlayamadım.

"Tanrı aşkına, sürekli insanların bacaklarına takıldığın bir barın neresi iyi?"

Saatime kaçamak bir bakış atmaya çalışırken omuz silktim. Bar galeriden yalnızca iki sokak ötedeydi.

"Kullanılabilecek bütün kaynakları tüketip sülükler gibi gezegenin iliğini kurutuyoruz ve kusursuz bir şekilde çalışan eşyaları çöpe atıyoruz. Mesela benim geri zekâlı yeğenim yalnızca geçen yıl üç yeni cep telefonu aldı. Neden peki?"

"Moda," dedim, en sonunda konuşmaya dâhil olduğum için memnundu. Şimdi aynı frekansı tutturmuştuk. Aslına bakılırsa gerçek buydu. Daha önce çok daha yavan bar filozoflarını dinlediğim olmuştu, dolayısıyla bunun hoş bir konuşma olduğu söylenebilirdi.

"Pekâlâ, ne alırsınız?" diye sordu sonunda, nikotin lekeli bir gülümsemeyle.

"İki cin tonik," dedim. "Ayrıca fotoğraftaki adamla konuşmak istiyoruz."

Telefonumu çıkardım. Barmen ekrana şaşkınlıkla baktı, sonra okuma gözlüklerini ayarladı.

Adamdan gelecek herhangi bir eleştiriyi baştan önlemek için "Bu telefon dört yaşında," diye yalan söyledim.

"Çok da güzel resim çekiyor," dedi onaylayan bir kafa hareketiyle.

Gülümsedim. "Adamı tanıyor musunuz?"

"Linus'u mu? Elbette."

Linus mu? Alina'yı süzdüm, onun önerisine uyduğum için, memnundum. "Onu nerede bulabiliriz, biliyor musunuz?"

Yaşlı barmenin gülümsemesi iyice yayıldı. "Orada."

Kafasıyla karanlık barın uzak köşesindeki kapıyı işaret etti. Kapının üzerinde birbirine çapraz duran iki bilardo ıstakası vardı.

"Onunla biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette ama korkarım çok geç kaldınız."

"Çok mu geç?" Soran gözlerle barmene baktım. Gülümsemesi yüzünden silinmişti.

"Girip kendiniz bakın ama ben sizi uyarmış olayım."

45

(Sürenin Bitimine 7 Saat 26 Dakika Kala)

Toby Traunstein (9 Yaşında)

Bir keresinde suyun altında nefesini en çok kimin tutabileceğini görmek için iddiaya girmişlerdi. Hamama gittikleri okul gezisinden yeni dönmüşlerdi. Kevin bütün Panini çıkartma albümünü ortaya koymuştu.

Toby'nin boğazı kavruldu. Güçlükle yutkunuyor, onu saran karanlıktan içine hırsla biraz hava çekmeye çalışıyordu. Nefes almak gittikçe daha güç hale geliyordu. Pipetten yoğun kıvamlı bir milkshake içtiğini hatırladı. Nefes almak bu kadar zor gelmeye başlamıştı.

Kevin'ın çıkartma albümü bahis konusuydu!

Kendi albümü tamamlanmaya asla bu kadar yaklaşmamıştı.

Bu yüzden iddiaya girdiler.

Ben, Jens ve Kevin.

Gerçi...

Sıralama tam tersi olmalıydı. Kevin, Jens ve ben.

Veya belki Jens başa yazılabilirdi.

Yalnızca eşekler kendilerini başa koyar, diye aklından geçirdi. Bozuk parayı vidanın başına tekrar yerleştirdi.

Almanca öğretmenleri Bayan Quandt, gemi kazası geçirmiş susuz denizciyle ilgili hikâyeyi onlara okurken böyle söylemişti. Hikâyedeki adam tükürük elde etmek için dilini dişleyip duruyordu.

Toby dişlerini daha da sıkı kenetledi.

Boktan bir fikir. İşe yaramıyor.

Kendine engel olamayıp öksürdü ve bozuk para tekrar yerinden çıktı.

Lanet vida. Lanet karanlık. Lanet Bayan Quandt.

Ağzı hâlâ kupkuruydu. Yalnızca dili biraz daha acıyordu, o kadar. İyice tahriş olmuştu ve ağzının içindeki bir deri şerit parçası gibiydi. O aptal çıkartma albümünü kazanmak uğruna suyun altında uzunca bir süre kaldığı zaman olduğu gibi başı uğuldamaya başladı.

Tıpkı şimdi asma kilidi açmayı başaramadığı gibi o gün de albümü kazanamamıştı.

Saydı, dört tur. Hatta belki de beş. Bundan sonra kilitteki vidayı açmaya çalışırken kullandığı bozuk para parmaklarının arasından kayıp gitmiş; o da parayı ararken uyuyakalmıştı. Şimdi bu sonsuz karanlık içinde ne kadar süre uyuduğunu kestiremiyordu. Eğer başı bu kadar ağrımasaydı uyanıp uyanmayacağı da meçhuldü.

Bozuk parayı oluğa yerleştirip yarım tur daha döndürdü.

Lanet olsun, o kadar çok terliyorum ki para elimden kayıp duruyor ama diğer yandan ağzım öylesine kuru ki...

Evet, ne kadar kuruydu? Bir anda kendini bomboş hissetti. Kafası zonkluyor, cümlesini tamamlamak için kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu.

Bir kuş kafesinin zeminini andırıyor, demek istedi ama bu saçma geldi.

Toby duyduğu histerik kahkahayla irkildi. Sonra gülenin kendisi olduğunu fark etti.

Üst dudağındaki teri yalarken bunun hata olduğunu biliyordu. Kaza geçiren gemici dayanamayıp deniz suyu içmiş ve susuzluğu daha da artmıştı. O sırada saldaki adamın neden kendi kanını içmemiş olduğunu da düşünmüştü.

Ama bu da muhtemelen bu asma kilitle vakit harcamak kadar aptalca bir fikirdi.

Buradan asla çıkamayacaktı. İçinde olduğu şeyi açması mümkün değildi.

O şey her neyse.

Aynı anda boğulacak ve terleyerek ölecekti.

Ha ha!

Toby kıkırdadı. *Ölümüne terlemek... Böyle bir şey gerçekten mümkün mü?*

Klik!

Donup kaldı.

Klik!

Bir tıkırtı ve ardından gelen daha zayıf bir tık sesi.

Dirseklerinden güç alarak kafasını üzerindeki kumaş yüzeye bastırdı. Tornavida yerine kullandığı bozuk parayı yine düşürmüştü ama artık bunun bir önemi yoktu. Gülmeden duramıyordu.

Kahkahası saniyeler geçtikçe güçlendi ve sonunda yüksek sesli bir zafer nidasına dönüştü.

Başardım!

Önce duymuş; sonra hissetmişti. Asma kilit açılmıştı ve şimdi yalnızca kelepçesinden asılı duruyordu. Parmakları titrese de kilidi düşürmeden yerinden çıkarmayı başardı. Kelepçenin geçtiği gözü eliyle yokladı ve *iki* tane olduklarını keşfetti. Uçlarında birer delik bulunan *iki* ince metal plaka.

Bundan sonra her şey çok hızlı gerçekleşti.

Toby, bunların diklemesine üzerinden geçen fermuarın çekme halkaları olduğunu anladı. Fermuar şerit şeklindeki malzemenin altına gizlendiği için çıkıntıyı önemsiz bir dikiş izi sanmıştı. Gerçekteyse bu...

...çıkış yolu olabilir mi?

Nefesini tuttu ve cılız bedeninde kalan son enerji kırıntılarını seferber etti.

Sonra terli parkmaklarıyla halkaları birbirinden ayırmayı denedi.

Hiç sorun çıkmadı.

Bu harika, dedi kendi kendine, halkaları birbirinden daha uzağa çekerken. Fermuarın sürgüsü buz pisti üzerindeki bir paten gibi fermuar boyunca pürüzsüz bir şekilde kaydı.

Bunun üstündeki plastik filmle karşılaşmasaydı bir zafer nidası daha atacaktı. Morali, yükseldiği hızla tekrar bozuldu.

Bir iyi, bir de kötü haberim var. Haydan gelen huya gider.

Fermuarı açmayı başarmıştı ancak görünüşe göre içine kapatılmış olduğu lastiğimsi kılıf yerinde duruyordu. Bunun içindeki havayı hemen hemen tüketmişti.

İşaret parmağıyla lastik tabakayı delmeye çalıştı, ancak kılıf yırtılmadan büküldü. Ayak tabanına yapışmış bir sakız gibi esniyor ama kopmuyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. Hıçkıra hıçkıra annesi için ağlamaya başladı.

Yaşlı hergele umurumda değil. Ama annem. Keşke annem burada olsaydı.

Çaresizlikten doğan bir güçle üstündeki malzemeyi iki eliyle birden tuttu...

Bu bir çuval! Plastik bir çuvala hapsedildim.

...ve iki yöne doğru hızla çekti.

Bir kere, iki kere. Üçüncü sefer, ağzından, yırtılma sesini bastıran bir feryat çıktı.

Vay canına, başardım!

Tabaka ikiye ayrılmıştı. Üstelik oldukça ani bir şekilde. Bunu görmemiş veya hissetmemişti ama kokusunu alabiliyordu. Havanın kokusu şimdi...

...farklıydı.

Bağırıp çağırdığını sanıyordu ama boğazından gelen hırıltılı sesler nefes alıp verişinden başka bir şey değildi.

Tekrar dirseklerinin üzerine yaslandı. Artık kafasını çıkarabiliyor ve dik oturabiliyordu.

Havayı iştahla birkaç kez içine çekti. Hâlâ havasız olmakla birlikte, burada hava az önce kapatıldığı yerle kıyaslandığında oksijen bakımından çok daha zengindi.

Başlangıçtaki coşku dindiğinde, kendini birkaç dakika önce olduğundan daha çaresiz hissetti.

Neredeyim ben?

İçine hapsedildiği kutudan emekleyerek çıktı.

Artık başlangıçtaki hapishanesinin dışındaydı.

Peki şimdi?

Ayağa kalkmaya çalıştı ama öylesine güçsüzdü ki ayakları üzerinde yalnızca bir veya iki saniye durabildi. Dizleri büküldü.

Düşerken yeni çevresi hakkında düşündüğü tek şey, hiçbir şey göremiyor oluşuydu.

Hiçbir şey.

Burası da, "burası" her neresiyse, eskisi gibi karanlıktı.

Mutlak karanlık. Eskisinden farksız.

Belki de aradaki tek fark, yeni hapishanesinin tavanının yüksekliğiydi çünkü burada dik durabiliyordu.

Ve duvarlar artık yumuşak değil, diye düşündü. Sonra kafasını yere çarptı.

44

(Sürenin Bitimine 7 Saat 24 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Ölmüş.

İlk aklıma gelen buydu. Daha sonra ise bu penceresiz arka odaya kadar bize eşlik eden barmenin bilardo masasının üstünde bozulmaya başlamış bir ceset dururken neden bu kadar müşfik bir şekilde gülümsediğini merak ettim.

Aradığımız adam, yeşil çuha üzerinde kolları ve bacakları açık şekilde yatmıştı. Başı masanın bize en yakın olan kenarındaydı. Gözleri açıktı ve kızılca renkli tükürüğü ağzının kenarından akıyordu. Göğsünün altında yayılan kan izi yeni gibi görünmüyordu.

"Burası ne kokuyor böyle?" dedi Alina tiksintiyle, bir eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı.

"Ben, şey, emin değilim ancak..."

Barmen, "Gerçekten de muhteşem durumda, değil mi?" dedi halinden memnun bir kahkaha eşliğinde. Bir adım geri çekildim ve yanlışlıkla onun ayağına bastım. Barda hiç parmak izi bırakıp bırakmadığımızı düşünüp polisin bu cinayeti de benim üstüme yıkıp yıkmayacağını merak ederken telefonumu açtım.

SIM kodunu girerken Alina'ya, "Hiçbir şeye dokunma," dedim.

Tam polisi arayacakken, telefon neredeyse elimden sıçradı. Titreşim birkaç mesaj ile yeni gelen bir aramayı bildiriyordu.

"Alo? Alex?"

Kahretsin. Nicci!

Bu elbette, karımla konuşmak için uygun bir zaman değildi ama kazara yanlış tuşa basmıştım ve şimdi hattaydı.

"Sonunda. Şükürler olsun, saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Sesi telaşlıydı. Birdenbire içime dolan kötü bir hisle, kendimi bardaki eşyalardan daha sefil hissettim.

"Julian. Julian iyi değil."

Hayır...

Bir anlığına her şey ve herkes önemini yitirdi. Alina, TomTom, barmen – kendi kanından birinin başı dertteyse önünde duran cesedin bile pek önemi kalmıyordu. Sinyal çok zayıftı. Nicci'nin söylediklerini ancak kopuk kopuk duyabiliyordum, bu yüzden diğerlerine bir şey söylemeden arka odadan çıktım.

Telefonumun ekranındaki dört çizgi geri gelince sordum: "Julian'ın nesi var?"

"Öksürüyor. Üstelik gittikçe kötüleşmesinden endişeleniyorum."

Bağırsaklarımın düğümlendiğini hissettim.

"Ateşi yüksek mi?"

"Evet, sanırım."

Yani? Termometre ne zamandır derece yerine insanların belirsiz tahminlerini ölçüyor?

Kırıcı olabilecek bir yorum yapmaktan kendimi son anda alıkoydum. Sonuçta, oğlumuzun doğum günü için evde olmam gerekirdi, bense vaktimi kör bir kız, ölü bir adam ve deli bir barmenle geçiriyordum.

"Son ölçtüğümde vücut sıcaklığı 38,9 dereceydi," dedi.

Biraz rahatladım. "Sınırda bir değer," dedim. Olması gerekenden yüksek ama yüksek ateş sayılmaz.

Nicci akla uygun bir soru sorarak beni şaşırttı. "Doktor çağırmam gerekir mi?"

Yan odada Alina'nın bir şeyler söylediğini duydum. Barmen ona kahkahayla karşılık verdi.

"Evet, en iyisi," dedim ona. Açıkçası, bana fazla telaşlanıyormuş gibi geldi. Yine de pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyiydi. "Lütfen özele gitme. Her zaman önce akupunktur tedavisi deneyen bir şarlatan gönderiyorlar."

Gerginliğim azalıyordu. Julian'ın sesi fena gelmiyordu ve annesi –bir kez olsun– eve şifacı çağırmamıştı.

"Akupunktura ne olmuş?" diye sordu Nicci.

"Yok bir şey," diye kestirip attım. "Bir hastalığı tedavi etme konusunda akupunktur ilk tercihim değil sadece."

Nicci sesimdeki öfkeye karşı sağır gibiydi. Yan odada az önce keşfettiğimiz ceset tekrar zihnimin yüzeyine çıktı.

"Zorro," yıllardır kullandığını duymadığım takma adla bana seslendi, "senin sorunun ne?" İç çekti. "Neden ikimiz konuşurken hep böyle iğneleyici yorumlar yapıyorsun?"

Sorunum ne mi? Öfkeyle telefonumu bir kulağımdan diğerine geçirdim. *Sorunumu mu öğrenmek istiyorsun? Pekâlâ, sana söyleyeyim.*

"Biraz keyifsiz sayılırım, hayatım. Çünkü peşinde olduğum psikopatın biri işlediği seri cinayetleri üzerime yıkmaya çalışıyor ve beni suçlamalardan kurtarabilecek tek kişi insanların geçmişini görebildiğini iddia eden kör bir kız. İşte sorunum bu."

Yandaki bilardo odasında çürümekte olsan cesedi saymadım bile.

Kapıya doğru baktım.

"Kör kız mı?"

Gözlerimi kapadım. Nasıl böyle bir konudan ona bahsedebilecek kadar aptal olabilirdim? Bunun yerine, Nicci'yi bir ruh çağırma

seansına da çağırabilirdim. Şimdi bir kez ilgisini çekmiştim ve beni ardı arkası kesilmeyen bir soru bombardımanına tutacaktı.

"Bir medyum, öyle değil mi?"

"Sana söylediklerimi unut."

Barın giriş kapısına gidip potansiyel bir müşterinin bu tımarhaneye adım atmasını engellemek için kapıya zincirini taktım.

"Beni dinle, Zorro. Bu çok önemli, duydun mu?"

"Hayatım, şu anda müsait değilim!"

Bir bilardo sopasının yere düştüğünü, sonra Alina'nın mırıldandığını duydum. Bu sırada Nicci konuşmaya devam etti: "Bu tür şeylere inanmadığını biliyorum –açıklayamadığımız şeylere– ve bu senin hakkın, ama..."

"Gerçekten şimdi konuşamam..."

Bilardo masasının bulunduğu odaya baktım. Barmen görünürde yoktu.

"O kadından uzak durmalısın."

"Ne? Neden?"

Bundan sonra ne Alina'nın ne de barmenin sesini duyabildim. Bunun yerine, uzun süren, ağır bir horlama sesi barın salonuna ulaştı.

"Sana bin kere söyledim," diyordu Nicci ama sesi felaketine doğru sürüklenen kahramana eşlik eden uğursuz bir film müziği gibi geri planda eridi.

Ama ben bir aktör değildim.

"Kötülüğü bir mıknatıs gibi kendine çekiyorsun. Eskiden sadece onunla ilgili yazılar yazardın ama şimdi etrafın tamamen kötülükle sarılı..."

Doğru. Burada, yanımda ve şimdi...

"...ve bu senin sonunu getirecek Alex. Şu kör kız kim bilmiyorum ama seni asla yakanı sıyıramayacağın bir şeylere bulaştırdığını sezebiliyorum, beni anlıyor musun?"

"Evet," dedim. Çünkü farkında olmasa da doğruyu söylüyordu. Kendimi batağa saplanmış, çırpındıkça daha derine gömülen biri gibi hissediyordum. Ayrıca bu konuşmayı kısa kesmem gerekiyordu.

"Kendini negatif enerjinin her türlü biçiminden koru, Alex. Şeytanı kışkırtma, yoksa seni mahveder. Eve gel – lütfen Julian'ın doğum günü için eve gel!"

Böyle dedikten sonra Nicci telefonu kapattı ve artık tüm hayatım olmuş deliler evinde beni yalnız bıraktı.

Alina, TomTom ve barmenle birlikte.

Bir de bilardo odasına tekrar girdiğimde bana el sallayan şu ceset vardı.

43

"Nestyon?"

Biraz öncesine kadar yeşil bezin üstünde, kanlar içinde kırılmış boynuyla sere serpe yatan ölü adam, şimdi bilardo masasının kenarına oturmuştu. Ağzından salya akıyordu. Normalde cinayet kurbanlarının beceremediği başka faaliyetlerde de bulunuyordu. Örneğin, nefes almak ve –her ne kadar hangi dilde olduğunu çözemesem de– konuşmak.

"Yebedam'myanamzmıya?"

Gözüm o sırada bir sandalye çekmiş, bilardo masasının biraz uzağında oturmakta olan Alina'ya kaydı. Ayaklarının dibinde yatan TomTom esnedi. Birkaç saniye sonra Linus da benzer bir hareket yaptı.

"Ben, onun..." cümlemi yarıda kesip gözlerimi ovuşturdum. Baş ağrım daha da şiddetlenerek geri dönmüştü. Bilardo masasının üstünde dört köşeli, dantel kenarlı bir abajur vardı, her ne kadar içindeki ampuller birkaç mumdan daha fazla ışık yaymasa da hata yapıp doğrudan lambaya bakmak beni sersemletmişti.

"Ben, onu ölü sanmıştım," dedim, cümlemi tamamlamaya çalışarak. Barmene bakarken renk renk uçan daireler gözümün önünde dans etmeye başladı.

"Ölü mü? Saçmalık, Linus hep gözleri açık uyur. Üstelik tek numarasının bu olmadığını sen de fark etmişsindir."

Başımla onayladım, masanın yanına gidip elimi yeşil çuhanın üzerinde gezdirdim. Telaş içindeyken sahneyi tamamen yanlış yorumlamış olduğumu yeni yeni anlıyordum. "Kan lekesi" oldukça eskiydi – bir bira bardağının devrilmesi ya da bir tür vücut sıvısının bulaşması sonucunda oluşmuştu. Bakımsız sokak müzisyeninin damarlarından çıkmadığı kesindi çünkü adamın üzerinde yara yoktu. Tükürüğündeki kan ise ciddi fakat yine de ölümcül olmaktan uzak bir diş eti iltihabından kaynaklanıyordu. Üzerinden aralıksız yayılan ceset kokusuna gelince, görünüşe göre bu onun doğal vücut kokusuydu. Dışkı, idrar, ter ve pislik kokusu, Berlin sokaklarındaki yaşama tanıklık ediyordu.

Önünde dikildiğimde, uğursuz bir havayla duyurdu Linus: "Fosyapatikil."

Zayıflıktan çökmüş suratına bakıp onunla göz teması kurmaya çalışırken neden pek çok insanın yanlışlıkla ölü sanıldığını hatırladım. Daha iki ay önce Berlin'in önde gelen hastanelerinden birinde otopsi masasında uyanıveren bir kadınla ilgili bir haber yazmıştım. Linus'un gözleri, Alina'nınkiler kadar hayattan yoksundu.

"Ona ne oldu?" diye sordum.

"Kız arkadaşına anlattım," diye yanıtladı barmen ama belli ki dinleyici grubu hoşuna gitmişti ve söylediklerini tekrar etmeye hevesliydi. "Linus eskiden yıldız bir sanatçıymış. Koca koca sahnelerde bir sürü grupla beraber çalmış – hatta dediğine göre, İngiltere'deki Wembley Stadı'nda bile."

Linus, barmen dünyadaki her şeyin çok daha iyi olduğu eski güzel günler hakkında konuşurken insanların yaptığı gibi onaylar biçimde başını salladı.

"Ama dediklerine göre menajeri onu kandırmış – ona para yerine uyuşturucu vermiş. Bizim zavallı şeytan da yalnızca parasız kalmamış, o sırada aklını da oynatmış. Bir konserden sonra ya

fazladan bir hap atıyor ya da ekstra bir vuruş yapıyor, sonra yığılıp kalıyormuş. O günden beri kendi uydurduğu bir tuhaf argoyla konuşuyor."

"Nestyon, he?" dedi Linus barmeni onaylayarak.

"Her neyse, bundan sonra onu bir süre Grunewald'da bir tımarhaneye kapattılar ama gittiğinden daha beter döndü, inan bana."

Hâlâ bilardo masasının bir köşesine tüneyen ancak şimdi tehlikeli bir biçimde ileri geri sallanan Linus'a yaklaştım.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti.

Tamam, haydi bakalım. En fazla suratıma tükürür.

Riske girip ona telefonumdaki fotoğrafı gösterdim. Kimliği belirsiz adamla karşılaşmasını gösteren fotoğraf ı.

"Bu adamı hatırlıyor musun?" diye sordum. Linus omuzlarını gittikçe daha şiddetli bir şekilde sallamaya başladı. Ani öfke, kaşlarını sert bir şekilde çatmasına ve başında kalan birkaç tel saçı yolmasına sebep oldu.

"Naçarbanbiç!" dedi. Anlaşılmaz sözcüğü birkaç kez art arda tekrarladı.

Alina barmene, "Ne dediğini anlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye güldü adam. "Ben Keşçe bilmem."

"Tarımav'ranbiç!" dedi Linus, barmenin neşesini paylaşmadan.

Eğer gözlerim beni yanıltmadıysa, uzun bir saçı çekip ağzına doldurdu.

"Gitar kılıfından bahsediyor, değil mi?" dedim.

"Olabilir. Onun dilini anlayıp da çevirecek birisi varsa, o da onunla takılan kız olabilir." Barmenin bakışları önce Alina'ya, sonra da köpeğe kaydı. "Ama onun da kafasında birkaç tahta eksik, anlıyorsundur. Kendine Yasmin Schiller diyen bir kadın, bizimkiyle

aynı tımarhanedeydi ama hasta değil personel olarak. Sık sık bara gelip oturur ve birlikte grup kurma planlarından falan bahseder – bu tarz şeyler. Her neyse, bu Yasmin bana Linus'un sözcüklerin sırasını karıştırdığını söylemişti. Anlayacağın, kafası bayağı karışık."

Bir kahkaha daha koyuverdi.

Linus'un gözleri buğulandı. Hâlâ ondan bahsettiğimizi anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Örneğin, sık sık 'bukmiyebiç' der. Galiba piçlerle ilgili bir şeyler söylüyor."

"Hayatında çok piç var demek ki," diye lafa girdi Alina.

Linus ona döndü. Sözlerini tekrar etti: "'tarımav'ranbiç!" İfadesinin doğrulanmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı ancak onu tüm dikkatiyle dinleyen tek kişi TomTom'du. Köpek, dili dışarıda, dikkat kesilmiş, gözlerini adamdan ayırmıyordu.

"Ona şimdi gösterdiğin ne?" Barmen gözlüklerini çıkarmıştı. Öyle yakındı ki nefesinin kötü kokusunu alabiliyordum. "Görebilir miyim?"

Fotoğraftaki adamın bana ne kadar çok benzediğini çok geç hatırlayıp telefonu ona uzattım. Ancak barmen fotoğrafa üstünkörü bir bakış attı, benzerliği fark etmemiş gibi duruyordu.

O anda hızlıca masumane bir hikâye uydurarak "Linus'un yanındaki adam profesyonel bir dolandırıcı," dedim. "Linus'la çarpışırken görüldüğü bu fotoğraf dün bir güvenlik kamerası tarafından yakalandı. Linus'un bize biraz daha ipucu verebileceğini düşünüyoruz."

"Peki siz kimsiniz?"

Birden dikkat kesilen barmenin bakışları benden Alina'ya, sonra tekrar bana kaydı. Jean pantolonumun arka cebinden basın kartımı çıkarttım. "Adamla ilgili bir haber hazırlıyoruz."

Kahkahayı bastı, sonra Alina'yı göstererek: "Ya, öyledir tabii, hatta kör kız da fotoğrafçın değil mi?"

Hemen uygun bir cevap düşünemediğim için kendimi yakalanmış gibi hissettim. Barmen telaşsız görünüyordu.

"Kim olduğun umurumda değil. Sadece o fotoğraftaki alçağın arkadaşı olmayın yeter."

"Asla." Alina'yla aynı anda konuşmuştuk.

Basın kartımı cebime soktum ve telefonu geri aldım. Barmenin parmakları yüzünden nemlenmişti.

"Pekâlâ," dedi. "Size resimdeki bok herifle ilgili bir şey anlatacağım."

"Onu tanıyor musun?"

Göz Koleksiyoncusu'nu.

"Hayır. Ama dün öğleden sonra, dört civarı, Yasmin buraya geldi. Öfkeden çılgına dönmüştü – Linus'la tartışan bir şerefsize küfredip duruyordu. Adam bizimkinin gitar kılıfını tekmelemiş."

'Tarımav'ranbiç.

Alina'ya baktım, bir dizinin üstüne eğilmiş TomTom'u okşuyordu. Benimle aynı şeyi düşündüğünü belli etmek için başını salladı.

Zaman ve yer uyuyor. Kasetteki adam oydu.

"Linus'un o gün topladığı paralar kaldırıma saçılmış – sanırım bütün günün hasılatı. Bir saat sonra gelip hepsini içkiye yatırdı." Barmen, Linus'a doğru başını salladı. "Tabii sonucu biliyoruz."

"Bu Yasmin denen kız," dedim, "onu nerede bulabilirim?"

"Benim sekretere benzer bir halim mi var? Müşterilerimin ne zaman gelip gittiğinin çetelesini tutmuyorum. Bazen her gün uğrar, bazen de iki, üç hafta uğramadığı olur."

Harika.

Yanlış ağacın dibinde havlamakla çok fazla zaman kaybettiğimi düşünmeye başladım ki gürültülü bir şaklama duyuldu.

Linus dışında odada bulunan herkes ürktü.

"Biçinparkacezısı!" Bilardo masasının kenarına elinin ayasıyla bir kez daha sertçe vurdu.

"Evet, evet, biliyorum," dedi barmen, odadan çıkacakken. "Haydi, Linus, gel sana kahve koyayım. Mutfakta biraz sosis bile kalmış olabilir."

Onun açısından konuşmanın sona erdiği açıktı. Alina'ya olduğu yerde beklemesini söyleyip peşinden ana salona gittim, tezgâhın arkasına tekrar geçmeden önce yolunu kestim.

"O halde Linus'un şimdi söylediği neydi?"

Yaşlı adam omzundaki elime gözlerini dikti, sonra gözlerimin içine baktı. Ben onu bırakana kadar konuşmadı.

"Linus adama hâlâ çok kızgın ama adam onun gitar kılıfını tekmelediği için veya lağıma düşen paraları yarım saat aradığı için değil."

"Neden öyleyse?"

"Çünkü adam arabasını engelliler için ayrılan yere park etmiş."

Biçinparkacezısı

Boynuma masaj yapmaya, boyun omurlarının hemen yanındaki bir migren noktasına basınç uygulamaya başladım – bu numarayı bir nörologdan öğrenmiştim.

Bunu anlamak biraz zaman aldı.

"Linus iyi çocuktur, sahiden. Kafası karman çorman olsa da kalbi doğru yerde."

"Cezsıçoh!" Linus'un sesine döndüm. Bilardonun bulunduğu odanın girişinde dikilmiş, bir yumruğu havada, sırıtıyordu. Arkasında Alina belirdi.

"Cezsıçohpalı!"

"Evet, bu hoşuna gitti, değil mi? Piçe sağlam bir park cezası kestiler." Barmen işaret parmağı ile başparmağını O biçimine getirip müstehcen bir el hareketi yaptı.

"Ceza mı?" dedim, akli dengesi bozuk bir sokak müzisyeninin anlamsız sözcüklerini, tuhaflıkta onunla yarışan bir barmene tercüme ettirdiğim için kendimi gittikçe daha aptal hissediyordum. Sonra bir anda, yaşlı adamın yardımı olmadan, Linus'un ne dediğini anladım.

Cezsıçohpalı!

Göz Koleksiyoncusu'na bir ceza kesilmişti.

Kimliğini tespit edebilecek bir ceza.

Göz Koleksiyoncusu'nun Anonim E-posta Hesabı Aracılığıyla Gönderdiği İlk Mektup

Kime: Thea Bergdorf <thea@bergdorf-privat.com>

Konu: Hakikat...

Değerli mankafa Bergdorf Hanım,

Bu e-posta muhtemelen genç konuklarımın onlara tahsis edilen saklanma yerinden zamanları tükenmeden önce kaçmak için giriştikleri çılgınca çaba kadar beyhude olacak.

Gazetenizin her gün üzerime boşalttığı domuz pisliğini temizleme teşebbüsümde kaçınılmaz olarak başarısız olmaya mahkûmum. Bu, bu mektubun bundan sonraki birkaç saat içinde onlarca kişi tarafından elden ele dolaştırılacağı kadar kesin bir gerçek. Seninki gibi heyecandan titreyen eller, mektubu gönderdiğim hesaptan

yerimi tespit etmeye çalışırken kendilerini Ruanda'da bir yerleri araştırırken bulan IT teknisyenlerinin asabi elleri. Diğer eller ise daha sakin ve profesyonel olacak: psikologların ve filologların elleri bu cümledeki her bir öbeği, her bir kelimeyi – hatta her bir virgülü kesip biçmeye çalışacak. Ama lütfen bu mektubu Profesör Adrian Hohlfort'a göstermeyin, kendisinin benim izimi sürmektense milli futbol takımında daha başarılı olabileceği kanaatindeyim. Gazete olduğunu iddia ettiğiniz paçavrada "süper profilleme uzmanı" olarak anılan bu zat, sözgelimi, bu mektubun ilk cümlesinin bir ipucu içerdiğini dahi göremeyecektir. Çocuklardan *çoğul* olarak söz ederken, yalnızca *bir* gizli yerden bahsettim – tabiri caizse, hepsine uyan tek bir yer. Polisler şimdiye kadar bu gizli yeri bulmaya, aletim Madonna'nın kukusuna ne kadar yaklaştıysa o kadar yaklaşabildi (siz beyinsiz gazetecilerin seviyesine inmem gerekirse). O yüzden, Profesör Tekerlekli Sandalye'ye vereceğiniz 500 avro sizde kalsın, o size ancak Zodiac gibi seri katillere benzer şekilde basına seslenerek megalomani sergilediğimi söyleyecektir. Peşime düşenleri aşağılamak gibi bir niyetim yok. Aradığım şöhret değil. Bilakis, benim hakkımda yazılan bu saçmalıklara bir son vermenizi istiyorum. Mesela, bana taktığınız şu isimle başlayalım. Size attığım ilk yeme aç köpekler gibi atladınız: Kayıp gözlerdi bunlar. Bu kadar kolay aldatıldığınız için size ve cinayet bürodaki beceriksiz sürüsüne yazıklar olsun! Ufak bir numara yaptım ve beni hemen aklını kaçırmış bir seks manyağı ilan ettiniz. Ganimet toplamakla ilgilenmiyorum. Ben bir *koleksiyoncu* değil, *oyuncuyum*. Ve oyunu adil oynarım. Katılımcıları oyunuma çekip oyun alanını belirledikten sonra –mecazi olarak– düdüğü çalar ve kurallara riayet ederim. Anne, çocuk, süre, gizli yer – oyunun her aşamasında uyduğum temel kurallar bellidir. Her oyuncuya bu saklambaç oyununu bitirebilmesi için adil bir şans tanırım. Peşimdekiler bana çok yaklaşsa bile onları yanlış yönlendirecek ipuçlarından kaçınır, ne kadar heyecanlı hale

gelirse gelsin oyunu uzatmaya çalışmam. Yansız davranmadığımı itiraf ediyorum. Arada sırada oyuna müdahale ettiğim doğru ama bunu daima rakiplerimin lehine olacak şekilde yaparım. Size bu mektubu yazma sebebim de bu: Hakkımda yaydığınız tüm yalanlara bir cevap vermek.

Ben ne deliyim, ne canavar ne de psikopat. Yalnızca bir planı ortaya koyuyorum, oynadığım oyunun ise bir amacı var. Eğer siz de yaşadıklarımı yaşasaydınız bana hak verirdiniz. Eylemlerimi belki yine tasvip etmezdiniz ama en azından onları anlama şansınız olurdu.

Bunları okurken başınızı salladığınıza eminim. "Manyağın teki," diye düşünüyor ama bir yandan da gizlice bu mektup birinci sayfadan yayınlandığında değişecek olan reklam fiyatlarının ne kadar olacağını hesap ediyorsunuz. Ya eylemlerime farklı bir ışık tutacak bir gerekçe ortaya koysaydım nasıl olurdu? Hâlâ başınızı sallıyor musunuz? O modeli berbat saçınızı? Sallamadığınıza eminim.

Bana inanmak isterdiniz, değil mi? Yalnızca cinsel emelleri olan alışıldık türden bir psikopat olmadığıma, tüm bu yaptıklarımın arkasında anlaşılır bir planın olduğuna.

İşte bu *gerçekten* bir haber olurdu, değerli mankafa Bergdorf Hanım. Dünyadaki en eski çocuk oyunu olan saklambaçı yeniden canlandırmamın sebebini anlamayı nasıl da isterdiniz.

Pekâlâ, devam edin. Bu e-postayı tüm bu yukarıda saydığım beceriksizlere yollayın ve sizinle tekrar iletişim kurmamı bekleyin. Zaman bulduğumda size tekrar yazacağım. Merak etmeyin, fazla bekletmem.

Yedi saatten az kaldı. Ayrıca cesetlerden kurtulmak için yarım güne ihtiyacım olacak.

42

(Sürenin Bitimine 6 Saat 39 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Uzunca bir süre art arda yeşil ışıkla karşılaştıktan sonra bir yol çalışmasının yanında ilk kez kırmızıya yakalandığımızda belirtiler daha da kötüleşmişti.

Neyse ki galerinin camlarını indirmeden önce eski Toyota'yı Alina'nın apartmanının köşesindeki yan sokaklardan birine park etmeyi akıl edebilmiştim. Eğer yolun ortasına park edilmiş halde bıraksaydım polis arabayı çekebilir ve saldırıya uğrayan sanat galerisi ile benim aramda kaçınılmaz şekilde bir bağlantı kurabilirdi. Sonuçta, eğer benim kanıtlarımı görmezden gelmeye devam edecekse kendi soruşturmamı kendim yürüteceğimi Stoya'ya bildiren bendim. *Yani, kör bir kızın gözleri tarafından görülen kanıtlarımı.*

Artık kendi gözlerimin de o kadar iyi görmediğini itiraf etmem gerekiyordu. O kadar çok sulanıyorlardı ki kırmızı ışık floresan gibi gözlerimi alıyor ve soğuk ter damlaları alnımdan süzülüyordu. Gittikçe kötüleşen durumumun soğuk algınlığının ilk işareti olduğunu ummak istesem de belirtilerin oldukça farklı bir sebepten kaynaklanabileceğinden korkuyordum.

Frank'i aradım. "Ne kadar süre gerekli?" diye sordum.

"Park cezasını kontrol etmek için mi? Hem de gece yarısı?"

Gösterge paneline bir göz attım ve içimden küfrettim. *On bir elli.* Oğlumun doğum gününe yalnızca on dakika kaldı, yanında babası yerine tanımadığı bir doktor olacak.

"*Sence?*" diye devam etti. "Bu, yalnızca bağlantıların sayesinde edinebileceğin türden bir bilgi, bağlantım ise bu saatte uyuyor."

Şansa bak ki benimki uyumuyor. Stoya beni arananlar listesine koydu ve yakalamak için ortalığı ayağa kaldırmak üzere.

"Tamam, Frank, Stoya'yı tekrar arayıp ikna etmeye çalışacağım."

"Hayır, bunu yapma."

"Neden?"

"Çünkü aradığın şey bende olabilir."

Yeşil yandığında bir anlığına sersemledim. Arkamdaki kornaya bastı. Tekrar gözlerimi açtım ancak görüşümü kapatan perdenin açılması ve önümdeki yolu görebilmek biraz zaman aldı.

"Nasıl?"

Nasıl olur da Frank plaka numarasını bile bilmediği bir aracın sahibini bulmuş olabilir?

Özlü cevabı, "Araştırma," oldu. Buna uygun olarak, açık planlı gazete bürosunda çalan birkaç telefonun tanıdık arka plan müziğini duyabiliyordum.

"Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da bilgi edinmektir. İnan bana." Sesini alçalttı. "Ama mesele şu, yanındaki Stevie Wonder'a ne kadar güvenebilirsin?"

Dikiz aynasına bir bakış attım. Alina şoförüymüşüm gibi TomTom'la arkaya oturmuştu ama şimdi aramızdaki mesafe benim için daha uygundu.

"Nasıl yani?" dedim sesimi alçaltarak.

Şimdi adını unuttuğum geniş bir cadde boyunca otobana doğru yol alıyorduk. Aklımda belirli bir varış noktası olmasa da içimden bir ses hareket halinde olmanın daha iyi olduğunu söy-

lüyordu. Şüphesiz, içgüdüsel olarak beni yüzen evime götürecek yolu seçiyordum.

"Hatalıysam düzelt, önünde araba yolu olan ve Göz Koleksiyoncusu'nun cinayetten sonra arabasını önüne park ettiği müstakil bir evi aramamız gerektiğine dair bir şeyler söylememiş miydi?"

"Doğru." Alina'nın Frank yanımızdayken anlattığı son görüsü tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Tamam. Şimdilik, öylesine, bizim psikopatın cinayetten sonra gerçekten de arabasını bir eve sürdüğünü varsayalım – belki de bir içkiyle kutlamak için. Eğer öyleyse, şu geçen gün park cezası alan arabayı kullanma ihtimali yüksek, öyle değil mi?"

"Çok fazla varsayımda bulunuyoruz ama nereye varmaya çalıştığını anlıyorum."

Evi bulursak sahibini de buluruz – tabii, Alina'nın gerçeküstü fantezileri ile gerçekler arasında en azından belli ölçüde bir benzerlik varsa.

"Buraya kadar hepsi tamam. Ayrıca, katilin dikkat çekmemek için hız limitine de kesin bir şekilde uyduğunu kabul ettim. Daha sonra, Alina'nın söylediklerinden yola çıkarak, hesaplamalarımı en fazla dört dakikalık bir pencereyle sınırlandırdım. Bu süre içerisinde Göz Koleksiyoncusu Teufelsberg'den harekete başlayıp hız sınırının yüksek olduğu ana yola ulaşamaz. Bölgede pek çok okul, anaokulu, oyun parkı ve spor salonu var."

"Güzel, yani ilgili alanı birkaç kilometrekareye kadar daraltabildin."

"Tam olarak beş nokta altı kilometrelik bir yarıçap söz konusu ama bunun çoğu tarım alanı veya ormanlık arazi."

Frank'in parmaklarının altında tıkırdayan bilgisayar klavyesinin sesini duydum.

"Ayrıca bölgede çok sayıda bahçe ve dinlenme alanı da mevcut. Konuyla alakası olabilecek sokak ve caddeleri uç uca eklediğimizde bir maraton mesafesinden daha uzun olamaz."

Kısaca güldüm. "Sen de bu mesafeyi koştun tabii."

"Doğru."

Aniden frene bastım. Sokağın karşı tarafındaki otobüse yetişmeye çalışan bir yaya yola fırlamıştı. Alina araba sürüşüme homurdandı. TomTom, kızın tüm çabalarına rağmen az kalsın koltuktan düşüyordu.

Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra, "Benimle eğlenmeyi bırak," dedim.

Frank güldü. "Google Earth'ü daha önce hiç duymamış mıydın?"

Elbette.

Tekrar hızlandım ve sileceklerin hızını bir kademe daha yükselttim ama tek yaptıkları camı bulandırmak oldu. Kar bozuk para büyüklüğünde taneler halinde yağıyordu ancak kirli kış havasını temizleyecek kadar sulu değildi. Sonuç olarak, burnumun ucunu bile zor görüyordum.

Çok güzel.

Eski yıpranmış sileceklerin kafamın içinde olduğunu hissettim.

Olayları açıklığa kavuşturmak için ne kadar didinirsem didineyim, gözlerimdeki resim gittikçe daha anlaşılmaz hale gelmişti. Dr. Roth'a başvurmama neden olan halüsinasyonlar da işimi zorlaştırıyordu. Doktor psikopatolojik olmadıklarına inanıyordu ancak yine de odaklanmamı zorlaştırıyorlardı. Elimin altında olan en basit araştırma araçları bile aklıma gelmemişti.

Örneğin, Google Earth.

"Eğer görüntüyü yeterince yakınlaştırırsan, uydu fotoğraflarını kullanarak bahçede kaybettiğin anahtarı bile bulabilirsin," dedi

Frank hevesle. Kendi ifadesindeki abartıya güldü. "Ama gittikçe daha iyi hale geliyor. Ofiste bizim..."

"Sokak görünümü. Evet."

Bir süre önce Google kullanıcılara sokakların üç boyutlu bir görüntüsünü sunabilmek için özel kameralarla donatılmış araçları seçtikleri şehirlerin sokaklarında dolaşmaya göndermişti. Haritalar yalnızca belli başlı şehirlerle sınırlıydı ve şimdiden avukat orduları projenin ortaya çıkardığı veri koruma problemleriyle uğraşıyordu ama uygulama her iPhone'da yüklüydü ve bizim gazetenin de uygulamanın genişletilmiş test sürümüne erişimi vardı. Frank, Alina'nın tarifine uyan evleri bulmak için bunu kullanıyordu.

"Berlin'deki bütün sokaklar, her bir lanet kuytu ve bucak," dedi coşkuyla, klavyesinin sesini duyuyordum.

"Resimleri arabayı ben kullanıyormuşum gibi görüntüleyebiliyorum."

"Yine de saatlerimizi alır bu."

"Eğer bizim kadar şanslıysan almaz. Söz konusu mahalle çoğunlukla apartman bloklarından ya da bitişik nizam orta sınıf evlerinden oluşuyor. Traunstein villası nadir istisnalardan birisi."

"Kaç ev var peki?" diye sordum hevesle. "Kaç müstakil ev sayabildin?"

Ön panele baktığımda hız sınırının saatte otuz kilometre üstüne çıktığımı fark ettim.

"Yirmi yedi ama yalnızca dokuz tanesi kız arkadaşının tarif ettiği türden önünde araba yolu bulunan birer bungalov..."

Uzunca bir fıkranın vurucu cümlesini söylemeye hazırlanan birisi gibi duraksadı.

"...ve bunlardan yalnızca ikisinin garaj yolunda basket potası var!"

41

Bungalov muhtemelen bütün arazideki en alçak bina olsa da çok uzaktan görülebiliyordu.

Parke taşı kaplanmış çıkmaz sokak öylesine sapa bir konumdaydı ki üzerinde hâlâ bir seçim afişi bulunuyordu. Parti üyeleri çizgili takımı içinde boş boş sırıtan parti liderinin fotoğrafını kaldırmayı unutmuştu. Afişteki anlamsız slogan, "Gelecek Güçlü Gelecek" eylülden bu yana sokağa girenleri karşılıyordu.

En çirkin ve önemsiz politikacıların bile fotoğraflarını afişe basmasını zorunlu kılan bir yasanın bulunup bulunmadığını veya gördüğü bir seçim afişi yüzünden oy tercihi değişen bir kişinin var olup olmadığını merak ettim. Başımdakileri atlattıktan sonra okuyucuların katılımıyla bu konuda bir kamuoyu yoklaması yapabilirdim.

Tabii eğer hâlâ yapabilecek konumda olursam.

Arabayı doğrudan Frank'in bana verdiği adresin önüne park etmek yerine köşede bıraktık. Bungalova yaklaştıkça burada vaktimizi boşa harcadığımıza dair inancım kuvvetlendi.

"Senin tarif ettiğin evin bu olduğunu zannetmiyorum," dedim o sırada bir ağacın altına işaretini bırakan TomTom'un yanındaki Alina'ya.

"Neden?"

"Fazla dikkat çekici." Gözlerimi kıstım, nefesimin suratımın önünde buharlaştığını görebiliyordum.

Buna rağmen, dikkat çekici davranmanın en iyi gizlenme biçimi olabileceğini biliyordum. Berlin'in dış mahallelerinden birinde, bir müstakil evin, önüne nakliye kamyonu çeken hırsızlar tarafından güpegündüz soyulduğu haberinin üstünden çok fazla zaman geçmemişti. Koltuğunun altında plazma televiyon taşıyan bir nakliyeci gördüğünde kimsenin aklına hırsızlık gelmiyordu.

Ve Noel Baba'yla karşılaştığında kimsenin aklına boş bir göz çukuru gelmez.

Alina TomTom'a oturmasını söyledi ve titreyerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Mekânı tasvir et," dedi.

Tasvir mi edeyim? Kısa bir inceleme gerçekleştirdim.

Burayı kör bir kıza nasıl tarif edecektim? Öncelikle, önceden sahip olduğum, bu bölgede yaşayan insanların Noel'i daha ağırbaşlı bir şekilde kutladığıyla ilgili fikrimi gözden geçirmem gerekiyordu.

Tek katlı bina, kendisine miras kalan bütün serveti Noel dekorasyonları konusunda uzmanlaşmış bir mağazada harcamış olan on yaşındaki varlıklı bir yetim çocuğa aitmiş gibi görünüyordu. Mavi halojen lamba şeritleri saçaklardan ve akaçlardan dolaşıyor, yağmur oluklarından birinde gerçek insan boyutunda bir Noel Baba, bacanın bulunduğu tarafa tırmanıyordu. Üzerinde, Coca Cola tarafından işe alınan pazarlama dâhisinin Noel Baba'yı kırmızıya boyamayı kafaya koymasından önceki zamandan kalma orijinal beyaz kıyafeti vardı.

Ama bunlar dekorasyonun yalnızca küçük bir kısmıydı. Bütün ön bahçe Ren geyiklerine, aydınlatılmış kardan adamlara ve doğudan gelen üç bilge adama ayrılmıştı. Yalnızca İsa ile beşiği eksikti. Onlar da kapısına yapay kar püskürtülmüş ikili garajın yanındaki odun yığınının arkasında olabilirdi. Sonra bir de...

...işte basketbol potası.

Tam Alina'nın tarif ettiği şekildeydi, garajın yanındaydı ve kapıların üstüne asılmamıştı.

"Şöyle söyleyeyim," dedim. "Burada yaşayan her kimse, elektrik şirketinin en büyük müşterisi olmalı."

Alina çok az sayıdaki görsel anısını gözleri gören bir çocuktan daha iyi korumuş görünüyordu, bunun sebebi belki de hayatının ilk üç senesinden kalan eski görüntülerin üstüne yeni görüntülerin gelmemiş olmasıydı. Kısaca, California'da kutlanan Noel'le ilgili canlı bir anıya sahipti ve bu yüzden, uzun süre bakan herhangi birinde baş ağrısına neden olabilecek aydınlatmalar hakkında ona üstünkörü de olsa bir fikir vermekte zorlanmadım. Neden diğer bütün komşuların bungalovun sahibini taklit edip panjurları kapattıklarını anlamak zor değildi.

"Basketbol potasından ve Coca Cola'dan bahsettin ama Noel Baba ve Ren geyikleri hakkında bir şey söylemedin."

Alina omuz silkti. "Öyle bir şey hatırlamıyorum."

Potanın olduğu yere doğru bir adım attım. Yeşil çember üzerinden Noel aydınlatmalarının ışığı yansıyordu. Bu, sanki pota oraya yeni asılmış gibi tuhaf bir izlenim uyandırıyordu.

"Ee, şimdi ne olacak?" dedi Alina arkamdan. İnce kar taneleri peruğuna konuyor, yansıyan ışıkla parıldıyordu.

Ona garaj yolunda beklemesini söyleyip garajla ev arasında bulunan yolun üzerindeki bahçe kapısını açmayı denedim. Beklendiği üzere kilitliydi. Normalde zili çalardım ama kapıda ne isim ne de bir zil vardı; ben de parmaklıklar arasından uzanıp tokmağı çevirerek kapıyı açtım. Alina'ya hemen döneceğimi söyleyip evin arka tarafına dolandım.

Masif ahşap panelli kapı içten çelik destekli gibi görünüyordu. Bunun gibi yerleşim bölgelerinde yaygın olduğu üzere, monte edildiği destek üzerinden aşağıyı bir avcı kuş gibi izleyen güvenlik kamerası,

avının üzerine atılmaya hazır bekliyordu. Kapıda, hemen hemen göğüs hizasında uzun, aydınlatılmış bir gösterge paneli vardı.

Tıpkı loto bayilerinin vitrinlerinde veya bozuk parayla çalışan oyun makinelerinde bulunan ekranlara benziyordu, tek farkla, LED ekranda kayan kırmızı elektronik harfler büyük ikramiyeyi duyurmuyordu. Okumak için gözlerimi kıstığımda tanıdık Noel ilahisinin sözlerini çıkarabildim:

Çalın, çalın bütün zilleri,

Yol boyunca çalın.

Kapıya yaklaştım ve boş yere çalacak bir zil aradım. Bungalovun arka tarafındaki bütün panjurlar da ön taraftakiler gibi aşağı indirilmişti.

Ne kadar güzeldir,

Üstü açık atlı kızağımız,

Artık çok yakınında olduğum yazı şeridine doğrudan bakma hatasına düştüm. Parıldayan harfler aşırı hassaslaşmış olan gözlerimi kızgın demir gibi dağladı.

Üstü açıktır atlı kızağımızın

Karların içinden süreriz,

Üzerinden geçeriz mezarların,

Yol boyunca güleriz.

Gözlerimi ışıklı ekrandan çabucak kaçırıp ağır bronzdan kapı tokmağını tuttum.

Hiçbir şey. Ne bir hışırtı ne yaklaşan ayak sesleri ne de kapıyı açmaya yeltenen birine ait bir ses duyabildim.

Belki de ev sahipleri uyumuştur, diye düşündüm, her durumda yanlış evin önünde dikildiğime ikna olmuştum. *Eğer,* doğru bir ev varsa.

Çalın, çalın bütün zilleri yol boyunca... Melodiyi mırıldanmaya başladım. Yalnızca panelde okuduğum sözcükler yüzünden huzurlu melodinin kafamın içinde çalmaya başlaması inanılmazdı.

Üstü açıktır atlı kızağımızın, karların içinden süreriz,

Üzerinden geçeriz...

Yarıda kestim. Kafamın içindeki ziller bir anda sessizliğe gömüldü. Mırıldandığım sözlerde bir tuhaflık vardı. Üzerinden geçeriz *mezarların mı?*

İlahinin bu kadar karanlık bir çeşitlemesini nasıl uydurmuş olabileceğimi anlamaya çalışarak ekrana döndüm. İlgili mısralar tekrar göründü:

Üstü açıktır atlı kızağımızın
Karların içinden süreriz,
Üzerinden geçeriz tarlaların,
Yol boyunca güleriz.

Hım, gayet normal.

Değiştirilmiş sözcükleri kısa bir süreliğine gördüğüme yemin edebilirdim ama şimdi hiç işaret yoktu.

Yorgun, sulanan gözlerim bana oyun oynamış olmalıydı. Son bir iki gündür hemen hemen hiç uyumadan bir delinin peşine düştüğüm ve sonunda kendimi polisten kaçarken bulduğum düşünülürse ortada şaşılacak bir şey yoktu.

Ziller kısa kuyruğun ucunda,

Yol boyunca güleriz.

Tekrar kapıyı çalmak üzereyken gözümün önündeki sözcükler bir kez daha değişti. Bu kez şüpheye yer yoktu.

Anahtar saksının altında

Gir içeri ve payına düşeni al

Çığlık atıp birkaç adım geriye sendeledim – karanlıkta arkamda dolaşan karaltıyla çarpıştığımda ise çığlığım daha da yüksek çıktı.

40

"Şunu gördün mü?"

Alina'ya bunu sormak aptalcaydı. Benim aksime, korku içinde ciyaklamam onu eğlendirmişti.

"Açıkçası," diye yanıtladı, "Hangimizin gözleri görüyor merak etmeye başladım."

"Özür dilerim ama..." az önce başıma geleni nasıl açıklayabileceğimi bilemiyordum. Üstelik ekranda geleneksel masum güfte tekrar dönmeye başlamıştı ve gördüklerimi gözleri gören birine bile açıklamanın bir yolu yoktu.

TomTom'a bakarak, "Neden önde beklemedin?" diye fısıltıyla sordum. Alina tasmasını çıkarmıştı ama hayvan onun yanına sokulmuş, patilerindeki karları yalıyordu.

Memnuniyetsiz bir biçimde gülümsedi. "Soğukta yarım saat daha dikilip zatıaliniz birilerine işkence yaparken suç ortağı olmak içimden gelmedi."

"Traunstein'a işkence yapmadım ben..."

O anda ters çevrilmiş bir çiçek saksısı gözüme takıldı. Alina'nın biraz uzağında, çim tarhının üzerinde duruyordu. Eğildim ve yarı donmuş zeminden ayırdım. Rahatı bozulan birkaç böcek hızla karanlığa sıvıştı. Siyah, suni deri cüzdanı gördüm. İçinde bir anahtar vardı.

Anahtar saksının altında

Gir içeri ve...

"Ne var?"

Yavaşça, yarı sersemlemiş halde sürtünerek Alina'nın yanından geçip kapıya geri gittim.

Beni kolumdan yakalayıp olup biteni anlatmam için ısrar etti, ben de ona elimden geldiğince anlattım. Anlattıklarımdan şüphe duyduysa da bana belli etmedi. Hatta tam tersine, ekrandaki uyarıyla ilgili hikâyem görünüşe göre onun serüvenci damarını kabartmıştı.

Anahtarı kilide soktuğumu duyduğu zaman, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

Yalnızca uyup uymadığını görmek için. Tabii ki, Zorbach. Peki ya şimdi? Kilidi açtığına göre, şimdi ne yapacaksın?

"Hayır, sen burada kal ve beş dakika içinde dönmezsem yardım çağır," dedim, Alina'nın benim gibi bir adamdan emir almayacağını iyi bildiğim halde. Bisiklet sürmeyi öğrenen kör kızlar perili evlerden korkmazlar.

Bir klik sesi duyuldu ve kapı, görünüşe bakılırsa kendiliğinden açılıverdi.

Gir içeri ve...

Önümdeki karanlığa doğru seslendim. "Merhaba?"

Hiçbir şey. Yalnızca yoğun, kara, amansız bir sessizlik.

... payına düşeni al...

"Peki," dedim içimden, gerekirse yardım çağırabilmek için telefonumu tekrar açarken. Sonra Alina ve ayaklarımın dibindeki TomTom'la birlikte içeri girdim.

Kör bir kız tarafından hayal edilen kendi halinde bir bungalov. İçeride başıma ne gelebilir ki?

39

(Sürenin Bitimine 6 Saat 20 Dakika Kala)

Toby Traunstein

Ne kadar uyuduğunu kestiremedi. Karanlıkta uyandığında önceki haline göre çok daha yorgun olduğu için uyuyup uyumadığından bile emin değildi.

İlk düşüncesi *hava* oldu, boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sonra dirseğini sert bir cisme çarptı. Ahşap.

Artık yumuşak değil, ikinci düşüncesiydi. Hapishanesinin duvarları artık sert ve sabitti. Bir tabutun içinde olduğunu düşündü.

Zemini yoklarken elleri, kısa süre öncesine kadar kendisini içinde tutan malzemeye denk geldi. Dokusu su geçirmez ceketinin yüzeyini andırıyordu. Yanlarında fermuarı olan ince, elastik bir malzeme. Bir dakika, yoksa bu...

...bir valiz mi? Evet, elbette. Onu babasının iş seyahatlerine giderken kullandığına benzer tekerlekli bir valizin içine kilitlemişlerdi. Bir farkla, bu çok daha büyüktü – içine bir oğlan çocuğunun bedenini alabilecek kadar büyük.

Ama şimdi neredeyim? İlk önce bu boktan tekerlekli valizin içindeydim...

Pekâlâ, bu bir oyun. Jens ve Kevin beni bir yere kapattı ama aynı zamanda kaçabilmem için bana bir şey de verdiler.

Bozuk parayı.

Her ne kadar arkadaşlarının ağzının içine bir bozuk para yerleştirdiğini hayal etmekte zorlansa da aklına başka bir şey getirmek istemedi. Yabancı birindense arkadaşlarının insafına kalmayı yeğlerdi.

Tamam, para fermuar içindi. Burada başka ne var?

Bir anahtar ya da çakmak. Veya bir cep telefonu.

Evet, telefon gerçekten harika olurdu.

Polisi veya annesini, hatta mecbur kalırsa babasını bile arayabilirdi. Gerçi babası sürekli meşgul olduğu için pek telefonlarına çıkmazdı ve...

Bir dakika. Babam bir kere telefonunu sakladığımızı sandığı için Lea ile bana kızmıştı. Annem çantasındaki telefonu bulup ona teslim edene kadar da söylenip durmuştu.

Telefon çantanın dış gözündeydi!

Tabii. Bu çantaların gözü olur... Acaba?..

Toby çantayı kendine çekti ve dışındaki fermuarlı gözleri elleriyle yoklayarak bulup birer birer açmaya başladı. En sonunda küçük, dar bir yan gözde bir şeye rastladı.

Tornavida mı?

Şaşkınlık içinde ellerini ahşap sap ve küt uçlu çelik gövdenin üzerinde gezdirdi. Ağlamaya başladı.

Kırık bir tornavidayla annemi nasıl arayacağım?

Bu kez onu ağlatan öfkesiydi. Yumruğunu sıkıp hapishanesinin ahşap duvarına yumruk atmak gibi bir hata yapmıştı. İçi boş bir ses duyuldu. Ama acı daha da şiddetli ağlamasına neden oldu.

Kevin ve Jens! İkinize de lanet olsun! Beni nereye kapattınız böyle?

Eve yara bere içinde döndüğü zamanlarda annesinin daima yaptığı gibi ellerine üfledi. İstemsizce büyükbabasının ona şimdiye kadarki en anlamsız hediyeyi vermiş olduğu yedinci yaş gününü hatırladı: çevirerek ikiye bölebildiğin çirkin, şiş göbekli, ahşap bir bebek. Yaşlı adama hediyenin Lea için olup olmadığını sormuştu.

Ah Lea, neden burada benimle değilsin? Ucu olmayan bu tornavidayla ne yapacağım ben?

"Bebekleri dışarı çıkarman lazım!" Büyükbabasının titreyen sesini kafasının içinde duyabiliyordu. Aptal hediyenin adını hatırladı: matruşka bebeği. Büyükbabası Rusya'yla ilgili bir şeyler anlatmıştı, dediğine göre ikiye ayrılan her bir bebeğin içinden bir başka bebeğin çıktığı bu oyuncaklar orada çok popülermiş.

Aman Tanrım, bir matruşka oyuncağının içindeyim!

Kaçmaya çalıştığı her hapishane bir başkasının içinde kalacaktı. Önce bir tekerlekli çanta, sonra da tahta kutu.

Sırada ne var?

Muhtemelen daha büyük bir kutu ama aynı şekilde karanlık ve havasız.

Toby öksürdü. Dengesini kaybettiğini hissettiği için eğildi. Valizden çıkmak ona yalnızca biraz daha zaman kazandırmıştı.

Ve biraz daha hava ama o da bitiyor.

Valiz, yırtmayı başarabildiği bir plastik filme sarılmıştı. Ama şimdi, yalnızca birkaç nefes aldıktan sonra ciğerlerinde aynı basıncı hissetmeye başladı. Kara kutuya hiçbir yerinden ışık sızmıyordu ama yıldızları görmeye başlamıştı bile.

Bir anlığına, eğer bütün gücüyle çabalarsa havasının daha hızlı tükeneceğini düşündü ama sonunda başka seçeneği olmadığına karar verdi.

Öfke ve umutsuzluk tarafından harekete geçirilmiş halde, ucu kırık tornavidayı kutunun yan duvarındaki bir noktaya tekrar tekrar saplamaya başladı.

38

(Sürenin Bitimine 6 Saat 18 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Dokuz yaşında, toplu taşımayla Berlin'in bir ucundan diğerine gidebilecek yaşa geldiğimde, pazar günleri büyükanneme öğle yemeğini götürme işi bana verildi. Büyükannem bize gelmeyi sevmiyordu çünkü babamdan hoşlanmıyordı –ki dikkate değer biçimde, babam onun oğluydu– ve beni de yalnızca ona sevdiği yemek olan Königsberg köftesi getirdiğim zamanlarda severdi.

Yaşadığımız evle ilgili tek sevdiği şeyin oturma odasındaki büyük televizyon seti olduğunu sanıyorum, her Noel'de karşısına kurulup *Little Lord Fauntleroy* izler ve her defasında uyuyakalırdı.

Ne zaman babaannemi düşünsem, açık ağzı ve filmin kapanış jeneriğiyle aynı zamanda salyasının gıdısına kadar akması aklıma geliyor. Kesin bir şey söyleyemem ama bu dünyadan filmin sonunu bir kez bile görmeden ayrılmış olduğundan ve şimdi öbür tarafta bile mucizevi değişimine bir türlü tanık olamadığı Dorincourt Kontu'nu çekiştirdiğinden şüpheleniyorum.

Pazar ziyaretlerim yalnızca altı ay sürdü, mutfakta düştükten sonra bir bakımevine taşınmıştı. Ancak bu birkaç karşılaşma ölümün canlı bir yaratık –korku hikâyelerinden aşina olunan Azrail– değil, bir koku olduğuna dair inancımı kristalleştirmeye yetmişti.

Tıpkı takma dişleri oturmayan yaşlı bir kadının bayat nefesini maskelemekte yetersiz olan naneli şekerler gibi, tuvalet kokusunu bastıramayan ucuz bir temizlik maddesinin pis kokusu gibi duyulan çok çeşitli, her yere yayılan, inatçı bir koku vardı. Ne zaman baba-annem bana kapıyı açsa, gizli gizli "ölüm kokusu" adını verdiğim bu koku beni karşılardı: ter, idrar, vanilya, ısıtılmış yemek ve yağlı saç kokusunun tatlı ekşi bir karışımı. Kokunun üzerinde kuru kafa bulunan bir şişede durduğunu hayal ederdim.

Eğer bu esans gerçekten de varsa, diye düşündüm gözlerim karanlığa alışırken, *biri bu bungalovun içine yüksek miktarda sıkmış.*

"Püh," dedi Alina, "burası ne kadar havasız."

"Merhaba." En az dört kere seslenmiştim. "Evde biri var mı?"

Panjurlardan içeriye bu kadar az ışık sızıyor olması bende nahoş bir klostrofobi duygusu uyandırdı. Yalnızca aralık duran kapıdan giren solgun ışıkla etrafı seçebiliyordum. Duvardaki düğmeyi buldum ama bastığımda ışık yanmadı. İçimden bir küfür savurdum.

"O neydi?" dedi Alina, yanımdan geçip odanın ortasındaki masanın etrafını elleriyle tutunarak dolaştı. Işık yokluğu onun için sorun olmadığına göre soğuk yüzünden şaşırmış olmalıydı.

"Elektrik yok. Muhtemelen ısıtıcı bu yüzden çalışmıyor."

"Onu kastetmedim."

Cevap vermedim.

"Tıslama sesini duyamıyor musun?"

Nefesimi tuttum, Alina'nın dikkatini çekenin ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmeksizin kafamı uzattım. *Hiçbir şey* duymuyordum.

"Teneke sprey kutusuna benziyor," diye fısıldadı.

TomTom da genelde sarkan kulaklarını dikmişti. Alina köpeği yakınında tutarak odanın uzak ucuna gidiyordu. Bir başka deyişle,

en karanlık tarafa. Hiç bilmediği bir ortamda kendisine böylesine güvenerek ilerlemesine bir kez daha hayran kalmıştım.

Belki de dünyanın bizim için hazırda beklettiği tehlikeleri görmediğimiz zaman daha korkusuz oluyoruz, dedim kendi kendime. Sakatlığının belki de tek yararı buydu. Bilmediğimiz şeyler bizi kaygılandıramazdı. Bu, görmediğimiz şeylerin *var olmadığı* anlamına gelebilir mi?

Oturma odasının zemini Alina'nın attığı her adımla gıcırdayan, kötü bir işçilikle döşenmiş parke veya laminat döşemeyle kaplıydı. Onu gözlerimden çok kulaklarımla takip ederken, bir sehpa için fazla alçak ve bir vazoya göre fazla ağır bir cisim ayağıma dolaştı, muhtemelen küçük bir heykel veya zengin evlerinde bulunan çirkin porselen köpeklerden diye düşündüm. O sırada sağıma doğru, oturma odasına açılan koridorun girişini gösteren solgun ışığı fark ettim.

Aman Tanrım. Yön duygumun hep biraz zayıf olduğunu biliyordum – bomboş bir otoparkta yolumu kaybettiğim oluyordu. *Ve şimdi de bu!*

Solgun sarı ışık koridorun sonundan geliyordu, bunu karanlık odadan çıkıp koridora adım attığımda anladım. Göz bebeklerim bozuk para boyutunda olmalıydı, bu yüzden pervaz hizasında fişe takılmış gece lambası bir halojen spot lamba gibi gözlerimi almıştı.

Charlie tekrar aklıma geldi ve midem tekrar altüst oldu.

Charlie... Dik başlı, seks düşkünü, koca yürekli Charlie; beni çocukları bulmam için oyununa zorla sürükleyen delinin öldürdüğü kadın. Genelde buluştuğumuz yer olan Hothouse'da bir "karanlık oda" vardı: Bu hiç aydınlatılmayan bölümün lateks minderleri üzerinde birbirini hiç tanımayan yabancılar çiftleşebiliyordu. Charlie'nin aksine, görünmez partnerlerle anonim seks, beni pek

cezbetmeyen bir kendini tatmin etme biçimiydi. Öylesine gözünü karartmıştı ki hayatın ona sunduğu her şeyi denemek istiyordu.

Bir keresinde onu karanlık odaya kadar takip etmiş ama yabancı birinin elleri üzerimde dolaşmaya başladığında ayrılmıştım. Yine de burada mutlak bir karanlık hüküm sürmüyordu. Kapı boşluğunu kapatan ağır perdeler arada bir yanlara açıldığında, bir avuç yorgun foton birbirine geçmiş bedenlerin üzerine çarpıyor, gün ışığının Alina'nın ayak hizasında duran gece lambasının ışığı kadar solgun bir kopyasını oluşturuyordu.

Koridorun sonuna ulaşmış ve aralık duran ağır metal bir yangın kapısının hemen dışında duruyordu. TomTom kendini hemen kadının önüne atarak yere yatmış, daha fazla ilerlemesine izin vermiyordu.

"Bekle," dedim ona yetişmeye çalışırken. Köpeğin neden Alina'nın yolunu kapattığını gördüm. Kapının arkasında, dik merdivenler bungalovun kilerine iniyordu.

"Şunu duydun mu?" diye fısıldadı Alina, sesinde korkunun izini ilk defa sezdim.

"Evet!"

Duymakla kalmamış, kokusunu da almıştım. Spreyin ritmik tıslaması artmış, "ölüm kokusu" daha da kuvvetli hale gelmişti.

"TomTom tehlikeyi hisseder," dedi Alina. Oysa burada fena halde ters giden bir şeyler olduğunu anlamak için bir hayvanın sezgilerine ihtiyaç yoktu.

Hayır, yanlış. Burada bir şey yok. Yalnızca kör bir kâhinin halüsinasyonlarının peşinden koşuyoruz.

Kapıyı çekip açtım.

İzleyicilerin tavsiyesini dinlemeyen bir aptalın paldır küldür bodruma indiği ve onu bekleyen eli baltalı çılgın adam tarafından dakikalarca kovalandığı filmlere doğal olarak aşinaydım. Dolayısıyla, benim için taş basamaklara adım atmak tamamıyla ihtimal

dışıydı – profesyonel merakım bunu yapmamı gerektirse de, hatta Lea ile Toby bizi Göz Koleksiyoncusu'nun birkaç metre altımızdaki gizli mahzeninde çaresizce bekliyor olsa bile.

TomTom'un sezgileri yerindeydi. Tehlikeye atılamazdık, bunun tamamıyla farkındaydım. En azından ilk birkaç saniye. En azından yalnızca *acilen* yardıma ihtiyacı olan bir yaratıktan çıkabilecek o ürpertici sesleri duyana kadar.

"Tanrı aşkına, o neydi öyle?" dedi Alina, sesi şimdi biraz daha endişeliydi.

Aşağıda ölen biri var, diye düşündüm. Cep telefonumu açtım ve Stoya'ya yerimizi bildiren bir mesaj attım.

Stoya'ya mesajı göndermiş ve merdivenlerin yarısındayken bir hareket sensörü tavandaki lambayı yaktı. Oturma odasının hemen altında bulunan kiler aniden gündüz gibi aydınlandı.

Ne yazık ki.

Gözlerim sersemletici ışığa alıştığında, kaba yontma taş duvarları ve tonozlu tavanı bir şarap mahzenini andıran küçük odaya baktım ve titremeye başladım.

Arkamda bıraktığım karanlığı nasıl da içtenlikle özlüyordum.

Gördüklerimi görmemiş olmak için neler vermezdim.

37

Işık korneamızı aşıp göz bebeğimizden geçtiğinde ve en sonunda retinanın ışığa duyarlı almaçlarına ulaştığında, bir görüntü meydana getirir, en azından retinanın çok küçük bir kısmında: *macula lutea* ya da "sarı benek" üzerinde. Aslında gerçekte tek bir resimden fazlası oluşturulur çünkü göz kaslarımız gözlerimizin hiçbir zaman hareketsiz kalmamasını ve böylece objeleri anlık olarak tarayarak sayısız detaydan meydana gelen bütünlüklü birer görüntü oluşturmasını sağlar. Bu sayede, beynimiz gördükleri ile hâlihazırda bildiklerini kıyaslayarak nöral uyaran akışını görsel biçimlere dönüştürür. Aslında göz, yalnızca gerçek görme organımız olan beynin bir uzantısıdır; o da gerçeği görmemize hiçbir zaman izin vermez, bize yalnızca onun yorumlanmış biçimlerini sunar.

Ama bungalovun kilerinde beynime çakılan görüntünün bir emsali yoktu. Zihnimde böylesine korkunç bir görüntüyle kıyaslanıp eşleştirilebilecek bir anı bulunmuyordu. Hayatımda bu kadar dehşet verici başka bir şey görmemiştim.

Kadın bir anatomi sergisindeki parçalardan biri gibi görünüyordu, ancak tek farkla: kemikleri sökülmüş bedeni hâlâ canlıydı. İlk önce, kesilip açılmış göğsünün inip kalkmasının tek nedeninin yandaki tıslayan suni solunum cihazı olduğunu düşündüm. Ne yazık ki, (Tanrı beni affetsin, ölmüş olmasını nasıl da diledim), maskenin altındaki gırtlak intübatörü takılmış ağzının açık olduğunu ve

güçlükle de olsa nefes almaya devam ettiğini fark ettim. Gözlerini yuvarladığını gördüğümde elimi ağzıma götürdüm.

Bu gerçek olamaz. Gerçek değil bu – optik bir yanılsama. Yalnızca kör kızın halüsinasyonlarının etkisinde kaldık...

Gözlerimi kırptım ama korkunç görüntüden kurtulamadım. Hepsi oradaydı, kanepe, solunum cihazı...

Telefon mu? Telefonun burada ne işi var?

Kurbanın cinsiyetini yalnızca uzun saçı ve uçları şimdiden çürümeye başlamış olan memelerinden çıkarabildim. Kaçırılmış dokuz yaşında bir kız olmadığı kesindi, ancak dişleri ve parmakları olmayan kadının yaşını tahmin etmek imkânsızdı.

"Orada neler oluyor?" Alina'nın sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Görünüşe göre TomTom'a karşı gelmiş, şimdi benim hareket algılayıcıyı tetiklediğim noktada, merdivenlerde dikiliyordu. TomTom ondan bir basamak aşağıdaydı, hızla nefes alıp veriyor ve telaşla titriyordu.

"Sana söyleyemem," dedim boğuk sesle, yanlış bir hareket yapıp suç mahallini kirletmemeye çalışarak.

Ne yapacağımı bilmiyorum.. Tanrım, bu dayanabileceğimden çok fazla.

Yaşayan, nefes alan ve kaybolmayı reddeden bir yaradan ibaret olan kadının görüntüsü gözlerimi kapattığımda bile gözümün önünden gitmiyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir biçimde sarılmıştı. Bütün vücudu, tıpkı buzdolabı poşetindeki irice bir et parçası gibi şeffaf filmle kaplanmıştı. Bu sapıkça ihlalin sorumlusu olan cani bütün havayı vakumlamış olmalıydı, böylece plastik film parça parça olmuş teninin altındaki eti sıkıca örtmüştü.

Bunun amacını anladığımda öğürmeye başladım.

Komşular yüzünden. Böylece canlı ceset çürürken fazla koku yaymayacak.

Vakumlanmış gıda gibi hava sızdırmaz ambalaja sarılmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi Alina.

"Hayır, ben..."

Yardım mı? Evet, elbette ihtiyacım var.

Cep telefonuma baktım ve homurdandım.

Olmaz tabii. Bodrum kattayız. Sinyal yok.

Daha da kötüsü, telefonun giden kutusunda görünen mesaja göre, bağlantı biz daha girişteyken kesilmiş olmalıydı. Mesaj ulaşmamıştı. Stoya nerede olduğumuzu bilmiyordu.

Derhal önümdeki işkence sahnesine sırtımı döndüm ve merdivenlere yöneldim.

"Buradan hemen çıkıp Stoya'yı..."

Bam!

"Alina!"

Beklenmedik gürültünün verdiği şokla adını neredeyse haykırarak söylemiştim. Şimdi o da en az TomTom kadar belirgin biçimde titriyordu.

"O da neydi?"

Lütfen, lütfen öyle olmasın!

Merdivenlerden inmeden önce girişteki soğuk hava akıntısını fark etmiştim.

Lanet olsun!

Ön kapıdan koridora, oradan da kilere gelene kadar yolumuzun üstündeki bütün kapıları açık bırakmıştık. Buraya vardığımızdan beri rüzgâr artmıştı. Hâlâ şiddetli bir kış fırtınasına dönüşmemiş olsa da eve güçlü bir esinti yollayıp...

"Kahretsin!"

Alina ve TomTom'un yanından aceleyle geçip üzerimize kapanmış olan kiler kapısına şiddetli, umutsuz bir tekme salladım.

Tutamağı zorlayıp bütün ağırlığımla yüklendim ama çıkışımızı kapatan metal kapının üstesinden gelemedim. Cep telefonunda hâlâ sinyal yoktu, ben de Alina ile köpeğin yanından geçip merdivenleri indim.

"Ne yapıyorsun? Bir şeyler söyle!"

Sabırsızlanan Alina'nın sorusunu cevapsız bıraktım ve alet masasındaki telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol ettim.

Daha neler... Çalışıyordu!

Seksenlerden beri böyle antika bir telefon görmemiştim. Tuşları çevirmeliydi.

Babaanneminki gibi. Yalnızca ölüm kokusu değil, her şey bana babaannemi hatırlatıyor.

Üzerinde arama kilidi bile vardı, bu cihaz uzun mesafe arama yapmanın dünyanın parası demek olduğu günlerde tatile gideceğiniz zaman telefonu izinsiz kullanıcılardan korumaya yarıyordu. Minik kilit yalnızca iki numaranın tuşlanmasına izin veriyordu: 1 ve 2.

Benim için yeterli. Acil servisi aramak için daha fazlasına ihtiyacım yok.

İşaret parmağımı parmak çukuruna yerleştirdim.

1... 1... 2.

Tuhaf bir şekilde, eski moda kadranın sesi yanımdaki solunum cihazının tıslamasıyla bir ahenk yakaladı. Nefesimi tuttum ve tüm gücümle sağımdaki yaşayan cesede bakmamak için çabaladım.

Telefon çaldı.

Bir kez. İki kez.

Üçüncü çalışında karanlık üzerimize çöktü.

36

(Sürenin Bitimine 6 Saat 11 Dakika Kala)

Frank Lahmann (Stajyer Gazeteci)

"Nerede o?"

Thea Bergdorf ona gizlice yaklaşmış olmalıydı. Ne kadar zamandır kendisini izlediğini merak etti.

"Onunla konuştuğunu biliyorum çocuk, o yüzden bana zırvalamaya kalkma!"

Baş editör, şimdi ceza sahasını fiziksel şiddet de dâhil olmak üzere elinden gelen her şekilde korumaya çalışan bir kaleci gibi Frank'in karşısındaydı. Çizgili takım bir bar fedaisinin dış görünüşünü nasıl tamamlıyorsa, giydiği dar kesim, krem rengi pantolon ceket takımı da aynı şekilde onu tamamlıyordu. Dışarıdan nasıl göründüğüne önem vermediğini göstermek konusunda oldukça açık sözlüydü.

"Koca kıçım *sayesinde* bulunduğum yere gelebildim, ona *rağmen* değil." Gazetesinin yeni yıl partisinde şaşkın bir kodamana böyle demişti. "Eğer genç, güzel ve zayıf olsaydım bütün vaktimi yanlış adamları becermekle harcardım." Mizah duygusuna sahip olduğu belliydi ama Frank şimdiki tavrında ve buyurgan sesinde bunun zerresine bile rastlamadı.

"Son kez soruyorum: Zorbach şu anda nerede?"

Frank bezgin bir şekilde mırıldandı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kimseye söylemememi tembihledi."

"Ben onun patronuyum, unuttuysan hatırlatayım."

"Biliyorum ama o benim ustam."

"Yani bu durumun seni bir çıkar çatışmasının ortasına attığını düşünüyorsun, öyle mi?" Thea'nın dudakları iğneleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pekâlâ, seni bu durumdan hemen kurtarayım. Kovuldun!" Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Ne?!" Frank Zorbach'ın sandalyesinden sıçrayıp kadına yetişmeye çalıştı. "Neden?"

Suratını bile çevirmedi kadın. "Çünkü çalışanlarımın benden önemli bilgileri saklamasına müsamaha gösteremem. Sana Zorbach aradığında bana haber vermeni söylemiştim. Sen bunu duymazlıktan gelip kendi kurallarınla oynamaya devam ettin. Peki, o halde."

"Ama bu çok saçma," diye feryat etti Frank. "Eğer beni kovarsan benden kesinlikle bilgi alamayacağın ortada."

"Ah, merak etme, *bana* bir şey söylemene gerek yok." Sonunda durdu ve otomatik kapıları açılmakta olan resepsiyon bölgesini işaret etti.

İki adam büroya girdi.

Thea şeytanca bir ifadeyle Frank'e gülümsedi. "Polisin senden gerçekleri öğrenmek için daha etkili yöntemleri olduğuna eminim."

35

(Sürenin Bitimine 6 Saat 10 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Merhaba, evet?" Hattın öbür tarafındaki sesin sıcakkanlılığı kendi başına yeterince kafa karıştırıcı olsa da arka plandan gelen gürültü daha da şüphe uyandırıcıydı. Ancak bir karaoke bardan beklenebileceği gibi, çakırkeyif kahkahalar detone bir şekilde söylenen şarkıyla karışıyordu.

"Müziği biraz kısın," dedi adam, arka planda süregiden bol şamatalı bir parti olduğunu doğrularcasına. Biri gerçekten de onu duymuşa benziyordu, ritmik bir şekilde vuran pes disko melodisi aniden kısıldı.

"Acil servisle mi görüşüyorum?"

"Acil mi? Ha? Evet, tabii ki!" Uzun ve yüksek sesli bir kahkaha duyuldu. Kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. Karşıdaki oldukça sarhoştu – kesinlike 112'yi aradığınızda telefonu yanıtlamasını istemeyeceğiniz türden biriydi.

"Özür dilerim, bu kadar erken aramanı beklemiyordum."

Beklemiyordum mu?

"Sen benimle eğleniyor musun?" Öfkeyle haykırdım. "Şu anda yanımda acil tıbbi yardıma ihtiyacı olan bir kadın var ve..." Konuşmayı kestim. Bir şey titremeye başlamıştı ve ses solunum cihazından gelmiyordu.

"Ah tamam, Cinayet Oyunu. Anladım. Bir dakika."

Kâğıt hışırtısı duyuldu. Hemen sonra, kâğıttan hazır bir metni okur gibi konuşmaya başladı: "Seni uyardım. Beni zorlamayacaktın ama oyuna katılmakta ısrarcı oldun. Pekâlâ, dikkatle dinle, işte kurallar."

"Kurallar mı? Ne kuralı?"

Gittikçe şiddetlenen titreşim şimdi, elektrikli süpürge sesini andıran bir sesle üst üste binmiş gibi duyuluyordu.

Burada neler oluyor? Tanrı aşkına, burada neler dönüyor?

"Bu boktan oyunlarda kurallar hep olur, amigo."

Telefondaki adam hafifçe geğirdi. "Of, pardon," dedi gülerek.

Ahizeye bağırdım: "Kimsin sen?"

"Ah, pardon, sıçıp batırdım. Ama bu çok ani oldu. Normalde talimatları en az bir hafta önceden alırım. Şimdiyse tam aradığın sırada bir parti veriyorduk ve şimdiden birkaç tane içtim. O yüzden ilk başta kim olduğunu anlayamadım, kapiş?"

Hayır, anlamıyordum. Kör yoldaşımla birlikte kapalı kaldığımız karanlık mahzende çürüyen kadınla ilgili olarak acil servisi aradığımda neden sarhoş bir embesille ağız dalaşı yapmak zorunda olduğumu anlamamıştım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tamam ama kimseye söylemeyeceksin tamam mı? Zamanında buna benzer çok iş yaptım, o yüzden telefonumu hâlâ internette bulabilirsin. Ama bu rol yapma oyunları bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor. Bu kez kabul ettim çünkü telefondaki adam bana yüz avro vereceğini söyledi."

Rol yapma oyunu mu? Göz Koleksiyoncusu etkileşimli bir insan avı sırasında ipuçlarını katılımcılara aktararak birkaç avro cep harçlığı çıkartmaya çalışan bir öğrenciyle anlaşmış olmalıydı.

Ama bu bir oyun değildi. En azından Göz Koleksiyoncusu dışında hiç kimse için.

"Sana bu numarayı aradığımda telefona çıkman için para veren adam – ne talimat verdi?"

"Dur, sana gönderdiği e-postayı okuyayım."

İstemsizce öksürdüm, bir anda soluduğum havanın gittikçe inceldiğine dair hoş olmayan bir hisse kapılmıştım.

Okumaya başladı. "Hâlâ on beş dakika yetecek oksijeniniz var." Monoton elektrikli süpürge sesi kesintisiz bir uğuldamaya dönüşmüştü. "Bu süre içinde pompalar kilerdeki tüm havayı emecek. Eğer bulmacayı kendi kendinize çözmezseniz hava daha erken tükenecek. Ama oynayanların kazanma şansı olmadan bu bir oyun olamaz. Pompayı durdurabilir ve oyunu kazanabilirsiniz!"

Duraksadı. Arkada biri müstehcen birkaç sözcük fısıldadı.

"Pekâlâ, devam et."

"Hepsi bu kadar." Mahcup bir şekilde güldü.

"Ne demek hepsi bu kadar?"

Daha yerini bile bilmezken, içinde bulunduğumuz hapishaneyi bir vakum odasına dönüştürecek olan pompayı kapatmam nasıl beklenebilirdi? Kuruyan boğazımı tuttum.

"Hey, amigo, işleri batırdığımı ona söyleme lütfen, olur mu? Şimdi kapatmam gerekiyor."

Müzik tekrar gürültülü hale geldi. Anladığım kadarıyla adam başka bir odaya geçmişti. Sesi dans pistinin ortasında duruyormuş gibi duyuldu.

"Dur, kapatma!" arkadan gelen sesleri ve pompanın mekanik sesini bastırmak için bağırdım. "Bir şey daha olmalı!"

"Hayır amigo, gerçekten... Bir dakika bekle."

Sesi bir süreliğine kesildi, eski ahizeyi kulağıma daha çok bastırdım.

"Hay aksi, az kalsın atlıyordum. E-postanın konu kısmını yani."

"Ne diyor?" Elimden gelen en sakin biçimde sordum.

Sakin ol. Kendimi yavaş ve derin nefes almaya zorladım. *Hâlâ çok zamanın var.* Kendimi teskin etmeye çalıştım. *Alina ve TomTom da oksijen tüketiyor ve kilerin kapasitesi en fazla birkaç metreküp olabilir ama on dakika bir plan ortaya koymak için yeterli bir süre.*

"Ne yazıyor lanet olsun!"

Hattın diğer ucunda kâğıdın hışırdayışını son kez duydum. Sonra adam aklımı başımdan alan sözcükleri söyledi.

"Yalnızca iki kelime, amigo: *'Anneni hatırla!'*"

34

Annem 20 Mayıs sabahı mutfakta kek yaparken burnuna un kaçtıktan kısa bir süre sonra ölmüştü. O sırada onu ziyaret eden en yakın arkadaşı Babsi doktorlara burnuna bakmalarını söylemişti.

"Burnunu tuttu!"

Babsi bunu en az on kere tekrar etti. Yalnızca komşuların meraklı bakışları altında annemi sedyeye yatırıp ambulansa taşıdıkları sırada değil, annem yoğun bakımda yatarken oradaki personele de aynı şeyi söyleyip durdu: *"İnsan neden hapşırırken burnunu tutar ki?"*

Babsi'ye göre bu yaptığı beyninde basınç oluşturmuş ve genişleyen damarlardan birinin patlamasına neden olmuştu. Bundan çok sonra, bıkkın bakışlı, ön dişleri çıkık bir doktor annem normal biçimde mendile aksırsaydı bile kanamanın önüne geçmenin mümkün olmayacağını bana söyledi.

"Hapşırma refleksini beyin kanamasının harekete geçirmiş olması muhtemel. Bir diğer ihtimal ise anevrizmanın patladığı sırada tamamen tesadüf eseri burnuna yabancı bir cisim kaçması. Her halükârda, felce yol açan şey annenin hapşırması değildi."

Ne kadar da avutucu. Yani, annemin ultra modern hastane cihazlarına bağlı yatıyor olmasının sebebi normal hapşıramayacak kadar ahmak olması değildi. Zamanı gelmişti, hepsi bu. Çok rahatlatıcı.

Bugün, olaydan beş buçuk yıl sonra, annem hâlâ özel bir bakımevinin özel hasta koğuşunda yatıyor. Odası teknolojik yoğun bakım cihazlarının teşhir salonunu andırıyordu. Onun durumu için doğru tıbbi terim apallik sendrom ya da kalıcı bitkisel hayattı. Ne zaman onu ziyaret etsem, içimden ayakucundaki not panosunu alıp teşhisi karalamak ve yanına "vefat" yazmak geliyordu. Çünkü benim için ölmüştü.

Annem hâlâ uyuma ve uyanma evrelerini yaşıyor olabilirdi, aldığı onca ilaç sayesinde iç organları da fonksiyonlarını yitirmemişti. Doktorlar ve hasta bakıcılar bunun yaşamak olduğunu düşünüyor da olabilirdi ama annem benim için beş buçuk yıl önce, 20 Mayıs sabahı evimizin mutfağında ölmüştü.

Eğer hâlâ aklıselim bir fikri kafasında oluşturmaya mecali olsaydı, onun da aynı şekilde düşüneceğini biliyordum.

"İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermeyeceksin, söz ver bana!"

Bakımevinden dönerken sesi neredeyse yalvarmaklıydı. Babaannemi ziyarete gitmiştik – normalden daha yürek parçalayıcı bir buluşmaydı. Babaannem yemek odasına kaka fırlatmış ("Bakın şimdi ne yapacağım!"), sonra da saçlarını yemeye başlamıştı. Yanına girmemize izin verdikleri zaman cennetin yedinci katındaydı (yalnızca farmakolojik açıdan) ve *Little Lord Fauntleroy*'u izlerken uyuyakaldığı zamanlardaki gibi ağzının suyu akmıştı.

Arabada annem gözyaşları içinde, "Tanrım, lütfen sonum böyle olmasın," dedi. Sonra benden, kendi duyularının kontrolünü yitireceği bir duruma düşerse onu kendi haline bırakmamam için fazlasıyla iddialı bir söz aldı.

"Fişimi bir an önce çeksinler." Elimi tuttu, doğruca gözlerimin içine bakarak sözlerini tekrarladı: "Bana söz ver, Alex. Eğer bir kaza geçirir ve babaannen gibi sürekli yardıma muhtaç hale düşersem,

sonumun onun gibi olmaması için elinden gelen her şeyi yapmanı istiyorum, beni anlıyor musun?"

Fişimi bir an önce çeksinler.

Keşke bir vasiyet bırakmış olsaydı. Keşke kararı benim yerime verebilecek babam hâlâ hayatta olsaydı. Keşke annemin son dileğini yerine getirecek cesarete sahip olsaydım.

Denemedim değil. Solunum cihazını kapatmaya kararlı bir biçimde arabayı bakımevine sürdüm – ve yapamadım. Köprüdeki trajediden sonra, başka bir insanın daha canını alacak zihinsel iradeyi kaybetmiştim. Dolayısıyla bir zamanlar güçlü, hayat dolu, özgür bir kadın olan, garsonlara ceketini bile tutturmayan annem, benim yüzümden bakıcıların yardımı olmadan hacetini bile gideremeyen bir zavallıya dönüşmüştü.

Bunu istemezdi. Böyle yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdi ve bunu bana açıkça söylemişti; yine de onu öldürmeyi beceremedim.

Göz Koleksiyoncusu bunun farkındaydı.

Anneni hatırla.

Beni tanıyor olmalıydı. Annemin bütün acılarını dindirecek ve cinayetle suçlanmama sebep olacak olan düğmeye gözlerimi uzun uzun diktiğimi biliyor olmalıydı. Fazlasıyla zayıf olduğumun farkındaydı. Angélique'i vurarak, başka birini öldürmek için ihtiyaç duyacağım bütün cesareti tüketmiştim, ölüm karşımdakinin en içten dileği olsa bile.

Göz Koleksiyoncusu karşıma çözümü olmayan bir sorunla çıkmıştı.

Oynayanların kazanma şansı olmazsa bu bir oyun olamaz...

Bana pompayı bulmam için meydan okumamıştı. Eğer kendi canımı ve Alina'yı kurtarmak istiyorsam, durdurmam gereken başka bir makine vardı: Korkunç bir şekilde eziyet görmüş olan kadını hayatta tutan makine. *Pompayı durdurup kazanabilirsin...*

Kimliği belirsiz kadının yanı başında duran solunum cihazı!

Telefona haykırdım, hattın ucundaki adama yerimizi söyledim ve yardım göndermesi için yalvarmaya başladım. Onu bunun bir oyun değil, ölüm kalım meselesi olduğuna ikna etmeye çalışırken kelimeler ağzımda birbirine dolaşıyordu ama dediklerime yalnızca güldü.

"Evet, evet, böyle şeyler anlatacağını bana söylemişti," dedi ve kapattı.

Parmağımla telefonu açıp kapattım, tekrar 112'yi tuşladım ve telefonun çalmasını bekledim. Boşunaydı.

Arama hakkımı kullanmıştım.

Antika telefonun bağlantısı kesilmişti.

33

(Sürenin Bitimine 6 Saat 4 Dakika Kala)

Frank Lahmann (Stajyer Gazeteci)

"Saçmalık," dedi yakınında oturan komiser. "Kör bir tanıkla birlikte park cezası yiyen birini bulmaya gitti öyle mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Frank, kenarı komiserin tombul poposunun altında gömülmüş olan devasa cam masanın diğer ucunda oturuyordu. Thea'nın toplantı odasının dışında onu beklediğini, hatta belki de kapıyı dinlediğini tahmin ediyordu. Görüşme esnasında odada bulunmak için istekli davranmış ancak diğer polis bu fikre karşı çıkmıştı. Ötekinden biraz daha ince ve kılığı diğerine göre daha makul olan polis de en az kaba saba meslektaşı kadar bitkin görünüyordu. Cildi pul pul olmuş, kırmızı gözlerinin çevresinde kara halkalar oluşmaya başlamıştı – Frank'in kendisi de zamana karşı yarıştığı ve uykunun erişilmez bir lüks haline geldiği zamanlarda ortaya çıkan bu yorgunluk belirtilerine aşinaydı. Stresle başa çıkmak için başvurdukları çarelerin yüzde oluşturduğu yan etkileri bile tanıyabiliyordu. Adı Scholle olan polis, uykusuzluğunu kahve ve Red Bull'la boğmaya çalışıyordu. Koyu renk takım elbise giyen amiri ise çözümü daha sert uyarıcılarda bulmuştu. İyice açılmış göz bebekleri ve ikide bir burnunu çekmesi onu ele veriyordu – gazetenin spor servisindeki Kowalla gibi o da kokain kullanıyordu.

"Neden bilgiyi kontrol etmiyorsunuz?" dedi Frank. "Belki de Zorbach haklıdır. Belki park cezası alan adam aradığınız kişidir."

Zorbach'ın Göz Koleksiyoncusu olduğuna inandığı adamın arabasını engellilere ayrılan park yerine bıraktığı Brunnenstrasse'deki adresi tekrarladı.

"Kontrol edin. Ne kaybedersiniz?"

"Zaman," dedi kendini Philipp Stoya olarak tanıtan adam. "Sürenin dolmasına az kaldı, zamanımızı park cezası alanları kontrol ederek çarçur ettiğim için bir çocuk cesedi daha bulmak istemiyorum."

Ağzının kenarı esnemesini bastırmaya çalışıyormuşçasına seğirdi. Aceleyle pantolon cebinden bir mendil çıkarıp birkaç kez üst üste hapşırdı. Sağ burun deliğinden birkaç damla kan mendile bulaştı. Başkomiser kısaca izin isteyip toplantı odasından çıktı.

Harika, diye düşündü Frank kaygılı bir şekilde, *beni Rambo'yla baş başa bırakın.*

Scholle ona bir şey demeden gülümsedi. Masanın kenarına öylece tünemiş, bir top sektirircesine sağ ayağını oynatıyor ve sırıtıyordu. Suratına yayılan, sevecen, iyi niyetli bir gülümsemeydi bu. Ona eski bir dost gibi bakıyor ama ağzını açmıyordu.

Frank başını eğdi ve düşünmeye çalıştı.

Ona adresi vermeli miyim?

Zorbach, kendisi telefonla onaylamadan bunu yapmamasını tembihlemişti ama on dakika içinde onu aramamış, polisler gelmeden hemen önce Frank onu aradığında ise telefonu açmamıştı. *Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor.*

Görüşmenin başından beri belki üçüncü kez, "Zorbach suçsuz," dedi. "Park cezasını kontrol etmek yerine patronumla uğraşarak daha çok zaman kaybediyorsunuz."

Cevap yoktu. Scholle sırıtmaya devam ediyordu.

Eyvah. Frank olacakları tahmin edebiliyordu. Bu tip adamları iyi tanırdı. Kısıtlı iş tecrübesi ve genç görünümü yüzünden gazetedeki meslektaşları onu bir çaylak olarak görse de kendi bildiğini okumaya alışkın adamları gördüğünde hemen tanırdı. Çünkü babası da onlardan biriydi. Özel hayatında Scholle sırtına binen çocuklarıyla atçılık oynayıp misafirlerine barbeküde güzel, sulu bir biftek pişirecek iyi huylu bir aile adamı olabilirdi. Ancak mesleki bir açmazla karşılaştığında, bir vakayı çözmek için hatırı sayılır vücut ağırlığını işe koşmakta tereddüt etmeyecekti. İkinci keman olmasının sebebi şüphesiz buydu. Sabır ve hassasiyet gibi hasletlerden yoksun olduğu kesin olan bu adam, –kokainman amirinin aksine– incelikli sorgulama tekniklerinin yalnızca adını duymuştu.

Zorbach, ona gazetede iş verene kadar ömür boyu aykırı bir tip olagelmişti. İnsanları gözlemleyebilmek için iyi bir mesafede, daima bir kenarda durur, olayların ortasına atılmazdı. Çocukluğundan bu yana insanların zihinlerini okuma konusunda kendini geliştirmiş biri olarak, Scholle'nin suratındaki gülümsemenin bir zeytin dalı değil, çok, hem de çok nahoş bir şeyin girizgâhı olduğunu anlayabiliyordu.

Haksız da değildi.

İri cüsseli komiserden asla beklemeyeceği çevik bir hareketle, Scholle oturduğu yerden doğruldu ve onu arkadan yakalayıp kafakola aldı. Frank sinirlerinin sıkıştığını hissetti. Acı omurgasından kasıklarına doğru yayılmaya başladı.

"Artık oyun oynamak yok!" Scholle basıncı artırdı. "Dostun cüzdanını olay yerinde düşürdü. Daha sonra geri gelip Traunstein'ı benzetti."

Frank'in boyun omurları kütürdedi. Kollarını savurmaya ve ayağa kalkmaya çalıştı ancak üst gövdesi betona gömülmüş gibiydi.

"Gerektiğinden fazla şey biliyor ve o yüzden kaçıyor."

Adam delirmiş.

"Bana yanlış adamın peşinde olduğumuzu söyleme!"

Piç kurusu delirmiş – beni öldürecek.

"Belki bana disiplin soruşturması açarlar. Bu ülkede işkence yapamazsın, derler. Ama ne var biliyor musun?"

Scholle, Frank'in kafasını öyle sıkıştırmıştı ki genç adamın bakışları istemsizce toplantı odasının karşı duvarındaki saate odaklandı.

"İşin içinde çocuklar olduğu zaman hiçbiri umurumda olmaz. Zamanımız gittikçe azalıyor ve senin gibi soruşturmaya engel olan bir alçağı acile göndermekte tereddüt etmem."

Boğazındaki baskıya rağmen hâlâ nefes alabildiğini fark ederek rahatlayan Frank, kendini kurtarmak için bir başka girişimde bulunmuştu ki donup kaldı. Bir milimetre bile hareket etmedi. Tamamen sabitti. Scholle'nin onu uyarmasına gerek yoktu, kafasını birkaç derece bile çevirmeye kalkarsa korkunç bir acıya katlanması gerekecekti.

"Çözmesi güç vakalarda neyle not aldığımı biliyor musun?"

Frank başını oynatmaya bile cesaret edemedi. Nabzı hızlanmıştı ve bütün vücudundan ter boşalıyordu.

Sadistsin sen! Kelimeler dilinin ucundaydı ama Scholle'nin öfkesini artırmaya cesaret edemedi. Adamın kulağına soktuğu sivri cismin daha da derine girmesini istemiyordu.

"Kurşun kalemle," dedi Scholle. Kıs kıs güldü. "Yanımda daima güzel, uzun, yeni açılmış bir kurşun kalem taşırım."

Komiserin ılık, nemli nefesini terli ensesinde hissetmek Frank'in titremesine neden oldu.

"Tamam, tamam, söyleyeceğim," dedi, sesi inilti gibi çıkmıştı.

"Öyle mi?" Adam kolunu gevşetmemişti. Kalem hâlâ duyma kanalına fazlaca sokulmuş bir kulak çubuğu kadar tatsız bir his veriyordu.

"Sonunda konuşacak olduğuna inanıyorum. Ama meslektaşım ile benim aramdaki farkı biliyor musun?"

Frank kulak zarını riske atmamak için yine hareketsiz kaldı.

"Stoya da ben de sabrımızın sonuna geldik. Ama benden farklı olarak o, aradığımız piç kurusunun senin patronun olduğuna yüzde yüz ikna olmuş değil. Bu yüzden, kendini kaptırıp sana gözdağı verse de onun tehditleri lafta kalacaktır."

Frank'in korkudan kalp atışları hızlandı.

"Ama ben, eğer boş konuşmayı bırakmazsan başına gelecekleri iyice anlamanı istiyorum," dedi Scholle, kalemi hâlâ sıkıca, genç adamın kulağından içeri sokmaya hazır şekilde tutuyordu.

32

(Sürenin Bitimine 6 Saat 2 Dakika Kala)

Alina Gregoriev

"Yapamam!"

"Neyi yapamazsın? Lütfen bana neler olduğunu anlat!"

Alina kilere girer girmez yankıların neredeyse hiç gecikmeye uğramadığını fark etmişti. Sözcükleri duvarlara çarpıp geri yankılanıyordu, dolayısıyla içlerinde kısılı kaldıkları odanın çok büyük olamayacağını biliyordu. Ayrıca merdivenlerden inerken kafasını çarpmıştı. Yani ışığın olmadığı, alçak tavanlı taş bir kilerde olmalılardı. Görme yetisinden geriye kalan sayesinde algılayabildiği soluk, buğulu parlaklık gitmişti. Oksijenin azalmakta olduğunu da hissedebiliyordu.

Zorbach telefonla konuşmayı bitirdiğinden beri hava düzenli olarak daha da incelmiş gibiydi, ciğerlerinde gitgide artan bir basınç duymaya başlamıştı.

"Burada hasta bir kadın var," dedi adam boğuk bir sesle. Nefes nefese kalmış ve sersemlemişti. "Buradan çıkmak için onu öldürmem gerekiyor."

Bungalova girdiğinden beri ağzından nefes alıp veriyordu ama usandırıcı çürük kokusu en büyük problemi değildi. Yabancı bir ortamda hapsedilmişti, korkunç sesler duyuyordu ve nefes almak gitgide güçleşiyordu. Tüm bunların üstüne, görünüşe göre Zorbach da nihayet aklını kaçırmıştı.

"Dur! Hayır, uzak dur!" Kadın ona çarptığında çığlık attı. Alina yabancısı olduğu ortamlarda bile genelde iyi bir yön duygusuna sahipti. Her zaman olmasa da bazen yolunun üstünde duran bir cismi *sezebiliyordu.* Çünkü örneğin hacimli bir cisimle çarpışmadan hemen önce hava akımındaki değişimi hissedebiliyordu. Ama bu soğuk, gürültülü kilerde bu imkânsızdı.

Çok fazla dikkat dağıtıcı var. Duyularımı bastırıyorlar.

Nahoş tıslama sesi, pompanın uğultusu, Zorbach'ın sesindeki panik adama çarpıp dengesini kaybetmesine yol açmış, destek almak için acemice ellerini uzatmıştı.

Bu da ne?

Sanki vakumla ambalajlanmış bir et parçasına dokunmuştu.

"Bu ne?" diye sordu ama ellerini ılık plastik filmin üzerinde gezdirmeye devam edecekken Zorbach onu kolundan yakaladı.

"Hayır, kadına dokunma."

Kadına mı?

"Ne kadını?"

"Sana burada bir kadın olduğunu söylemiştim," dedi öfkeyle. "Kurbanlardan biri. Tüm bilmen gereken bu, inan bana."

Haklı olabilirsin. Belki de bilmemem gerçekten daha iyi olur...

Yine de sonunda öğrendi. Onu kollarından tutan Zorbach bir şey söylememişti, muhtemelen bunca zamandır katlanmak zorunda kaldığı görüntüden onu korumak istiyordu. Dokunma duyusu ona işkence sahnesini kelimelerin yapabileceğinden daha iyi anlatmıştı. Önünde, sıcak, ince tabakanın altında çürüyen bir yara vardı. Çiğ eti, açıkta bırakılmış kasları ve kas kirişlerini hatta yer yer çıplak kemikleri hissedebiliyordu.

Korkunç bir şüphe aklında belirdi: *nekrotizan fasciitis...*

Kurbanlarının kelimenin tam manasıyla çürüyüp gittikleri bu ender görülen bakteriyel hastalığı daha önce duymuştu. Burada yatan her kimse, her yanı yara bere içinde olan ihmal edilmiş bir

hasta gibi acı çekiyor olmalıydı. Alina bir keresinde, söz konusu bakteriyle enfekte olup atlatmış, ancak hareket kabiliyetini tümüyle geri kazanmak için fizyoterapiye ihtiyaç duyan bir iş adamını tedavi etmişti. "Olgun bir domates gibi her yerim patlıyordu," demişti adam ona. "Önce her yerim şişti ve alevlendi. Daha sonra cildim yarılmaya ve etlerim kokuşmaya başladı. Ateşim yükseldi, şiddetli titreme nöbetleri geçirdim." Adamın hayatı bir dizi ameliyat ve yığınla antibiyotik sayesinde kurtulmuştu – ölmekte olan kadını kurtarmak için geç kalmış yöntemler.

Belki enfeksiyonu yoktur. Belki de yalnızca bu plastik filmin içinde hareketsiz kaldığı için kangren olmuştur.

"Kim o?" diye sordu Alina, öksürerek.

Kilerin havası şimdiden karbondioksit doygunluğuna ulaşmaya başlamıştı.

"Bilemiyorum. Domuz herif güç kaynağını solunum cihazına bağlamış olmalı. Eğer onu kapatırsam ışıklar geri gelecek ve kapı açılacak. Tek bildiğim bu."

Zorbach TomTom gibi solumanın eşiğindeydi.

"Ama yapamam. Annem için bile bunu yapamadım!"

Alina ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi aile tarihçesiyle ilgili sorular sormanın sırası değildi.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordu, bir yandan dikkatli bir biçimde kadının koluna dokunuyordu.

"Bilemiyorum. Beş dakika. Belki de daha az."

Parmaklarını kıkırdak dokular ve derinin nekroza uğramış kısımları üzerinde gezdirdi ve ihtiyatla yukarı doğru yoklamaya devam etti.

"Belki de ona iyilik yapmış oluruz. Belki de konuşabilseydi onu bu ızdıraptan kurtarmamızı isterdi."

Alina, Zorbach'ın ağladığını duydu. Onun da gözleri yaşarmıştı.

Belki de... Hayır, kesinlikle, eğer kurbanın durumu dokunma duyusuyla anlayabildiğinin yarısı kadar bile berbatsa, bunu kesinlikle isterdi.

Ama *belki* ve *eğer,* suçsuz bir kadını, kendi canını kurtarmak adına kurban etmeyi meşrulaştırmak için yeterli değildi. Zorbach'ı bilemezdi ama kendisinin bir insanın hayatını sonlandırmak için gereken gücü asla toplayamayacağını biliyordu.

En azından, solumak için hâlâ biraz havası varken.

Biraz hava.

Beş dakika. Belki de daha az.

31

Özel Kuvvet

Frank Lahmann çözüldükten on dört dakika kırk üç saniye sonra, yedi özel kuvvet aracı merkezden ayrılmış ve Scholle'ye verdiği adrese doğru yola çıkmıştı.

Araçlar seyir halindeyken özel görev kuvveti komutanının verdiği brifing ise beş dakika sürmüştü.

On bir dakika on üç saniye sonra, kurşungeçirmez yelekler ve titanyum miğferlerle donatılmış silahlı adamlar bungalovun dışında yerlerini alırken üç polis arabası ve iki ambulans olay yerine çoktan intikal etmişti.

İki nöbetçi doktor neden ikisinin birden olay yerine çağrılmış olduğunu tartışırlarken komşu evlerdekilere evlerinden çıkmama talimatı verilmişti.

Göz Koleksiyoncusu soruşturmasını yöneten iki komiser, Philipp Stoya ve Mike Scholokowsky, bu sırada olay yerine varmıştı.

Evin içindeki kişi veya kişilerin yerlerinin tespiti için yanlarında bir termal görüntüleyici getirmişlerdi ama arabanın bagajında bıraktılar. Noel ışıklandırmaları aygıtı işe yaramaz kılmıştı. Özel görev timi komutanı elli saniye kadar elektriği kesip kesmemeyi düşünmüş, sonunda kesmemeye karar vermişti, böylece binanın içindekiler baskının eli kulağında olduğunu anlamayacaktı. Mevcut riskleri en aza indirmek için ön kapının kırılmasına ve bunga-

lovdaki odaların sırayla güvenlik altına alınmasına karar verildi. Ancak kuvvet kullanmaya gerek olmadığı anlaşıldı; ön kapı açıktı.

Polislerin giriş katının terk edilmiş olduğunu teyit etmeleri on dört saniyeden az sürdü. Sıra kilerdeydi.

Saat 1.07'de ağır yangın kapısı zorlanarak açıldı ve iki adam koruma kalkanının arkasında içeri hücum etti.

O anda, Frank Lahmann'ın şüphelinin konumunu ifşa etmesinin üstünden yirmi üç dakika geçmişti.

Tüm bu süreler, kuvvet komutanı tarafından tamamlanan bir kayıt çizelgesine, komutan sağlık memurunu kendisine bir haftalık hastalık izni vermeye ikna etmeden önce dikkatle girildi. Çizelgede yer almayan, kilerdeki tüyler ürpertici görüntüyle karşılaştıklarında donup kalan polislerin yaşadıkları dayanılmaz birkaç saniyeydi – Berlin'deki en çetin polislerden ikisine travma yaşatan o ana kadar böyle "korkunç bir katliam" görmemişlerdi, (telsizden sorulan, "Orada neler oluyor?" sorusuna cevap olarak, kelimesi kelimesine bu ifade kullanılmıştı).

Sonunda, doktorlar yalnız olmadıkları için mutluydu. Herhangi bir tıbbi müdahale için çok geç olduğu anlaşıldığında ikisi de gözyaşlarından utanmadı.

Körden daha kördür korkan insan
ürkekçe şerri hayra yorar.
Acz içinde, korkmaktan yorgun,
gelene kollarını açar
ve en iyisini umar
ta ki iş işten geçene kadar.

Max Frisch,
"Biedermann ile Kundakçılar"

30

Alexander Zorbach

Sis gölün üzerinden karanın iç kısımlarına yayılarak büyülü bir masal âlemi yaratmıştı. Sazlık ve ağaçlar tepeden tırnağa ipeğe sarılmış gibi görünüyordu. Yosun ve nemli ağaç kabuğu kokan kirli beyaz ipek, tende ince bir tabaka bırakıyordu. Gece saat bir buçukta Grunewald'da dolaşan fazla insan olmadığı için bu manzaraya neredeyse hiç kimse tanıklık etmedi. Çevredeki yerleşim bölgelerinde yerdeki sis büyük ölçüde buharlaşmış ve neredeyse görünmez hale gelmişti ama sisin kaynağı olan suyun hemen yanında, her şey bir buluta sarılıydı. Kalkan buhar, güneş doğana kadar birkaç saat daha tamamen görünür hale gelmeyecekti. O zamana kadar minik su zerrecikleri bir önsezi, içinde durduğum eski göl evinin kirli camlarının ardındaki karanlık bir gölge olarak kalmaya mahkûmdu.

"Özür dilerim, çok geç olduğunun farkındayım ama onunla konuşmak istiyorum."

Nicci iç çekti. "Zorro, Julian'ın öksürüğü yarım saat önce azaldı. En sonunda uyuyabildiği için rahatladım."

"Anladım," dedim üzgün bir sesle, gecenin bir yarısı onu yatağından kaldırmış olduğum halde bu kadar sakin kalmasına hayret ederek. Buna karşın, benim konumumda olsaydı aynı şekilde davranacağından emindim. Ölümden kıl payı kurtulmuş herhangi biri mevcut ayrılma haline rağmen ailesiyle bağ kurma ihtiyacı duyardı.

Ondan üst kata çıkıp eğer henüz uyumamışsa telefonu Julian'a vermesini isteyecektim ki gerek kalmadı.

"Hay aksi!"

Nicci telefonu kulağından indirdi ama merdivenlerden yalın ayak indiği için Julian'ı payladığını duyabiliyordum.

"Öleceksin!"

Elektronik kirlilikten öylesine korkuyordu ki eve telsiz telefon sokmamıştı. Julian'ı tekrar üst kata göndermemesi için dua ettim.

Bir hışırtı duyuldu. Bir saniye sonra dünyada en çok sevdiğim insanla konuşuyordum.

"Merhaba, Jules. Mutlu yıllar."

"Sağ ol, baba."

Julian'ın uykulu sesindeki mutluluk neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

"Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece sana..."

Duraksamamı fırsat bilip hevesle araya girdi.

"Annem bugün ipe bir şeyler astı."

Ağlama isteğimle mücadele ederken parmaklarım telefonu daha da sıkı kavradı.

İp. İpi zemin kata inen merdivenin korkuluğuna bağlamak bir zamanlar benim işimdi. Nicci ile ben Julian'ın seveceğini düşündüğümüz ufak tefek şeyler alır, ipe asardık: örneğin çıkartma albümü için çıkartmalar, CD'ler, yeni bir kalem kutusu ama aynı zamanda iPod veya geçen sene aldığımız PlayStation gibi büyük hediyeler... Hepsi ayrı ayrı paketlenir, tatlı ve meyvelerle sıraya girer, doğum günü ipine asılırdı. Julian, Geliş Günü'nden[10] itibaren her gün bir tanesini açabilirdi, en büyük hediye doğum gününe, sonuncusu ise Noel'e denk gelirdi.

10 Noel'den önceki dördüncü pazar günü. (ç. n.)

"Bugün eve geleceğim, yani ben de bir şeyler asacağım," diye söz verdim.

"Sahiden mi? Yoksa aldın mı?" Öylesine heveslendi ki kalbimin kırıldığını hissettim.

Bu seneki istek listesinde içinde radyosu olan darbeye dayanıklı bir kol saati vardı. Söylemeye gerek bile yok, hediye almaya vaktim olmamıştı.

"Ne zaman getireceksin?"

"İyi bir gece uykusu çektikten sonra, ahbap."

Gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi kapattım.

Yaşın ilerlerdikçe, hayatın yerine getirilmeyen sözlerle dolmaya başlardı. Elbette, çocuğunun yıl sonu müsameresine veya okul aile birliği toplantısına katılamıyor oluşunun daima geçerli bir nedeni olurdu ya da bütün aileni plaja gönderip otel odasında e-posta beklemenin. Tanrı insana ölümlü olduğunu bilmeyi bahşederken yeryüzünde bir cennet yaratacağını düşünmüş olmalı: Bir gün hayatlarının biteceğini bilen ve bu yüzden onlara tanınan bu kısa zamanı en iyi şekilde yaşamaya çalışan bireylerden oluşan bir dünya. Tanıdığım insanların çoğu hayatın para kazanmak için karşılarına her gün pek çok fırsat çıkaracağını ama çocuklarının on birinci yaş gününü kutlamak için tek bir şansları olacağını iyi biliyor. Bense bu şansı kaçırdım.

"Yani yedide mi?" diye sordu. Derse geç kalmamak için bu saatte kahvaltısını etmiş olması gerekiyordu, gerçi Nicci'nin onu bu halde okula göndereceğine şüpheliydim.

"Orada olacağım." Bunu tamamen inanarak söyledim. "Saat tam yedide, şeref sözü. Bu kadar hasta olduğun halde, bu gece orada olamadığım için de lütfen beni affet."

Güldü. "Sorun değil. Annem çocuk kaçıran bir adamın peşinde olduğunu söyledi."

Sahi mi? Demek öyle söyledi!

"Dert etme. Bu daha önemli."

Tamamen keyfim kaçmış halde, doğru sözcükleri aradım. Annesinin benim hakkımda ona başka ne söylediğini soramadan, Julian öksürmeye başladı. Bir saniye sonra Nicci tekrar telefondaydı.

"Onu yatırsam iyi olacak."

"Teşekkür ederim."

"Ne için? Ben onun annesiyim."

"Yani, ona söylediğin için. İşimden hoşlanmadığını biliyorum, aramızdaki uçurumun bu kadar büyük olmasına kısmen bunun neden olduğunun farkındayım ama bunun Julian'la aramdaki ilişkiyi zedelemesine izin vermediğin için sana minnettarım."

Sessizlik. Bir süre boyunca sadece göl evinin dışındaki yaprakların hışırtısı ve sobadaki odunların çıtırtısı duyuldu. Sonra Nicci burnunu çekti.

"Ah Zorro, çok üzgünüm."

"Ben de öyle," dedim. Sonra yerine getirmediğim sözler yığınına bir yenisini ekledim. "Julian'a yedide geleceğimi söyledim. Kahvaltıyı beraber yapalım mı?"

"Olur."

"Şöyle eskiden yaptığımız gibi güzel bir doğum günü kahvaltısı olsun. Bir doğum gününde Julian daha uyurken onu alt kata taşımıştım, gözlerini açtığında pastasıyla karşılaşmıştı, hatırlıyor musun?"

Tekrar iç çekti. Zırvalamaya devam edip konuşmanın tadını kaçırmak istemiyordum, elveda deyip kapatmaya hazırlandım.

"Sabah görüşürüz," dedi. Sonra, tam telefonu kapatmadan: "Perşembe gününü unutmadın değil mi?"

Beş sözcük. Umut balonunu patlatan beş bıçak darbesi.

Perşembe.

Boşanma hazırlıkları.

"Hayır," dedim, zavallı bir ahmak gibi hissederken. "Orada olacağım. Avukatımla birlikte."

29

(Sürenin Bitimine 4 Saat 8 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Önce elini omzumda hissettim. Sonra da sözcüklerine eşlik eden nefesinin sıcaklığını boynumda duydum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Alina hemen arkamda dikiliyordu. Öyle yakındı ki ona iliş-meden arkamı dönmem mümkün değildi. Ama şu anda bunu yap-mak istemiyordum. Tek istediğim camın önünde durup ormanın karanlığını izlemekti.

"Değişir," diye yanıtladım, Nicci'nin telefonu kapattığından emin olduktan sonra. Telefonumda, adli muhabirlerin temel ekipmanı olan ön ödemeli kimliksiz SIM kart takılıydı ama yine de Stoya'nın beni takip edebileceğinden şüpheleniyordum. Gerçi artık umurumda değil, diye düşündüm. Her durumda, bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim yoktu, ayrıca yaşadıklarımızdan sonra birkaç geceyi nezarette geçirme fikri caydırıcı etkisini yitirmişti.

"Bu geceki olay..." dedi Alina en yumuşak sesiyle.

Kiler.

"Nasıl... nasıl olabilir?"

Nereye varmaya çalıştığını bilsem de cevap vermedim.

Alina kelimenin en gerçek anlamıyla kötülükle karşılaşmıştı. Göz Koleksiyoncusu kurbanının her yanını kesip hava almayan

plastik filmle sarmış ve daha canlıyken çürümeye bırakmıştı. Sonra da kimliği meçhul kurbanının ızdırabını uzatmak için vücuduna sondalar yerleştirmiş, bir solunum cihazı da dâhil olmak üzere yaşamasını sağlayacak aygıtları sağlayarak ölümünü geciktirmişti.

Dönüp Alina'ya baktım. Kaçışımızdan bu yana gözlerini kapalı tutuyor oluşu her şeyi anlatıyordu. Sapık ruhlu canilerin insan kurbanlar istediği bu dünyayla tüm bağlantısını böylece kesmek istiyor gibiydi.

"Bunu yapabilir miydin?" dedi bir süre sonra.

Neyi, düğmeye basmayı mı? Solunum aygıtını kapatıp kilidi açmayı mı? Yaşayabilelim diye kadını öldürmeyi mi?

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Zavallı kadın kurtarılamayacak durumdaydı, evet, bunun farkındaydım. Tıpkı annemin durumunda olduğu gibi yoğun bakım cihazları onun yaşamını değil ölümünü uzatıyordu, yine de birini öldürecek kararlılığı gösterememiş, son ana kadar başka bir çözüm bulacağımıza inanmıştım.

Düşük ihtimal bile olsa!

Çünkü hiçbir noktada Göz Koleksiyoncusu'nun bilmecesini çözdüğümden emin olamıyordum.

Pompayı kapatır ve kazanırsın...

"Neyse ki en sonunda böyle bir karar vermek zorunda kalmadık," dedim. Alina'nın elini omzumdan çektim ve dün akşamüstü onu ilk kez gördüğüm zaman oturduğu kanepeye oturdum.

Yanıma oturdu, ince parmaklarını dikkatle önündeki masanın üzerinde gezdirdi. Büyük bir kahve kupasını –telefon açmadan önce hazırlamıştım– ona doğru ittim. Kaşlarını kaldırdı ama konuşmadı. Sonra kahveden büyük bir yudum aldı. Kupayı masaya bıraktığında mumun ve eve gelir gelmez yakmış olduğum sobanın

ışığında dudakları parıldadı. Sonunda, "Evet, sonuçta bir şekilde hallettik. Şanslıydık," dedi.

Alina bungalovun kilerindeyken uyarılarıma kulak asmamıştı. Ellerini ölmekte olan kadının kolları, elleri ve parmakları üzerinde dolaştırmış ve işaret parmağını saran küçük bir kutucuğa denk gelmişti: Bu, operasyon sırasında oksijen doygunluğu ve kalp atışını gözlemleyebilmek için ameliyat öncesinde hastalara takılan türden bir fotoelektrik atış oksimetresiydi. Alina'nın tahmini basit olduğu kadar akla yatkındı da. Solunum cihazının kapatılması talihsiz kadının ölümünü kendi başına garantileyemezdi. Yalnızca nabzının atmayışı Göz Koleksiyoncusu'nu kurbanının öldüğüne ikna edebilirdi. Bu durum da bir başka çözüme izin veriyordu: Bizi kurtaracak olan zincirleme reaksiyonu başlatmak için kadının yaşam destek sistemini kapatmamıza gerek yoktu.

Kadının parçalanmış bedenini kaplayan şaşırtıcı derecede sağlam plastik örtüyü yırtmak ve parmağından nabız oksimetresini çıkartmak birkaç saniyemi aldı. En sonunda başardığımda, hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey.

Karanlık sürüyor, pompa uğultusuna devam ediyordu. Ama o anda, tam da havasızlık diyaframımda istemsiz hareketlere yol açmak üzereyken, TomTom inildemeyi kesti ve ortama sessizlik hâkim oldu. Mutlak sessizlik.

Bir an sonra kiler kapısının üstündeki kilit zayıf bir tık sesiyle açıldı ve solunum cihazı, çürümeye başlamış kadının ciğerlerine hava pompalamaya devam etti. Kendisi etrafında olup bitenleri anlamamış gibi görünüyordu. Kilere girdiğimiz sırada gördüğüm tepkilerin kasıtlı hareketler mi yoksa refleksler mi olduğundan bile emin değildim.

Alina'nın elini tuttum, aceleyle merdivenleri çıkıp kendimi koridora attım. Kapı arkamızdan kapandı ama bununla oyalan-

madım. Koridoru ve oturma odasını hızla geçip kendimizi dışarı attık, ciğerlerimi ölümün kokusuyla kirlenmemiş temiz havayla doldurdum. Acili aradım ve onlara adresi verdim.

"Çabuk, burada ölmek üzere olan biri var!"

Dar bir sokağa bitişik olan bahçeden çıktık ve arabayı bıraktığımız yere kadar TomTom'un arkasından koşturduk. Bir an pes edip teslim olmayı ve her şeyi Stoya'ya anlatmayı geçirdim aklımdan.

Ama neyi açıklayabilirdim? Kör kızın kehanetleri beni Göz Koleksiyoncusu'nun işkence odasına ulaştırdı mı diyecektim?

Sonunda beni ikaz eden, daha fazla oyalanmadan bir an önce buradan gitmemizi söyleyen Alina oldu – gelecekteki bütün kâbuslarımın kaynağı olacak olan evden uzaklaştık.

Kanepede bacak bacak üstüne attığını duyunca yerimden sıçrayıp gözlerimi açtım.

"Bu gibi zamanlarda kaderime lanet ediyorum," dedi kısık sesle. "Körlükten bahsetmiyorum."

Biraz daha kahve içti. Alt dudağı seğirdi, dudağını ısırdığında bile seğirme geçmedi.

"*Yeteneğimden* bahsediyorum." Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü.

Elini tuttum. "Kilerde," dedim sakince, "kadına dokunduğun zaman yine oldu, öyle değil mi?"

"Hayır." Başını kaldırdı. "Bundan daha kötü."

Bu gece yaşadıklarımızdan daha kötü ne olabilir?

"Kilerde bir şeyin farkına vardım."

"Göz Koleksiyoncusu'yla mı ilgili?"

"Hayır. Kendimle ilgili."

Peruğunu çıkartıp başını salladı ve elini göğsüne götürdü. "Kendimle ilgili oldukça berbat bir şeyi keşfettim."

28

(Sürenin Bitimine 3 Saat 59 Dakika Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

"Nerede o?"

"Üzgünüm, bu sefer gerçekten bir fikrim yok."

Frank sağ kulağını ovdu. Polis merkezinde gerçekleştirilen bu ikinci mülakatta Scholle hazır bulunmadığı için rahatlamış görünüyordu. Stoya tuvaletten toplantı odasına dönerken bir saniye gecikmiş olsaydı neler olabileceğinden emin değildi. Scholle'nin boynundan yakaladığı gazeteciyi yavaşça serbest bıraktığını ve kulağından uzunca bir cismi çektiğini görmüştü – bunların ikisi de çabucak oldu.

Scholle, "Eğlence olsun diye biraz gıdıkladım," diye başkomiseri temin etti. Ancak yardımcısının gözlerindeki nefret ve sesindeki gizlemeye gerek duymadığı düşmanlık farklı bir hikâye anlatıyordu.

Kalemi beynine saplayacaktı!

Bir vaka üzerinde ilerleme kaydedemediğinde Scholle'nin neler yapabileceğini biliyordu. Yine de hep bu kadar gaddar değildi. Boşanmak onu değiştirmiş, iyi huylu bir polisken sağı solu belli olmayan bir av köpeğine dönüştürmüştü. Gece baskını yaptıkları bir mekânda tanıştıkları Rus dansçıyla yaptığı evlilik baştan beri lanetliydi. İlk defa olmamakla birlikte, Scholle acımayı aşkla karış-

tırmıştı – bu, sahip olduğu ileri derecedeki kurtarıcı kompleksinin bir tezahürüydü. Kadını bırakmaları için geneleve para ödedi, ona bir dolap dolusu yeni kıyafet aldı, eğer evlenip şehrin dışına taşınırlarsa onu uyuşturucudan uzak tutabileceğini düşündü. Bir gün eve gelip Natasha'yı eski müşterilerinden biriyle yatakta basınca rehabilitasyon çabaları son buldu.

Eğer hâkim kadına çocuğu senede bir kez yurt dışına çıkarma hakkı tanımamış olsaydı, Scholle hâlâ haftalık bovling müsabakalarına bir vakayı çözmekten daha çok önem veren sıradan bir polis olabilirdi.

Yalnızca bir dakika geç kalmıştı. Natasha ve Marcus'un tatil için Moskova'ya gitmelerine razı gelip gelmemek üzerine düşünerek bir süre masasında oyalanmıştı. Velayet anlaşması gayet açıktı. Eğer arabaya atlayıp havaalanına gider ve Natasha'nın oğullarıyla birlikte ülkeden ayrılmasına engel olursa suç işlemiş olurdu.

Yine de sonunda içgüdüleri galip geldi. Schönefeld'e doğru hızla sürdü, polis arabasını park etmenin yasak olduğu alanda bıraktı ve terminale koştu. Geç kalmıştı. Aeroflot uçağı hâlâ kalkış pistindeydi ama kapıları bir dakika önce kapanmıştı.

Scholle ücretsiz izin alıp altı ay boyunca oğlunu bulmak için Yaroslavl civarındaki köyleri dolaştı ama başaramadı. Natasha ve Marcus bir daha ortaya çıkmadı, sanki yer yarılmış, içine girmişlerdi.

Eli boş ve kalbi kırık geri döndüğünde Scholle bu duruma asla düşmemek için kendine söz verdi; bundan sonra eğer içgüdüleri ona aksini söylüyorsa, kuralları çiğnemekte asla tereddüt etmeyecekti, bir dakika bile.

"Son kez soruyorum: Alexander Zorbach nerede saklanıyor?"

"Eğer meslektaşın gibi kulağıma kalem bile soksan..." diye omuz silkti Frank. "Sana söyleyemem."

"Öyle mi?" dedi Stoya. "Buna ne dersin?" Pembe bir dosyayı açtı, içinden birkaç tane büyütülmüş fotoğraf çıkarttı ve Frank'in önüne serdi. "Bunun hakkında da bir şey söyleyemezsin herhalde?"

Genç adam gözlerini kapattı.

"Katharina Vanghal, hemşire, elli yedi yaşında, dul." Stoya devam etti. Olay yeri fotoğrafları cehennemden bir katliam sahnesini tasvir ediyordu. "Komşuları onun çok içine kapanık olduğunu söylüyor. Kadın ya da erkek arkadaşı, hatta ev hayvanı bile yokmuş. Noel'de evini lunapark gibi ışıklandırmasını saymazsak oldukça sıkıcı ve göze çarpmayan bir yaşantı sürüyormuş." Duraksadı. "Ta ki, Göz Koleksiyoncusu kilerini vakumlu bir tabuta çevirip hayatının son anına kadar burada ona işkence yapmaya karar verene kadar."

"Korkunç." Frank başını çevirdi.

"Evet, korkunç doğru kelime. Kadını streç filme sarmış. Baskı yüzünden ve hareket edemediği için kelimenin tam anlamıyla canlı canlı çürümeye başlamış. Hemen ölmesini engellemek için cani ona yatıştırıcı verip bir soğutucu örtünün üzerine yatırmış ve solunum cihazına bağlayarak yaşam ile ölüm arasında kalmasını sağlamış. Katilin tıbbi bilgisinin yanı sıra teknisyenliği de varmış. İşkence odasına bahçeye kurduğu jeneratörle güç sağlamış." Stoya iki parmağını havaya kaldırdı. "Kilerden havayı emen iki pompa için bir jeneratör."

"Zorbach'ın beceriksiz olduğunu biliyorsunuz," diye karşılık verdi Frank. Yorgun görünüyordu ve dudakları çatlamıştı. Stoya ona bir bardak su vermeden önce biraz daha zorlamaya karar verdi.

"Ama cinayet için bir sebebi var."

"Nasıl yani?"

Stoya heyecansız bir şekilde başını salladı. Onu gören biri hava durumundan bahsettiğini sanabilirdi. "İki yıl öncesine kadar Katharina Vanghal, Zorbach'ın annesinin kaldığı Park Sanatoryumu'nda

çalışıyordu. Apar topar kovulmadan önce orada hemşireydi. Dosyasına göre, pek çok hastasının vücudunda dördüncü derece dekübit ülser, yani yatak yarası oluştuğu fark edilmiş çünkü onları yeterince sık çevirmiyormuş."

"Yani patronum annesinin eski hemşiresinden intikam mı almış?" Frank güldü. "Bu dediğinize kendiniz de inanmıyorsunuz."

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, inanmak *istemiyorum* ama olayla ilgisi yoksa bütün kiler nasıl onun parmak izleriyle dolu olabilir?"

Frank iç geçirdi ve gözlerini tavana dikti. "Tanrım, daha kaç kere... Kör kız yüzünden. Onu oraya götüren oydu."

"Tanrı aşkına!" Stoya elinin ayasını masaya vurdu. "Bu gizemli saçmalıklardan sıkıldım artık. Bilmek istediğim..."

"Affedersiniz amirim."

Başkomiser arkasını döndü. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki üniformalı polisin kapıyı çaldığını duymamıştı.

"Ne var?"

Kadın ona bir dosya uzattı.

"Bu nedir?"

"Kontrol etmemizi istediğiniz park cezası."

"Sonuç?"

Sarışın polisin üst dudağı seğiriyordu ancak sesi kontrollüydü. "Araba yeşil bir VW Passat, üretim yılı 1997." Bunun ardından ruhsat sahibinin adını söyledi.

Stoya'nın kulakları çınlamaya başladı ve ağzı kurudu. Şimdi onun da bir bardak suya ihtiyacı vardı. "Tekrar söyle."

"Araba Katharina Vanghal adlı birinin üzerine kayıtlı."

Olamaz.

Masanın karşı tarafında oturan Frank Lahmann'a baktı, genç adamın da suratı allak bullak olmuştu.

Bu imkânsız.

İşkence gören hemşirenin arabası gerçekten de dün öğleden sonra Zorbach'ın başından beri iddia ettiği gibi engellilere ayrılan park yerinde duruyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Frank, memur arkasından kapıyı kapattıktan sonra. "Göz Koleksiyoncusu tam da size söylediğim gibi dün kör fizyoterapiste gitti, bu bilgiyi çok uzun süre önemsemediniz. Kör kızın bunları nasıl bilebileceği hakkında bir fikrim yok ama bence sizin de onu dinlemenizin zamanı geldi."

"Sence öyle, değil mi?" Stoya park cezasının olduğu dosyayı kızgın bir şekilde onun önüne fırlattı. "Şimdi gidip bir hayaleti kovalamam gerektiğini düşünüyorsun yani, öyle mi?"

"Hayalet mi?"

Stoya, Frank'in bakışlarındaki şaşkınlığı görünce neşesiz bir biçimde güldü.

"Kadını araştırdım. Dün kimse Alina Gregoriev adında birisinin ifadesini almamış. Onu adamlarımdan hiçbiri görmemiş. Böyle biri dün hiç uğramamış, anladın mı?"

Onu dinleyen Frank'in ağzı açık kalmıştı.

"Ama bununla da kalmıyor. Bilgisayardan da bir şey çıkmadı. Berlin'de ikâmet eden bir Alina Gregoriev yok. Bu isimde bir fizyoterapist ise Almanya'nın hiçbir yerinde yok, bu yüzden dokunduğu insanların geçmişini görebilen kör bir medyum hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Eğer fail Zorbach değilse, bunca ayrıntıyı nasıl bilebiliyor?"

Stoya iki koluyla birden masaya yaslandı ve stajyer gazetecinin gözlerinin içine baktı. "Sakın bana Alina Gregoriev deme. Öyle biri *yaşamıyor!*"

27

(Sürenin Bitimine 3 Saat 31 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Hissedebiliyordum. Alina içine çekiliyordu. Bu, vücut dilinden anlaşılabiliyordu: Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dizleri sıkıca birbirine kenetlenmiş, ağzının kenarları düşmüştü. Erkeksi kovboy çizmeleri ve yamalı kot pantolonuna rağmen, kahvesini hâlâ sıcakken içmesi yönündeki tavsiyeme kulak asmayan küçük, inatçı bir kız gibi görünüyordu. Yüzü ifadesizdi.

Nedir o? Kendinle ilgili keşfettiğin böylesine berbat olan şey ne?

Ağzını açmıyordu. Aynı anda, konuşmak istediğinden emindim. Yalnızca bir güvenlik supabına ihtiyacı vardı. Zihinsel yükünden kurtulma isteği mi yoksa kendini açık etme korkusu mu, mesele sonunda hangisinin ağır basacağıydı.

Hem polis arabulucusu hem de bir gazeteci olarak tecrübelerim bana duygusal bir ikilem yaşayan insanlara baskı yapmamayı ama aynı zamanda fazla düşünmelerine izin vermemeyi öğretmişti. Tam bir cambazlık gösterisiydi.

En iyi sonuçları, mülakat yaptığım insanlara uyurken bile yanıtlayabilecekleri sorular sorarak ve böylece konuşmayı güvenli olduğunu düşündükleri kanallara çekerek almıştım. Daha önce yüzlerce kez yanıtlamış oldukları sorular.

Alina'nın durumunda, aklıma tek soru geliyordu: "Nasıl oldu?" Herhangi bir fiziksel tepki gösterip göstermediğini görmek için ellerini, dudaklarını ve gözlerini izledim. "Hakkında konuşmak istemiyorsan söyle ama gözlerine ne olduğunu bilmek istiyorum."

Derin bir nefes aldı, biraz içinde tuttu ve tek bir uzun nefeste geri verdi. Sonra tekrar hafifçe iç geçirdi.

"Bir kazaydı."

Gözlerini açtı ve parmaklarıyla gösterdi. Loş mum ışığında cansız, cilalı bilyeleri andırıyorlardı. Ceketinin fermuarını açıp bir paket sigara çıkardı ve birini muma eğilerek yaktı.

"Yirmi iki yıl önce oldu. O zaman üç yaşındaydım ve mahalledeki yeni kız arkadaşımla bir kumdan kale yapmak istiyorduk. California'ya taşınalı çok olmamıştı – babam inşaat mühendisi olduğu için hayatı büyük inşaat projeleri için oradan oraya gezmekle geçiyordu. Ama bu sefer, babam tamamlanması yıllar sürecek devasa bir hidroelektrik santralinin inşaatında çalışmaya başladı ve biz de ilk defa bir ev satın aldık. Tahta panel kaplı, bahçesi çitle çevrili, araba yolu ve garajı olan tipik bir Amerikan eviydi." Duraksadı. "Garajda..." dedi, kendi kendine konuşur gibi.

"Sonra ne oldu?"

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı titreşen muma doğru üfledi. "Evin önceki sahibi orayı atölye olarak kullanıyordu. Burada bir sehpalı masa, tezgâh, duvarlarda eşyalar ve kutu kutu boya vardı. Babam burayı ilk fırsatta temizleyecekti. Ama ondan hızlı davrandım."

Güçlükle yutkundu.

Şimdi ciddileşiyor. Kırmızı alana, acı dolu anıların gömülü olduğu yere giriyoruz.

"Yapacağımız kumdan kalenin burçları için kalıba ihtiyacımız vardı, ben de gidip garajdan eski bir cam kap buldum. O zamanlar

akıllı bir küçük kızdım. Muhtemelen şimdikinden daha akıllı." Neşesiz bir şekilde güldü. "Neyse, kavanozu yıkamak için suya tuttum. Hatam bu oldu."

"Neden?"

"Eski ev sahibinin kimbilir ne için kullandığı kavanozda kalsiyum karbür vardı. Şansıma, güçlü bir patlama oldu, yoksa annem bir kaza olduğunu o kadar çabuk fark edemezdi."

Alina, göz kapaklarının arkasında yalnızca onun görebildiği bir film oynuyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerini tekrar yumdu.

"Kalsiyum karbür ve su karıştığında ortaya kararsız, patlayıcı bir gaz olan asetilen çıkıyor. Kurtarma helikopteri o kadar hızlı yetişmeseydi ölebilirdim de. Ama gördüğün gibi yalnızca gözlerimi kaybettim." Yalnızca derken havaya tırnak işaretleri çizdi. "İki gözümün de korneaları tedavi edilemeyecek şekilde hasar görmüştü."

"Üzüldüm."

"Oluyor böyle şeyler," dedi kısaca. Sigarasını söndürdü.

"Çok kötü," dedim.

Üç yaşında... Dünyadaki güzellikleri görebilmek için hemen hiç şansı olmamış. Ne kadar kızgın olsa hakkı.

"O yüzden mi 'keder' dövmesini yaptırdın?"

"Keder mi? Onu nereden çıkardın?" dedi şaşkın bir halde. Sonra dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bekle."

Kalktı, ceketini çıkardı ve bluzunun en üstten üç düğmesini açtı.

"Bunu mu kastettin?"

Tekrar oturdu ve incelemem için bana çıplak boynunu gösterdi. Kullanılan yazı tipi Viking rünlerine benziyordu, dolayısıyla tenindeki harfleri "Kader" değil, "Keder" diye okumuştum. Sıcak mum ışığında ıslak mürekkeple yazılmış gibi parıldıyorlardı.

"'Kader' yazıyormuş," dedim.

"Nereden baktığına bağlı olarak değişir," dedi gülümseyerek.

Nereden baktığına bağlı olarak değişir. Görüşmek üzere. Görüşürüz.

Dilimizde görmeyle ilgili pek çok deyim vardı, bütün körlerin bunları Alina kadar doğallıkla kullanıp kullanmadıklarını merak ettim. Sırtını bana dönerek beni bir kez daha şaşırttı. "Tekrar bak!"

İlk başta ne demeye çalıştığını anlamadım ama sonra omzunun üstünden bakınca neden bahsettiğini anladım.

"Bir ambigram," dedim, doğru kelimeyi kullandığımdan emin değildim. Yüz seksen derece döndürüldükleri zaman yine aynı anlama gelen, en basit hali "WM" kombinasyonu olan ambigramlara, *Melekler ve Şeytanlar* gibi gerilim romanlarından aşinaydım. Ancak Alina'nın dövmesi farklıydı. Daha önce hiç benzerini görmemiştim. Harfleri baş aşağı çevirdiğinizde tamamen farklı bir anlamı olan başka bir sözcüğe dönüşüyorlardı.

"Talih," dedim fısıldayarak.

Başını salladı.

Kader ya da talih, diye düşündüm. *Nereden baktığına göre değişir.*

"Daha doğrusu, asimetrik bir ambigram," dedi. "Bir şeye ilk kez baktığında onun aslında ne olduğunu anlayamazsın, bu dövmeyi yaptırma sebebim buydu. Gözlerimiz önemli değil. Bunun kanıtını sonsuza kadar bedenimde taşıyacağım."

Büyük, buğulu gözleri ağzıma bakıyor gibiydi. "Önemli olan gördüklerimiz değil, gördüklerimizi nasıl algıladığımız. En azından, kendime bunu telkin etmeye çalışıyorum ama ne var biliyor musun?" Gözlerini kırpıştırdı ama yararsızdı. Bent yıkıldı ve gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. "İşe yaramıyor!"

"Alina..."

Elini tutmaya yeltendim ama kendini hızla geri çekti ve sırtını döndü.

"Kendime görmeye ihtiyacım olmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim yararı yok," dedi boğuk bir sesle. Yere çakılmak üzere olan bir uçaktaki yolcu gibi bacaklarını toplayıp botlarını kanepeye yerleştirmiş ve kafasını dizlerinin üstüne koymuştu. "İçinde yaşadığım dünyayı görmeye ihtiyaç duymadığımı..."

Tekrar denedim. Sırtını okşadım ama sanki kendini darbelerden korumak istercesine daha da küçüldü, omuzlarını daha da kamburlaştırdı.

"Modaya uygun giyinip makyaj yapabilir ve kendime bunun kör oluşumu 'yumuşattığını' söyleyebilirim." Titriyordu. "Ama hiç de işe yaramıyor."

"Sana yardım edeyim."

"Yardım mı edeceksin?" diye bağırdı. "Nasıl? Yaşadığım dünyayı anlayabilmene imkân yok. Gözlerini kapatıyorsun ve karanlıkta 'demek kör olmak böyle bir şey' diye düşünüyorsun. Ama değil!"

"Bunun farkındayım."

"Sana öyle geliyor! Birisi seni hiç engellisin diye kolundan yakalayıp zorla karşıdan karşıya geçirmeye çalıştı mı? Hiç tekerlekli sandalye kullananlar için yapılan kaldırım rampaları yüzünden kaldırımın nerede başlayıp nerede bittiğini bilemediğine sinirlendiğin oldu mu? İnsanların sanki orada değilmişsin gibi davranıp sadece yanındakiyle konuştukları oldu mu? Cevabın hayır, öyle değil mi?"

Güçlükle yutkundu.

"Anlamış gibi davranıyorsun, Alex ama gerçek şu ki hiçbir fikrin yok. Tanrı aşkına, telefonunun beş tuşu üzerinde bulunan Braille kabartması hakkında bile iki kez düşünmediğine bahse girerim. Kabartmaya her gün dokunuyorsun, çünkü *bütün* beş tuşlarının üstünde var. Telefon, hesap makinesi, bankamatik, bilgisayar. Benim dünyamla her gün fiziksel temas kuruyorsun ama

bir kez olsun üstüne düşünmüyorsun, bu yüzden beni ve yaşamımı anladığını söyleme."

Burnunu çekti ve yanaklarındaki gözyaşlarını koluna sildi, güçlükle soluk alıyordu. Bu sözlü fırtına, gerginliğinin çoğunu dağıtmıştı. Ağzını tekrar açtığında biraz daha yatışmıştı ama tamamen sakinleşmemişti. Söyleyeceklerindeki asıl düğüm noktasına yeni yeni geldiğini hissettim.

"Bazen gece uyurken, rüyamda bir kuyuya düştüğümü görüyorum. Sürekli aşağı düşüyorum – düşüşüm hiç bitmiyor ve ben düştükçe karanlık daha da kararıyor. Ellerimi uzatıp kuyunun çeperlerine dokunmaya çalışıyorum ama dokunamıyorum, yoklar. Kazadan önceki dünyaya ait anılarım gibi çözülüyorlar."

Bundan sonra gelen sessizliği sobadaki odunların çıtırdaması bozdu.

"Yok oluyorlar, anlıyor musun? Hepsi gidiyor. Işığa, renklere, biçimlere, yüzlere, nesnelere dair anılarım, ben düştükçe silikleşiyor. En kötüsü de ne biliyor musun?"

Uyandığında durmuyor.

"Bağırarak kendimi uyandırıyorum ve düşme hissi kesiliyor." Birdenbire sesi çok bitkin çıkmıştı. "Ama sadece o. Geri kalan her şey sürüyor. Hâlâ bu kara deliğin, bu hiçliğin içinde hapisim. Titreyip yatakta doğruluyor, kumdan kale yapmak istediğim güne lanet ediyor; gerçekten var olup olmadığımı merak ediyorum." Bana bakmak istermişçesine başını çevirdi. "Dışarıda bir dünya var mı?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum, bir sonraki sorusu ise beni tamamen altüst etti.

"*Ben* var mıyım?" Oduncu gömleğinin eteğini kavradı ve kâğıt parçası gibi buruşturdu. "Söyle Alex, ben gerçek miyim?"

Tereddüt ettim, sonra elini tuttum ve parmaklarını usulca açtım.

"Elbette varsın."

"Kanıtla öyleyse. Buna inanmak istiyorum, bana bunu göster."

Elini yüzüme koydu. Parmakları çenemi okşadı, dudaklarımın hatlarını çizdi, göz kapaklarımda bir süre oyalandı.

Hayatta, anın kendisi dışında her şeyin önemini yitirdiği o nadir anlardan birini yaşadım. Köprüdeki bebeği ve başarısız evliliğimi unuttum. Hatta çocuklarını Göz Koleksiyoncusu'nun elinden kurtarmaya çalıştığım Charlie'nin suratı bile zihnimden kayboldu. Neredeyse unutmuş olduğum bir duygu tarafından ele geçirildim.

En son, Nicci'yi ilk gördüğüm zaman böyle hissetmiştim. Beynimle ya da gözlerimle değil üstelik – Alina gerçekten önemi olan şeyleri bunlarla algıladığımızı düşünüyorsa yanılıyordu. Başka bir insana böylesine yakın olmaya özlem duyduğunda ve onunla vücudunu seve seve değiştiğinde zihin devreden çıkıyor ve ruh hâlâ çalışan tek duyu organına dönüşüyordu.

"Göster bana," dedi ısrarla. "Bana hâlâ var olduğumu göster."

Dudaklarını benimkilerin üstüne koydu, bunu yapmasını ne kadar çok istediğimi fark ettiğimde şaşırdım.

26

(Sürenin Bitimine 2 Saat 47 Dakika Kala)

Frank Lahmann (Stajyer Gazeteci)

"Müşterek halüsinasyonlar," dedi huysuz bir ses. Görüşme odasının kahverengi laminat kaplı masasının üzerindeki telefonun hoparlöründen geliyordu. Profesör Hohlfort, Dahlem'deki evinden bağlanmıştı. "Tahminime göre, sonradan ortaya çıkan bir sanrısal bozukluktan muzdaripsiniz."

"Ama Alina diye biri gerçekten var," diye itiraz etti Frank. Stoya'ya baktı. "Kör kızı kendi gözlerimle gördüm."

Telefon cızırdadı ve profilleme uzmanının sözlerinden önce gürültülü bir uğultu duyuldu. "Herr Lahmann, aranan şahısla aylardır oldukça yakın bir iş ilişkiniz olduğunu düşünmekte haklıyım, değil mi?"

"Evet."

"Stresli misiniz? Zannediyorum nadiren gecede dört saatten fazla uyuyorsunuz?"

Bu kez Frank başını sallamakla yetindi.

"Zihinsel açıdan sağlıklı insanların böyle yüksek strese maruz kaldıklarında ortaklarının halüsinasyonlarını paylaştıkları bilinen bir durumdur. Bu fenomen, sınırları açıkça belirlenmiş bir ast-üst ilişkisi içinde bulunan kişilerde daha yaygın görülür – örneğin bir partnerin açıkça baskın olduğu evlilikler gibi. Ancak bir çırağın ustasıyla kurduğu mesleki ilişki de bunu tetikleyebilir."

"Bana deli mi diyorsunuz?"

"Hayır, Frank. Yalnızca sahip olduğun baba figürünün halüsinasyonlarına kapılıyorsun, eğer daha iyi bir tanım istiyorsan. Bu oldukça sıra dışı ancak anlaşılır bir durum, özellikle de son birkaç haftadır ikinizin de yaşamak zorunda kaldığınız gerilim düşünüldüğünde. Sonuçta son birkaç on yılın en korkunç cinayetlerini işleyen seri katille karşı karşıyasınız."

Frank, ağzı bir karış açık, telefona bakıyordu. Telefondaki ihtiyarın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ben de patronum da deli değiliz."

"Patronunun tıbbi geçmişi aksini söylüyor, öyle değil mi?"

Stoya, Hohlfort'un ifadesini üzgün bir şekilde omuz silkerek onayladı. "Zorbach ile ben mesai arkadaşıydık. Birisiyle yıllar boyunca bu kadar yakın çalışınca hakkında bilmediğin pek az şey kalır. Undine bebeği hadisesinden sonra Zorbach'ın psikiyatri tedavisi gördüğü herkesçe bilinen bir sırdı. Kendisi Dr. Roth'un randevu defterinde adı yazılı olan ne ilk eski polis ne de sonuncusu."

Frank başını iki yana salladı. "İnanamıyorum."

Telefondan başka bir tıslama duyuldu. "Göster ona," dedi Hohlfort.

Frank sorgulayan gözlerle Stoya'ya baktı. Başkomiser küçük bir dizüstü bilgisayar çıkarttı. Yirmi saniye sonra ekranı görebilmesi için Frank'e çevirdi.

"Bunu Zorbach'ın ofis bilgisayarında bulduk."

Frank kaşlarını kaldırdı ve ekrana baktı. "Bir e-posta mı?"

kime: a.zorbach@gmx.net

konu: Göz Koleksiyoncusu'nun motivasyonu

Gözleri e-postanın başlığından metne kaydı.

"Kendisine göndermiş," dedi Stoya. Cümle ağzından bir soru gibi çıkmıştı.

"Bunu sık sık yapar," dedi Frank. "Bu şekilde yedekliyor. Başka insanlar önemli içerikleri USB belleğe atar. Alex ise kendisine gönderir. Bu sayede gönderilerine dünyadaki herhangi bir bilgisayardan ulaşabilir."

"İlginç," dedi Hohlfort, "ama içeriği açıklayabilir misin?"

Frank bir süre daha ekrana baktı ve başını salladı.

kime: a.zorbach@gmx.net

konu: Göz Koleksiyoncusu'nun motivasyonu

Neden herkes gözlere odaklanıyor? Bu yalnızca bir hedef saptırma. Bir hokkabaz gibi sağ eliyle bir patlama yaratıyor, böylece sol eliyle şapkadan çıkardığı tavşanı göremiyoruz. Aileler çok daha önemli. Katil yalnızca bir sevgi testi gerçekleştiriyor!

"Sizce ne demeye çalışıyor, Herr Lahmann? Nedir bu sevgi testi?"

Stoya, Frank'in omzunun üstünden bilgisayara bakıyor, gölgesi ekrana düşüyordu.

"Hayır, bilemiyorum. Konuyu bana hiç açmadı."

Hohlfort'un cızırtılı sesi tekrar duyuldu. "Bu durumda, bunu onunla konuşma zamanımız gelmiş demektir."

Başkomiser yerine döndü ve bilgisayarın ekranını kapattı. "Patronunun sahip olduğu özel bilgileri açıklamak çok zor, bunu sen de biliyorsun. Hem parçalanan hemşireyle hem de son kurban Lucia Traunstein'la bağlantısı var, cinayetten birkaç saat sonra telefonunu aramış. Bu onun masum olduğunun ya da akli dengesinin bozuk olduğunun dolaylı bir kanıtı olabilir. Ama aynı zamanda Göz Koleksiyoncusu'nun cinayetleri neden işlediği hakkında da

bir fikri var gibi görünüyor. Bu lanet sevgi testi ne anlama geliyor bilmiyorum, olayın ne kadar içinde olduğunu da kestiremiyorum ama bir şey kesin: Onu bir an önce bulmam gerekiyor. Ne olursa olsun."

Stoya avuç içlerini masaya dayadı ve tepeden tehditkâr bir tavırla Frank'e baktı. Suratları o kadar yakındı ki Frank başkomiserin burun deliklerindeki ince kıllara yapışmış minik kan zerreciklerini görebiliyordu.

"Onu bulacağım Frank, sen de bana yardım edeceksin. İstesen de istemesen de."

25

(Sürenin Bitimine 2 Saat 29 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Tam kontrolü kaybetme noktasında olduğunu hissettiğim anda durdu. Öylece. Hâlâ bacaklarını iki yana açmış, üstümdeydi, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve hareketsiz kaldı.

Kafam karışmıştı. "Ne oldu?" dedim elimi bluzunun altından çekerken.

Bir saniye önce onun düşüncelerini okuyabileceğimi düşünüyordum, tamamen bir olmuştuk ama birdenbire, hâlâ içinde olduğum halde, aramıza uzun mesafeler girmişti.

"Bir şey hissetmiyorum," dedi nefesini tutarak.

Şaşkınlık içinde ona baktım. Daha az önce bir arzu girdabına yakalanmışçasına çığlıklar atmış, dişlerini boynuma geçirmişti.

"Hadi canım?" dedim arsızca, aramızdaki mesafeyi azaltmaya çalışıyordum. Kalçasını yakalayıp kasıklarımı ona bastırdım. İnledi ve parmak eklemlerini ısırdı.

"Bir şey hissetmiyor musun yani?"

"Aptal. Onu mu dedim?"

Tek bir hamleyle kucağımdan kendini kurtarıp kenara yattı.

"Ne öyleyse?"

Çıkardığı pantolonu sehpanın önündeydi. Ayağıyla yoklayarak buldu.

"Sana dokunduğumda kesinlikle hiçbir şey olmuyor. Göz Koleksiyoncusu'nun omuzlarına yalnızca bir an dokundum, seninleyse sevişiyorum ve... hiç." Başını iki yana salladı. "Çok adamla birlikte oldum. Fiziksel temasın tek başına yeterli olmadığını elbette biliyorum. Ama neden yalnızca beni inciten adi heriflerle bunu yaşarken, senin gibi birisiyle yaşamadığımı düşünmek aklımı karıştırıyor. Seninle birlikte olmak, yalnızca hoş."

Seninle birlikte olmak, yalnızca hoş... Şiir yazmak için her zaman çok fazla sözcüğe ihtiyaç duymazsınız.

"*Senin* geçmişini göremiyorum," dedi.

"Bu ikimiz için de bir lütuf, bana inan."

Alina gülmedi. Gülümsemedi bile. Kanepenin diğer tarafında, pantolonunun bir bacağını giymiş halde oturmaya devam etti.

"Belki de bende yeterince negatif enerji yoktur," diye akıl yürüttüm. Oysa birkaç saat önce ona sanrılarıyla ilgili olarak psikiyatriste görünmesini tavsiye ederdim. Şimdi, onun görüleri bizi Göz Koleksiyoncusu'nun yeraltı dünyasına soktuktan sonra hayata karşı şüpheci bakışım bir ölçüde sarsılmıştı.

"Hayır, sebebi bu değil." Pantolonunu düğmelemeyi bitirdi ve bacaklarını kanepenin üstünde topladı. "Bugüne kadar bunun dokunduğum insanlardaki negatif enerjiyle ilgili olduğunu düşündüm. Ama ona dokunduğumda parmak uçlarımla hissettiğimden fazlasını hissetmedim. Bunu da o zaman fark ettim. Bazen bu hisleri duyuyor, bazen de duymuyordum. Birdenbire sebebini anladım."

"Neden?" diye usulca sordum.

Kilerde kendinle ilgili neyi keşfettin?

"İnsanların geçmişlerini görmemi sağlayan şey yalnızca fiziksel temas değil."

"Ne o halde?"

"Acı!"

Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

"Yalnızca acı çektiğim zaman hatırlıyorum."

Ve sözcükler ağzından dökülmeye başladı. "Yedi yaşındayken, bir araba bana çarptıktan sonra ilk defa yaşadım. Yalnızca düşündüğüm zaman bile sürücünün nefesinin kokusunu hâlâ alabiliyorum. Çürük ve ucuz içki kokuyordu. Beni ayağa kaldırdı. Ağırlığımı sağ ayağıma vermeye çalışıyordum ki gördüğüm görüntü beni bir yıldırım gibi yerime mıhladı. Etrafımı saran acının ortasında kazanın bir tekrarı gözlerimin önünden geçti."

"Yani sana çarptığı anı mı *gördün?*"

Başıyla onayladı.

"Evet, sürücünün bakış açısından, onun gözleriyle. Son trafik lambasında bir yudum aldığı şişenin kapağını kapatırken gördüm onu. Sonra sokakta yürüyen çocuğu gördüm. Adamın küfrettiğini duydum. Sonra görüntü kesildi. Bir sonraki sahnede adam yolun kenarında acı içinde kıvranan küçük kızın üzerine eğiliyordu. Benim üzerime."

"Peki ya kilerde ne hissettin?"

"Telaşlıydım, korkuyordum, ölümüne korkuyordum ama adamın bana çarptığı gün olduğu gibi veya Göz Koleksiyoncusu'na masaj yapmaya başlamadan önce ayağımı çarptığım zaman olduğu gibi hissetmedim."

"Yani..."

"Evet." Başını salladı. "Canımın yanması gerekiyor."

Kanepeden öyle ani kalktım ki yanımızda uyuklamakta olan TomTom yerinden sıçradı.

"Sana inanılmaz geldiğini biliyorum Alex ama dairede vazo ayağıma düştüğünde aynı şey tekrar oldu. Daha fazla detayı hatırladım."

"Ciddi olamazsın." Kendi pantolonumu bulmak için etrafa bakındım.

"Ciddiyim." Dinlediği birisine bütün dikkatini verirken yaptığı gibi bir kulağını bana çevirmişti. "Acı sadece yeni görüntüleri çağırmıyor. Yeterince kuvvetliyse eski olanları da hatırlatabiliyor."

Pantolonumu yerden aldım ve telefonumu bulmak için ceplerini yokladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi Alina.

"Polisi arıyorum. Teslim oluyoruz."

"Ne? Hayır!"

"Evet!"

Yeter. Artık bitti.

"Bu saçmalığa bir son veriyorum."

Telefonu açar açmaz titremeye başladı.

Yedi cevapsız arama. Bir kısa mesaj.

Park cezası gerçekmiş! Cümlesini gördükten sonra geri kalanını okumak için hızla Frank'in mesajını açtım.

Polis Göz Koleksiyoncusu'nun arabasını buldu.

Adresi okuduğumda bayılacak gibi oldum.

Bu çok anlamsız. Neden bunu yapsın ki?

Göz Koleksiyoncusu arabasını annemin bakımevinin dışına bırakmıştı.

24

Frank Lahmann (Stajyer Gazeteci)

"Doğru olanı yaptın."

Stoya elini Frank'in omzuna koydu ve attığı mesaj konusunda rahatlatmaya çalışt. Genç stajyer adamın dokunuşuyla irkildi.

"Öyle mi?" dedi. "O zaman neden kendimi ikiyüzlü adinin biri gibi hissediyorum?"

23

(Sürenin Bitimine 62 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Burada ters giden bir şeyler var.

Odaya girdiğim an bunun farkındaydım.

Alina TomTom'la birlikte bakımevinin arkasındaki ara sokaklardan birinde park edilmiş olan arabada kalmıştı. Koğuşa fark edilmeden girmek gözleri gören bir kişi için bile yeterince zordu. Beyaz baston ve rehber köpeği olan bir çiftin resepsiyonu geçmesi zordu.

Elini tutup, "Merhaba, anne," dedim fısıldayarak. Bir şeylerin ters gittiğine dair huzursuzluğum arttı. "İşte yine geldim."

Bir şeyler değişmiş.

Yolculuk boyunca en kötüsüne hazırlanmıştım, annemin boş yatağını yapan bir hemşirenin görüntüsüyle karşılaşmayı umuyordum. Hemşire bana dönecek, bana önceden haber vermeyip bu zor görevi ona bıraktıkları için kızgın bir şekilde gözlerini tavana dikecekti.

"...maalesef dün gece annenizi kaybettik... ama tamamen beklenmedik bir durum olduğunu söyleyemeyiz... aslında bir açıdan lütuf olduğu bile söylenebilir..."

Ama böyle bir şey olmadı. Ne boş yatak, ne hemşire vardı, annemi ölmekten alıkoyan cihazların hiçbiri kapatılmamıştı.

Henüz.

Uğuldama ve tıslamalarıyla elektronik yoğun bakım müziğini icra etmeye devam ediyorlardı; çevresindeki sesleri anlamayı uzun süre önce bırakmış kayıtsız bir dinleyici için çalınan uğursuz bir senfoniydi bu.

Her şey aynı.

Neredeyse.

Annemin yüzünü çarpıtan solunum tüpünü çıkartmak için bir istek duydum ama tek yapabildiğim, tavandaki loş ışıklara diktiği açık yeşil, sulu gözlerine bakmak oldu, annemin hâlâ yaşayıp yaşamadığını görmek istiyordum. Arada bir yüzü seğiriyordu ama bu da olağandı. Bunlar bilinçsiz reflekslerdi. Fişi çekilen eski bir televizyonda tamamen kararmadan önce bir süre görünüp solan bir görüntü gibiydi.

Her şey aynı. Arada bir çıkardığı sesler, her gün sürdükleri vücut losyonunun kokusu.

Buna rağmen, burada farklı bir şeyler var.

Tam bu sırada telefonum titredi. Kendi numarama yapılan yönlendirilmiş bir aramayı haber veriyordu. Mesajı dinledim.

"Nikotin bandı yüzünden!" O anda sesini duymayı en az umduğum kişi olan Dr. Roth'un sesi büyük ikramiyeyi kazanmış gibi çıkıyordu.

Söylediklerini daha iyi anlayabilmek için boş bir umutla telefonu bir kulağımdan diğerine aldım.

"Aldığınız sigara bıraktırıcı ilaç vareniklin içeriyor, bu madde yüksek derecede zehirli bir bitki olan laburnuma çok benziyor. ABD'de Federal Havacılık Dairesi, havayolu pilotlarının bu maddeyi kullanmasını şimdiden yasakladı çünkü laburnum gibi bu da halüsinasyonlara yol açabiliyor."

Pazımın üstündeki banda dokundum.

"Varenik rüya adı verilen halüsinasyonlar. Sizin de kanınızda ciddi miktarda varenikline rastladık Herr Zorbach. Bu sizin zi-

hinsel durumunuzu açıklıyor olabilir. Ayrıca renkleri, kokuları ve ışığı normalden daha şiddetli algılıyorsanız buna şaşırmayın." Dr. Roth güldü. "Halüsinasyonlarınızın şizofreniyle ilgisi yok. Bandı çıkardığınız zaman iyi hissedeceksiniz."

Hissedecek miyim? Bandı parmaklarımın arasında buruşturup telefonun kırmızı düğmesine bastım.

İyi hissetmekten oldukça uzaktım. Frank'e ulaşamıyordum, polis beni bir cinayet yüzünden arıyordu ve algılama bozukluklarımı dert etmememem söylenmişti.

Pencereden dışarı baktım – dışarısı hâlâ karanlıktı. Bakışlarım yerdeki alacalı gri kaplamadan yatağın etrafını saran tıbbi aygıtlara kaydı. İsimlerini bilmiyorum ama her birinin telefon rehberi kalınlığında kullanma talimatları olmalıydı. Sonra da içinde annemin günlüğünün durduğu komodin gözüme takıldı. Ziyaretlerimde ona okuduğum günlük buydu. Annemin günlüğünü açıp Nikolskoë ormanındaki gizli yere giden yolu keşfettiği gün gibi nostaljik anıları yad etme şansı yoktu. Küçük, deri kaplı defterin hâlâ çekmecede olup olmadığını görmek için çekmeceyi açacakken başından beri beni rahatsız edenin ne olduğunu fark ettim.

Fotoğraf.

Bu da ne?..

Çerçeve tanıdık olsa da fotoğraf değişmişti. Çerçeveyi uzun yıllar önce bir Noel'de, içine benim bile sevdiğim bir resmimi koyarak, ona ben hediye etmiştim. Eski evin ön kapısında babamın çektiği fotoğrafta yedi yaşındaki Alex pürdikkat kesilmiş, ayakkabılarını bağlıyordu. Fotoğraf bende daima melankolik bir ruh hali uyandırıyordu çünkü tek endişemin ucuz ayakkabılarım yüzünden okulda alay konusu edilmek olduğu bir zamanı bana hatırlatıyordu.

Çerçeveyi elime alıp baktım.

Çerçevede, hâlâ taş basamaklar üzerinde çekilen resmim vardı ama hatırladığımdan farklı olarak, fotoğraf yakın plandan çekilmemişti.

Buna inanmıyorum!

Figürler orijinal fotoğraftakine göre yarı yarıya daha küçüktü, yani kadraj büyümüştü ve...

...artık yalnız değildim.

Bir anda yanımda belirmiş olan ve ayakkabılarımı bağlarken beni izleyen çocuğun yüzüne gözlerimi diktiğimde ellerim titremeye başladı.

Kimsin sen? diye fısıldadım kendi kendime. *Kim olabilirsin?*

Çocuğun suratı tanıdıktı, benden daha genç duruyordu ancak mevzubahis zaman diliminde arkadaşlık ettiğim çocuklardan hiçbirine benzetemedim.

Benim fotoğrafımda ne işin var?

Çerçevenin arkasını çevirdim, arkadaki kartonu yerinde tutan klipsleri açtım ve fotoğrafı çıkardım.

Ayrıca annemin odasına kadar nasıl gelebildin?

Çocuğun açık sarı saçları vardı. Sol gözü, şaşılık tedavisinde küçük çocukların gözüne yapıştırdıkları türden pembe bir yara bandıyla kapalıydı.

...sol gözü...

Fotoğrafın arkasına kurşun kalemle yazılmış notu gördüğümde şaşkınlığım daha da arttı:

Grünau, 21. 7. (77)

Fotoğrafı geri koyma şansım hiç olmadı. Tutuklandığım sırada hâlâ bu tarihin önemi –ve Grünau'yu gerçekte hiç ziyaret etmemiş oluşum– üzerine kafa yoruyordum.

Göz Kolleksiyoncusu'nun Anonim E-posta Hesabı Aracılığıyla Gönderdiği İkinci Mektup

Kime: Thea Bergdorf <thea@bergdorf-privat.com>
Konu:... yalnızca hakikat!

Sevgili, mankafa Bergdorf Hanım,

Korkarım, size bu üslupla hitap etmeye devam etmek zorundayım çünkü oyunumdaki gizli "parçalara" hâlâ kör gözlerle bakıyorsunuz.

Daha oyun sona ermeden gönderdiğim bu ikinci e-posta gözlerinizi açacak. Özel hesabınızı profesyonel e-posta adresinize kıyasla çok daha seyrek kontrol ettiğinizi varsaysam da müteşekkir olacağınızı düşünüyorum. Eğer öyle olmasaydı ilk mektubumu uzun zaman önce fark edip yetkililere göndermiş veya en azından gazetenizin internet sayfasında yayınlamış olurdunuz.

Takdir edersiniz ki kendi kendime verdiğim taahhütler yüzünden oyunun bu telaşlı aşamasında her şeye yetişmekte zorlanıyorum. Bunu söyledikten sonra, doğruca konuya geleyim: yani cinayetleri işleme sebebime. Bundan sonra bana karşı giriştiğiniz karalama kampanyasını yürütürken gazete adını verdiğiniz o rezil paçavraya biraz olsun gerçeklik katmanız adına bunu size bir tepside sunacağım.

Yaptığım her şeyi, dünyada uğruna savaşmaya değer olan tek değer sistemini korumak için yapıyorum, yani aile için.

Okurlarınızın kuş kafeslerinin altına serdiği zaman üzerinde biriken (affedersiniz) boktan daha değersiz olan gazeteniz beni –beni!– aileleri yıkmakla mahkûm ediyor. Durum bunun tam tersidir. Kalbim daima, kardeşim ile benim asla sahip olma ayrıcalığını tatmadığımız düzenli, koruyucu ilişkilerin onarılmasından yanadır.

Muhtemelen yaşadığı ciddi hastalık onu benden daha hassas kıldığı için, babamızın sevgisizliğinden en çok muzdarip olanın küçük kardeşim olduğunu sanıyorum. Beş yaşında sol gözünü kaybetmesi onun görüşünden daha fazlasını etkiledi. Gözünün cerrahi müdahaleyle alınmasının bile açlığını yatıştırmayı başaramadığı kanser, küçük çocuğun neredeyse ruhunu yemeye başlamıştı.

Ruhsal açıdan kardeşimden daha sağlam durumda olduğumdan, babamın –bir kez olsun– iş seyahatinde olmadığı veya arkadaşlarıyla vakit geçirmediği zamanlarda bile hissettiğim daimi yokluğunu kabullenmek benim için daha kolaydı.

Annemizin de bizi bırakıp gittiği o gün nihayet geldi çattı – ve bunu yalnızca mecazi anlamda söylemiyorum. Bütün mücevherlerini, parasını ve belgelerini daima spor salonuna giderken yanında götürdüğü küçük çantasına doldurup gitti ve bir daha geri gelmedi.

Babam öfkeden çıldırmıştı. "Şimdi sizinle ne yapacağım ben?" diye bağırıyordu. Görünüşe bakılırsa annemin onu terk etmesinden çok bizi yanında götürmemiş olmasına içerlemişti.

Kardeşim olup biteni ilk başta anlayamadı. Evin içinde annemizi bulmak için saatlerce dolaştı. Kileri, tavan arasını, çardağı kontrol etti. Dolapları karıştırıp annemin kıyafetleri arasında ağladı, parfümünü kokladı, en sevdiği bluzunu yanında götürdüğünü anladı.

Ona çok yakışan somon rengi ipek bluzu. Biz ise ona yakışmıyorduk.

O gece, kardeşim "sevgi testi" konusunu açtı, ben de ilk defa ona uydum. O zamana kadar bu, çılgınca bir fikir, iki üzgün ve yalnız kardeşi eğlendiren gerçek dışı bir fanteziden başka bir şey değildi. Kardeşim ailemizin bizi sevip sevmediğini anlamamızı

sağlayacak bir test düşünmüştü. Gerçekten de basit bir testti bu: İkimizden birinin ölmesi gerekiyordu.

O zamana kadar hep kura çekmeyi düşünmüştük. Kazanan, anne ve babamızın kaybedenin cenazesinde ağlayıp ağlamadığını görecekti.

Ancak annemizin bizi terk ettiği gün, babamızın bize olan sevgisini test etmenin başka bir yolunu önerdim ona.

Saklanacaktık!

Ağaç evimizde veya gölün yanındaki kulübede değil, daha önce hiç gitmediğimiz bir yerde.

"Eğer babamız bizi hâlâ seviyorsa bizi arar, ne kadar çok seviyorsa o kadar çabuk bulur."

Yalnızca yedi yaşında bir çocuk ile kalbi kırık küçük kardeşinin aklına gelebilecek kadar çocuksu bir yöntem olduğu ortadaydı. Ama çocukça naifliği bir yana, planın mantığında yıllar sonra bugün bile beni hâlâ etkileyen çarpıcı bir basitlik vardı.

O gece uygun bir saklanma yeri bulduk. Eski kutu tipi soğutucuyu ormana her kim atmışsa, en azından önce içini yıkama zahmetine katlanmıştı. Biz içine girip yatmadan önce buzdolabının kullanılmış olduğuna dair hiçbir belirti –ne bir koku, ne de gıda artığı– yoktu.

Havadar saklanma yerimizin eve böylesine yakın olmasından memnunduk. Ormandaki bir açıklığın sınırına, babamızın her akşam koşmak için kullandığı patikanın kenarına bırakılmıştı. Burada kimsenin gözünden kaçamazdı, bu yüzden, kapağını bir kere içeriden kapattıktan sonra bir daha açamayacağımızı fark etmek bizi pek endişelendirmedi.

İlk başta, dolabın eski sahibinin bırakmış olabileceği, sürekli sırtıma batan tahta saplı, ucu kırık tornavidayla ilgili şakalar bile yaptık. Sonra, içerideki hava hatırı sayılır ölçüde azaldığında,

bunun da en az cebimdeki bozuk para kadar işe yaramaz olduğunu fark ettik.

Kapak yerinden kımıldamıyordu. Soğutucu öylesine eskiydi ki modern güvenlik talimatlarının öngördüğü türden bir manyetik kilidi bile yoktu. Bunun yerine kapakta yalnızca dışarıdan açılabilen bir sürgü bulunuyordu.

Sevgi testimiz ikimizin de istemediği bir biçimde bir ölüm kalım sınavına dönüştü.

"Babam yakında gelir," dedim.

Bunu tekrar tekrar söyledim. İlk başta yüksek sesle ve inançla. Ama sonra, gittikçe yoruldum, sesim kısıldı. Cümleyi uyuklamadan önce ve uyandıktan hemen sonra tekrarlamaya devam ettim.

"Babam yakında gelir."

Kardeşim altını ıslattığında, ağlamaya başladığında, susuzluk onu uyandırdığında hep bunu tekrar ediyordum. Bir daha uyanmamak üzere uyumaya başladığında da.

"Babam yakında gelir. Bizi seviyor, yakında gelip bizi bulacak."

Ama bu yalandı. Babam hiç gelmedi.

Yirmi dört saat geçtikten sonra bile. Kırk saat sonra hâlâ yoktu.

En sonunda bir ormancı bizi serbest bıraktı.

Kırk beş saat yedi dakika sonra.

O zamana kadar kardeşim boğulmuştu. Sonradan öğrendiğime göre, babam annemin fikir değiştirdiğini ve dönüp bizi aldığını düşündüğü için bizi aramak yerine arkadaşlarıyla içmeye gitmişti.

Tam olarak kardeşimin susuzluktan çılgına dönmüş halde boş göz çukuru üzerindeki bandajı çıkartıp çiğnemeye başladığı an babamın soğuk bir bira yuvarlıyor olabileceği düşüncesinden hâlâ kurtulmuş değilim. Babası sevgi testini geçemediği için ölmeye mahkûm olan cansız kardeşimin yüzündeki çukuru rüyamda görmediğim bir gece bile olmadı.

Fiziksel durumum düzeldikten sonra sosyal işler müdürlüğünün beni emanet ettiği büyükannem ve büyükbabam, dondurucunun içinde havasız kalmanın bende kalıcı hasara yol açmış olabileceğinden endişelendiklerini itiraf ettiler. Yaşlılığında da çalışmaya devam eden bir köy veterineri olan büyükbabam, yardıma muhtaç canlılarla ilgilenmenin bana iyi geleceğine inandığı için beni ameliyatlara götürdü, ona yardım etmeme izin verdi ve bana veterinerliğin bugün hâlâ işime yarayan çeşitli sırlarını öğretti. Örneğin, hayvanın yaşı, cüssesi ve durumuna göre cerrahi operasyon sırasında sakin kalmasını sağlamak için verilecek ketamin miktarını ayarlamayı, karnını açmadan önce bir St. Bernard köpeğin burnuna nasıl maske geçirileceğini veya bir kedinin kanserli gözünün nasıl çıkarılacağını büyükbabamdan öğrendim. Büyükbabam becerime ve öğrenme isteğime hayrandı.

Büyükannem ve büyükbabam köydeki sahipsiz kedilerin kalıntılarını asla bulamadıkları için –ne canlı canlı gömdüklerimi, ne de benzin döküp yakmadan önce çuvallara doldurduklarımı– sürekli yatak çarşaflarını ıslatmam konusunda endişe etmekten bir zaman sonra vazgeçtiler.

Kendi kendilerine, *"Çocuğun yaşadıklarından sonra bu çok normal,"* deyip durdular.

Benim için kusursuz bir koruyucu aile oldular.

Müşfik.

Yaşlı.

Saf.

22

(Sürenin Bitimine 59 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Annemin odasına girene kadar beklemiş, muhtemelen yalnız ve silahsız olduğumdan emin olana kadar beni banyo kapısının aralığından izlemişlerdi. Sonunda, fotoğraf dikkatimi dağıttığında harekete geçtiler. İki üniformalı polis, genç ve bıyıklı olan ile onun kadar kaslı olmayan, ancak sürpriz avantajına sahip yaşlı olanı, odadan fırlayıp beni arkadan yakaladı.

Beni yere yatırmalarına ya da bileklerime plastik kelepçe takmalarına gerek yoktu; zaten her halükârda teslim olmayı planlıyordum.

Scholle yüzüne yayılan sırıtışıyla beni asansörlerin önünde bekliyordu. Beni ona doğru götürürlerken, "Ah tabii," dedi alaycı bir biçimde, "senin niyetin de elbette teslim olmaktı."

Tutuklanışımdan önce hastane koridorunun neden boşaltılmamış olduğunu merak ettim. Bu kadar erken bir saatte ortalıkta çok az insan olsa da –yanımızdan korku dolu gözlerle yalnızca bir hemşire geçmişti– eğer gerçekten Göz Koleksiyoncusu olsaydım ne olacaktı? Tutuklanmaya mukavemet etseydim ya da birilerini rehin alsaydım ne yapacaklardı? Daha da kafa karıştırıcı olanıysa beni yakalamaya gelen polislerin azılı bir suçluyu yakalarken işe koşulacak türden polislere benzememesiydi.

Scholle kelepçelerimi kontrol etti. Daha sonra üniformalı polislerle birlikte dördümüz bir yük asansörüne bindik.

"Eksi bir mi?" dedim Scholle ilgili düğmeye bastığında. "Beni bodrumdan mı çıkaracaksınız?"

Bıyıklı olan genç polis yanımızdan kayıp giden beton asansör boşluğuna kayıtsızca bakıyordu. Ağzında sakız olan diğeri ise bana bakıyordu. Yalnızca Scholle sorumla ilgilendi.

"*Sen* ne yapardın?" Saatine baktı. "Sürenin bitmesine yalnızca elli dokuz dakika kaldı, sen söyle, benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Ter alnından damlalar halinde akıyordu. Alnını elinin tersiyle sildi, hipnotize etmek istermişçesine bana gözlerini dikmişti. "Senin çocuğun olsa ne yapardın?"

Birinci katı geçtik.

"Julian rezil bir çukurda boğuluyor olsaydı, şüphelinin birini merkeze götürüp işe yaramaz ifadesini yazmasını beklemekle vakit kaybeder miydin?"

Julian? Oğlumun adını kaydımı incelediği için mi, yoksa daha önce konuştuğumuz için mi bildiğini hatırlayamadım.

Scholokowsky hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Benim zamanımda, cinayet büroya yeni geçmişti. Onunla hiç uzun uzadıya sohbetim olmamış, yalnızca birkaç kez şans eseri kantinde ya da senelik emniyet balosunda karşılaşmıştık ama doğal olarak geçmişini biliyordum – merkezdeki tüm polisler gibi. Basın Alman eşlerinden ortak çocuklarını kaçıran yabancı baba haberlerinin üzerine atlardı, özellikle de adam köktenci bir hükümetçe yönetilen bir ülkeden geliyorsa. Scholle'nin yazgısı bu tür vakaların yalnızca erkek eşlerle veya belirli bir dinle sınırlı olmadığını acı bir şekilde göstermişti.

"Tanrı aşkına, Zorbach, bir bebeğin hayatını kurtarmak için daha önce bir kadını başından vurdun. Şimdi karşında Göz Koleksiyoncusu olsaydı ne yapardın?"

Şaşırtıcı bir biçimde, kendimi Scholle'nin sorduğu retorik sorunun cevabı üzerine ciddi ciddi düşünürken buldum. Küçük gözlerine baktığımda öfke tarafından güdülen kararlılığı gördüm ve başımı salladım.

Pek az ortak yönümüz olsa da adamın kastettiği şeyi anlıyordum. Scholle, çok fazla tereddüt ettiği için birini kaybetmiş olan takıntılı bir adamdı. Aynı hataya tekrar düşmeyecekti.

Bu durumda değil.

Asansör yavaşlayıp durdu. Varış noktasına ulaşmıştı.

Eksi bir.

"Bu yönden," dedi Scholle iki polise. Beni enerji tasarruflu lambaların soğuk bir ışıkla aydınlattığı bodrum koridorunda sürükledi.

"Bir zamanlar," dedim, "yerinde olsaydım ben de seninle aynı şeyi yapardım –Göz Koleksiyoncusu'nun ağzını burnunu kırıp çocukları sakladığı yeri öğrenirdim– ama köprüde o kadını öldürdükten sonra her şey değişti."

Yirmi metre yürüdükten sonra büyük bir çelik kapının önünde durduk.

"Öyle mi?" Scholle iki polise dışarıda beklemelerini söyledi. "Neden?"

"Çünkü doğru adamı yakaladığından emin olmamanın ne demek olduğunu artık biliyordum."

Güldü.

"Hata yapıyorsun. Ben Göz Koleksiyoncusu değilim."

Alnındaki teri bir kez daha silip kısık gözlerle bana baktı. Sonunda, "Göreceğiz," dedi.

Sonra kapıyı açtı, beni karanlığa doğru itti.

21

(Sürenin Bitimine 55 Dakika Kala)

Toby Traunstein

Matruşka... Gerçekten şu bebeklerden birinin içinde hapsolmuş gibiydi. Toby tahta tabutu neyle değiştirmiş olduğunu henüz bilmiyordu ama en azından solunabilir hava miktarı sorun olmaktan çıkmıştı. Saatlerdir ilk defa göğsü bir Coca Cola kasasının ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissetmiyordu. Gözünün önünde dans eden yıldızlar kaybolmuştu, ayağa kalktığında dengesini koruyabilmişti. Duvarları çelikten olan bu yeni kutuda ayakta rahatça durabiliyordu.

Doğru, karanlık hâlâ mutlaktı ve kafası çuvalın içinde olduğu zamankinden daha kötü zonkluyordu. Tornavidayla "tabutunun" duvarına önce küçük kıymıklar, sonra bütün bütün tahta parçaları kopmaya başlayıncaya ve duvarda delik açılıncaya kadar vurmuştu. Açtığı delik ilk başta yalnızca işaret parmağının geçebileceği büyüklükteydi. Daha sonra, bütün kolunu çıkarabildiğinde baştan başlaması gerektiğini fark etti, biraz daha sağdan ve yukarıya doğru. Şansı yaver gitmemişti ama daha kötüsü olabilirdi. Eğer açtığı ilk delik birkaç santimetre daha aşağıda olsaydı kasanın kapağını yerinde tutan sürgüyü bulması mümkün olmayacaktı. Parmaklarıyla cisme dokunmuş ama kaydıracak kadar uzanamamıştı.

Yani şimdi neredeyim?

Toby içine yeni bir korku dalgasının yayıldığını hissetti. Daha önce hiç duvarları böylesine soğuk ve pürüzsüz olan bir odada bulunduğunu hatırlamıyordu.

Çöp kamyonu, diye düşündü panikle. *Ancak bir çöp kamyonunun içi böyle olabilir.*

Neyse ki koku onu desteklemiyordu. Oda bir atölye gibi kokuyordu. Ya da bir tekne.

Evet, tamam! Bir zamanlar babamın satın almak istediği tekne gibi kokuyor.

Motor yağı ve tuzlu su kokusu. Hafifçe sallandığını da hissedebiliyordu.

Toby bütün zemini ve duvarları araştırdı, hatta tekrar tahta kasanın içini kolaçan etti, ancak metal duvarlarda işine yarayabilecek bir şey bulamadı.

Bölmelerden birinin bir yanında dar bir açıklık keşfetmişti ama tornavidayı manivela gibi kullanarak aralığı genişletmekte başarılı olamamıştı. Üçüncü denemede tornavidanın ucu ahşap saptan çıkmış ve tangırdayarak yere düşmüştü. İşe yaramaz bir şekilde zeminde duruyordu.

Sallanan zeminde.

İlk başta denge duyusunu tekrar kaybetmiş olduğunu düşündü. Sonuçta günlerdir bir şey yiyip içmemişti, yorgun ve bitap hissediyordu. Bu yüzden, ayakları altında duran zeminin sallandığını hissetmesi şaşırtıcı değildi. Ama bunun dışında, sesler de vardı. Gıcırtılar, kopma noktasına kadar gerilen bir halatın çıkaracağı türden sesler.

İşte... işte yine oluyor!

Toby içine uyandığı karanlık kadar ani bir şekilde üzerine çöken ağır, kahredici yorgunluğa karşı koymaya çalıştı.

Korku, açlık, susuzluk, stres, yorgunluk – belki de az önce geri kazanmayı başardığı hava kadar çok ihtiyaç duyduğu şey olan umudunu yitirmemiş olsaydı, hepsine belki yarım saat daha katlanabilirdi. Umudu kalmamıştı.

Buradan dışarı çıkabileceğini hayal bile edemedi. Yardımsız başaramayacaktı. Ayakları üstünde son bir kez doğrulmak için bile gücü kalmamıştı. Bir yerlerden kaza geçirenlerin uykuya dalmaması gerektiğini duymuştu. Uyanık kalmaları gerekirdi, yoksa ölürlerdi.

O zaman ayağa kalksam iyi olur. Daha önce hiç ayaktayken uyuyakaldığımı hatırlamıyorum. Yatmamam gerek...

"Hey!"

Kalbi terden sırılsıklam olmuş tişörtünün altında küt küt atmaya başlamıştı.

O da neydi?

Geriye doğru sendeledi ve omzunda aynı şeyi hissetti.

İnanamıyorum! Bu da nereden çıktı böyle?

Karanlıkta gözden kaçırmış olmalıydı.

Bir halat mı? Metal bir kutunun tavanında neden halat bulunur ki?

Uzanıp ihtiyatlı bir şekilde tuttuktan sonra, parmaklarını naylon halatın üzerinde kaydırıp ucuna bağlanmış plastik tutamağı buldu.

Şimdi ne olacak?

Tereddüt etti ama bu yalnızca bir an sürdü. Sonra, karanlıkta kendisine yardım eli uzatılan herhangi birinin yapacağını yaptı. İpi çekti.

Yo, hayır, lütfen...

Hızla ipi bıraktı ama çok geçti.

Hayır, lütfen ... hayır...

Ayağının altındaki zemin tekrar sallanmaya başladı ama öncekine göre çok daha şiddetliydi.

20

(Sürenin Bitimine 49 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Kirli beyaz tavanlar, mat alüminyum masalar, tezgâhların üzerindeki çekerocaklar – bir anlığına sanatoryumun patoloji laboratuvarında olduğumuzdan endişelendim.

Daha sonra çanak çömlek raflarını ve odanın ortasındaki iş yeri tipi bulaşık makinesini gördüğümde nerede olduğumuzu anlamaya başladım. Scholle tepemizdeki neon lambaları açmamıştı, bu yüzden tek ışık kaynağımız bulunduğumuz yarı bodrum katın pencerelerinden giren dışarıdaki solgun sokak lambasıydı. Karanlıkta yalnızca belli belirsiz biçimleri ve gölgeleri seçebiliyordum. Kendimin de bu bulanık, siyah beyaz fotoğrafın bir parçası olduğunu düşündüm.

"Burası eskiden hastane mutfağıydı," dedi Scholle. Sağ tarafındaki bir bira fabrikasına daha çok yakışacak olan üç devasa kazanı gösterdi. "Şimdilerde pişirme işi yeni ek binada yapılıyor. Bodrum katı tamamen boşaltılmış durumda, yani bizi kimse rahatsız edemez."

Terk edilmiş mutfağın sağa doğru olan kısmının üçte birini kaplayan çalışma alanına doğru yürürken tavandan dökülmüş bir sıva parçası deri ayakkabılarının altında çatırdadı. Aşağı yukarı küçük bir aile arabasının boyutlarına sahip olan çalışma alanında dört seramik ocak, ikili lavabo ve kahverengi fayanslarla kaplı bir

tezgâh vardı. Tezgâhın üstü metruk binalarda kaçınılmaz olarak biriken türden ıvır zıvırla doluydu: bozuk bir adaptör, kısmen soyulmuş elektrik kablosu parçaları, kirli kartonlar, kül tablası olarak kullanılmış plastik kâseler ve yarım şişe Coca Cola. Scholle hepsini kolunun tersiyle yere süpürdü.

"Stoya burada olduğumuzu biliyor mu?" diye sordum.

Güldü. "Elbette biliyor, gerçi raporda yer vereceğini sanmam. Kanunsuz tutuklamayla sicilini batırmaktan çok korkuyor. Benim aksime, Stoya suçlu olmadığını düşünüyor. Henüz savcıyı bile aramadı."

Kanunsuz tutuklama mı?

"Nasıl yani, tutuklama emrin yok mu?"

"Gerçek profesyoneller yerine neden seni almaya Laurel ile Hardy geldi sanıyorsun? O ikisinin bana iyilik borcu vardı."

Ceketinin cebinden bir sokak haritası çıkardı ve az önce süpürdüğü tezgâhın üzerine yaydı.

"Stoya eski bir polis olarak seninle yalnızca konuşmak istiyordu. Niyeti son iki olay mahallinde bulunmanı açıklamak için son bir şans vermekti. Neyse ki senden doğru cevapları zamanında almamın daha kolay olacağına onu ikna etmeyi başardım."

Elbette. Stoya ona muhtemelen –resmî olarak, tanıkların önünde– beni ifademe başvurmak üzere merkeze getirmesini söylemişti.

Gayriresmî olarak, bir gözünü kırpmıştı.

Scholle'nin arkasını döndüğü anı, her endüstriyel mutfakta bulunmak zorunda olan yangın çıkışını tespit etmek için kullandım ama ışığı kapalı tutmasının bir sebebi vardı. Yalnızca, şişko komiser üzerime çullanmadan önce ulaşamayacağım dört tavan penceresi görebildim. Normal koşullar altında benim dengim olamazdı. Benim aksime, boks bilgisi televizyonda gördükleriyle sınırlıydı. Ne boyu,

ne de cüssesi yıllar boyu antrenman yapmanın karşısında yeterli olamazdı. Ama bileklerimdeki plastik kelepçe işleri değiştiriyordu.

"Bırak beni, Scholle. Şimdiden çok geç oldu."

"Elbette." Saatine baktı ve iç geçirdi. "Zaman doluyor, o yüzden hoşbeşi bir kenara bırakalım ve bir anlaşma yapalım: Ben sana tüm bildiklerimi anlatacağım, sen de bana duymak istediğimi söyleyeceksin, tamam mı?"

"Hata yapıyorsun, ben..."

"Tamam, anlaştık, başlıyorum. Çocukları taşımakta kullandığın aracı bulduk. Bir devriye ekibi onu buraya on dakika mesafede, boşaltılmış bir geri dönüşüm tesisinin otoparkında buldu."

Haritanın sağ tarafını gösterdi.

"Yanlış adamı yakaladın," dedim.

"Bagajda somut deliller bulundu. Saç, kıyafet lifleri, kırık tırnaklar."

"Olabilir ama arabayı oraya ben bırakmadım."

Beni dinlemiyordu. "Stoya oraya gitti. Sekiz arama köpeği alanı tarıyor ama takdir edersin ki oldukça büyük bir endüstriyel tesisten bahsediyoruz." Konuşurken çenesi öfkeli bir biçimde açılıp kapanıyordu. Sanki ağzından çıkarmadan önce her bir kelimeyi çiğnemek istiyordu. "Kalan süre içinde tarayabilmemiz için fazla büyük. Bu yüzden bizimle yapacağın işbirliğine güveniyorum."

"Scholle, lütfen..."

"Pekâlâ, ben üzerime düşeni yaptım. Sıra sende. Bana çocukların yerini söyle."

"Bilmiyorum."

"Onları suda mı boğacaksın?"

Boğmak mı?

"O alçağı yakalamayı ben de en az senin kadar istiyorum, yemin ederim."

Laftan anlamayan çocuğuna karşı yavaş yavaş sabrını kaybeden bir baba edasıyla başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun," dedi sokak haritasını katlarken. "En azından elektriği hâlâ kesmemişler."

Eski televizyonların açılırken çıkardığı sesi andıran bir elektrostatik cızırtının ardından gelen bir klik sesi duydum. Aynı anda ocağın ön kısmında kırmızı bir ışık yandı.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Önce bir esinti hissettim. Sonra boynumu korkunç bir acı sardı. Boynumun kırılabileceğinden korktuğum için başımı oynatamadım. Scholle'nin ön kolu nefes alışımı öylesine etkili bir şekilde engellemişti ki, beni ocağa doğru kaba kuvvetle sürüklerken ağzımı açamadım. Ocaklar şimdiden solgun bir kızıl ışık yayıyordu.

Bundan sonra bacaklarıma arkadan tekme attı ve yere yığıldım.

Dizlerim döşeme taşlarına çarparken bir anda mutfak ışığa boğuldu.

İlk önce çektiğim acı yüzünden gözlerimin önünde şimşekler çaktığını sandım. Sonra, tavanda titreşen neon lambalar tam ışıltısına kavuştuğunda birinin ışığı açmış olduğunu anladım.

Stoya, ilk düşüncem buydu, Scholle'nin patronu hakkındaki hükmünün yanlış olması için dua ediyordum.

Ama sonra mutfağın girişinde bir çift çamurlu bot gördüm, işkenceden kaçmakla ilgili son umudum da böylece suya düştü.

19

"Size beni rahatsız etmeyin..." Scholle tutuşunu gevşetti ve güldü. "Vay, şuna bakın!" Sesi şaşkın geliyordu.

Beni kenara savurdu, mutfak tezgâhının önünde nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Resepsiyona kahve almaya çıkmıştım," dedi polislerden biri, "tam o sırada kadının Zorbach'ın annesini sorduğunu duydum."

Lanet olsun Alina, beni arabada beklemen gerekiyordu.

"Bize kendisinden bahsetmiştiniz, o yüzden onunla da konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Başımı hemen kaldıramadm. Ezilmiş soluk borum fena canımı yakıyordu ve ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışıyordum ama Scholle'nin suratına tükürdüğü sırada eskimiş kovboy botlarından onu tanımıştım.

"Ellerini üzerimden çek, adi herif!"

Scholle adama sırıtarak teşekkür etti ve gidebileceğini söyledi. Kapının kapanmasını bekledi. Sonra Alina'yı kolundan yakalayıp elinden bastonunu aldı ve kadını sert bir şekilde benim tarafıma doğru fırlattı.

"Bak sen, demek hayalet gerçekmiş."

Hayalet mi?

Güçlükle kendimi oturma pozisyonuna getirdim. Boğazımı ovalamayı çok isterdim ama ellerim arkadan bağlıydı.

Ne demeye çalışıyor Tanrı aşkına? Bir saniye sonra Scholle sorumu yanıtladığında şaşkınlık içinde bunu sesli olarak söylediğimi fark ettim.

"Kör kız arkadaşının gerçek adı Alina değil, Zorbach. Şaşırdın değil mi? Üstelik hiçbir zaman polise gelip ifade vermedi."

Takma isim... polise gitmiş olması...

Ağrıyan başımdaki çınlama yavaş yavaş azalıyordu, dolayısıyla sorular kafamda belirmeden önce bir süre geçmesi gerekti.

"Doğru mu bu?" diye sordum boğuk bir sesle.

Alina soğuk ışığın altında yaşayan bir cesedi andırıyordu. Suratı solgun, dolgun dudaklarının kanı çekilmişti, bakışsız gözleri kenara atılmış bir oyuncak bebeğe ait olabilirdi.

"Polise hiç gitmedin mi?"

Göl evinin güvertesinde ilk defa karşılaştığımız andan bu yana bana anlattığı şeyler aklıma doluştu. Göz Koleksiyoncusu'nun son cinayetiyle ilgili gördükleri. Bazıları doğru çıkmıştı: *... kırk beş saat yedi dakika, garajının yanında basketbol potası olan bungalov.* Bazılarıysa tamamen gerçek dışıydı: *..yalnızca tek bir çocuk. İki kişiyi kaçırmadı...* Veya anlamsız: *...sonra kadın güldü... "çocukla saklambaç oynuyorduk... Onu hiçbir yerde bulamıyorum... Aman Tanrım... Ne yaparsan yap ama kilere girme..."*

"Saçmalık," diye hırladı. "Tanrı'nın cezası polise tabii ki gittim. Beni muhtemelen evrak işini halletmeye üşenen adinin biriyle baş başa bıraktılar." Ümitsizce Scholle'den kolunu kurtarmaya çalıştı. "Ayrıca takma isim kullanarak çalışmak ne zamandan beri yasa dışı? Shiatsu bir sanat, Alina Grigoriev ise benim mesleki adım. Tanrı aşkına, araştırma yapmakta o kadar kötüsünüz ki Göz Koleksiyoncusu'nu yakalayamamanıza şaşmamalı."

"Bekle."

Scholle, Alina'yı kolundan tutup ocağa doğru sürükledi ve bileklerinden birini benim uzak köşemdeki musluklardan birine kelepçeledi.

"Bitik bir eski polisle kafadan kontak bir kör." Başını salladı. "Gerçek bir ekip."

"Çok büyük bir hata yapıyorsun," dedim. Bir saniye sonra fısıldamaya bile gücüm kalmamıştı. Scholle benim olduğum tarafa doğru dönüp bütün gücüyle karnıma bir tekme atmıştı. Tekrar nefes alamadan önce göğüslerim ve karnım soğuk fayans tezgâhın üzerine bastırılmıştı, suratım *–başını dik tut!–* ışıldayan ocağın tam üzerindeydi.

Kızararak öleceğimi düşünmeden önce gördüğüm son şey Alina'nın terli alnını ceketinin yenine silmesiydi. Aramızdaki mesafe yalnızca iki metre kadardı ama başka bir odada bulunsaydı bile hiçbir şey değişmezdi. Serbest eliyle uzanarak bana dokunması imkânsızdı. Ayrıca Scholle acemi değildi. Yerdeki silah olarak kullanılabilecek ıvır zıvırı – kova, spatula, kablo – tekmeleyip bizden uzaklaştırmış, böylece nahoş bir sürprizle karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

İşim bitti, diye düşündüm, yüzümdeki sıcağa bir saniye daha dayanıp dayanamayacağımı düşünürken her şey daha da beter oldu.

"Pekâlâ," dedi Scholle gergin bir ses tonuyla. "Bir kez daha soruyorum: Çocukları nereye sakladın?"

Çenemle ocak arasındaki mesafe azaldı. Scholle'nin koca patisi kafamı karşı konulmaz bir şekilde aşağı doğru bastırıyordu.

"Bilmiyorum!" Nefesimi tuttum. Alnımdan düşen bir damla ter akkor haline gelmiş spiralin üzerinde tıslayarak buharlaştı. Ocak gittikçe yaklaşıyordu. Kurumasınlar diye gözlerimi kapattım.

"Nereye sakladın?"

Aman Tanrım, diye düşündüm, *kesinlikle aklını kaçırmış durumda ve elimden hiçbir şey gelmiyor.*

Boyun omurlarım kütürdedi. Gücümün tükendiğini hissettim. Gerilen boyun kaslarımı bu halde daha fazla tutmam imkânsızdı. "Bilmiyorum." Yutkunmaya çalıştım, Scholle'nin beni duyduğundan bile emin değildim.

Sıcaklık cehennem gibiydi. Burnumla seramik ocak yüzeyi arasında bir parmaktan az bir mesafe kalmıştı. Burun deliklerimden çıkan kıllar eriyormuş gibi hissettim.

Bir kadın sesi, "Dur!" diye bağırdı. Alina olduğunu tahmin etsem de algılama gücüm hayatta kalmak için gereken asgari seviyeye gerilemişti. "Zamanını boşa harcıyorsun," ya da "Yanlış kişiye işkence ediyorsun," gibi şeyler de söylemişti sanırım ama o an bunların hiçbirinden emin değildim – dudaklarım alev alev yanan bir ocağa yapışmak üzereyken ve vücudumdaki tüm kan kafama akmaya çalışırken bundan emin olamazdım. Vücudum bütün bütün zonkluyordu: damarlarım, kulaklarım, derim – yüzümün şimdiden soyulup dökülmeye başladığını hayal ediyordum.

Yalnızca çaresizliğin bahşedebileceği bir güçle boynumun arkasındaki baskıya direndim, son kez gözlerimi açtım... ve haykırmaya çalıştım.

Tanrım, hayır! Scholle'nin gittikçe büyüyen gölgesi aklımı karıştırmıştı. *Yapma, lütfen, yapma...*

Alina'nın korktuğum kadar çılgın olmamasını umuyordum – hayır, bunun için dua ediyordum ama boşunaydı. Ne kadar çılgın olduğunu belli etti. "Cevap mı arıyorsun?" diye bağırdı. "*Benim* canımı yakman gerekiyor!"

Kadın akkor haline gelmiş ocağa boştaki elini bastırdığı sırada, Scholle'nin ağzından korku dolu bir fısıltı çıktı: "Hassiktir!"

18

(Sürenin Bitimine 39 Dakika Kala)

"O da neydi öyle?" Artık kullanılmayan hastane mutfağının girişinde bekleyen iki polisten yaşlı olanı diğerine sordu. Ritmik bir şekilde çiğnediği sakızı diliyle ağzının bir tarafından öbür tarafına geçirdi.

Genç olanı donup kaldı. Alexander Zorbach'ın yüksek sesli, korkunç bir feryat kopardığı sırada kapıyı açmak üzereydi.

"Hayııır..."

"Sence içeri girip..."

"Ne?"

Kadın da çığlık atmaya başladı. Sesi adamınkinden daha yüksek, daha acı doluydu.

Bıyıklının benzi attı.

"...girip baksak mı? Baksak iyi olacak sanki."

"Dinle genç adam, kör kızı içeri götürdüğüm zaman bile çok memnun olmadı – hiçbir koşul altında rahatsız edilmemek istediğini söyledi."

Bir şey kadının çığlığını yarıda kesti. Kulakları delen yüksek frekanslı ses hemen kesilirken, daha karanlık, hırıltılı olan sesler bir süre daha gelmeye devam etti.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi yaşlı polis, sesi sakin ancak kararlıydı. "İçeride ne olduğunu düşünüyorsun? Binanın bu kısmında başka bir kişi bile yok."

Bir şeyin yere düşme sesi duyuldu, Scholle yüksek sesle küfretti. Genç polisin eli tekrar kapının koluna gitti.

"Evlat, şimdi kapıdan girersen hayatın değişecek. Bu sana bağlı ama ben sana söylemiş olayım: Neye karar verirsen ver, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Tok bir darbe sesi daha duyuldu, bunu iniltiler izledi. Daha sonra bir çuvalın yerde sürüklenmesine benzer bir başka ses.

"Ya görev icabı rapor etmek zorunda kalacağın bir şeyle karşılaşırsan?" diye devam etti yaşlı olan. "O zaman ömür boyu bir düşman edineceksin ve kimse de seninle çalışmak istemeyecek."

Sakız tekrar taraf değiştirdi.

"Sana tavsiye: Mola vermek istiyorsan yukarı çık ve makineden kendine bir kahve al." Güldü. "Ama bir kör kız da sen getirme."

Genç olan polis telaş içinde tıraşlı ensesini yokladı. "Rapor etmezsem de bir daha kendi yüzüme bakamam."

"Neyi rapor edeceksin?"

"İçeriden gelen sesleri."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi yaşlı polis elini kulağına götürerek. "Ben bir şey duymuyorum."

Doğruydu.

Genç polis nefesini tuttu ve artık duyulmaz olan seslere kulak kabarttı.

Kapının arkasında sessizlik hüküm sürüyordu.

Ölüm sessizliği, diye düşündü, midesi bulandı, kapının kolunu tutan parmakları yavaşça gevşedi.

17

Alina Grigoriev

"Seni aradığım için üzgünüm ama biraz telaşlandım. Çocukla saklambaç oynuyorduk ve çok çılgınca gelebilir ama onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Alina kadının telaşlı sesini hâlâ duyuyordu ama ses çok uzaktan geliyormuşçasına zayıftı. Bilincinin daha büyük bir kısmını işgal eden ve anıları aklına getiren acı, içinde bir lav gibi akıyordu. Kısa bir süre için kızarmış etin –kendi etinin– iğrenç kokusunu duyduğu gerçek dünya ile gittikçe daha derinlerine çekildiği bir hayal dünyası arasında gidip gelmeye devam etti, bu dünyada çaresiz bir koca ve baba, eşine telefonun ahizesinden son bir uyarı yollamaya çalışıyordu: *"Tanrım, nasıl bu kadar kör olabildim? Artık çok geç. Ne yaparsan yap, sakın kilere inme."*

Mutfağın taş döşeme zeminine düştüğünü hissetti. Sonra, acıdan geriye yalnızca gözlerinin arkasında alevlenen ışık kaldı – içinde, kaçırma olayından birkaç saniye öncesini tekrar *gördüğü* ışık.

Kiler kapısının ardındaki saklanma yerindeydi. Yine, Göz Koleksiyoncusu'nun gözleriyle görüyordu.

"Beni duydun mu? Sakın kilere inme!"

Kocanın karısı ölmeden önce söylediği son sözler soldu, daha sonra birisi kafasındaki filmi ileri sardı.

Bir kez daha başka birinin bedenine dâhil olma deneyimini yaşıyordu, kadının boynunun kırılışına, bahçeye sürüklenişine ve çocuğun –*Sadece bir tane mi? Diğeri nerede?*– bahçe kulübesinden arabanın bagajına taşınmasına birinci gözden tekrar tanık oldu. Arabayı yine yokuş yukarı sürdü, kocanın eve dönüp bahçede, öldürülen karısının yanı başında yere çökmesini dürbünden izledi. Daha sonra gördüğü kâbusun yönetmeni araya bir atlama koydu ve arabayı bungalova sürüp Coca Cola içtiği sahneyi es geçti. Bunun yerine bütünüyle yeni bir anıyı görmeye başladı. Bu aşamada görüntüler anlaşılır sahneler oluşturmayı bırakmıştı. Bir film fragmanı gibi neredeyse rastgele biçimde yan yana gelmeye başlamışlardı.

Bir tekerlekli sandalye. Başını koltuğun baş kısmına yaslamış bir çocuğun hareketsiz suratı. Tekerlekli sandalyeyi önce çakıllı bir yol boyunca, sonra bir rampadan yukarı iten iri, spor ayakkabı giymiş bir adam...

Hayır, bu bir rampa değil. Daha çok...

...bir asma merdiven. Evet, bir geminin iskele köprüsü.

Kalasların altındaki suyu fark etti – mürekkep karası, pırıltılı. Çevresini saran bir sürü beyaz leke ve koyu karaltılar bulunuyordu. Bunlar kör olmadan önce aşina olmadığı, dolayısıyla hayallerinde *göremeyeceği* cisimlerin yerine geçiyordu.

Film tekrar ileri sardı. Şimdi bir göz görüyordu. Kahverengi bir göz, bir kere açılıp kapandı ve aynaya yaklaştı.

Tanrım, onun gözü bu. Katilin gözünü görüyorum ama bu bir ayna değil...

Hayır, karşısındaki bir ayna değil, kapının üzerindeki gözetleme deliğinin büyütücü merceğiydi.

Kirpikler soğuk metal kapıya temas ettiğinde göz görüntüden kayboluyordu...

... ağır ve beyaz boyalı, kendisinin eski moda Amerikan buzdolabı gibi bir kolu var ama çok daha büyük.

İçeri bakıyor, saklanma yerine. Çocuğun zeminde yattığını görüyor, dizlerini karnına çekip cenin pozisyonu almış, kasılıp öksürüyor ve boğazını tutuyor. Bir anda elindeki saati fark ediyor.

Bu başka bir kronometre olmalı çünkü yalnızca birkaç saniye kalmış.

Sonra, gözlerinin dolduğunu hissediyor.

Ağlıyorum, diye düşünüyor, sonra hemen söylediğini düzeltiyor. *Hayır, bu ben değilim. Ağlayan, Göz Koleksiyoncusu.*

Daha sonra kendi çığlığını duyuyor, bu kez ses başkasına değil kendisine ait. Kapıya vurup tekmeliyor ama arkasında birkaç saniye sonra sürenin dolacağı geminin metal duvarı ortadan kayboluyor.

Daha sert vurup, daha yüksek sesle bağırıyor ve acının tekrar alevlendiğini hissettiğinde gözlerini açıyor.

Film sona eriyor. Görüntüler kayboluyor.

Alina tekrar hayatının kahredici karanlık boşluğuna dönüyor.

16

(Sürenin Bitimine 26 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Telefona bağırdım ve gaz pedalına sonuna kadar bastım. "Şimdi sana doğru geliyorum." Yanımda Alina parmaklarını oynatmaya çalıştığı için bir inilti çıkardı. Avucunun içindeki yanık kısım parafine daldırılmış gibi görünüyordu ve şimdiden ödem oluşturmaya başlamıştı.

"Bir dakika." Stoya afallamıştı. "Zorbach? Bu sen misin?"

Evet. Şaşırdın değil mi?

Dikiz aynasına baktım. Frank dalgın dalgın TomTom'un başını okuşuyordu. Az önce olan biteni aklı almıyor gibi görünüyordu.

Arka kapıdan girişi. Alina'nın kendini yaralaması. Kavga. Kaçışımız.

Birkaç saniyelik zaman dilimi içinde çok fazla olay aynı anda gerçekleşmişti, Frank'in hepsini tamamen hazmetmesi belki haftalarını alacaktı. Hâlâ Stoya'nın baskısıyla beni saklandığım yerden çıkarmak için attığı mesajın pişmanlığını yaşıyordu. Ona bu konuda kızamazdım. Adi bir yalancı olduğu için Stoya ona tutuklanmayacağımı, yalnızca birkaç soruya yanıt vermem gerektiğini söylemişti. Olayların nasıl tırmanacağını kimse öngöremezdi. Ayrıca Frank bizi kurtararak hatasını telafi etmişti.

"Scholle nerede?" dedi Stoya.

"Hastanenin eski mutfağına baksanız iyi olur."

Bütün ayrıntıları vermekle uğraşmadım. Elbette, yardımcımı şüpheli olmadığı için serbest bırakarak hata yapmış olduklarını söyleyebilirdim. Frank suçlu olmayabilirdi ama sadıktı. Scholle'nin beni yakalamaya geldiğini öğrenir öğrenmez taksi tutup Park Sanatoryumu'na gelmişti. İlk başta ana girişe gitmek istediğini söylese de dar bir yan sokakta yanından geçtikleri Toyota'yı fark edince taksiciye durmasını söylemişti. Parayı öderken, yanında rehber köpeği olmadan beyaz bastonuyla hastaneye doğru giden Alina'yı görmüştü.

Ona seslenmiş, ancak rüzgâr yüzünden sesini duyuramamıştı, o da başına kapüşonunu geçirip hastanenin isimsiz ziyaretçilerinden biri haline gelmişti. Resepsiyona ulaştığında Alina'nın yaşlı bir polis tarafından karşılandığını görmüştü; bir an sonra adamla beraber yürümeye başlamışlardı. İlk olarak adamın onu yük asansörüne bindirmesine şaşırmıştı. İkinci olarak da onu bodrum katına götürmesine.

Işıklı ekranda –1 yazıyordu.

Frank merdivenleri kullanmıştı.

İnşaat çalışması. Girilmez. Yarı bodrum katındaki kapının üzerindeki tabelada bu yazılıydı. Bu sırada, Frank'in şaşkınlığı yerini bir şeylerin ters gittiğine dair güçlü bir şüpheye bırakmıştı.

Kapı muhtemelen güvenlik sebebiyle kilitli değildi. Laurel ve Hardy onu fark etmeden sağa sapmış, bir arka kapıyı kullanarak boş, büyük mutfağa girmişti.

Eski meslektaşıma bunların hepsini anlatabilirdim, Stoya'nın sadist astı yüzümü elektrikli ocakta dağlamak üzereyken Frank'in birdenbire ortaya çıktığını; arkamda görmüş olduğum gölgenin Scholle'ye değil, Frank'e ait olduğunu, yerden bulduğu bir demir boruyu silah olarak kullanan Frank'in iri yarı polisi gafil avladı-

ğını ona söyleyebilirdim. Alina'nın kendini yaralamasıyla dikkati dağılan ve bir anlığına tutuşu gevşeyen Scholle'ye tam zamanında vurmuştu.

Ama bütün bunları aktaracak zaman yoktu. Süre yirmi beş dakika içinde dolacaktı ve kalan zamanı yangın kapısından çıkıp Toyota'ya nasıl koşturduğumuzu ve şimdiyse otobanda hızlanmakta olduğumuzu anlatarak ziyan etmek istemiyordum.

"Şimdi neredesin?" diye sordu Stoya, olabildiğince sakin olmaya çalışarak.

"Sana doğru geliyoruz ama bu önemli değil. Bana yalnızca şunu söyle: Arabayı bulduğunuz yerde su var mıydı?"

"Ne arabası?"

"Oyun oynama artık – yalnızca zamanımızı boşa harcıyorsun. Evet ya da hayır. Nehir, kanal, göl – her neyse. Yakınlarda herhangi bir su kaynağı var mı?"

Bir saniyelik tereddütten sonra karşı taraftan kısa bir, "Evet," cevabı geldi.

"İyi. Yalnızca tahmin yürütüyorum ve nedenini sormaya kalkma ama..."

Kendime inanamıyordum.

"...çocuklar yüzen bir şeyin üstünde olmalı."

"Yüzen mi?"

"Bir tür tekne ya da gemide olabilirler."

Eğer kafayı oynatmış bir kâhinin kılavuzluğuna hazırsan ve en son gördüğü "kehanetlerin" doğruluğuna inanıyorsan, durum bu.

"Midem bulanıyor," Alina yanımda yumuşak bir inilti çıkardı. Bir anlığına telefonu kulağımdan indirdim ama onu hastaneye götürme teklifimi tekrar geri çevirdi.

"Lanet olsun, bölgedeki her gemiyi kontrol etmek için zamanımız yok." Stoya bağırıp çağırıyordu. "Yarım saatten az zamanımız kaldı. Eğer beni yanlış yönlendirip, izini kaybettirmeye çalışıyorsan..."

"Hangi iz?" diye araya girdim. "Eğer gizli yer suyun üzerindeyse köpeklerin onu şimdiye kadar bulamamasına şaşırmamalı."

Cevap yoktu. Yalnızca içinden geçmeye çalıştığım araç trafiğinin uğultusunu duyuyordum. "Sana kesin olarak doğruyu söylediğimi garanti edemem," dedim onu ikna etmeye çalışmadan. "Açıkçası, kendim de buna ikna olmuş değilim ama eğer zaten karanlıkta el yordamıyla ilerliyorsak, bundan ne zarar gelir?"

Bunu takip eden sessizlik ilkinden de uzun oldu. Bana yirmi dakika gibi gelen yirmi saniyenin ardından, Stoya'nın verdiği kararı duydum. Daha sonra bunun bir hata olduğu anlaşıldı.

15

(Sürenin Bitimine 19 Dakika Kala)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro)

Stoya kötü aydınlatılmış otoparkı inceledi: delik deşik olmuş bir asfalt düzlük, camları kırık viran bir bekçi kulübesi, girişin yanında, yerinden kopmuş bir bariyer. Mekân müreffeh bir toplumun ıskartaya çıkardığı eşyalarla dolup taşıyordu.

Yıllar önce batan atık yönetimi şirketi, Stoya'ya göre, Alman endüstrisinin daha da kötüye gideceğinin bir başka kanıtıydı. Beklenebileceği gibi buraya terk edilen bir araç, buldozerler bacalarıyla birlikte bütün atık yakma tesisini yıkmak için gelene kadar fark edilmeyecekti.

Daha önce yardımcı olmayı reddeden şans, şimdi canını dişine takmış bir şekilde fazla mesai yapıyordu.

Bir grup genç holigan, bir diskoya yaptıkları başarısız ziyaretten sonra (kapıdakiler onları içeri almamıştı) öfkelerini çıkarmak için onca araç içerisinden Katharina Vanghal'a ait olanı seçmişti. Kırmızı gözlü devriye polisi yanlarından geçerken yaptıkları buydu. Bu sayede, iki yan aynası ile bir camını kaybetmiş olan otomobil, kayıtlara geçme şansını yakalamıştı. Bu da Vanghal'ın otomobili Göz Koleksiyoncusu'yla bağlantılı olarak birkaç saat sonra aran-

maya başladığında, polis bilgisayarında uyarı ışıklarının yanmaya başlaması anlamına geliyordu.

"Olası kaç saklanma yeri var?" Stoya arabayı kaldırıma çekmiş, özel kuvvet komutanına telsizden sorular soruyordu.

Bir dakika önce Zorbach'ın söylediklerini hatırladığında –*"Evet ya da hayır. Nehir, kanal, göl – her neyse. Yakınlarda herhangi bir su kaynağı var mı?"*– neredeyse histerik bir kahkaha atacaktı. *Lanet olsun, Zorbach,* diye düşündü, *burası Köpenick, Sahra Çölü değil. Burada karadan çok su var. Yani Göz Koleksiyoncusu'nun kurbanlarını boğabileceği yalnızca on milyon nokta var.*

Şimdiye kadar başarısız bir şekilde araştırdıkları endüstriyel tesis Dahme ve Spree nehirleri ile Teltow Kanalı'nın birleştiği noktadaki üçgen biçimli bir açıklığın yanında yer alıyordu. Sokak isimlerinin bile suyla ilgili çağrışımları vardı. Kendisi de Regattastrasse[11] ile Tauchersteig'ın kesişim noktasındaydı.

Tauchersteig... Kabaca "Dalgıç Yokuşu" olarak çevrilebilecek ikinci isim uğursuz bir alamet gibi dikkatini çekmişti.

Elindeki telsizden bir cızırtı yükseldi. "Burada yığınla özel tekne var," dedi özel kuvvet komutanı. "Yaklaşık bir düzine kadar kabinli tekne kış için buraya bağlanmış."

"Tekneleri boş ver."

Zorbach devasa çelik kapıları olan büyük bir bölmeden bahsetmişti, bu ufak bir tekne olamazdı.

"Daha büyük bir şey olmalı – muhtemelen bir ticari taşıt gibi."

"O zaman bu geriye iki ihtimal bırakıyor."

Stoya başını salladı. Bir kömür mavnası ile bir konteyner gemisi. Bulutlu gökyüzü ay ışığını büyük oranda kesse de iskele çok sayıda lamba sayesinde sülfür sarısı bir aydınlığa büründüğü için Stoya bulunduğu yerden onları kolayca seçebiliyordu.

11 Regatta: Bir tür yelkenli yarışı. (ç. n.)

Kışla birlikte Berlin'e su yoluyla gelen mal trafiği önemli ölçüde azalmıştı. Bu iki araç da hizmet dışı bir görüntü çiziyordu. Teltow Kanalı'nın karşı kıyısında hareketsiz bir şekilde bekliyorlardı.

Takım lideri telsizde, "Kömür mavnası iskeleye daha yakın," dedi.

Stoya hâlâ başını sallıyordu. Otoparka geri döndü, Göz Koleksiyoncusu'nun iki bilinci kapalı çocuğu sakladığı yere nasıl taşımış olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Tekerlekli sandalyede," demişti Zorbach. O halde fail her şeyi iki kere yapmış olmalıydı: bagajı açma, ilaç verdiği kurbanını tekerlekli sandalyeye bindirme, kimse yokken onları yolun karşı tarafından iskeleye getirme ve sonra da...

Evet, sonra da ne? Eğer Göz Koleksiyoncusu'nun kanatları yoksa geriye yalnızca bir ihtimal kalıyordu. Onları küçük bir bota bindirip karşı tarafa geçirmiş olmalıydı.

Ama neden? Neden arabayı karşı tarafa sürmemiş olsun?

"Konteyner gemisine bakalım," dedi, içten içe kendisinin de Zorbach gibi aklını oynatıp oynatmadığını düşündü. Adamın kafayı yediği kesindi ama aynı zamanda pek çok bilgiye sahipti. Önce ültimatom, daha sonra park cezası, son olarak da bungalov. Kişisel olarak eski iş arkadaşının suçlu olabileceğine inanmıyordu ama Zorbach'ın içeriden bilgi sahibi olduğu gerçeğini göz ardı edemezdi. Scholle işleri öylesine açık bir şekilde batırmıştı ki nasıl olduğunu öğrenmeye fırsat bulamamışlardı. Kahretsin, kör kızın halüsinasyonlarını bile kontrol edecek zaman yoktu.

"Dikkatinizi çekerim," dedi özel kuvvet komutanı, "kömür mavnasına iskeleden ulaşım daha kolay sağlanabilir."

Stoya kıçtan takmalı motorun sesini hem telsizden hem de suyun üzerinden stereofonik olarak duyuyordu. Komutanı, dört adamını ve bir kurtarma köpeğini taşıyan lastik bot uzak kıyıya

doğru yola çıkmıştı. Görünüşe göre Stoya'nın talimatına uyarak en az kırk çelik konteyner kutusunun üç kat olarak dizildiği uzun gövdeli taşıta yaklaşıyorlardı.

"Kıyıdan biraz daha uzak olması onu ilk tercihimiz yapıyor," dedi Stoya.

Kömür mavnası kalabalık su yolundan kolayca görünebiliyorken, konteyner gemisi kısmen su yolundaki kalabalığın arkasında kalıyor ve iskeleden görünmüyordu – kimseye görünmeden ağır cisimleri taşımaya niyetli biri için ideal bir konumdaydı.

Ayrıca, diye düşündü Stoya, *mavna çok alçak. Zorbach'ın tarif ettiği türden bir saklanma yerini alabilecek bir alt güverteye sahip değil.*

Ama bu düşüncesini kendine sakladı. Eğer haksız olduğu ortaya çıkarsa kararlarını somut delilleri değil, kör bir medyumun tavsiyelerini dikkate alarak verdiği için suçlanmak istemiyordu.

Birinci şüphelinin tavsiyelerinden bahsetmiyorum bile!

"Vay," dedi özel kuvvet komutanı, gittikçe hedefe yaklaşıyorlardı. "Bu devasa bir gemi."

"Evet. Bu yüzden ikisine birden baskın yapmaya zamanımız yok."

Stoya terli parmaklarını telsizin mandalından çekti ve doğru kararı vermiş olmak için dua etti.

14

(Sürenin Bitimine 13 Dakika Kala)

Toby Traunstein

Bir beden eğitimi dersinden sonra, Kevin –sırf eğlencesine– ağır mavi plastik minderi spor salonunun duvarına bağlayan kayışı çözmüştü. Toby o sırada ayakkabısını bağlamakla meşgul olduğu için zamanında tepki verememiş ve koca şeyin altında kalmıştı.

Cılız bedenini olduğu yere sabitleyen, kalın köpük minderin ağırlığından çok, duyduğu büyük korkuydu. Şamatacı sınıf arkadaşları minderin üstüne çıkıp ona engel olmuştu. Birkaç saniye içinde boğulacağını sanıp bağırmıştı...

...kız gibi. Tanrım, ne kadar da utanç verici...

...ve gözyaşlarına boğulmuştu...

En azından altıma kaçırmadım, az kalsın o da oluyordu...

Sonrasında Bay Kerner kalabalığı dağıttığında Kevin'le bir hafta boyunca konuşmamıştı.

Yoksa Jens miydi? Her neyse...

Şimdi, dizlerini karnına çekmiş, soğuk zeminde yatarken ve karanlığı izlerken, o gün korkmasının ne kadar absürt olduğunu fark ediyordu. Minder etrafını tümüyle sarmamıştı, yani aslında havasız kalma ihtimali yoktu. Kendini tahta kasadan kurtardığı için artık oksijen problemi yoktu. Metal bölmeye küçük aralıklardan hava giriyordu. Şimdiki durumuyla o gün spor salonunda

yaşananlar arasındaki farkın bu kez yanında bir Bay Kerner bulunmayışı olduğunu anladı. Burada, bu saçmalığa bir son verip minderi üzerinden kaldıracak bir beden eğitimi öğretmeni yoktu. O zamanki çilesi birkaç saniye sürmüştü; şimdiyse ne kadar süredir mutlak karanlıkta olduğunu kestiremiyordu. Ne bir şey yemiş ne de içebilmişti. Hapishanesi dışkı ve idrar kokuyordu ama artık bunu fark etmiyordu. Uykuya dalmak üzereydi...

...Atlasımı getirmiş miydim? diye merak etti. *Beden eğitiminden sonra coğrafya vardı ve sanırım atlasımı getirmeyi unutmuştum...*

Kulağını dayadığı çelik zeminin hemen altından gelen bir patırtı duydu. Zeminin sallanması durmuştu, bu iyiye işaret olabilirdi – aslında o lanet ipi çektiği andan itibaren bütün bölmenin hareketi durmuştu.

"İp!" dedi mızmızlanarak. "Neden çektim ki?" Sonra en büyük korkusunun sınıf listesinde adının yanına çarpı koyulması olduğu hummalı hayal dünyasının içine tekrar geri çekildi.

Eğer atlasım olmadan gidersem Bay Pohl bana bir çarpı daha verecek ve toplamda üç çarpım olacak. Babam gerçekten deliye dönecek...

Başka bir ses onu yerinden sıçrattı, az önceki patırtıdan daha hoş bir sesti. Hafif bir fısıltı gibi, yumuşak, uyku getiren bir ses. Toby tekrar dalmaya başladı...

...çünkü sınıf defterinde üç çarpı notumun düşmesi anlamına gelir...

Ancak bir anda yeni, oldukça farklı bir his onu uykusundan kesin bir şekilde uyandırdı. Bir anda her yerini sarmıştı – karanlıkta doğruldu, elleriyle zemini yoklamaya başladı: buz gibi soğuk, görünmez ıslaklık!

Ağzını açıp ıslak zemini bir köpek gibi iştahla yalamaya başladı.

En sonunda, su.

Uzun zamandır hiçbir şey içmemiş olduğu için ilk birkaç damla boğazını asit gibi yaktı. Sonrakiler ise biraz daha iyi geldi. Kaynağını bilmediği su, hapishanesine alttan sızıyor ve her saniye biraz daha yükseliyordu. Bu, içmesini kolaylaştırsa da bir anda fazla açgözlülük etmişti.

Öksürmeye ve öğürmeye başladı. Kustuğu anda, kafatasının patlayacağını ve parçalarının zemindeki hafifçe tuzlu olan suya serpileceğini düşündü.

İşim bitti, diye düşündü çaresizlik içinde, bir anda su içmek için bile fazla güçsüz hissetmeye başlamıştı.

Derinliği ilk başta yalnızca birkaç santimetre olan su, düzenli bir şekilde yükselerek çocuğu iliklerine kadar üşütmüş ve şiddetli bir biçimde titremesine yol açmıştı.

Tamam. Pes ediyorum.

Yutkunmak, hatta ağzını açmak bile insanüstü bir çaba gerektiriyordu. Ayağa kalkması söz konusu değildi, yere uzanmak bile yorucu bir hal almıştı ve uyanık kalmak gittikçe imkânsızlaşıyordu.

Yapabileceğim en iyi şey uykuya geri dönmek, dedi kendi kendine, kısmen uyanık, kısmense sevecen bir hayal dünyasının içindeydi.

Uykuya dalarsam babam bana kızamaz, öyle değil mi? Uyursam çarpı almaktan yırtarım.

Bir cenin gibi kıvrılıp yan yatmış, sol gözü çoktan suyun altında kalmaya başlamışken, birisi –hapishanesinin dışında bir yerden– adını seslendi.

13

(Sürenin Bitimine 10 Dakika Kala)

Özel Kuvvet
(Konteyner Gemisinin Güvertesinde)

"Toby?"

Köşeli, hantal görünümlü gemiyi bordaladıktan sonraki birkaç dakika içinde adamlar görevlerinin ne kadar anlamsız olduğunu fark etmiş ve çocukların adını seslenmeye başlamışlardı.

"Lea? Toby?"

Kıyıdan onlara katılan takviye ekiplere rağmen, kalan süre içinde her bir konteyneri açıp kontrol etmeleri imkânsızdı. Ayrıca motor yağı ve dizel kokan köprüde ya da alt güvertede arama köpeğinin sesi çıkmamıştı. Köpekler yalnızca bir kez, o da kısa süreliğine, kaptanın kamarasının önünde havlamıştı, maskeli ve tepeden tırnağa silahlı adamlar odasını basıp onu yatağından kaldırdığında adamın ödü kopmuştu.

Bir dakika sonra üç polis dâhili kargo alanlarını tararlarken meslektaşları ise umutsuz bir şekilde kilitli konteynerleri tek tek açmakla uğraşıyorlardı.

"Toby? Lea?"

Sesleri Teltow Kanalı'nın suları üzerinde yankılanıyordu. Birkaç meraklı izleyici kıyıda toplanmıştı: İki koşucu, yürüyüşe çıkmış bir adam ve köpekli bir kadın, sabahın bu erken saatlerinde sayısı

gittikçe artan polis minibüslerinin, ekip araçlarının ve ambulansların ne için burada toplanmış olabileceğini tartışıyorlardı.

Adamların sesleri geminin içinde, çelik levhaların ve kablo katmanlarının arasında yankılanıyor ama cevapsız kalıyordu.

Gittikçe daha da umutsuz hale gelen polisler konteynerleri açarken, oradan oraya koştururken ve önceden emniyete alınmamış koridorları meşaleleriyle aydınlatırken tedbiri bir kenara bırakmışlardı.

Yedi dakika daha.

Olmayacak, diye düşündü Stoya, şimdi kendisi de gemiye çıkmıştı.

Hata yaptık, dedi kendi kendine – bu sırada makine dairesinde köpeklerden biri havlamaya başladı.

12

(Sürenin Bitimine 5 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

"Çok geç." Polis araçlarının yanıp sönen ışıkları tekinsiz bir durumun habercisi gibiydi. Onları gördüğüm an, operasyonun umutsuz olduğunu anladım.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Alina. Frank ile TomTom'un eşliğinde arabadan inmişti.

Toyota'yı Teltow Kanalı'nın üstündeki köprüye gelmeden iki yüz metre kadar geride, polis kordonundan uzak bir mesafede bırakmıştık.

Bir köprü!

Tekrar zamana karşı mücadele ediyordum ve kader beni tekrar bir köprüye yöneltmişti.

Kader mi, talih mi? diye düşündüm ve Alina'nın dövmesi zihnimde canlandı.

Ona gemileri zamanında aramak için çok az polis olduğunu söylemek üzereyken telefonum çaldı. Arayanın Stoya olmasını bekliyordum ama ekrana baktığımda çaresizliğim katlandı.

"Ee, yolda mısın?"

Ne bir selamlama, ne isim, yalnızca kısa, sitem dolu bir soru.

Nicci cevabı biliyor gibi görünüyordu.

Hayır, lanet olsun. Değilim.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için lafı gevelemeye başladım. Gerçek öylesine dayanılmazdı ki –iki çocuğu boğulmadan önce kurtarmak için umutsuzca koşuşturan bir grup polisi izliyordum– bunu bir mazeret olarak kullanmak istemedim.

"Açıkçası Alex, ona söz verdin. Çocuk yarım saattir uyanık, ona yedide kahvaltıya geleceğini söylediğin için ayaklandı. Babasının doğum gününü tekrar unutmasının onun için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunun farkında mısın?"

"Ama unutmadım."

"Ama burada değilsin. Aile kahvaltısı da hediye de olmayacak."

Hafif bir inilti çıkardım ve çaresiz bir şekilde elimi başıma götürdüm. Frank bana sorgulayan gözlerle bakıyordu.

Hediye! Julian'a bir saat hediye etmeyi nasıl vadetmiştim? Tek amacı bizi ölümden ayıran saniyeleri işaretlemek olan zalim, ölümcül bir mekanizma.

Babamdan kalan eski kol saatime baktım ve hayatımda ilk defa bu pahalı İsviçre saatinin bozulmuş olmasını; kollarının belirsiz bir sebep yüzünden normalden hızlı dönmüş olmasını diledim. Gözlerimi kırptım ve aniden beynimin bir süre önce fark ettiği yakın çevredeki bir şey bilincimin yüzeyine çıktı – hemen anlamlandırmamın mümkün olmadığı bir şey. Gözlerimi kapatıp korku bütün benliğimi ürpertmeden önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sonra jeton düştü, gözlerimi açtım, başımı geriye attım, işte oradaydı.

Sokak tabelası!

"Hediyesini alacak," dedim telefona fısıldayarak ve kapattım.

"Ne oldu?" dedi Frank.

Saatimi çıkarırken parmaklarım ıslak ve soğuktu. "Julian'ın istediği bu değildi ama bu ondan on kat daha değerli."

Titreyen elimle saati uzattım.

"Yo, hayır." Frank başını iki yana salladı. "Seni bırakmayacağım. Bu kez olmaz."

"Lütfen, bu kişisel bir rica. Eskiden yaşadığım yeri biliyorsun. Bunu lütfen gidip Nicci'ye ver. Temizleyip paketlesin. Ona bugünü telafi edeceğimi söyle."

"Hayır."

"Lütfen, zamanımız tükeniyor."

Hareketsiz biçimde arabaya yaslanmış olan Alina bir kulağını benim olduğum yöne çevirdi. En az benim kadar gergindi. Yeni fark ettiğim tehdidi o da sezmiş gibi görünüyordu.

Sokak tabelasındaki tehdidi.

"Ya yardıma ihtiyaç duyarsan?"

Frank doğrudan gözlerimin içine baktı, bildiğini biliyordum. Genç olabilirdi ama ahmak değildi, bunu defalarca kanıtlamıştı. İki ile ikiyi toplamasını biliyordu. Onu nedensiz yere göndermeyeceğimi de biliyor olmalıydı.

"Doğum günü hediyesini oğluma götürerek bana en büyük yardımı yapmış olacaksın."

Son bir itiraz için ağzını açacak oldu. Ama sonra vazgeçti. Arabaya bindi, bana hazin, hayal kırıklığını belli eden bir bakış attı ve bir şey söylemeden ayrıldı.

Tekrar sokak tabelasına baktım. Solgun harflere bakılırsa Grünauer Strasse'de bulunuyorduk. Üstelik Grünauer Strasse'nin herhangi bir yerinde değil, karanlık, terk edilmiş bir depônun önündeydik.

Grünauer Strasse.

Gözlerim daha fark etmeden önce beynimin kavradığı buydu.

217 Grünauer Strasse.

Annemin komodininde bulduğum resmin arkasındaki sayılar tarih değil, bir binanın adresiydi.

21.7 Grünau

Binanın dışında dikiliyorduk.

II

(Sürenin Bitimine 3 Dakika Kala)

Alexander Zorbach

Julian'la birlikte Babelsberg film stüdyosunu ziyaret etmemizin ve çekilmekte olan bir savaş filminin setini görmemizin üzerinden fazla zaman geçmemişti. Bombalanmış bina kopyasını ne kadar etkileyici bulduğumuzu hâlâ hatırlıyordum. Yıkılmış duvarlar, kırılmış camlar, duvar kalıntılarının aralarından kırık kemikler gibi fırlayan yanmış çatı kirişleri – tüm bunlar inandırıcı ancak hakiki olmayan bir şekilde tekrar canlandırılmıştı. Ancak önümdeki sahneyle karşılaştırıldığında, bu hiçbir şeydi.

Neden? Neden Göz Koleksiyoncusu bana tüm bu ipuçlarını veriyor?

Grünauer Strasse No: 217'deki metruk endüstriyel yapının dış avlusunda dikilirken, görünmez bir iple tekrar mahvolmaya sürüklendiğimi hissettim.

Benimle bir oyun oynuyor, dedim kendi kendime, fikirlerimi bir sıraya koymaya çalışıyordum. *Saklambaç, dünyadaki en eski çocuk oyunu. Ben de onun kurallarına göre oynuyorum – önüme attığı kâğıt parçalarını takip ediyorum.*

"Bana yardım etmen gerek," dedim Alina'ya.

Gün doğumu çok uzak değildi ama Berlin, şehri bir sırça fanus gibi kapatan ağır bir bulut örtüsü altındaydı. Gökyüzünde ay, kalın bir örtünün altından görülen bir feneri andırıyordu. Tan yeri

aydınlığı çeşitli fabrika avlularını birbirine bağlayan ara sokakları hemen hiç aydınlatmıyordu.

"Senden bir ipucu daha istiyorum."

Alina sol elini sıktı, yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm.

Bir anıya daha ihtiyacım var!

Stoya'yı yeni ipucu hakkında bilgilendirdim ama benim hayal gücümün bir başka kuruntusunu araştırmak için tek bir adamı bile geri çekmeyeceğini bana bildirdi. Ayrıca bu saatten sonra bütün bir ordu bile bu işe koşulsa yeterli olmazdı.

"Bölge çok büyük, Alina. Eski fabrika ve depolarla çevrelenmiş en az dört avlu var. Tek görebildiğim bu."

"Üzgünüm, Alex."

Gözlerini kısa bir süre açıp tekrar kapattı.

"Ben sadece bir gemi gördüm. Fabrika ya da depo yoktu."

Yanılıyor olmalısın. Fotoğraf, sayılar – bunlar tesadüf olamaz.

Alina'nın görüntülerinin bazıları gerçeklikle böylesine uyumluyken diğerleri neden bu kadar uzaktı, anlayamıyordum.

"Her neyse, artık hiçbir şey göremiyorum çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Hiç," dedi ilgisizce ama anlamıştım.

"Çünkü çocuklar çoktan öldü."

"Peki ya TomTom?" diye sordum.

"Yararı olmaz. Elimizde çocukların kokusu olsaydı bile arama köpeği olmadığı için yardım edemez."

Biliyorum.

Ayrıca sürenin dolmak üzere olduğunu da biliyordum. Artık bir saatim olmasa da yalnızca saniyeler kaldığını hissedebiliyordum.

Düşün, Zorbach, düşün.

Birbirinden ayırt edilemeyen, karanlık, metruk binalar bizi her yandan sarmıştı. Hiçbir yerde ışık yoktu. Her kapı ve geçit açıktı, her giriş ağzına kadar gizemli endüstriyel atık yığınlarıyla doluydu. Pek çok ihtimal aklımda canlanıyordu ama bizi yönlendirecek bir ipucu ya da belirti göremiyordum.

Göz Koleksiyoncusu oyun istiyor. Açık kurallar ortaya koyuyor. Kırk beş saat yedi dakika...

Dış avlu öylesine büyüktü ki ortaya yığılmış kamyon lastikleri bir oyuncak kamyona aitmiş gibi görünüyordu. İkizlerin saklanmış olabileceği sayısız yer vardı. Hemen ayağımızın altında veya ilerideki duvarın önüne yığılmış boş kedi maması kutularından oluşan yığının arkasında olabilirlerdi.

Sokağa çıkan giriş yoluna geri döndüğümde Alina arkamdan seslendi:

"Nereye gidiyorsun?"

Cep telefonumu açıp ekranın cılız ışığıyla eski firmadaki isimliklerin asılı olduğu levhayı aydınlatmaya çalıştığımda, belirli bir planı takip etmekten çok, içimdeki *bir şeyler* yapma dürtüsüne uyuyordum.

En üstte ve en büyük olan tabelada *Köpenicker Textilfabrik* ismi vardı. Diğer emaye levhalar ya sökülmüş ya da öylesine yıpranmıştı ki ayrı ayrı bölümlerin yazılı olduğu kısımlar neredeyse okunmaz hale gelmişti: *Baskı, Tasarım, İdare, Satış...*

Elimi soğuk metale dayadım.

Düşün, Zorbach, düşün. Çocukları aramanı istiyor. Bu bir oyun ve eğer her oyuncunun kazanma şansı olmazsa oyun, oyun olmaktan çıkar. Sadece şansını eşitlemek için ipuçları veriyor.

Seni buraya neden getirdi?

Küçük düşürmek için mi? Son anda kaybettiğini görmek için mi?

Senin için başka bir ipucu bırakmış olabilir mi?

Bir adım atıp kenara çekildim ve yetkili olmayan kişilerin yasak bir bölgeye girmesini yasaklayan uyarı levhalarından birini aydınlattım.

Başka bir ipucu?

Levhada yazanı sesli okudum: "Tehlike – Girilmez."

Yerinde...

Birincinin hemen altındaki ikinci uyarıyı okuduğumda gözlerim parladı: "Kiler 77 tamamen sular altında!"

Öylesine yüksek sesle bağırmıştım ki avludaki TomTom havlamaya başlamıştı.

Kiler 77!

Cevabı bulmuş muydum? Yoksa bu da başka bir numara mıydı?

Alina'nın yanına koşarken fotoğrafı çok canlı bir şekilde tekrar hatırladım.

Grünau 21. 7 (77)

O noktadan sonra, her şey korkutucu derecede hızlı gelişti.

10

(Sürenin Bitimine 1 Dakika)

Tobias Traunstein

Yüzüyordu. Ayakları yerden kesilmişti. Ölüyordu.

Toby, birkaç gün öncesine kadar hiç cidden ölüm hakkında düşünmemişti. Neden düşünecekti ki? Sonuçta daha dokuz yaşındaydı. Pazar yemeği için onlara geldiğinde büyükbabası, "Önünde koca bir hayat var," derdi.

Yanlış, büyükbaba, önümde artık hiçbir şey yok. Kafam bu demirden tabutun tavanına değmeye başladı bile. Nefes alabileceğim ufacık bir boşluk kaldı ve o da suyla dolmak üzere.

Ağladı ve ağzına girmeye başlayan suyu geri tükürdü. Metal bölmeye her bir aralıktan giren suyun yüzeyi, bölmenin tavanına ulaşmak üzereydi. Toby, derin, karanlık, soğuk suda boğulmanın eşiğine gelmişti.

Boğulacağım, diye düşündü. Minderin altında kaldığı zamanı andırıyordu ama aslında tamamen farklıydı. O zaman da ağlamıştı ama içten içe Bay Kerner'in gelip onu kurtaracağının bilincindeydi. Ama şimdi ne spor salonundalardı ne de babası, tekrar nefes alabilsin diye minderi üzerinden kaldıracak bir beden eğitimi öğretmeniydi. Babası...

...yok hükmündeydi. *Babam asla yanımda olmadı, şimdi neden ortaya çıksın ki? Belki annem.*

Evet, şu anda annesi onu arıyor olmalıydı. Bir keresinde Lea'yla karda kızakla kayarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı ve anneleri üzüntüden bitap düşmüş halde ormanda onları aramıştı.

Toby, diye seslenip duruyordu. *Lea, Toby...*

Yarı yarıya utanmış ve mutlu olmuştu. Annelerinin onlara üzülmesi doğal olarak onu da üzmüştü ama çocuklarını ne kadar sevdiğini görmek onun için mutluluk vericiydi.

Toby? Hey? Neredesin, Toby? Su (*kesinlikle* caldo[12] *değil,* molto freddo[13]'ydu) onu uyandırmadan önce de benzer sesler duyduğunu sanmıştı. Yoksa annesi geliyor olabilir miydi?

Evet, annem. Babam değil. Babama da, yemek masasında verdiği nasihatlere de, berbat İtalyancasına da lanet olsun. En çok da bahçede bizimle oynamasına her zaman engel olan işine. Babamın gelmeyeceği kesin ama annem...

Dudakları metal tavan ile su yüzeyi arasında kalan son havayı da içine çekti. Sonra su bir milimetre daha yükseldi, artık kafası bütünüyle suyun altında kalmıştı. Boğulmakta olduğunu biliyordu ama annesinin onu yakında bulacağı konusunda hâlâ umutluydu.

12 (İt.) Sıcak. (ç. n.)

13 (İt.) Çok soğuk. (ç. n.)

9

(Son Dakika)

Philipp Stoya
(Başkomiser, Cinayet Büro,
Konteyner Gemisinde)

"Burada ne var?" Stoya yumruğunun tersiyle çelik kapıya vurdu.

"Orayı açamazsınız," dedi geminin kaptanı.

"Neden?"

"Orası bölme kapısı. Açarsanız başımız belaya girer."

Stoya iki eliyle valfi kavradı. Bütün gücüyle çevirmeye çalıştıysa da valf yerinden oynamadı.

"Hey, ne yapıyorsunuz? Ne dediğimi duymadınız mı?" Stoya özel tim komutanına yanlarında C4 patlayıcı olup olmadığını sorduğunda kaptan yüksek sesle itiraz etti. "Orayı açarsanız işimden olurum."

"Neden?"

"Burada sıkışıp kalmamızın sebebi bu. Tekne kevgir gibi su alıyor." Kaptan bölme kapısını işaret etti. "Bu kısım boy hizasına kadar su altında. Köpekleriniz su sıçanlarına havlıyor, sizi uyarmış olayım."

8

Alexander Zorbach

Prensip olarak yalnızca hatalarımızı sorgularız, başarılarımızı değil. Bir şey yolunda gidiyorsa, bunu bize verilmiş bir hak olarak sorgusuz sualsiz kabul ederiz. Para kaybettiğimizde ya da sevdiklerimiz tarafından terk edildiğimizde üzülsek de neden bizimle kalmaya devam ettiklerini ya da bir sınavı nasıl geçmiş olabileceğimizi nadiren merak ederiz. Ama ben, hak etmediğimiz başarılarla kıyaslandığında, hatalarımızdan öğrenebileceğimiz daha çok şey olduğuna inanıyorum. Sorgulanmadıkları sürece bunlar bizi bir memnuniyet haline doğru iter ve onları tekrarlarız.

Sürenin dolmasına bir dakika kala bu düsturumu unutmuştum.

Bina 77'nin ikinci iç avludaki girişini kaçırmak imkânsızdı. Alina ilk defa önden gitti çünkü eski deponun içi zifiri karanlıktı. Yalnızca TomTom'un gözleri etrafı seçebilirdi.

Alina'yı omuzlarından tutarak takip ettim ve karanlıkta motor yağı ve durgun su kokan bir merdiven boşluğuna girdik. Zaman algımın beni yanıltmış olması için, hâlâ birkaç dakikamızın olması için dua ediyordum. Aynı görünmez güce, beni kendi lanetli oyununa çeken aklını kaçırmış bir caninin oyuncağı haline gelmemiş olmak için de dua ettim.

Sonunda zamanımız tükenmişti, yaşadığımız çılgınlığın üzerine düşünmek için bir saniyemiz bile yoktu. İlk hayat belirtisini tespit eden, TomTom'un gözleri değil, kendi gözlerim oldu.

Kırmızı, ışıltılı, dairesel.

Duvarda küçük bir düğme – apartman merdivenlerinde ışıklar söndüğünde görülen cinsten.

LED lamba yanıyordu, bu binada elektrik olduğunu gösteriyordu.

"Biri buraya gelmiş." Bunu söylediğimde Alina'nın omzunda bulunan kasların elimin altında gerildiğini hissettim.

Düğmeye bastığımda olanlar bir patlamayı andırdı.

Işık!

Bütün binaların arasında yalnızca Grünauer Strasse No: 217'de bulunan Bina 77'de birisi sigortaları tamir etmişti.

Ya da bir jeneratör kurmuştu. Bungalovda olduğu gibi...

"Ne oldu?" dedi Alina. Aniden yanan lambalar öylesine parlaktı ki o bile farkı anlamış olmalıydı.

"Eski bir deponun girişindeyiz," dedim. "Sağımızda merdiven, solumuzda yük asansörü var."

Karşımızdaysa...

"Nereye gidiyorsun?"

Kolu bastırıp kapıyı açmadan önce ya da sonra Alina'nın sorusuna cevap verdim mi, hatırlayamıyorum.

Belki hiçbir şey söylememişimdir. Ağır, hantal kapı lastik kenardan bir vakum sesi çıkararak ayrıldığında ve karşımda bana bakan bir çift gözle karşılaştığımda tek yapabildiğim bir sevinç çığlığı atmak oldu. Orada, eski tip bir Amerikan buzdolabının içindeydi.

"Anne?" dedi gözlerin sahibi olan yumuşak çocuksu ses.

Arkamda Alina rahatladığını belli eden bir ses çıkardı. Gözlerim yaşla doldu.

Charlie öldü – seni buraya kapatan cani tarafından öldürüldü.

"Ben annen değilim ama sana yardım etmeye geldim."

Koyu renk, korku dolu gözleri sessiz bir şekilde beni izledi. Küçük elleriyle ona doğru uzattığım elimi tuttu.

Tüy gibiydi, onu hapishanesinden tek kolumla kolayca çıkarabildim.

Göz Koleksiyoncusu'nun saklama yerinden.

"Pekâlâ," dedim "artık güvendesin." Nabzını kontrol ettim.

Zayıf ama düzenliydi.

"Ama şimdi birinin *senin* yardımına ihtiyacı var."

Utangaç bir şekilde başını salladı. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Lea," dedim, sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışarak, "kardeşinin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

7

"Asansörde mi?"

"Hı-hı." Lea ürkekçe başını salladı. "Annem nerede?"

"Daha sonra, Lea."

İkimiz de Charlie için daha sonra ağlayacağız. Önce kardeşini kurtarmamız gerekiyor.

"Aşağı indiğini duydum," dedi.

Kızın terden ıslak başını okşadım ve arkamdaki yük asansörüne bakmak için döndüm.

Aşağı mı? Lütfen, lütfen aşağıdaki kilere inmiş olmasın.

Dış avlunun girişindeki uyarı tekrar aklımda canlandı: *Tehlike – Girilmez. Kiler 77 tamamen sular altında.*

Bu andan itibaren her şey hızlanmaya başlamış gibiydi. Asansör kapılarını önce çıplak ellerimle zorlamaya çalıştım. Neyse ki bu sonuçsuz girişimle on saniyeden fazla zaman kaybetmedim. Buraya gelirken yanından geçtiğimiz bir yığının ortasından ucu çıkan bir demir çubuk gördüğümü hatırladım ama dışarıdaki karanlıkta onu bulmam çok zaman alırdı.

Ben de TomTom'un kayışlarını çıkarıp metal tutamağı kapıların arasındaki boşluğa soktum. Alüminyum büküldü ama önce parmaklarımı, sonra ayağımı sokabileceğim bir açıklık sağladı. Sonra dizimi ve omzumu boşluğa soktum. Kapılar görünüşe göre engelle karşılaştığında açılacak şekilde programlanmıştı ama bu

içimi rahatlatmaya yetmedi. Özellikle de asansör boşluğundan aşağıya baktığımda.

Hayır... Birkaç metre aşağıda yük asansörünün üst kısmını görebiliyordum. Yani süre dolduğunda asansör gerçekten de kilere inmişti.

Sular altındaki kilere.

Kapıyı köpeğin tasmasıyla açık tutarken boşluktan aşağıya atladım ve öylesine garip bir iniş yaptım ki az kalsın yüzüstü kapaklanıyordum.

Tanrı aşkına!

Asansörün üst kısmı sular altındaydı.

Bir dakika? İki dakika? Bir çocuk suyun altındayken nefesini kaç dakika tutabilir?

Kısa sürede suyun kaynağını tespit ettim. Binayı yapanların teknisyenler ve acil durumlar için yerleştirdiği bent kapağından geliyordu, kimse ileride içinde bir çocuğun boğulabileceğini hesap etmemişti.

Üst katta Alina'nın telefonumla yardım istediğini duydum, kapağı açtım.

Çok geç, çok geç kaldım! diye düşündüm, yine de şimdiye kadar her şey şaşırtıcı bir şekilde yolunda gitmişti.

Fazla yolunda!

Mürekkep karası su kapaktan yukarı çıkıyordu.

Anlamsızca, "Toby?" diye seslendim. Kolumu aşağıdaki karanlığa daldırdım, kolumu saran buz gibi su nefesimi kesti.

Çabalamanın bir anlamı kalmadı. Hepsi boşuna.

Hararetle başka bir yol düşünmeye çalıştım.

Ama yoktu. Başka seçenek kalmamıştı.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünerek birkaç kez hızlı hızlı nefes alıp verdim. Sonra içime çekebildiğim kadar hava çekip ayaklarımla suya daldım.

6

Soğuğun şiddetinin Fahrenheit veya Celsius cinsinden değil, acı cinsinden ölçülmeye başlandığı bir nokta varmış. Kendimi o buz gibi karanlığa daldırdığımda, tenimin en ince uçlu iğnelerin milyonlarcasıyla delindiğini hissettim, ben derine indikçe onlar da daha derine saplanıyordu. Geçirdiğim şok o kadar aşırı boyuttaydı ki bir süreliğine tek düşünebildiğim kendi canımı kurtarmak oldu. Sonra, nihayet yük asansörünün zeminine dokunmadan önce, bacağımı sert bir cisme çarptım.

Toby?

Çocuğu görebilmek ya da dokunabilmek için kollarımı uzatıp gözlerimi açtım. Nerede o şans.

Birisi boğulurken ne olur? Yüzeye mi sürüklenir? Batar mı? Yoksa ortada bir yerde balık gibi yüzer mi?

Sorularıma bir cevap bulamadım, havamın tükendiğini hissedebiliyordum.

Üstelik suya gireli yalnızca birkaç saniye olmuştu.

Tanrım, diye düşündüm, *artık hiçbir anlamı kalmadı.*

Patlayacak gibi oldum. Damarlarımdaki kan, ciğerlerimde kalan hava – hepsi içeriden vücudumun sınırlarına baskı uyguluyor gibiydi. Derken, dünyadaki en güzel hissi yaşadım, çünkü sonunda...

...sonunda onu buldum.

Ciğerlerimden biraz hava salarak daha derine indim ve içimden bir sevinç çığlığı attım. Yanılmamıştım.

Saçlar, kulaklar, ağız – evet, evet, evet, birisinin suratı.

Çocuğun başını yakaladım ve kendime doğru çektim, uzun saatlerdir ilk defa duyduğum umut içimdeki korkuya baskın geliyordu.

Belki de hepsi boşuna değildir. Belki de sonunda başarırız...

Buradan çıkmamız gerek!

Sonunda Toby'yi de bulduğuma göre, tek isteğim buradan bir an önce çıkmaktı. Ama umutla birlikte yeni bir bitkinlik dalgası da geldi. Günlerce uykusuz kalmış, işkenceyle tehdit edilmiş ve hayatım boyunca daha önce yaşamadığım bir çileye katlanmıştım. Şimdi ise hâlâ içimde kalan son enerji kırıntısı etrafımı saran suyun sıcaklığı tarafından emiliyordu. Yorgun kollarımdaki çocuğun hâlâ yaşayıp yaşamadığını kestiremiyordum ama kendi nabzımın yavaşlamakta olduğunu biliyordum.

Dupdup, dupdup, dupdup...

Kalp atışlarım arasındaki aralıklar gittikçe artıyordu.

Buradan çıkmamız gerekiyor. Işığa ve havaya.

Toby'yi koltuğunun altından kavradım ve ayaklarımı yere basarak kendimi yukarı doğru ittim.

5

Zifiri karanlık. Hiçlik.

Tepemizdeki lamba birdenbire sönünce şaşkınlıkla neredeyse çocuğu elimden bırakıyordum. Su opak, yağlı bir tabakaya dönüşmüştü. Nereye gideceğimi anlayamıyordum.

Işık neden söndü? Kapak nerede?

Yukarı, aşağı, sağ, sol. Bu sözcükler anlamlarını yitirdi. Birdenbire ve tamamen yönümü kaybettim.

Paniğim en yüksek mertebesine ulaştı. Birdenbire üzerime çöken sakinliğin sebebi bu olmalıydı. Hissettiğim gerginlik öyle bir eşiği aşmıştı ki, vücudum bir emniyet valfını açmak zorunda kalmıştı.

Yoksa insan boğulurken böyle mi hissediyor? Bu konuda kendim bir makale kaleme almıştım. Boğulma tehlikesi atlatanlarla yapılan mülakatlara göre, ciğerlere suyun dolmaya başladığı an aşırı derecede korkutucu olsa da bunu takip eden zamanda korku yerini rahatlatıcı bir sarhoşluğa bırakıyordu.

Bunu yakında kendim de tecrübe edecektim, biliyordum. Ağzımı açıp içime derin bir nefes çekme dürtüsüne karşı koyamayacağım bir an gelecekti.

O tatlı, karşı konulmaz duygu. Tıpkı bir bağımlılık, insanın kendini bile isteye teslim ettiği ölümcül bir madde gibi.

Çocuğun bedeni ellerimden kayıp gitmeye başlamışken ayağım bir halata takıldı.

Halat mı? Halat da nereden çıktı?

Serbest elimle halata tutundum ve çekince gelmemesine şaşırdım. Her halükârda sağlıklı düşünme yetimi kaybetmiştim, dolayısıyla ipin tavana mı, yoksa zemine mi bağlı olduğunu sorgulamak aklımın ucundan geçmedi, oysa benim durumumda bu, hayat ile ölüm arasındaki fark demekti. Çünkü ipe tutunarak kendimi çektiğim yönü bu belirliyordu. Kendimi ve gövdesi her geçen saniye daha da ağırlaşıp cansızlaşan Toby Traunstein'ı.

Bir dalgıç gibi ayaklarımı çırpmaya başladım ama ayağımda palet değil beni aşağıya çeken ağır botlarım vardı.

Gerçekten aşağıya mı çekiyorlardı?

Tek elle, yavaş yavaş ip boyunca kendimi çektim.

Yukarıya mı? Yoksa aşağıya mı?

Kendimi yanlış yöne, ölümüme doğru çekiyor olabilir miyim?

Gözlerimi açtım. Zifiri karanlıkta bir şey görmeyi beklemiyordum ancak kafam patlayacak gibi hissediyordum ve bunu bilinçli bir karardan çok anlamsız bir refleks sonucunda yapmıştım, sanki içimde hissettiğim basıncı bu sayede dengeleyebilirmiş ya da tuzlu sudan gözlerimle oksijen süzebilirmişim gibi. Gerçekten bir şey görmek ise benim için daha şaşırtıcı olmuştu.

Işık!

Evet, yukarıda, ipin ucunda solgun bir ışık hüzmesi vardı.

Meğer tünelin sonunda ışık gören tipler haklıymış, halat parmaklarımın arasından kayarken son düşüncem bu oldu. *İşte son. Karanlık, soğuk bir boşlukta yolumuzu açmaya çalışıyoruz ama her şey bittiğinde gördüğümüz tünelin sonundaki ışık oluyor.*

Gülümsedim ve derin bir nefes aldım.

4

(Sürenin Bitiminden 55 Dakika Sonra)

Alina Gregoriev

"Bana ne olup bittiğini söyleyebilir misiniz lütfen?" diye sordu Alina. Elini sargıya alan adam ne kendini tanıtmış ne de herhangi bir şey söylemişti.

"Üzgünüm ama buna yetkim yok," demekle yetindi. Şaşırtıcı derecede tiz sesi cüssesine uymuyordu.

Eli yalnızca sağlık görevlisinin eline dokunmuştu ama bu genelde kör bir insanın karşısındaki kişinin vücut ağırlığını tahmin etmesi için yeterli oluyordu. Birinin boyutlarıyla ilgili bir ilk izlenim edinmek istediğinde Alina bir saniyeliğine karşısındaki kişinin bileğini tutardı. Ama şimdi onun için hiçbir şey ambulanstan inmesine müsaade etmeyen kilolu sağlık görevlisinin fiziksel görünümünden daha önemsiz olamazdı.

"Sakinleş lütfen, işim henüz bitmedi."

Adam onu çekip sedyeye geri oturttuğunda karşı koymadı.

"Beni boş ver, diğerlerine ne oldu?"

Zorbach ile oğlan nerede?

Alina, Stoya'nın adamları ona yardım için 77 numaralı binaya koşturdukları zaman onları görmemiş olduğu için kızmalı mı, yoksa minnettar mı olmalıydı, bilmiyordu. Yük asansörünün yanında

geçirdiği dehşet dolu dakikalara ait anılar neredeyse tamamen ses ve kokulardan oluşuyordu.

Asansör kapısının tekrar kapandığını duymuştu, Zorbach'ın kapı kanatları arasına sıkıştırdığı alüminyum tutamak gürültülü bir gıcırtı çıkararak bulunduğu yerden kaymış, yere düşmüştü. Kalan görme duyusu sayesinde ışığın söndüğünü anlamıştı. Cesur bir kız olduğu için ağlamasını bastıran Lea bunu doğruladı. Bu sırada, asansör boşluğunda Zorbach bütünüyle çaresizdi – Alina'nın yalnızca durgun su ve rutubetli duvar kokusu sayesinde algıladığı yerde ışıksız ve yardımsızdı.

Toby'nin hapishanesinin çoktan su basmış olduğunu bilseydi, her ikisi için de duyduğu korku çok daha yoğun olacaktı. Lea'ya ışık düğmesine tekrar basmasını söyledi – bunun Zorbach'a yararı olmadı. Bulundukları yer aydınlansa da ışık asansör boşluğuna ulaşmıyordu. Zorbach'ın yaptığını yapamadı, TomTom'un tasmasının tutamağı iyice bükülmüştü ve kapının kanatlarını açmak için fazla güçsüzdü. Ne TomTom, ne Lea ne de ödem toplayan sol eli bu konuda ona yardımcı oluyordu, bu yüzden tek yapabileceği orada durup beklemek, korkudan ve yorgunluktan titreyen Lea'yı biraz olsun rahatlatmaktı.

Alina zaman duygusunu tamamen yitirmiş olsa da olay yerine gelen adamların çok geç kaldığından emindi.

Dört polis. Geç kalmışlardı.

Binaya neredeyse aynı anda girdiler, botlarının patırtısı merdivenlerde yankılandı. Lea'yı gördükleri anda botlar birdenbire sustu. Zorbach'ı tutuklama emriyle harekete geçmişlerdi ancak Alina'nın kollarında kaçırılan kızla *canlı* karşılaşmak her şeyi değiştirdi.

O zaman bana inanmaya başladılar, diye düşündü Alina ama bu düşünce onu hiç tatmin etmedi.

"Hâlâ oradalar mı?" diye sordu elindeki sargıyla ilgilenen sağlık görevlisine.

Yoksa götürüldüler mi?

Hafif bir hareket hissetti ve adamın kafasını öne arkaya salladığını tahmin etti.

Ya da sağa sola.

"Lanet olsun, bana çocuk muamelesi yapmayı bırak! Ne dediklerini duydum!"

Yarım saat önce ambulansın dışında operasyonu bir meslektaşıyla tartışıp sigara içen polis *"Zaman kaybı – onları sudan çıkardığım zaman çoktan iş işten geçmişti,"* demişti. *"Kızımın oyuncak ayısına suni teneffüs yapmakla aynı şey."*

Alina ambulanstan atlayıp adama tokat atmayı, suratına, *"Nasıl böyle konuşabiliyorsun, adi herif?"* diye bağırmayı istemişti. *"Kapıları açıp asansör boşluğuna atladın, suyun yüzeyine ışık tutup onları takıldıkları ipten kurtardın – evet ama çok geç kaldınız!"*

"Daha önce hiç boğulan bir kurbanla ilgilendin mi?" diye sordu sargısını bantlayan sağlık görevlisine. Gözyaşlarını güçlükle kontrol ediyordu.

Adam evet anlamında bir homurtuyla yanıt verdi.

Ya konuşmaması için talimat almıştı ya da hâlâ yaşananların dehşetini üzerinden atamamıştı.

"Ne kadar..." Alina güçlükle yutkundu. "Yani, bir boğulma olayından sonra birisine suni teneffüs yapmaktan ne zaman vazgeçersiniz?"

Daha güvenli bir zeminde olduğunu hisseden görevli daha rahat konuşmaya başladı. "Duruma göre değişir. Bir keresinde yirmi dakika sonra geri getirdiğimiz bir adam oldu ama bu istisnai bir durumdu."

"Normal kabul edilen süre ne kadar?"

Alina elinin üzerindeki sargıya dokundu.

"Bir ya da iki dakika."

Bir ya da iki dakika mı?

Zorbach'ın asansör boşluğuna inmesi en az iki dakika sürmüştü. Toby'nin o zamana kadar suyun altında ne kadar kaldığını ise ancak Tanrı bilebilirdi.

Stresli koşullarda dakikalar kayan yıldızlar gibi geçip gidebilir – öyle hızlı geçerler ki insan farkına varmaz. Ama belki de bu sefer durum bir dişçi koltuğunda beklemeyi andırıyordu. Her bir saniye Alina'ya bir saat gibi gelmişti. Belki de tüm olay korktuğundan çok daha kısa sürmüştü. Bunu bilmesine imkân yoktu.

Alina'nın midesi bulandı. İki insanın hayatta oluşu pek de karmaşık olmayan bir aritmetik problemine dönmüştü, geçen zamanlar birbirine eklendiğinde toplamı kaçınılmaz ölüme denk geliyordu. *Zorbach'ın asansöre girmesi iki dakika, suyun altında geçirdiği iki dakika, çocukla beraber yukarı çekilene kadar iki dakika daha...*

Fazla uzun sürmüştü. Çocuk için çok uzun bir süreydi bu, Alex için ve –bir anda farkına varmıştı– aynı zamanda kendisi için de. Alex Zorbach'la görme duyusu arasındaki ortak nokta buydu. İkisini de kaybedene kadar kendisi için ne kadar önemli olduklarını anlamamıştı.

Saatini vermemeliydi, dedi kendi kendine, ne kadar çocuksu olduğunu bilse de bu düşünceyi bastıramıyordu.

Kendi zamanını verdi...

Ağlamaya başladığı için görevlinin ayağa kalktığını duyamadı. Adam utanmış bir edayla boğazını temizledi.

"Su altında nefes tutma rekorunun on yedi dakika dört saniye olduğunu biliyor muydun?"

Birdenbire benliğini ele geçiren duygu o denli eziciydi ki Alina boğulacağını düşündü.

"Rekor profesyonel sihirbaz ve dublör David Blaine tarafından kırıldı. Ama denemeden önce yirmi üç dakika boyunca saf oksijen soluduğunu unutma."

Görmeyen gözleri doldu. Bir andan diğerine geçerken sanki bütün dünya dönüşmüştü. Kutuplar yer değiştirmişti, Almanya artık Avrupa'da değildi, Berlin başka bir gezegendeydi ve artık bir insan olmayan Alina, saf enerjiye dönüşmüştü.

"Yine de öncesinde hazırlık yapmaksızın üç dakika fena bir süre değil, öyle değil mi?"

Pozitif enerji.

Oturduğu yerden sıçradı. Tek dileği, kendini ambulansın arka kapısında dikilmekte olan bu boğuk sesin sahibinin kollarına bırakmaktı.

"Yaşıyorsun," dedi, gözyaşları içinde gülümseyerek.

"Evet ama ne halde olduğumu göremediğin için şükretmelisin."

Zorbach onun kahkahasına katıldı. Adam ambulansa binerken aracın sallandığını hissetti.

"Toby?"

Az önce uzandığı sedyenin kenarına yaslanıyordu ki Zorbach'ın duraksamasını hissetti.

Hayır, lütfen, hayır.

Yüzünü ellerine gömdü.

"Neredeyse beş dakikadan fazla suda kalmış." Zorbach'ın bu kadar üzüntü verici bir bilgiyi nasıl bu kadar serinkanlı bir biçimde aktarabildiğine şaşırdı. Sesi sakin, neredeyse memnuniyet duyar gibiydi. "Neredeyse iki kere kaybediyorlardı. Ama hergele çetin ceviz çıktı. Kalbi tekrar atmaya başladı. Hâlâ durumu kritik ve onu bir süre yapay komada tutmayı düşünüyorlar ama doktorlar iyileşeceğinden umutlu."

O andan itibaren onu kimse tutamazdı. Alina kollarını açıp tedbiri bir kenara bırakarak ambulansın kapısına, Zorbach'ın durduğu yere koştu. Yüksek sesle gülüyor, sevinçten havalara uçuyordu.

Alex yaşıyor. İki çocuk da güvende. Artık her şeyin yolunda olduğundan emindi. Hiçbir şey ters gidemezdi.

İnsan, hayatı boyunca nadiren bu denli yanılabilirdi.

3

(07.27. Sürenin Bitiminden Bir Saat Sonra)

Alexander Zorbach

Yalnızca içinde bulunduğumuz anı yaşamayı başarabildiğimiz pek az zaman vardır – geçmişin ya da geleceğin olmadığı, yalnızca şimdinin önem arz ettiği zamanlar.

Kendi hayatımda buna benzer hatırlayabildiğim yalnız iki an var. İlkini yeni doğan Julian'ı ilk kez kollarıma aldığım zaman yaşamıştım. İkincisi ise dizlerim yorgunluktan çözülmüş, battaniyeye sarılmış halde, ambulansın merdivenlerinde Alina'nın bana sarılmasını beklediğim zamandı.

Büyük bir mutluluk ile kahredici yorgunluğu aynı anda yaşıyordum. Yalnızca bir dakika önce oksijen maskemi çıkartıp beni yeni hayata döndürmüş doktorların arasından kurtulmak için mücadele vermiştim. Kalbim atmaya başlar başlamaz bana brifing vermeye çalışan Stoya'yı da atlatmam gerekmişti.

Bronş kanallarımda hâlâ su vardı ve hâlâ Toby gibi tıbbi gözetim altında tutulmam gerekiyordu. Ancak bu coşkulu mutluluk anında sağlığım da, hâlâ yanıtlanmayı bekleyen sorular da umrumda değildi.

Neden Alina rüyalarında yalnızca bir çocuk görmüştü? Eğer Toby hâlâ hayattaysa neden saklandığı yerde öldüğünü düşünmüştü?

Son birkaç saattir neden bu gizemli "anıların" kısmen doğru olduğunu –tuhaf bir şekilde doğru çıkan ültimatom süresi ve tamı tamına tarif ettiği gibi olan bungalov gibi– ancak hayati noktalarda bizi hedeften saptırdığını ben de merak etmiştim: *"Yalnızca gemiyi hatırlıyorum. Fabrika ya da depo değildi."*

Göz Koleksiyoncusu'nun oyununa dâhil etmek için onca insan arasından neden beni seçtiğini, Alina'yı bana gönderdiğini, beni kilerdeki ölen kadına yönlendirdiğini ve annemin yatağının yanındaki resmi değiştirdiğini merak ediyordum – ama artık bu bile önemli değildi. Kurbanlarını son anda kurtarmıştık ve Göz Koleksiyoncusu'nun kimliği bile beni ilgilendirmiyordu. Şu anda geçmiş veya geleceğin önemi yoktu, yalnızca içinde bulunduğumuz an önemliydi.

Alina'nın sendelemesinin her şeyi değiştirdiği an.

Bana doğru koşarken ayağı sedyeyi tutan kayışlardan birine takıldı. Tökezledi ve kendini kurtarmak için içgüdüsel olarak ellerini ileri uzattı, duvarda bulunan tutamakları doğal olarak göremedi ve çaresizce yere kapaklanırken elini metal rafın kenarına çarptı.

Gülümsemesi suratını terk etti ve acıdan gözleri yaşardı.

Sanki yararı dokunurmuş gibi, "Elin!" diye çığlık attım ve yanına diz çöktüm.

Yanan elin!

Düşerken bütün ağırlığını eline vermişti ve eli sargıda bile olsa rafın kenarı canını fena bir şekilde acıtmış olmalıydı.

"İyiyim," dedi sıktığı dişlerinin arasından, alnı terle kaplanmıştı. "Sorun yok." Onu kollarıma aldığımda gördüğüm kadarıyla acısı hemen geçmedi – bense boğulmakta olan bir adam gibi ona tutunmuş, onu asla bırakmak istemiyordum. Tekrar, "Ben iyiyim," dediğini duydum. Cümlesini tekrar edecekti ama yarıda kesti. Ona nasıl olsa inanmayacak, ne kadar dirense de daha sıkı sarılacak-

tım ki Alina bir anda damarlarındaki kan durmuş gibi kaskatı kesildi – kollarımla canlı bir varlığa değil, mermerden bir heykele sarılmış gibi hissettim.

"Bir şey hissettim!" dedi kısık sesle.

Hayır!

Gözlerimi kapattım.

"Fiziksel temas yeterli değil... Yalnızca canım yandığında hatırlıyorum..."

Ondan uzaklaştım, ayaklarım titremeye başladı.

"Ne?"

"Telefonun!"

Sağlık görevlisinin Alina'nın ceketini astığı giysi askısına baktım.

Titreşim sesi gittikçe arttı.

"Ne olmuş ona?" diye sordum ayağa kalkarken.

"Telefonu açma," dedi gözyaşlarına boğularak. Yüzünü ellerine gömdü.

"Lütfen telefonunu açma."

2

Kinikler insanın doğduğu andan itibaren ölmeye başladığını söyler. Bütün aşırı önermelerde olduğu gibi bu dramatik ifade de içinde bir gerçeklik payı taşır. Herkes hayatta yaşamın sona erip ölümün başladığı bir noktaya ulaşır; sonsuz derecede küçük ama ölçülebilir bir anda varoluşumuzun dönüm noktasını işaretleyen görünmez sınırı geçeriz. Bunun öncesinde gelecek sandığımız yalanlar vardır; önümüzde ise yalnızca ölüm uzanır. Çoğu insan bu dönüm noktasının hayatlarının son çeyreğinde yer almasını umar. Diğerleri, örneğin ölümcül bir hastalığa yakalananlar, bu noktayı geçtiklerinde belki daha yaşamlarının yarısına gelmemiş olabilirler. Çok az insan dönüm noktasını onun farkına vararak geçer. İnsanlar nadiren ömürlerinin yaşamsal kısmını geride bıraktıklarını ve ölmeye başladıklarını fark eder. Ama ben onlardan biriyim. Bunu size söyleyebilirim.

Ölmeye, o ambulansta başladım, tam olarak telefonu kulağıma koyup karımın gergin kahkahasını duyduğum anda.

"Seni aradığım için üzgünüm ama biraz telaşlandım. Çocukla saklambaç oynuyorduk ve çok çılgınca gelebilir ama onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Büyük kırılma.

Ruhumun en derin köşelerinde bir kapı çarparak kapandı ve bugüne kadar uğruna yaşamış olduğum şeylerin hepsiyle aramdaki bağlantıyı kopardı.

Tanrım, diye düşündüm ve sözcüğü dışımdan tekrarladım.

"Tanrım!"

Sendeleyerek ambulanstan çıkarken etrafımdaki her şey dönmeye başladı.

"Nasıl bu kadar kör olabildim?"

Tüm o cevapsız sorular. Bütün muhtemel cevaplar. Şimdi her şey olabilecek en dehşetli, en korkunç biçimde bir anlam ifade etmeye başladı.

"Çok geç," dedim telefonda ağlayarak, en başından beri yanlış yöne baktığımızı fark ederek donup kalmıştım. Yanlış yöne, geçmişe bakıyorduk.

Alina geçmişi göremiyordu ve asla böyle bir yeteneğe sahip olmamıştı. Bana anlattığı olayların hiçbiri henüz gerçekleşmemişti.

Henüz.

Ambulansın dışında tökezledim ve boylu boyunca yere kapaklandım, suratım ıslak çamura gömüldü ve nefes almaya çabaladım. Az önce fark ettiğim şeyin önemini gerçekten kavradığımda başım döndü.

Bunların hepsi, hâlâ gerçekleşmek üzereydi.

Gerçek korku önümüzde uzanıyordu. Alina geçmişi değil, daima geleceği görüyordu!

"Kilere inme, beni duydun mu?" Ayağa kalkmaya çalışırken telefona haykırdım.

Buranın çıkışı nerede? Arabam nerede?

"Sakın kilere inme!" diye tekrar ettim.

Ne kadar çılgınca görünse de eğer hayal ettiklerimin en korkuncu gerçekleşiyorsa, Alina'nın anlattığı Göz Koleksiyoncusu hikâyesine bağlı kalmalıydım – tek farkla. Eğer Nicci'nin yaşamasını istiyorsam, bedeli ne olursa olsun onu uyarıma uymaya ikna etmem gerekiyordu.

"Sakın kilere inme!"

Tökezledim, dizlerim büküldü ama pes edemezdim. Kaçınılmaz olana direnmem gerekiyordu. Nicci'nin ağzından son sözcükleri çıkarken bile: "Beni korkutuyorsun, hayatım."

Sonra boğuşma gürültülerini duydum.

Kiler kapısının arkasında bir adam saklanıyor. Ona saldırıyor, boynunu kırıyor, onu bahçeye sürüklüyor...

Sesler Alina'nın anlattığı hikâyeyle örtüşüyordu.

Nicci'nin bahçesinde ahşap bir kulübe olduğunu hatırladığımda haykırmaya başladım.

I

Alexander Zorbach

Sonra, (çok, çok sonra) antidepresan ve yatıştırıcılardan oluşan kokteylimin doğru düşünmeme izin verdiği kısa anlarda, böylesine ölümcül bir yanlış anlamayı nasıl bu kadar uzun süre sürdürmüş olabileceğimi kendime soruyordum.

Alina yeteneğinin ayrıntılarını daha önce kimseyle konuşmamıştı. Eğer konuşmaya ilk karar verdiğinde her şey böylesine kaotik bir halde olmasaydı, hatırladığı görüntülerin *geçmişe* ait olduklarına dair aslında hiçbir emare taşımadığını çok daha önce fark edebilirdi. Hayatında gördüğü ilk görüntüde –sarhoş sürücünün yaptığı kaza– asfaltta yatanın kendisi olduğunu düşünmüştü ama neden sarhoş sürücünün çarptığı son küçük kız o olacaktı ki? Kız kardeşine tecavüz eden öğrenciye ne demeli? Bu vaka gerçekten de kayıt altındaydı! Adam canına kıymadan önce son bir sefer enseste kalkışmıştı, dolayısıyla Alina muhtemelen adamın geçmişteki değil, gelecekteki tecavüzünü görmüştü.

Öylesine kördük ki...

Grünauer Strasse'den Nicci'nin evine gitmek normalde on beş dakika sürüyordu. Yolu on dakikada almış olsam da oraya vardığımda her şey için çok geçti.

"Sonra onun boynunu kırdım. Ezilen yumurta kabuğuna benzer bir ses çıktı ve anında öldü."

Ucuz bir stereo numarası gibi Alina'nın dün mırıldandığı sözcükler sırasıyla kulaklarımda yankılandı. Kafama vurdum ve radyonun sesini sonuna kadar açtım ama dün göl evinde yaptığımız ilk konuşmanın anısını silmeme imkân yoktu.

"Cesedi ne yaptın?"

"Onu kordondan çekerek dışarı sürükledim... Oturma odası boyunca sürükleyip teras kapısından çıkardım ve bahçeye götürdüm... Küçük bir kulübenin biraz ötesinde bahçe çitinin yanına bıraktım."

Artık inanmadığım Tanrı'ya bir kez daha dua ettim, bir ahmak olduğumu ortaya çıkarması için yalvardım – *kimse geleceği göremez, bu imkânsızdır.* Birkaç saniye sonra, Nicci'yle birlikte on iki yıl yaşadığım evin bulunduğu sokaktaydım.

Eğer önümdeki yol ayrılıp arabayı yutsaydı, daha sakin bir tepki verebilirdim – aslında görecek olduklarımı görmemiş olacağım için memnuniyet duyabilirdim.

"Sonra ne oldu?" Kendi sorumu hatırladım.

"Kronometreyi eline yerleştirdikten sonra mı demek istiyorsun?"

Gaz pedalına yüklendim ve son sürat sokağın sonundaki eve doğru gitmeye başladım.

"Aletlerin olduğu kulübeye gittim... Metalden değil ahşaptan yapılma bir kulübeydi... Yerde bir şey daha vardı. Bir bez yığını gibi duruyordu ama başka bir bedendi. Bahçede ölü yatan kadından daha küçük ve hafif. Bu, küçük oğlandı..."

Julian!

"Hâlâ hayatta mıydı?"

Toyota'yı garaj yoluna bıraktığımda bir karga sürüsü havalandı.

Tanrım, lütfen. Bugün köprüde yaptığım hatanın bedelini ödediğim gün olmasın.

Arabadan atladım, ağlamamak için elimi ısırdım ve dengemi kaybettim. Şehrin dışında kalan bu bölgede hava daha soğuktu ve

karların erimesi daha çok zaman alıyordu. Pürüzsüz zemin üzerinde kaydım, yere çarptığım anda içimdeki bir şey telafisi mümkün olmayacak şekilde kırılmıştı.

Bir süre yerde süründükten sonra ayaklarımın üstünde doğruldum ve büyük limon ağacının yanından geçerek bahçeye koştum. Başımı arkaya atıp avazım çıktığı kadar bağırdım: "Nicci!"

Nicci!

Adını her seferinde daha yüksek sesle, tekrar tekrar söyledim ama gözlerini kırpmadı, dudakları bir daha asla açılmayacaktı.

O an onun gibi ölü olmayı diledim. Hayatta olduğum için kendimden nefret ettim – büyük bir yanlışlık gibi yaşadığım bu hayat yüzünden kendimden nefret ettim. Yaşamım karımın hayatına mal olmuştu ve şimdi oğlum da ağır bir bedel ödemek üzereydi...

Tanrım, Julian!

Kulübeye doğru baktım. Sürgü çekilmişti ve kapı ardına kadar açıktı.

"Çocuğu bahçe duvarının ötesindeki ağaçlığın sınırına park edilmiş bir arabaya taşıdım. Sanırım sabahın erken saatleriydi, güneş yeni doğmuştu. Sonra her şey karardı, görünün sonuna geldiğimi sandım. Sonra bagajın içindeki ışıklar yandı. Çocuğu buraya yatırdım."

Bu acıdan gerçekten kurtulmak istiyormuşçasına elimin içiyle kafama vurdum.

"Bir süre yokuş yukarı araba sürdüğümü hatırlıyorum. Birkaç virajdan geçtik. Sonra araba durdu ve indim."

"Sonra ne yaptın?"

"Hiçbir şey, sadece orada durdum ve bakınmaya başladım."

"Neye bakıyordun?"

"Bilemiyorum. Birdenbire ağır, dürbün benzeri bir şey tutuyordum."

Uzun zaman önce, Julian daha bebekken ve hayattaki tek endişem iyi bir baba olabilmekken, onunla şimdi acının zihnimi parçaladığı bu noktada oturmuştuk.

Uyuyordu, başını nazikçe göğsüme bastırmıştım. Neredeyse şimdi Nicci'nin cansız bedenini tuttuğum gibi.

Bir zamanlar küçük ailemizi bir arada tutmak için ne planlar yapmış, ne hayaller kurmuştuk ve ben hepsini ne kadar da kolay mahvetmiştim.

Kronometreyi Nicci'nin soğuk parmakları arasından alıp ayağa kalktım.

Burada, Berlin dışlarında, savaşta harap olan Alman başkentinin yıkıntılarından oluşan seksen altı metre yüksekliğinde Rudower Dörferblick tepesinin dibinde birlikte yaşlanacaktık. Güneşli günlerde karşıdaki üç köy, Bohnsdorf, Schönefeld ve Wassmannsdorf'un görüntüsü evimizle bahçemizin manzarasına dâhil olacaktı.

Öldürülen karımın bedenine baktım, sonra da dibinde bütün umutlarımızın önce çiçeklenip sonra sonsuza kadar solduğu tepenin zirvesine.

Gözyaşlarım beni yanıltıyor muydu, yoksa dürbününün mercekleri soğuk kış güneşinin ışınlarını yansıtan adamın şeklini gerçekten seçebildim mi, emin değildim.

Göz Kolleksiyoncusu'nun Anonim Hesap Aracılığıyla Yolladığı Son E-posta

Kime: Thea Bergdorf <thea@bergdorf-privat.com>
Konu: Son sözler...

Sevgili Bergdorf Hanım,

Bu e-posta, sanıyorum ki benden uzun bir süre boyunca alacağınız son mektup olacak. Bu sefer size daha saygılı bir şekilde hitap ettiğimi fark etmiş olduğunuzu umuyorum, yine de gazetenizin benden söz ederken aynı derecede saygılı olacağından şüpheliyim.

İkizlerin salıverilmesine rağmen, muhtemelen beni lakabını hak eden bir canavar olarak göstermeye devam edeceksiniz. Ancak dürbünümle izlediğim sahnenin beni hiç duygulandırmadığına inanıyorsanız yanılıyorsunuz demektir. Tepedeki gözetleme noktamdan Zorbach'ın kahroluşunu izlemek beni derinden üzdü. Bu kadar çok sevdiğim birisini o halde görmek –ölen karısını kollarına aldığı zaman bütün hayat enerjisi çekilmişçesine yaşlı, duygusal anlamda paramparça görünüyordu– yüreğimi sızlattı.

Alexander Zorbach benim akıl hocam, baba yerine koyabileceğim tek kişiydi. Benim rol modelimdi, üstelik yalnızca onun şevkini ve mizah duygusunu taklit etmeye çabaladığım iş yerinde de değil. Gizlice onunkilere benzeyen kıyafetler satın alarak dış görünüşümü bile ona benzetmeye çalıştığım doğruydu – Alina'nın apartmanından çıkarken kameraya yakalandığımda da üstümde bunlar vardı.

Ona yakın olabilmek için girmediğim çaba kalmamasına rağmen, sonunda o her şeyi mahvetti. Neden gözlerini böylesine sıkıca kapattığını bilmiyorum. Oyunun tehlikelerini ona göstermek için her yere yerleştirdiğim ipuçlarını görmeyi *istemedi mi?*

Düşünmeden, alelacele harekete geçmemesini ona söyleyen ipuçlarını. Dürüst olmak gerekirse, oynamak istiyordum ama onunla değil. Özellikle oyunun son turunda yer alması için ortada hiç sebep yoktu.

Eleştiriye açığım ama oyunda adaletsiz davrandığımı kabul edemem. Size bunu daha önce de yazdım ve şimdi artık kanıtınız da var: Daima kendi koyduğum kurallara uydum ve kuralları değiştirdiğimde bunu daima sayısız rakibimin lehine olacak şekilde yaptım.

Zorbach'ın durumunda, seçimi ona bıraktım, daha ilk tur başlamadan önce sahaya çıkıp çıkmamak onun elindeydi.

Polis telsizi frekansındaki sesleri, iyi bir elektronik mağazasında bulabileceğiniz birkaç bileşeni kullanarak imal ettiğim küçük jammer aygıtı sayesinde ürettim. Cüzdanına gelince, cüzdanı gazetenin bürosunda ceketinden aşırdım ve suç mahalline yerleştirdim. İşaretleri nasıl yorumlayacağı ona bağlıydı. Kendi adını temize çıkarmak üzere Göz Koleksiyoncusu'nun peşine düşmek için bir davet mi? Yoksa bu hayattaki tek önemli şeyle, yani ailesiyle ilgilenmek için bir uyarı mı?

Zorbach bir karar verdi. İşini çocuğunun esenliğinin önüne koydu ve beni avlamaya koyuldu. O da şimdiye kadar çocuklarını sakladığım babalar gibiydi. Hayatları boyunca para kazanıp orada burada sürtmekle kendi kanından olan çocuklarına iyi bakmak arasında bir seçim yapmış olan babalar gibi. Bizi buzdolabından kurtarabilecekken arkadaşlarıyla içmeye giden bencil ve ilgisiz kendi babam gibi. Babamın bencilliği küçük kardeşimin hayatına ve benim akıl sağlığıma mal oldu – ya da en azından bir psikiyatristin analizi size bunu söylerdi. Daima kardeşimle birlikte maruz kaldığımız koşulları yeniden oluşturduğumu söylemekte bir sakınca görmüyorum: başlangıçta oyun alanından çıkartılması gereken bir anne; çocuklarını ihmal eden bir baba; kırk beş saat

yedi dakika yetecek kadar havaya sahip bir saklanma yeri; ve tıpkı kardeşim gibi sol gözü olmayan bir ceset.

Böylesi bir kesinliğe sahip bir sürenin nasıl temin edilebileceği üzerine çok kafa yordum çünkü bir katılımcı tanıdığım süre dolmadan önce boğulursa kurallar ihlal edilmiş olacaktı. Bir çocuğun diğerlerinden fazla havaya sahip olması da eşit derecede adaletsiz olurdu. Kardeşimin tam kırk beş saat yedi dakika yetecek kadar havası vardı ve daha fazlasını elde etmesine imkân yoktu. Kutu tipi bir soğutucu kullanabilmeyi kendim de çok isterdim ama ne yazık ki hava almayan bir kabın içerisinde bir kişinin ne kadar süre yaşayabileceğini hesaplamak neredeyse imkânsızdı. Panik halinde çok hızlı nefes alan birisi uyuyan birine göre havayı daha hızlı tüketir, ayrıca aynı oksijen miktarıyla iki insan farklı sürelerde hayatta kalabilir, ben de bunun canlı kanıtıyım. Bu sebepten, kardeşiminkiyle neredeyse aynı koşulları yaratmanın tek yolunun belirlediğim sürenin sonunda havanın ortamdan uzaklaştırılması olduğuna karar verdim. Hemşirenin bungalovunda havayı dışarı pompalama girişimimin çok başarılı olmadığını da hesaba katmak gerek. Her neyse, Zorbach ile Alina'nın kilerde boğulacaklarından şüpheliydim çünkü gerçek anlamda hava geçirmez bir ortam oluşturmayı başaramamıştım. Dolayısıyla saklanma yerini oksijensiz bırakmanın başka bir çaresini buldum: su baskını.

Hastalıklı, korkunç bir oyun oynuyorsun, dediğinizi duyar gibiyim. Cevabım bunun *adil bir oyun* olduğudur. Üstelik küçük Toby'nin durumunda görebileceğiniz gibi kurbanların gerçek bir kurtulma şansı hep vardır.

Saatler boyunca çabalamasına *gerek yoktu.* Eğer çantanın içinde kalsaydı veya tahta kasadan çıkmayı başaramasaydı bile süre dolmadan önce ölmeyecek; yalnızca uykuya dalacaktı. Yanında bulduğu aletleri ise ona beyhude çabalarından sapıkça bir zevk

aldığım için vermiş değilim. Bozuk para ile tornavida gömü hediyeleri değildi; çünkü senaryoyu değiştirmiştim, kardeşim ile benim sahip olduğumuz işe yaramaz aletlerin aksine, bunları kullanarak saklanma yerinden kaçabilirdi. Ne yazık ki ipi çektiği için asansör birdenbire birkaç metre alçaldığında Toby paniğe kapıldı. Eğer doğru düşünmeye devam edip kendini yukarı çekebilseydi, Zorbach'ın geçtiği kapağı kendi başına açmayı başarabilirdi.

Toby şansını kaçırdı. Kısa bir süre sonra –tam olarak kırk beş saat yedi dakikanın sonunda– asansör kilere indi. Bu benim ne kadar yüce gönüllü davrandığımı bir kez daha kanıtlar: Sağlıklı bir insanın suyun altında kalabileceği süreyi hesaba katmamıştım. *"Peki ya Lea? O neden asansörde değildi?"* Eğer bana bunu soruyorsanız, hiçbir şey anlamamışsınız demektir. Ben aileleri ortadan kaldırmakla ilgilenmiyorum. *Ben* bir çocuk olarak sevgi testinden sağ kurtuldum; dolayısıyla bir çocuğun yaşamaya hakkı vardı. Lea'nın bulunduğu buzdolabındaki oksijen daha uzun süre tükenmeyecekti. Orada susuzluktan ölmesi daha olasıydı.

Olaya hangi açıdan bakarsanız bakın, adil oynadığımı görebilirsiniz; ayrıca oyunda en müşfik davrandığım kişinin Zorbach olduğunu da.

Onu uyardım. Uyarılarımın her biri birer testti, kabul ediyorum ama hayattaki bütün günahlar için böyle değil midir bu? Sigara paketleri bizi ölümle tehdit eder, üstelik içeriğinin zehirli etkilerinin de farkındayızdır. Her bir uyarı aynı zamanda bir ayartmadır. Tıpkı göl evine, Zorbach'ı görmeye yolladığım kör kâhinim Alina gibi. Annesi Zorbach'ın gizli yerini ele verdi. Konuşamadığı için kişisel olarak değil elbette. Zorbach'ın ziyaret ettikçe annesine yüksek sesle okuduğu komodinde duran günlüğü, ormandaki gizli yeri bulduğu günü tüm detaylarıyla içeriyordu. Sanatoryumdaki büyükannemi ziyaret ettiğimde defteri ödünç aldım.

Büyükannemin çok kötü bakım gördüğü yaşlılar evinden Zorbach'ın annesinin bugüne dek yatmakta olduğu sanatoryuma nakledilmesi elbette tesadüf değildi. Kendi makalemi yazdıktan sonra hastaların düzgün bir şekilde tedavi gördüğü bir kuruma taşınmasını sağladım. Büyükannemi böylesine kötü bir biçimde ihmal eden hemşire Katharina Vanghal, bu konudaki araştırmalarımdan bildiğim üzere, daha önceki işinden de bu yüzden kovulmuştu ve dikkatsiz bir personel müdürü yüzünden Park Sanatoryumu'nda yeniden işe alınmış, sonuçta büyükannemin bedeninde korkunç yatak yaraları oluşmasına neden olmuştu. Vanghal'ın evine girip onu sakinleştirerek ve plastik filmle sararak ona hak ettiği karşılığı verdim. İlk başta bu yalnızca zevkli, yürek soğutan bir intikam biçimiydi. Oturduğu yerde çürümesinin oynadığım büyük oyun bağlamında önemli bir hale geleceğinden haberim yoktu.

Zorbach ile Alina park cezasını kontrol etmemi istediklerinde onları Vanghal'ın bungalovuna yolladım. Yem buydu. Aynı zamanda Zorbach'ı içeri girmemesi konusunda açık bir şekilde uyardım. Hatta ona kapıdaki elektronik ekran yoluyla açıkça işaret gönderdim.

Bir kez daha seçme şansına sahipti: Devam edebilir ya da pes edebilirdi.

Ve bir kez daha seçimini oyundan yana ve ailesi aleyhinde kullandı. Çocuğu hasta olduğu halde –üstelik o gün Julian'ın doğum günüydü– karanlık eve adımını attı. Bir kez daha çocuklarından aylar boyu kaçan, doğum günlerini unutan ve onları yataklarında, "Babam beni hâlâ seviyor mu?" sorusuyla yapayalnız bırakan babalar gibi davrandı.

Ne kadar adil davrandığımı görebiliyor musunuz? Zorbach'ın bilgisayarına gönderdiğim bir e-posta yoluyla cinayetleri işlememin arkasındaki gerçek sebebi peşimdekilere ben açık ettim. Annesinin yatağının başucuna onu suçlamalardan kurtaracak

bir kanıt bile yerleştirdim: arkasında hayati bir ipucuyla birlikte kardeşimin bir fotomontaj resmini! Son olarak, Scholle'nin kural dışı oyununa bir son verip Zorbach'ı tekrar alana yolladım.

"Neden?" diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Cevap aslında oldukça basit: Sevgili Göz Koleksiyoncunuz kazanmak istemiyor. Ben sevgiye inanıyorum – babaların çocuklarına duyduğu sevgiye. Onları bu teste sokarak sevgilerini bana ve bütün dünyaya kanıtlama şansı veriyorum. Yalnızca kaybettiğim zaman mutlu oluyorum! Bu yüzden rakiplerime yardım ediyorum, Grünauer Strasse'deki finalde Zorbach'ın kişisel olarak bulunmasını da bu yüzden sağladım.

Ama tercihini hangi yönde yapacağı bir kere daha ona bağlıydı: Kendini yıkıma mı götürecekti, yoksa evde ondan bir doğum günü hediyesi bekleyen oğluna mı gidecekti?

Hohlfort tek bir konuda haklıydı: Ben bir sınayıcıyım, koleksiyoncu değil. Babaların çocuklarına duydukları sevgiyi sınıyorum. Bunu kendi tecrübemdekinden farklı bir sonuca ulaşmak umuduyla sürekli tekrarlıyorum.

Talih mi, yoksa kader mi?

Daima aklımı kurcalamış olan bu soru, son gelişmelerden sonra ise hiç peşimi bırakmadı.

Traunstein'ın karısını taşırken incittiğim belim yüzünden kendisine fizyoterapi hizmetlerinden faydalanmak üzere başvurduktan yalnızca saatler sonra Göz Koleksiyoncusu hakkında ifade vermek için polis merkezine gelmiş olan Alina'yla çarpışmamız şans mı, yoksa kader miydi?

Gözleri gören hiçbir tanığın görmediği Göz Koleksiyoncusu hakkında kör bir kadın ne biliyor olabilirdi?

Polislere konuşmadan önce bunu öğrenmem gerekiyordu, ben de onu boş bir mülakat odasına aldım, sesimi gizledim ve ifadesini

alıyormuş gibi davrandım. Arada bir insanlar başlarını sokup odaya bakıyordu ama dışarıdan bakan biri için "sorgulama" tamamen normal görünüyor olmalıydı.

Bundan sonra kadını Zorbach'a yönlendirdim, niyetim onu bir kez daha sınamaktı. Saklanmak ve düşünmek istediğinde Zorbach'ın nereye gideceğini annesinin günlüğünden biliyordum; polislerin onu aradığıyla ilgili haberle onu telaşlandırırsam doğruca saklanma yerine gideceğini fark ettim. Hâlâ Alina'yı gönderip sığınağında yalnız kalma şansına sahipti. Hatta daha da iyisi, gidip Julian'ı görebilir ve on birinci yaş gününü onunla birlikte kutlayabilirdi.

Bütün bunlara rağmen, Alina'nın ültimatom süresini doğru bir şekilde bilmesinin Zorbach'a yaşattığı şaşkınlığı paylaştığımı itiraf etmeliyim.

Bunun üzerine düşündükçe mantıklı bir açıklaması olması gerektiğine daha çok ikna oluyorum. Buna ne demeli?

Alina'nın kliniğine gittiğim gün yorgundum. Bana masaj yapmasını beklerken göz kapaklarım düştü. Klinikte çalan rahatlatıcı müzikler tarafından sakinleştirilip birkaç dakika uyumuş olabilirim. Uykumda konuşmuş muydum? Herhangi bir numarayı mırıldandım mı?

Kırk beş saat yedi dakika...

Alina muhtemelen kısa süre önce Göz Koleksiyoncusu hakkında bir şeyler duymuş veya okumuştu ve ayağını vazoya çarptığında bunun hakkında düşünüyordu. Acı diğer bütün duygularına baskın geldiğinde çevresinden duymuş ve bilinçaltına yerleştirmiş olabileceği şeyleri unuttu.

Kırk beş saat yedi dakika...

Tuhaf ültimatom.

Ama benim herkesin peşinde olduğu canavar olduğumu nasıl anlayabilmişti?

Talih mi, yoksa kader mi?

İtiraf ediyorum. Bilemiyorum. Kendi eylemlerimin komutasının hâlâ bende olup olmadığından bile emin değilim. Alina gerçekleşmeye yazgılı bir dizi olayı önceden mi görmüştü yoksa yalnızca aklıma belli bir fikir mi sokmuştu, bilemiyorum.

Tek kesin olan şey, ilk başta aklımda Julian'la ilgili oldukça farklı bir plan olduğuydu. Daha sonra ise bu kör kız çıkageldi, çocukların kaybolduğu bir saklambaç oyunu hakkında konuşup durdu. Bana kalırsa bu hikâyede dâhice bir dokunuş var. Ne çarpıcı bir benzeşim! Ne sembolizm! Bir çocuğu saklambaç oyunu sırasında kaçıracak ve oyuna yeni, daha varoluşsal bir düzlemde devam edecektim! Oyun içinde oyun!

Bir sonraki kurbanım olarak Julian'ı seçmek konusunda son ana kadar çekincelerim vardı ama Zorbach oğluna son kez sırt çevirdiğinde ve saati götürme görevini onca insan arasından bana verdiğinde bunu bir işaret olarak kabul ettim. Arabayı Nicci'nin evinin önüne park ettiğimde Julian koşarak yanıma geldi. Beni tanıyordu –Zorbach bir keresinde beni ailesiyle yemeğe çağırmıştı– dolayısıyla Julian'ı annesiyle saklambaç oynamaya ikna etmek zor olmayacaktı. Ama buna gerek kalmadı çünkü –bunun biraz ürpertici olduğunu itiraf ediyorum– zaten ben oraya vardığımda saklambaç oynuyorlardı! Ona, daha sonra onu anesteziyle bayılttığım alet kulübesinde saklanmayı ben önermiş olsam da ben olmadan da saklanacağı yerin burası olacağı fikrinden kendimi kurtaramıyorum. Ya da Nicci'nin, saatler önce Alina'nın söylediği sözcükleri kelimesi kelimesine tekrarlamış olmasını unutamıyorum.

"Seni aradığım için üzgünüm ama biraz telaşlandım. Çocukla saklambaç oynuyorduk ve çok çılgınca gelebilir ama onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Tüm bunlar gerçekten de Alina'nın görmüş olduğu gibi *önceden mi yazılmıştı?*

Yoksa bunların tümü bir *raslantı mıydı,* onun durumunda bir anne başka hangi sözcükleri kullanabilirdi ki?

Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum çünkü alternatiflerin ikisi de birbirinden daha olasılıksız geliyor. Kesin olan tek şey şu, Alina'nın son "kehaneti" bana iyi bir fikir verdi. Eski güzel asansörü artık ne yazık ki kullanamam, dolayısıyla Julian'ı nereye götüreceğime henüz karar vermedim. Kimliğim artık herkesçe bilindiğine göre, bu kez hareket edebilen bir saklanma yeri seçmek kulağa çok daha mantıklı geliyor. Örneğin bir gemi ama kolayca bulunamayacak bir gemi.

Ne düşündüğünüzü biliyorum ama büyükannemin arabasının konsolunda bulunan çıkartmayı unutmayın: *Kendin biçim veriyorsan, geleceği görebilirsin.*

Alina hiçbir zaman geçmişi göremedi ve geleceği de gerçekten görebildiğinden şüpheliyim. Ama şu veya bu şekilde, gelecekteki faaliyetlerimi şekillendirmeme yardım etti, ayrıca kehanetlerine bağlı kalmanın bana büyük bir zevk verdiğini de itiraf etmeliyim.

Talih mi, yoksa kader mi?

Bilmiyorum ama oyunu oynama amaçlarımdan birisi de bu değil mi zaten? Babaların benim yazdığımı bozmayı başarıp başaramayacaklarını görmeye çalışmıyor muyuz?

Zorbach tekrar başarılı olabilecek mi? Gelecekte yapacaklarımı biliyor olması oğlunu kurtarmaya yetecek mi? Alina'nın kehanetlerini boşa çıkarıp kendi kaderimi elime almayı başarabilecek miyim?

Emin değilim ama öğreneceğim.

Zaman ilerliyor.

Oyun devam ediyor.

İyi şanslar.

Saygılarımla,

Frank Lahmann

Giriş

Alexander Zorbach

Sizi uyarmıştım değil mi? Paslı olta iğneleri gibi dinlemek zorunda kalanların zihinlerine saplanıp kendini daha derine iten hikâyelere karşı sizi uyarmıştım, öyle değil mi?

Perpetuum mobile... Bir başlangıcı olmayan ve asla bitmeyen, hep kaim olan ölümden bahseden öyküler.

Okumaya devam etmemenizi şiddetle tavsiye ederim.

Bu sayfalar sizin için yazılmadı – elinize nasıl geçtiğini Tanrı bilir. Hiç kimse için yazılmadı. En kötü düşmanınız için bile.

Size burada yazılanların tecrübeyle sabit olduğunu söylemiştim.

Şimdi biliyorsunuz: gözyaşları kan damlaları gibi yanaklarından süzülen, yalnızca birkaç dakika önce nefes alan ve yaşayan ve seven kasılı kalmış bir insan eti yığınını kucaklayan adamın hikâyesini... Okumuş olduğunuz hikâye hayal ürünü değildir.

Bu benim yazgım.

Benim yaşamım.

Bu hikâyede, tam da zihnindeki ızdırap doruğuna ulaştığı anda aslında daha yeni ölmeye başladığını anlamayan bir adam var. O adam benim.

I

(Sürenin Bitimine 45 Saat 7 Dakika Kala)

Arayış başladı...

Teşekkürler

Normalde, teşekkürlerime bir yazar olarak en çok önem verdiğim insanlar, yani okuyucularım karşısında saygıyla eğilerek başlarım. Bu sefer okuyucularımdan bazılarını isimleriyle anmak istiyorum çünkü *Göz Koleksiyoncusu*'ndan önce bir kitabı yazarken hiç bu kadar çok okurumdan yardım almamıştım.

2009 yılının başlarında, bir sonraki romanımda önemli bir rolde kör bir fizyoterapiste yer vereceğimi Twitter'dan duyurduğumda, kitaplarımın sesli versiyonlarına aşina olan pek çok kör takipçimden yanıt aldım. Bana araştırmamda yardımcı olmayı teklif eden pek çok okurum, bana dikkate değer bir uyarıda da bulundu: "Kitaplar ve filmlerde hakkımızda pek çok saçmalığa yer veriliyor, lütfen aynı hataya düşme."

Çok ciddiye aldığım bu uyarı beni başlangıçtan itibaren kör ve yarı görme engelli kişilerle düzenli bir temas halinde olmaya sevk etti.

Araştırmalarıma, böylesine yabancı olduğum bu dünyayı keşfetmeme yardımcı olacak bir röportaj-anket hazırlayarak başladım. Körler hakkındaki en yaygın, en yanlış klişeler nelerdi? Nasıl rüya görüyorlardı? Bilgisayar ve telefon kullanırken ya da çamaşır yıkarken gündelik hayatla nasıl başa çıkıyorlardı? vb. Verilen yanıtların bir seçkisine **www.sebastianfitzek.de** adresinden ulaşabilirsiniz.

Çok göze batan hatalardan kaçınmak için, Alina Gregoriev karakterini bir kaza sonucu üç yaşında görme yetisini kaybeden

gerçek bir kişi olan Mike May'e dayandırdım. Eğer bu kitap May'in olağanüstü yaşamı hakkında ilginizi uyandırırsa, size Robert Kurson tarafından kaleme alınan biyografisi *Crashing Through: A True Story of Risk, Adventure, and The Man Who Dared to See*'yi (Random House) okumanızı öneririm. May yardım almadan kilometrelerce bisiklet sürmüş, okul trafik gönüllüsü olmuş ve bir tepeden saatte 105 km hızla yokuş aşağı kaymıştı – körler için dünya rekoru! Kendisinin başarıları öylesine olağanüstüydü ki insanların inandırıcı bulacağı bir karakter olması için Alina'nın bazı özelliklerini "kısmam" gerekti.

Kitabın yayımlanmasından önce ilgili bölümlerini kör ve kısmi görme kusuru bulunan insanlardan oluşan bir okuma grubuna verdim. Telefon konferanslarını düzenleyen Uwe Röder'e ve bölümleri gruba okumaya gönüllü olan Jenni Grulke'ye teşekkür borçluyum. Grubun değerlendirmeleri bazı belirgin hatalardan uzak durmamı sağladı. Örneğin, rehber köpeklerin aşina olmadıkları bir çevrede asla ilk taslakta tasvir ettiğim gibi huzur içinde uyuklamayacaklarını öğrendim. Kör insanların bazılarının makyaj yaptığını ve dövme yaptırdıklarını keşfettim. Ayrıca korkuları, çekinceleri ve bazen gözleri gören insanlar tarafından maruz bırakıldıkları düşüncesiz ve kaba muameleler hakkında pek çok şey öğrendim.

Bu ve bunun gibi sayısız değerli tavsiye için adını andığım kişilerin yanı sıra Feeodora Ziemann, Andrea Czech, Petra Klewes, Günther Sollfrank, Christine Klocke, Sahre Wippig, Roswitha Wagerer, Niels Luithardt, Helge Jörres, Anke Mädler, Nuray Gürler, Andreas Heister, Brigitte Rieger, Fanny Holz, Karina Scheulen, Johanna Sopart ve Victoria Amwenyo'ya minnettarım.

Burada saydığım tüm insanların yardımseverlik ve samimiyetine bir ömür boyu borçlandım. Son birkaç ay içinde öylesine çok ilginç şey öğrendim ki hepsini tek bir kitapta birleştirmem

mümkün değildi. Alina ve Zorbach'a başka bir gerilim romanında yer verme fikrini kafamda tartmamın sebeplerinden biri de bu.

Bununla birlikte, benim gibi gözleri gören bir kişinin körlerin dünyasına tam anlamıyla girmesinin, açıkçası imkânsız olduğunu itiraf etmeliyim. En yoğun araştırmalara, saatler boyu yapılan görüşmelere, karanlık lokantalarda yaptığım kişisel denemelere rağmen, üstelik kör danışmanlarım taslakları önceden okumuş olsalar bile, muhtemelen hikâyemdeki her hatayı ortadan kaldırmada başarılı olamadım (bunun için, tabii ki bütün sorumluluğu üstleniyorum).

Bunun bir sebebi ise *Göz Koleksiyoncusu*'nun bir ders kitabı değil, tamamen kurgusal bir eser olması ve Alina Gregoriev'in "yeteneğinin" onu doğal olarak olağanüstü bir vaka yapması olarak gösterilebilir. Yine de görme yetisinin sağladığı yararlar olmadan kendi hayatlarını sürdürebilen bu insanlara duyduğum hayranlık ve saygının kitabımda açıkça görülebildiğini umut ediyorum. Onlara olan saygım, yazdığım her kelimeyle büyüdü.

Özellikle Lisa Manthey'den bahsetmek istiyorum. On altı yaşındaki bu genç hanım, kör bir genç kızın okul rutini hakkında ona sorduğum bütün soruları nezaketle yanıtladı.

Artık ekibin gerisini tanıtma zamanı. Siz nasıl hissediyorsunuz bilmem ama bir kitabın teşekkürler kısmı, bana bir uzun metraj filmin kapanış jeneriğini andırıyor. Genelde izlemeyiz çünkü her halükârda bilmediğimiz bu isimler ekrandan çok hızlı geçer.

Bunu önlemek için, borçlu olduğum bu insanlar hakkında daima önce birkaç söz söylemek isterim. (Bir kitapta birisinden bahsetmek onu yemeğe çıkarmaktan daha ucuza gelir. Ayrıca, bana ilham veren bu çatlakların bazıları kalabalıkta birlikte görünmek isteyeceğiniz tipler olmayabilir – öyle değil mi, Fruti?) Yayıncılarımdan başlayalım. Hans-Peter Übleis ve Beate Kuckertz'den özellikle bir kez daha bahsetmeliyim. İyi bir hikâye konusunda yanılmaz bir sezgiye ve –bana daima özel bir zevk veren– harika imzalara

sahipler. Özellikle Bay Übleis'in imzası, sözleşmelerimin üzerinde daima çok şık görünüyor.

İki kişi daha isimlerinin kalın harflerle yazılmasını hak ediyor: Carolin Graehl ve Regine Weisbrod, editöryal rüya takımım. İlk taslağıma tamı tamına iki yüz elli iki yorum eklediniz (evet, saydım) ve bunların altısı olumluydu. Mazoşist bir tarafım olmalı çünkü sizi hâlâ seviyorum. Kitabımı olabilecek en iyi hale getirdiğiniz için binlerce kez teşekkürler.

Prodüksiyon departmanı da tekrar mükemmel bir iş ortaya çıkardı. Sibylle Dietzel, çok teşekkür ederim...

Her yıl piyasaya yüz bin yeni kitap çıkıyor. Eğer benimkisi bu yığının üstlerinde bir yerde duruyorsa bunu kitap tanıtma (diğer adıyla pazarlama) sanatının iki dünya şampiyonuna borçluyum: Kerstin Reitze de la Maza ve Christian Tesch.

Berbart bir isim hafızam var, o yüzden lütfen aşağıdaki isimlere sunduğum teşekkürlerimi bütün Droemer ekibi adına edilmiş teşekkürler olarak kabul edin: Susanne Klein, Monika Neudeck, Iris Haas, Andrea Bauer, Konstanze Treber, Noomi Rohrbach, Georg Regis, Andreas Thiele, Katrin Engelberger ve Heide Bogner.

Beni keşfeden Dr. Andrea Müller ve Klaus Kluge'ye olan minnettarlığım hiçbir zaman unutulmamalı.

Gayriresmî yardımcılar listem aşağıdaki şekilde devam ediyor:

Roman Hocke – sen herkes beni geri çevirirken bana yayıncı bulan kişisin. Sana ve ayrıca AVA'daki ekibine; Christine Ziehl, Uwe Neumahr, Claudia Bachmann ve Claudia von Hornstein'a şükranlarımı sunarım.

Yazmak sosyal yaşantıma gittikçe daha az zaman bıraksa da yayınladığım kitaplar arttıkça iyi dostlarımın listesinin kısalmayışına minnettarım. Buna rağmen Zsolt Bács, Oliver Kalkofe, Thomas Koschwitz, Peter Prange, Dirk Stiller, Andreas Frutiger, Arno

Müller, Jochen Trus ve Ivo Beck benimle iletişimlerini sürdürdüler, yalnızca DVD'lerini geri getirmeyi unuttuğum için olsa bile. Sesli kitaplarıma harika sesiyle can veren Simon Jager'e çok teşekkürler.

Beraber mükemmel okumalar yaptığımız Gerlinde'ye minnettarlığımı belirtmek isterim, kendisi iyi bir romancı olma yolunda ilerliyor. Hikâyen harika – bir an önce kâğıda dökülmeyi bekliyor.

Thomas Zorbach, kullanmama izin verdiğin harika soyadın için ve vm-people'daki kızların ve oğlanlarınla yaptığın harika işler için teşekkürler. Bu arada, fotoğrafında elli altı yaşındaki bir adama göre oldukça genç görünüyorsun!

Kendisinden beynim diye bahsettiğim ama bundan çok daha iyi olan ve bütün hayatımı düzenleyen Manuela Raschke'ye minnettarım. (Bu bağlamda, Barbara Hermann'dan da bahsetmem gerekir.)

Başından beri benimle olan ve bahsetmeden geçemeyeceğim iki isim daha, Sabrina Rabow'a (adınızın gazeteye çıkmasını istiyorsanız bulmanız gereken kişi) ve Christian Meyer'e (adınızın çıkmamasını istediğinizde bulduğunuz kişi) çok teşekkürler.

Fitzek ailesine, Clemens, Sabine ve Freimut'a çok teşekkürler –bilin bakalım babam hangisi?– hem mesleki hem de duygusal anlamda yardımları için. Bütün kitaplarımda aile önemli bir rol oynar ve bu boşuna da değildir; ancak ben, kahramanlarımın aksine hâlâ bir arada olan bir tanesine sahip olduğum için şanslıyım. Buna elbette, aklına başka bir cümle geldiği için lafını yarıda kesen bir deliyle hayatını paylaşmaya katlanan Sandra da dâhil...

...Ee... Nerede kalmıştım? Evet... polisler!

Bana adli soruşturmalarla ilgili harikulade detaylar sağladıkları için Başkomiserler Ingo Dietrich ve Michael Adamski'ye teşekkür ederim.

Son olarak, bana *Göz Koleksiyoncusu* için ilk ilhamı veren ve beni dört senedir shiatsu değirmeninde öğüten fizyoterapistim

Cordula Jungbluth'dan bahsetmek istiyorum. Kendisi her seanstan sonra hayatım ve ruh halimle ilgili doğruluk payı bulunan bazı teşhisler yapar ve bunu bana dokunarak vücudumdan anladığını iddia eder. İlk başlarda bana çocukken kendimi yalnız hissettiğimi (kim hissetmezdi ki?) veya içimde hâlâ pek çok çözülmemiş çatışma olduğunu (hadi canım!) söylediğinde yalnızca eğlenirdim. Ama daha sonra bir gün aklıma bir fikir geldi: "Bir dakika, eğer yalnızca fiziksel temas kişilerin geçmişini görebilmesini sağlasaydı ve ben bir seri katil olsaydım ne olurdu? Bana masaj yapmadan önce kilerimde birisini öldürdüğümü anlayabilir miydi?" Ve fikir böylece doğmuş oldu. (Elbette kilerime inmekten değil, masaya oturmaktan bahsediyorum...)

Ayrıca eklemeliyim, çok uzun olmayan bir süre önce Jungbluth Hanım bir anda masajı yarıda kesti (ona *Göz Koleksiyoncusu*'ndan bahsetmemiştim) ve bana "Havasız kalmak yeni kitabınızda önemli bir yer kaplıyor, öyle değil mi?" diye sordu. Masaj sırasında nefessiz kaldığımı hissettiği için bunu sorduğunu daha sonra bana açıkladı. Hayali şapkamı sizin için çıkarıyorum, Jungbluth Hanım, bir sonraki randevumuzu iple çekiyorum!

Her zaman olduğu gibi bu kitabın elinize geçmesini sağlayan bütün kitapçılara ve kütüphanecilere minnettarlığımı sunarak sözlerimi tamamlamak istiyorum.

Bu çok uzun süren teşekkürler bölümünden sonra eğer hâlâ *Göz Koleksiyoncusu* hakkında fikirlerinizi yazmak için enerjiniz kaldıysa, bana aşağıdaki yollardan ulaşabilirsiniz:

sizbirharikasiniz@sebastianfitzek.de

(iltifatlar, imzalı resim istekleri, evlilik teklifleri vs. için)

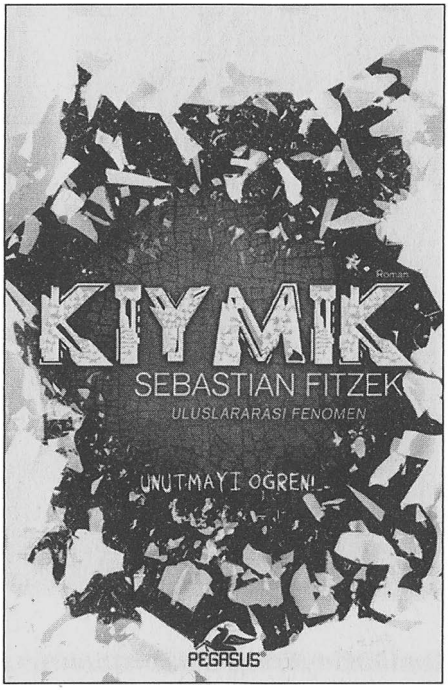
veya:

elestiri@dogrudanspamlistesine.de

(şikayet ve eleştirileriniz için)

fitzek@sebastianfitzek.de
adresi de önceden olduğu gibi çalışır durumda.
Okumaya devam edin, en iyi dileklerimle,

Sebastian Fitzek
Berlin, Mart 2010

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN
NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI
HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ
KIYMIK'*TA BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN*
SABIRSIZLANACAKSINIZ.

HAYATINIZIN EN KÖTÜ ANILARINI HAFIZANIZDAN
SİLEBİLECEK OLSAYDINIZ, YAPAR MIYDINIZ?
PEKİ YA YANLIŞ GİDEN BİR ŞEYLER OLURSA?

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

—John Katzenbach

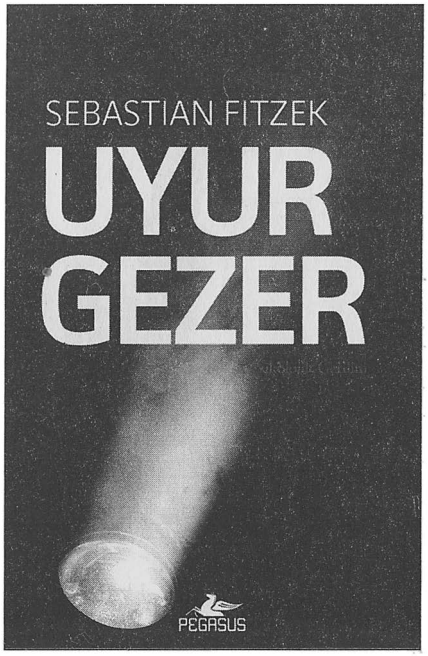

Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız?

"Sebastian Fitzek'in *Terapi*'si, karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebi bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap." John Katzenbach

"*Terapi*, aslında akıl almaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı." Paul Carson

"Altında yatan gotik gerilim öğelerinin okuyucuyu tahmin edilmesi imkânsız bir sona doğru götürdüğü dâhiyane bir psikolojik gerilim."
Publishers Weekly

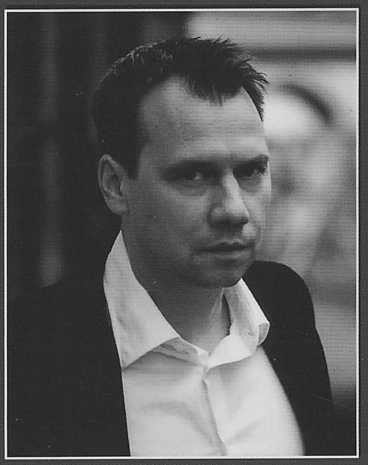

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV, NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

"Eternal Sunshine of the Spotless Mind ile Inception'ın karışımı gibi!"
The Guardian

"Bu kitap Fitzek'in gerilim türünün en büyük yıldızlarından biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."
Freundin

SEBASTIAN FITZEK

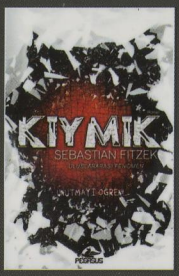
1971 yılında Berlin'de doğdu. Yazarlık ve gazetecilik yapan Fitzek'in kitapları 24 dile çevrildi ve dünyada 8 milyondan fazla sattı. Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biridir. Göz Koleksiyoncusu, yazarın *Kıymık, Terapi ve Uyurgezer*'den sonra yayınevimizden çıkan dördüncü kitabıdır.

Kapak Tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih
Kapak İllüstrasyonu: FinePic®, Münih

BU ACIMASIZ KATİL
DÜNYADAKİ EN ESKİ OYUNU OYNUYOR:
SAKLAMBAÇ.
MASUM AİLELERİN ÇOCUKLARIYLA.
ÇOCUKLARINI BULMALARI İÇİN
AİLELERİN KIRK BEŞ SAATİ VAR.
YOKSA ÇOCUKLAR ÖLECEK.

"Sebastian Fitzek'in yazdığı en muhteşem gerilim kitabı."
Der Spiegel

"Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek'in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freundin

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-399-6